

Phồn Chi (Tập 2)

Contents

Phồn Chi (Tập 2)	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	13
4. Chương 4	19
5. Chương 5	24
6. Chương 6	30
7. Chương 7	36
8. Chương 8	41
9. Chương 9	46
10. Chương 10	52
11. Chương 11	57
12. Chương 12	62
13. Chương 13	69
14. Chương 14	74
15. Chương 15	80
16. Chương 16	86
17. Chương 17	92
18. Chương 18	97
19. Chương 19	101
20. Chương 20	106
21. Chương 21	113
22. Chương 22	117
23. Chương 23	121
24. Chương 24	127
25. Chương 25	132
26. Chương 26	136
27. Chương 27	140
28. Chương 28	145
29. Chương 29 : Ngoại Truyện: Một Tang Lễ Khác	151
30. Chương 30	157
31. Chương 31 : Hôm Nay Nhà Có Tiệc	162
32. Chương 32	167
33. Chương 33 : Về Thăm Gia Đình	172
34. Chương 34	177

Phồn Chi (Tập 2)



Giới thiệu

Bốn năm trước, Là Lý Thiên Dương u mê không hiểu, chẳng quý hạnh phúc đơn sơ trước mắt. Là V

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phon-chi-tap-2>

1. Chương 1

Thời tiết dần chuyển ấm, sức khỏe của Vương Tranh đã hồi phục rất tốt, sau khi làm thủ tục xuất viện liền về nhà tịnh dưỡng.

Về phía trường học cũng đã xin nghỉ phép dài hạn, xem ra chế độ lao động ở Đại học vẫn là có nhân tính nhất. Có rất nhiều đồng nghiệp, hoặc vì lễ nghĩa, hoặc vì lòng quan tâm chân thành, đều tới thăm hỏi Vương Tranh; những cô cậu học trò, đặc biệt là các nghiên cứu sinh từng được cậu hướng dẫn luận án, đều nhiệt tình đến thăm nom. Vương Tranh bề ngoài thanh tú, tính tình ôn hòa, kiến thức chuyên môn vững vàng, mỗi lời thốt ra đều khiến người khác tin tưởng và an tâm, vậy nên các nhóm nghiên cứu sinh vẫn thường chọn cậu làm giáo viên hướng dẫn, hoặc giả không có chuyện đó thì cũng thích gần gũi với cậu.

Từ Văn Diệu tan sở trở về, từ xa đã nghe thấy tiếng cười nói trong nhà Vương Tranh rồi. Vừa bước vào cửa đã nhìn thấy Vương Tranh ngồi trên chiếc ghế mây ngoài ban công, mặc áo sơ mi màu lam nhạt, bên ngoài khoác áo len cổ chữ V màu trắng, phía dưới là quần dài màu xám, trên chân đắp chiếc chăn mỏng sọc vuông, tay lại cầm ly đồ uống nóng đang bốc hơi ngùn ngụt. Hơi nóng phả lên từ chiếc cốc hun á cậu ung ứng đỏ, đôi mắt đen thẫm với con ngươi trong sáng khiến người ta cảm thấy như đang bắt gặp bầu trời quang đặng vào một ngày tháng Năm, mặt mày vẫn còn chút yếu nhược do bệnh, nụ cười treo bên khóe môi mỏng mảnh và băng láng tựa sương mù.

Từ Văn Diệu biết rõ, bên trong vẻ ngoài suy nhược đó là một trái tim kiên cường và mạnh mẽ, lúc vào phòng mổ và sau khi rời khỏi đó, đều chuẩn xác nắm lấy tay anh, đầy tha thiết và dịu dàng. Nói ra cũng thật lạ, hai người quen biết không lâu, chỉ vài lần thật lòng tâm tình cùng giải bày, nhưng Vương Tranh đều vào những lúc yếu đuối và mỗi một lần đã nắm lấy tay anh rất chính xác, dù rằng khi đó hai mắt cậu vẫn nhắm nghiền, ý thức còn chưa tỉnh táo, lại có thể cảm nhận được rõ ràng nội tâm đang hoảng loạn của anh. Im lặng và khẽ khàng nắm lấy tay anh trao cho anh sức mạnh.

Rốt cuộc bắt đầu từ khi nào mà hai người có mối liên kết kỳ lạ đó? Chỉ cần anh nắm tay cậu liền có thể cảm nhận được sức mạnh từ cậu, hoặc chỉ là nghĩ tới chuyện mất cậu thôi đã khiến anh sợ hãi không cách nào kìm chế được. Người đàn ông đó đã quan trọng với anh đến thế sao? Có lẽ đã vượt qua cả những phạm trù từ ngữ diễn tả tình cảm thông thường mất rồi.

Hay nói một cách khác chính xác hơn, Vương Tranh quan trọng hay chẳng không phải vấn đề chính, mà vấn đề chính là Vương Tranh đã trở thành điều quan trọng không thể thiếu được của anh. Tựa như kẻ đơn độc bấy lâu trên băng nguyên giá lạnh lại đột nhiên có một ngày nghe thấy tiếng còi tàu hú dài trong nhà ga bỏ phé từ nhiều năm trước, khiến người bao đời tuyệt vọng lại nung nấu xúc động được bước lên chuyến tàu về lại thế gian.

Anh chỉ cần có dũng khí để tiến lên thêm một bước, đem người kia ôm chặt vào lòng là được.

Chuyện giản đơn thế đó, nhưng nào ai biết để đến được đây, anh đã phải chờ đợi hàng trăm năm dài.

Tiếng chào tạm biệt của các sinh viên khiến Từ Văn Diệu hồi tỉnh từ trong suy nghĩ, anh mỉm cười mang dép lê bước vào nhà, làm như thể chỉ vừa mới trở về, gật đầu chào hỏi từng sinh viên một. Anh ngăn Vương Tranh đang định đứng dậy tiễn khách, tự mình đưa bọn nhóc ra cửa, lại còn chu đáo giúp mọi người gọi xe. Đến khi tất cả sinh viên đều đi hết, Từ Văn Diệu mới xoay người, nhìn Vương Tranh nằm xuống ghế, duỗi thẳng chân, rồi mỉm cười tinh nghịch nói: “ Uii, cuối cùng thế giới cũng an tĩnh trở lại, bọn nhỏ cứ riu ra riu rít cả buổi chiều, em mệt chết đi được!

“ Mệt à?” Từ Văn Diệu đi tới ngồi xuống chiếc ghế đầu đặt gần đây. “ Thế sao em không bảo tụi nhỏ về?”

“ Đâu được, bây giờ bọn trẻ nhạy cảm lắm, nếu em đuổi chúng về thì thế nào cũng sẽ nghĩ em thích người này ghét người nọ.” Vương Tranh mỉm cười đáp. “ Giữa bọn nhỏ luôn có cạnh tranh ngầm, cái nhìn của em với chúng là rất quan trọng.

“ Nhưng em vẫn còn chưa khỏe.” Từ Văn Diệu kéo chân Vương Tranh để lên đầu gối mình, nhẹ nhàng xoa bóp cho cậu. “ Chân lạnh thế này rồi, đôi dép bông anh mua cho em sao không mang?”

Trời bắt đầu ấm rồi, mang dép đó chẳng thoải mái chút nào hết. Vương Tranh khẽ nhắm mắt lại. “ Mẹ em đi chợ về ngay đây, anh bỏ chân em ra nào, kéo mẹ thấy lại mắng cho.”

Từ Văn Diệu vờ như không nghe thấy, chỉ chuyên tâm mát xa chân cho cậu. “ Sao bác gái lại đi chợ, không phải cứ giao việc cho dì Trâu là được?”

Vương Tranh hé mắt nhìn anh, ngượng ngùng nói: “ Mẹ lo dì Trâu nấu ăn không ngon, lại còn nghi dì ấy xén tiền chợ. Em sợ hai người sẽ cãi nhau nên hai ngày rồi không kêu dì ấy tới. Với lại, cũng nên để mẹ làm chút việc gì đó, ở đây không quen biết ai, mẹ ở không cũng buồn.”

Từ Văn Diệu gật gù. “ Bác gái quả thật lợi hại nha! Trực giác của bác rất đúng, nhưng làm gì có người giúp việc nào lại không tranh thủ xén tiền chợ, miễn là đừng quá quắt là được. Nếu mẹ em đã không thích thì cứ phát tiền lương tháng này rồi cho dì Trâu thôi việc.”

Vương Tranh nhỏ giọng hỏi: “ Anh không cười mẹ em hả?”

Câu hỏi dè chừng vì quan tâm tới cảm nhận của anh từ Vương Tranh khiến anh rất vui, nên bèn lắc đầu đáp: “ Sao lại cười?”

“ Thật chứ?” Vương Tranh không mấy tin tưởng.

“ Anh sẽ không chê cười gì bác gái đâu, em cứ yên tâm.” Từ Văn Diệu vỗ vỗ bắp chân cậu. “ Có thể do thói quen sống, anh và bác gái không có cách nhìn giống nhau, nhưng điều đó không quan trọng lắm, những chuyện con con đây anh không những hiểu mà còn tôn trọng bác nữa. Vì đối với bác gái ai cũng có thể làm chuyện xấu với em, không muốn em bị gì thiệt thòi nên mới thay em suy tính như thế. Anh cảm thấy rất...” Anh nghĩ ngợi một lúc, lại nói “ ... đáng yêu!”

Vương Tranh bật cười. “ Anh nói đúng, mẹ lúc nào cũng xem em là con nít không tự lo ình được, còn những người xung quanh đều là thú dữ. Nếu mẹ mà không giám sát chặt chẽ thì em liền bị ăn thịt. Nhớ hồi đó mới vào đại học, mẹ đứng trước mặt mấy bạn cùng phòng với em mà bảo em phải cẩn thận tiền bạc, coi chừng bị trộm và càng không được cho ai mượn tiền. May mà các bạn đều không để bụng, nếu không chẳng biết đắc tội họ nhiều thế nào.”

Từ Văn Diệu thấy trong mắt cậu toàn niềm vui, nên cũng thấy vui vẻ lây. “ Thế chẳng phải em mất mặt lắm sao?”

“ Đương nhiên là em xấu hổ gần chết... sau đó thì không cho mẹ theo em tới trường nữa.” Vương Tranh cười khúc khích, chốc sau lại chậm rãi nói: “ Nhưng khi đó còn nhỏ, chỉ lo mình bị mất mặt mà không hề biết năm ngàn tệ mẹ đưa cho em là tiền mẹ để dành suốt cả năm.” Cậu không cười nữa, cúi đầu nói tiếp: “ Mẹ mang hết toàn bộ số tiền để dành được cho em, sau đó lại hà tằn hà tiện không dám ăn không dám mặc, đi mua bắp cải cũng chọn nơi bán rẻ nhất, giày đi mấy năm trời vá lên vá xuống vẫn tiếp tục mang. Hồi nhỏ, nhà ai cũng mua tủ lạnh lớn để trữ thức ăn nhưng nhà em lại không mua, mẹ gạ em, bảo rằng đồ ăn bỏ vào tủ lạnh sẽ khiến em bị đau bụng... Thật ra một cái tủ lạnh tới những mấy ngàn, tương đương với chi tiêu sinh hoạt gia đình cả năm, nên mẹ mới tiếc không mua.”

Từ Văn Diệu bỏ chân cậu ra, im lặng lắng nghe.

“ Văn Diệu...” Vương Tranh buồn bã nói. “ Từ nhỏ, em đã muốn bỏ nhà đi, vì không khí gia đình lúc nào cũng nặng nề, cha mẹ em ít khi nói chuyện với nhau, và cũng không biết cách giáo dục con cái như thế nào. Cả nhà chưa từng cùng ra ngoài ăn cơm, hay đi du lịch, hoặc là cùng nhau đến nhà ai đó chơi. Nhà cũng chẳng khi nào tổ chức sinh nhật, hay có ngày kỷ niệm gì. Mỗi ngày đi học về em luôn bị mẹ quở trách, bị cha la rầy. Quả thật em đã lớn lên rất khổ cực...”

“ Nhưng hôm nay, khi nhớ lại thời thơ ấu, em mới biết mình đã may mắn cỡ nào. Mẹ lúc nào cũng lo sợ em bị người khác bắt nạt hay khi dễ. Mẹ nấu ăn không ngon, làm việc không nhẫn nại, việc nhà cũng chẳng khéo... nhưng luôn làm bánh ngọt cho em ăn, mỗi lần tới Tết em đều có quần áo mới do mẹ may...” Rồi vội vàng bổ sung thêm. “ Tuy rằng kiểu dáng quê mùa, những khi ra đường em đều bị bạn bè chế nhạo.”

Từ Văn Diệu gật gật đầu, vuốt ve chân cậu, mỉm cười thấu hiểu.

“ Em nói nhiều quá ha...” Vương Tranh giật mình, ái ngại nói. “ Ngượng quá!”

“ Ủ, em nghỉ một chút, uống nước này.” Từ Văn Diệu đưa tách trà cho cậu, dịu dàng nói, “ Uống từ từ thôi.”

Vương Tranh đón lấy chiếc tách, đưa lên môi uống một ngụm.

“ Thưa thầy, bây giờ thầy để tôi đưa ra kết luận nhé, thầy không phiền chứ?” Từ Văn Diệu trêu.

Vương Tranh nhướn mắt, mỉm cười không đáp.

“ Tôi rất ngưỡng mộ thầy.” Từ Văn Diệu khẳng định. “ Thật đấy!”

“ Nhưng sao...”

“ Anh còn nhớ rõ những chuyện hồi nhỏ.” Từ Văn Diệu từ tốn kể lại. “ Trường học bắt buộc mặc đồng phục, còn anh thì luôn nghịch ngợm. Hôm đó, anh dẫn theo Quý Vân Bằng, chính là người em gặp trong bệnh viện đó, bọn anh từ nhỏ đã lớn lên bên nhau. Anh và cậu ấy trèo tường trốn đi chơi, nhưng không may là anh làm rách cái quần... ngay giữa mông.”

“ Bữa đó càng xui khi mà bà vú xin nghỉ phép, không ai giúp anh vá quần lại, vì vậy anh đã nhờ tới mẹ. Mẹ anh là quản lý hậu cần của quân đội, bà hứa sẽ khâu lại cho anh, nhưng sau đó bận việc nên quên mất. Hôm sau đi học thì anh mới hay là mẹ đã quên vá lại quần cho anh.”

“ Thế anh đã làm gì?”

“ Còn làm gì nữa? Tùy cơ ứng biến thôi.” Từ Văn Diệu cười đầy bất đắc dĩ. “ Anh lấy kẹp giấy xâu chỗ rách lại, suốt ngày hôm đó anh khổ gần chết, không dám chạy chẳng dám nhảy, ngồi xuống bị kẹp giấy đâm vào mông cũng không dám la.”

Vương Tranh cười ha ha. “ Nó đâm vào mông anh thật à?”

“ Đây, em hãy hỏi câu nào vào đề một chút đi!” Từ Văn Diệu trừng mắt cảnh cáo. “ Trọng tâm câu chuyện ở đây là mẹ anh mới là người vụng về.”

“ Vì vậy mà anh ngưỡng mộ em?”

“ Phải, vô cùng ngưỡng mộ luôn!”

“ Vậy anh tới nịnh mẹ em đi.” Vương Tranh khoát chỉ cười to. “ Em sẽ nói mẹ chăm sóc luôn cả anh, để anh được cảm nhận không khí ấm áp của gia đình.”

Từ Văn Diệu nhăn mặt. “ Được thôi, miễn là đừng để bác gái nấu ăn, còn những chuyện khác thì anh sẽ chiều theo bác hết...”

“ Bộ khó ăn tới nỗi vậy hả?” Vương Tranh nhướn mắt. “ Em ăn mấy chục năm rồi đó!”

“ Thế em mời dì Trâu về làm lại đi, anh sẽ trả lương gấp đôi...”

Hai người đang câu đùa câu giỡn thì cửa đột ngột bị mở ra, tiếng bà Vương vọng vào sang sảng: “ Leo lầu cao như vậy một chết thân già tôi!”

Bà vừa lê dép vào nhà vừa cầu nhàu, tới khi thấy Từ Văn Diệu và Vương Tranh ngồi sát rạt nhau như vậy mới mặt mày cau có, miễn cưỡng nói: “ Tiểu, Tiểu Từ tới rồi à, bữa nay tan ca sớm nhỉ.”

“ Chào bác!” Từ Văn Diệu vội đứng dậy, đi tới xách giúp một túi lĩnh kính trong tay bà Vương. “ Buổi chiều cũng không còn việc gì nữa nên cháu về sớm một chút.”

“ Học trò của Tiểu Tranh đâu hết rồi?”

“ Lúc cháu đến thì họ đã về hết rồi ạ.”

Bà Vương liền mặt mày sa sầm, lúc trắng lúc đỏ, như thể tức giận điều gì nhưng vẫn cố kìm nén, giọng điệu cứng nhắc mà nói: “ Vương Tranh, lại đây một chút!”

Vương Tranh vội đứng dậy, chậm rãi đi tới trước mặt mẹ, sau đó bị bà kéo qua một bên, nghiêng răng hỏi: “ Học trò của con không thấy con và anh ta... cái kia chứ?”

“ Cái kia là cái gì ạ?”

“ Thì cái kia đó! Hai đứa không ở trước mặt tụi nhỏ mà mắt đưa mày lại, nắm tay nắm chân chứ?” Bà Vương nóng nảy, tính đập vào gáy Vương Tranh một cái, nhưng sau cùng vẫn bỏ tay xuống rồi lo lắng hỏi: “ Không ai nghi ngờ quan hệ giữa hai đứa chứ? Con giới thiệu anh ta là gì với bọn trẻ?”

“ Mẹ à!” Vương Tranh mếu máo. “ Con là giáo viên, con không làm gì quá đáng đâu.”

“ Mẹ chỉ sợ mày mê mụ, không biết mình là ai thôi!” Bà Vương bỏ cái tay đang siết chặt lấy cậu ra, cằn nhằn. “ Không được, sau này con bảo anh ta ít tới đây đi! Nếu không may đụng mặt người trong trường con thì nhục nhả lắm...”

“ Bác à, bác lo lắng nhiều quá rồi!” Từ Văn Diệu mỉm cười xen vào. “ Cho dù bị người khác phát hiện thì cũng không sao cả. Xã hội bây giờ đã có cái nhìn phóng khoáng hơn rồi, trường của Tiểu Tranh lại khá tự do và thoải mái, nên không kỳ thị đồng tính đâu ạ.”

“ Ngoài mặt thì không có gì nhưng ai biết trong lòng họ nghĩ thế nào?” Bà Vương bắt mồm. “ Máy người có ăn có học tới lúc sỉ vả nhau còn đáng sợ hơn dân đầu đường xó chợ đấy chứ!”

“ Bọn cháu không quan tâm người khác nghĩ gì đâu!” Từ Văn Diệu tự tin đáp. “ Nếu như tình hình không tốt, cháu không ngại dẫn Tiểu Tranh xuất ngoại, như vậy sẽ không còn phiền phức gì nữa.”

“ Xuất ngoại xuất ngoại! Nói nghe thoải mái quá ha? Nếu chuyện bại lộ, mặt mũi đâu Tiểu Tranh nó đi làm nữa? Còn anh? Bộ anh không lo người khác biết anh là đồng tính rồi không chịu hợp tác với anh nữa ư?”

“ Cháu chưa bao giờ giấu diếm xu hướng giới tính của mình cả.” Từ Văn Diệu đáp. “ Gia đình, người thân, bạn bè, và đối tác đều biết cháu là đồng tính.”

“ Cái gì?” Bà Vương hoảng hồn tròn mắt lên, lắp bắp nửa ngày sau mới lên tiếng được. “ Thế sao bây giờ anh còn về vang như vậy được?”

“ Không về vang bác ạ, nhưng cũng không có gì để quá mất thể diện.” Từ Văn Diệu thật tình giải thích. “ Chỉ cần là người có bản lĩnh liền có thể khiến người khác ngưỡng mộ, nhược bằng chẳng có dù cố thể nào cũng chỉ tủi phận thôi. Có phải là đồng tính hay không cũng không có gì quan trọng. Bác nói xem phải không ạ?”

“ Mẹ, con đói rồi!” Vương Tranh lạnh lợi chen ngang vào.

“ À, để mẹ đi nấu cơm ngay!” Bà Vương xoay lưng bước vào bếp, đi được nửa đường lại quay đầu nói. “ Không được, người khác là người khác, hai đứa không thể học theo họ được.”

“ Mẹ, con đói bụng lắm lắm luôn ấy!” Vương Tranh thở dài lặp lại.

“ Canh mẹ đã hầm xong rồi, để mẹ múc cho con một bát lút dạ.” Bà Vương vì chuyện Vương Tranh kêu đói mà choán hết tâm trí, vừa lui cui nấu nướng vừa nói. “ Vẫn là mẹ nấu cơm ngon nhất nhỉ? Con xem cô Trâu đó chăm sóc mấy đứa kiểu gì mà ai cũng gầy tong gầy teo. May mà mẹ tới đây, nửa tháng thôi mẹ sẽ nuôi còn béo tròn ra...”

Vương Tranh lè lưỡi cười, đang định co chân bỏ chạy thì bị Từ Văn Diệu kéo vào lòng ôm chặt lấy.

“ Văn Diệu, mẹ em...” Vương Tranh khẽ giẫy giụa.

“ Bác đang nấu ăn trong bếp không thấy đâu. Đừng nhúc nhích, để anh ôm chút coi, nhớ chết được!” Từ Văn Diệu ghì tay cậu. “ Từ lúc em xuất viện tới giờ chẳng mấy khi được ôm em. Bác gái còn ghê gớm hơn vệ tinh nhân tạo nữa, ở đâu cũng để ý em được.” Anh vuốt ve lưng cậu, tham lam hít hà mùi hương và nhiệt độ cơ thể của người mình mong nhớ. “ Khi nào bác mới trở về?”

Vương Tranh vỗ lưng anh tựa như đang dỗ một đứa trẻ. “ Chắc cũng nhanh thôi. Ở nhà không ai chăm sóc cho cha, ông cũng rất muốn mẹ mau mau về.”

“ Vậy thì tốt rồi, khi nào bác gái đi anh sẽ dọn tới!”

Vương Tranh ngừng tay, lo lắng hỏi: “ Anh thật sự dọn tới ư?”

“ Đương nhiên, đến ngay cả mơ cũng mơ thấy được ở chung với em!”

“ Nhưng mà chúng ta, ý em là...” Vương Tranh chậm rãi đẩy Từ Văn Diệu ra, khó xử nói: “ Mấy hôm nay, vì làm mẹ yên tâm nên mới để bà hiểu lầm anh là bạn trai em... nhưng Văn Diệu à, em thật sự vẫn chưa chuẩn bị...”

“ Đợi khi nào anh dọn vào rồi em lại chuẩn bị tiếp.”

“ Nhưng em chưa từng nghĩ sẽ sống cùng ai đó...”

“ Chúng ta không sống cùng nhau, chỉ là cùng sống dưới một mái nhà, chăm sóc lẫn nhau. Sức khỏe em không tốt, anh rất lo, phải ở bên cạnh em thì anh mới an tâm được. Cả hai đều đạt được thứ mình muốn không phải sẽ tốt hơn sao?”

“ Vậy nếu có một ngày em yêu người khác, muốn anh rời khỏi đây, anh cũng sẽ chấp nhận?” Vương Tranh trêu anh.

Từ Văn Diệu ngây ra, bất ngờ nổi giận kéo Vương Tranh ôm rít vào lòng, gần từng tiếng một: “ Vĩnh viễn cũng không có ngày đó!” Vương Tranh định nói gì đó nhưng di động của Từ Văn Diệu bỗng đổ chuông, khiến anh không thể không buông cậu ra, tiếp điện thoại xong thì mặt mày biến sắc.

“ Chuyện gì vậy anh?”

“ Một người bạn của anh bị tai nạn phải nhập viện.” Từ Văn Diệu đáp. “ Cậu ấy báo cho bệnh viện anh là người thân.”

“ Anh ấy không sao chứ?”

“ Có thể tỉnh táo báo tên và số điện thoại của anh ra thì chắc là không sao. Chỉ là, cách đây không lâu anh có gặp người bạn đó, người đó bảo là sống rất tốt. Nếu như nhập viện thì người cần liên hệ cũng chẳng tới phiên anh mới đúng. Anh sẽ đến bệnh viện xem thế nào, nếu không phải chuyện trọng đại thì người đó cũng không gọi cho anh đâu. Chắc chắn phải có gì đó nghiêm trọng lắm mới nhờ tới anh. Tiểu Tranh, em ở nhà ăn cơm với bác gái trước, anh phải đi tới đó...”

Từ Văn Diệu đột nhiên cảm thấy nản lòng quá, sự tình xảy đến khiến anh không biết xử trí thế nào, lại lo lắng bất an rằng Vương Tranh sẽ tức giận, anh cẩn thận thay lời nói khéo: “ Anh và người đó không thân lắm, nếu tới cũng không hay, chỉ bằng anh gọi điện báo Quý Văn Bằng tới đó, cần tiền giúp tiền, cần sức giúp sức. Dù sao cũng không thể bỏ mặc người ta được. Tiểu Tranh, em đừng hiểu lầm...”

Vương Tranh nhướn mày, mỉm cười tinh ranh đáp: “ Em đâu có hiểu lầm gì!”

“ Cậu ấy chỉ là bạn cũ. Thật đấy, anh bắt quá chỉ là nhớ bạn xưa.”

“ Em biết anh nhớ bạn xưa, cái này rất tốt!” Vương Tranh gạt gù nói. “ Với lại hay giúp đỡ người khác cũng là phẩm chất tốt đẹp.”

Nháy mắt, sự khản trương trong Từ Văn Diệu lại chuyển thành bất an. Anh khát khao muốn có được Vương Tranh là thật, nhưng cậu có cùng suy nghĩ với anh hay không lại là chuyện khác. Với người khác mà nói,

điều kiện của anh rất tuyệt vời, chỉ có người khác muốn anh, chẳng đời nào tới phiên anh cần ngược lại họ. Nhưng tất cả những ưu thế đó, trước mặt Vương Tranh đều trở thành nhược điểm. Thử Vương Tranh muốn không phải là tình yêu thiên trường địa cửu, mà là bình an mãi mãi lâu dài. Trong suy nghĩ của cậu, Từ Văn Diệu anh không phải là một đối tượng có thể mang đến cảm giác an toàn trọn vẹn.

Từ Văn Diệu không còn cười được nữa, bước lên định ôm cậu vào lòng, nhưng cậu liền lùi lại, xoay người bước tới cái ghế ngoài ban công, ngồi xuống, duỗi thẳng tứ chi.

Cảm giác trống rỗng trong lòng khiến Từ Văn Diệu lo âu, anh chỉ muốn mau chóng kéo Vương Tranh ôm sát vào lòng mặc cậu chống cự nên vội vã đuổi theo, người trước sau luôn ăn nói khôn khéo như anh giờ lại lấp bắp chẳng xuôi: “ Tiểu Tranh, xin lỗi em. Anh không nên bỏ em để tới gặp người đó. Quả thật cậu ấy và anh cũng không tính là thân... chỉ là một người bạn bên anh ngày trước. Em cũng biết rồi đó, chẳng có chuyện anh không có ai được... nhưng anh chưa bao giờ nảy sinh tình cảm gì với họ cả, anh cũng từng đề cập với em rồi đấy. Tất cả họ đều giống nhau, trong lòng anh, không có ai là đặc biệt cả. Chỉ là hôm nay, một người trong số họ bị thương phải nhập viện, và chắc chắn đó chẳng phải chuyện nhỏ, về tình về nghĩa anh cũng nên tới đó...”

Vương Tranh bật cười, vươn tay về phía anh: “ Lại đây!”

“ Anh không có ý gì khác, hả, em nói gì?” Từ Văn Diệu ngây người ra.

“ Anh tới đây nào!”

“ Hả? Ồ, được.” Từ Văn Diệu bước tới, cẩn thận kéo Vương Tranh vào lòng, vùi đầu vào bả vai cậu. “ Em đừng giận nhé, có được không?”

“ Em không giận.” Vương Tranh an ủi anh như đang ôm một đứa trẻ, sẽ sàng hỏi: “ Vậy còn em thì sao, khác họ ư?”

“ Đương nhiên là khác!”

“ Khác chỗ nào?”

“ Rất nhiều.” Từ Văn Diệu thở hắt ra, buồn bã đáp: “ Em vừa quay đầu đi anh liền thấy bất an và khó chịu, như thể bị bỏ rơi vậy.”

“ Chẳng qua là em đứng mỗi chân nên tới ghế nằm nghỉ thôi.”

Vương Tranh vừa cười vừa xoa lưng anh.

“ Thế cũng không được từ chối anh,” Từ Văn Diệu kiên quyết nói. “ Anh muốn ôm em thì em không được lảng tránh.”

Vương Tranh có chút sững sốt, sau đó chỉ mỉm cười trấn an. “ Vậy sau này em không tránh nữa.”

Lúc này, Từ Văn Diệu mới vừa lòng, đổi tư thế ôm cậu, cho đầu cậu tựa vào vai anh thoải mái hơn, rồi cúi người hôn lên tóc cậu. “ Anh hôn em, em cũng không được trốn!”

“ Hả? Cả chuyện đó nữa sao?” Vương Tranh xem anh như thể cậu bé năm tuổi đang cáu giận, nên chỉ cười hỏi lại: “ Nếu em không thích để nước bọt của anh dính lên mặt thì sao?”

Từ Văn Diệu nhú mày, e ngại cậu thật sự sẽ như vậy, bèn nhanh nhẹn nâng cằm cậu lên, tìm tới đôi môi cậu sau đó hôn cậu như thể muốn nuốt tươi ai kia vào bụng. Vương Tranh bị hôn đến đầu văng mắt hoa, tay chân nhũn ra, chỉ còn biết dựa hết lên trên người Từ Văn Diệu.

“ Phải tập cho quen!”

“ Cái gì cơ?”

“ Tập cho quen với nụ hôn của anh đi, không thích cũng sẽ thành thích!” Từ Văn Diệu đắc ý cười, lại hôn xuống.

Lúc này, nụ hôn càng sâu sắc càng triền miên hơn, tưởng chừng như sẽ không chấm dứt, tới khi nghe thấy tiếng húng hắng ho khan từ phía sau lưng mới giật mình rời nhau ra. Bà Vương tay cầm muôi, mặt mày

đánh lại lườm cả hai. Vương Tranh xấu hổ chỉ muốn tìm cái lỗ chui xuống cho xong, đỏ mặt đẩy Từ Văn Diệu ra. Bấy giờ, Từ Văn Diệu mới bình tĩnh, mặt mày bình thản, cười cười. “Bác gái nấu ăn xong rồi à?”

“Tôi chỉ nấu phần con tôi thôi.” Bà Vương chán ghét liếc anh, sau đó thì thét vào mặt Vương Tranh: “Mày còn ngồi đó nữa hả, không mau đi dọn bát? Mày bị bệnh chứ có tàn tật đâu, tính đợi mẹ bón cơm cho ăn à?”

Vương Tranh vội vàng đáp một tiếng, rồi ngoan ngoãn đứng dậy, lúc đi ngang qua chỗ bà Vương đứng thì bỏ nhỏ một câu: “Mẹ đừng giận mà!”

Bà Vương hận không dạy được con, liếc mắt trừng cậu, sau đó đưa tay chọc vào trán cậu một cái rồi xoay lưng vào bếp.

Từ Văn Diệu đi tới trợ giúp thì bị Vương Tranh dết vào tay vài cái, lườm anh mà trách: “Tại anh làm bậy hết!”

“Phải, phải, đều tại anh hết!” Từ Văn Diệu lấy bát trong tay cậu sắp ra bàn, cười làm lành. “Không phải em mệt sao, cứ ngồi xuống, để anh làm cho.”

“Mẹ em không nấu cơm phần anh.”

“Không sao, anh hầu hạ em xong rồi đi kiếm cơm ăn, sẽ không bị đói đâu!”

Trên thực tế, dù bà Vương không tính nấu cơm phần Từ Văn Diệu, nhưng bà cũng không thể đuổi con người ta ra khỏi nhà, vì vậy anh vẫn nghiêm nhiên ngồi cùng khi hai mẹ con ăn cơm. Tuy trong lúc đó, bà Vương vẫn không chút hòa nhã với anh, lại còn nhìn con trai mình chẳng vừa mắt, nhưng Từ Văn Diệu là ai nào, trước giờ chỉ có mình Vương Tranh mới có thể khiến anh khấn nguyện, những người còn lại đều được anh thành thạo ứng phó. Anh hoàn toàn không chút phật lòng với bầu không khí nặng nề trên bàn ăn.

2. Chương 2

Trước lúc dùng bữa, Từ Văn Diệu đã gọi điện cho Quý Vân Bằng, phó thác mọi sự cho anh ta. Tối khi ăn cơm xong cũng vừa lúc Quý Vân Bằng gọi điện tới báo cáo mọi việc. Nghe xong điện thoại, sắc mặt Từ Văn Diệu sa sầm đi.

“Sao vậy anh?” Vương Tranh đang ăn canh, ngược đầu lên lại thấy anh là lạ, bèn hỏi.

Từ Văn Diệu chỉ cười cười. “Việc có phần nghiêm trọng, phải tới đó xem thử.”

“Thật ra là sao?”

Từ Văn Diệu liếc nhìn bà Vương, lại nhỏ tiếng nói với cậu: “Em qua đây!”

Vương Tranh đặt bát canh xuống bàn, bước tới một góc khuất cùng Từ Văn Diệu. Anh nắm chặt vai cậu, lựa lời nói: “Thật ra đó cũng chỉ là chuyện riêng của người bạn đó mà thôi, nhưng anh lại không muốn giấu em. Chuyện là thế này, người trong bệnh viện từng là tình nhân của anh, tên Tạ Xuân Sinh, là người rất tốt lại hiền lành, đang làm trong cơ quan nhà nước. Tuy thời gian cậu ta ở bên anh rất ngắn nhưng cả hai vẫn thường liên lạc, cho tới đầu năm nay thì hoàn toàn cắt đứt, vì cậu ta đã có bạn trai, muốn tử tế sống cùng nhau, nên anh cũng không cấm cản hay hỏi han gì. Anh vốn chẳng phải kẻ bá đạo hay chuyên quyền.”

Vương Tranh mỉm cười nhìn anh đầy thâm ý, khiến anh phải đỏ mặt nói thêm: “Được rồi, anh chỉ bá đạo và chuyên quyền với em thôi. Ai bảo em khác với mọi người làm gì!”

Vương Tranh không thêm để ý tới anh, hỏi tiếp: “Sau đó thì sao?”

“Vừa nãy Vân Bằng gọi, nói là đã gặp cậu ta, tình trạng hết sức thê thảm, xương sườn bị gãy làm hai, trên người vô số vết thương cũ lẫn vết thương mới. Vân Bằng bảo còn thảm hơn bị xã hội đen thanh toán. Nhưng chuyện đáng nói là cậu ta không tính báo cảnh sát, cũng không muốn tiết lộ ra. Em biết tại sao không?”

“Cậu ta đắc tội với ai hả?” Vương Tranh ngây ngô hỏi.

Từ Văn Diệu biết cậu ngốc, chỉ toàn biết tới sách vở, còn những việc khác đều rất ngây thơ, bèn yêu chiều vuốt tóc cậu, nói: “Thật lòng anh chẳng muốn em biết tí nào hết... Tạ Xuân Sinh bị bạn trai mình bạo hành.”

“Cái gì?” Vương Tranh kinh ngạc, sau đó chỉ nhú mày. “Sao lại có kẻ vũ phu như thế?”

“Vì vậy anh phải tới đó xem thế nào.” Từ Văn Diệu thở dài, có chút lo lắng hỏi: “Tiểu Tranh, anh có thể đi không?”

Vương Tranh trở mắt ra nhìn anh. “Sao lại không chứ! Anh nghĩ em là ai? Em cũng đi nữa, miễn cho anh nghĩ em ở nhà giận già giận non.”

“Nhưng em chưa khỏe...”

“Không sao, em ở trong nhà dưỡng bệnh lâu vậy rồi chưa bước chân ra khỏi cửa, em cũng muốn đi ra ngoài một chút.” Vương Tranh lấy lòng bảo: “Với lại có anh bên cạnh thì sao em có chuyện gì được?”

Từ Văn Diệu mỉm cười, tâm tình tốt mà hôn trán cậu mấy cái liền, dịu dàng nói: “Vây đi thay quần áo đi.”

Trong lúc Vương Tranh đi thay đồ thì bị bà Vương quở trách gì đó, đại khái là cần nhằn không cho cậu ra đường, nhưng chẳng biết Vương Tranh thuyết phục làm sao bà lại vào bếp, rót trà sâm vào bình giữ nhiệt để cậu mang theo, rồi quay sang tức giận lườm Từ Văn Diệu: “Anh phải coi sóc Tiểu Tranh cho tốt, đừng để nó đứng lâu cũng không cho nó cảm lạnh.”

“Bác cứ yên tâm, cháu sẽ chăm sóc cậu ấy chu toàn.” Từ Văn Diệu mỉm cười lấy chiếc khăn từ tay bà Vương quàng lên cổ Vương Tranh.

“Còn nữa, trước mười giờ phải đưa nó về, hai người đều không được tắt điện thoại, tôi sẽ gọi đó.”

Hai người nhất loạt đồng ý, cuối cùng cũng ra khỏi cửa, Từ Văn Diệu dìu Vương Tranh chậm rãi xuống lầu, tài xế của anh đã chờ sẵn dưới nhà. Sau khi vào xe, Vương Tranh nhìn khung cảnh ngoài cửa xe, cảm thán: “Như thế được ra tù vậy!”

Từ Văn Diệu im lặng mỉm cười, vươn tay ôm Vương Tranh vào lòng, hít hà mùi hương cơ thể cậu. “Đợi khi nào em khỏe hơn anh sẽ dẫn em đi du lịch thế giới.”

“Đừng kể sáo như vậy chứ, nhột quá!” Vương Tranh đẩy đầu Từ Văn Diệu ra.

Từ Văn Diệu chẳng buồn nghe cậu cảm râm, kéo khăn choàng của cậu xuống mà vùi mặt vào. “Để chịu thật, em thơm quá, anh ngừng không được. Thơm như thế mà tuý vậy! Ở bên em mà không được ôm hay hít hà thì cứ giết quách anh đi cho khỏe.”

Vương Tranh bó tay, để mặc cho tên đàn ông cao lớn này như chú cún con hít hít ngửi ngửi khắp người cậu, sau đó còn tò mò cắn liếm cổ cậu một phen, lại còn quá trớn lần tay vào trong áo sờ mó không biết chán.

Tới khi tay Từ Văn Diệu mò càng lúc càng xuống thấp quá eo thì Vương Tranh cũng hết kiên nhẫn, giữ lấy tay anh mà răn đe: “Từ Văn Diệu, anh đừng quá đáng nhé!”

Từ Văn Diệu hí hửng cười to, trước khi nghiêm chỉnh ngồi thẳng dậy cũng không quên hôn cậu một cái rồi mặt dày nói: “Tại em thơm quá làm chi!”

“Biến, nhảm nhí!” Vương Tranh lườm anh. “Anh có thể bình thường một chút được không? Nhớ hồi mới gặp anh đạo mạo nghiêm trang lắm mà, sao bây giờ thành tên lưu manh chuyên tán tỉnh con nhà lành thế này?”

“Vì lúc trước không biết em lại thơm đến như vậy.” Từ Văn Diệu vờ đau khổ và tiếc nuối ghê lắm. “Nếu sớm biết em thơm như thế này, lần đầu gặp mặt anh sẽ lẹ làng lột hết đồ em ra rồi!”

Vương Tranh trợn mắt trừng Từ Văn Diệu một hơi, rốt cuộc cũng hiểu là không thể nói đạo lý với lưu manh được, bèn ngoảnh mặt nhìn ra ngoài cửa xe mà lơ ai đó đi.

Rất nhanh sau đó, xe đã tới bệnh viện, Từ Văn Diệu lấy lại vẻ điềm đạm như thường, phong độ ngời ngời dìu Vương Tranh xuống xe, dù giữa chừng có bị cậu phốt lờ hất tay ra cũng tò tò đi sau lưng hỏi, em có khát nước không, đã mệt chưa... khiến Quý Vân Bằng ra đón hai người cười không ngớt. Từ Văn Diệu đối

Vương Tranh chu đáo, không có nghĩa với ai cũng kiên nhẫn được như thế, mắt lạnh vừa đảo qua, giọng nói đã uy nghi mười phần: “ Cười cái gì? Cậu ta đâu rồi? Tình trạng thế nào?”

“ À, Tiểu Tạ đỡ hơn rồi, đã bôi thuốc và băng bó đầu vào đó, nhìn giống con người hơn một tí.” Quý Vân Bằng thở dài. “ Văn Diệu, cậu không tưởng tượng nổi đâu, lúc đầu cậu ta thê thảm lắm, mặt mày sưng vù tím ngắt như bị quạt ười mấy cái bạt tai vậy. Tôi hỏi ai đánh thì chỉ biết khóc và khóc. Tôi chừng này tuổi rồi mới lần đầu thấy đàn ông khóc nhiều tới vậy, hại tôi bủn rủn tay chân luôn. Sau đó bác sĩ vào kiểm tra rồi nói, mẹ kiếp nó, trên người cậu ta bầm dập thương tích cả mới lẫn cũ. Bác sĩ bảo là bị ngược đãi gì đó, tôi không hiểu lắm nhưng đại khái là cậu ta bị người khác bạo hành một thời gian dài rồi. Tôi nhìn tay chân cậu ta ốm tong ốm teo, lại còn thương tật, bèn an ủi, bảo là có tôi và cậu ở đây thì chẳng ngần ngại gì đâu, miễn là đừng phóng hỏa giết người, bọn này sẽ đứng ra lấy lại công bằng cho.”

“ Tôi chưa kịp nói xong thì từ đâu nhảy ra một gã cứ ôm Tiểu Tạ khóc lóc ỉ ôi, mới nhìn còn tưởng là cha của hắn chết nữa chứ. Nghe một hồi thì mới hay là gã đó xin Tiểu Tạ tha thứ, lần sau sẽ không đánh cậu ta nữa, rồi rất yêu rất thương gì gì đó. Tôi mới nghe liền nổi sùng lên rồi, hóa ra gã chính là thằng vũ phu đó, đánh đập một người yếu đuối như Tiểu Tạ thì còn đáng mặt đàn ông quái gì. Mẹ kiếp, chỉ mới đâm hấn một cú, bồi thêm hai cước vẫn chưa đã ghiền Tiểu Tạ đã khóc lóc xin tôi tha cho thằng đó. Mẹ bà nó, vậy là sao chứ? Tôi trút giận cho cậu ta mà cậu ta còn khóc lóc không vui?”

Từ Văn Diệu nghe xong thì đành mặt hỏi: “ Tên khốn đó đâu? Hiện giờ hắn đâu rồi?”

“ Không biết, mới này còn thấy hắn ngồi ở chân tường.”

“ Cậu đi kêu người âm thầm dạy dỗ hắn, đừng đánh chết hay tàn phế là được,” Từ Văn Diệu oán độc nói. “ Mẹ kiếp, dám đánh người trước mặt tôi, xem tôi là gì hả!?”

Quý Vân Bằng khoái chí xoa nắm đấm. “ Được, tôi cũng đang ngứa ngáy tay chân đây, để tôi đích thân ra tay!”

Sự giận dữ cùng cay độc trên mặt Từ Văn Diệu khiến Vương Tranh có chút hoảng sợ, kéo tay áo anh mà rằng: “ Văn Diệu à...” Từ Văn Diệu lập tức hòa nhã trở lại, ôm Vương Tranh vào lòng. “ Không sao đâu, Tiểu Tranh. Em đừng xen vào chuyện này, chúng ta vào xem Tiểu Tạ thế nào nhé. Chuyện này trước sau cũng phải giải quyết dứt điểm thôi.”

Anh vẫn còn nhớ, mấy tháng trước, Tạ Xuân Sinh đã hạnh phúc và vui mừng thế nào khi thông báo với anh rằng cậu ta đã tìm được bạn trai và muốn toàn tâm toàn ý yêu đối phương.

Khi ấy, anh vẫn chưa xác định được tầm quan trọng của Vương Tranh trong lòng mình, nên chưa thể lý giải được tâm tình khi đó của Tiểu Tạ, và hơn hết, anh luôn mang lòng nghi ngờ quá sâu về mối quan hệ cố định và mật thiết giữa hai người yêu nhau.

Nhưng đôi mắt của Tạ Xuân Sinh lúc đó rất dịu dàng, nụ cười cũng thật ấm áp, hiện thực như vậy khiến Từ Văn Diệu phải tự hỏi lòng lẽ nào anh đã quá khư khư với chấp niệm của bản thân rồi? Đối phương tự tin rằng mình sẽ có được hạnh phúc, và khán giả đứng xem là anh thì hẳn phải nên tôn trọng niềm tin đơn thuần đó!

Vì vậy, Từ Văn Diệu đã mỉm cười chúc phúc Tạ Xuân Sinh. Trong số những tình nhân ngày trước, Tiểu Tạ là một người rất dễ tính, cậu ta thông minh ham học, lại thiện lương chu đáo, làm một công nhân viên chức gương mẫu không có mưu cầu gì lớn lao, cũng không hư tình giả ý vì thăng chức mà xu nịnh người khác, gương mặt luôn mỉm cười an phận, đôi lúc bị vài kẻ lợi dụng hoặc ăn quýt cũng không để bụng hay ôm thù gì.

Tạ Xuân Sinh là một thanh niên rất đáng yêu, còn chưa nói, cậu ta có đôi mắt phượng xếch dài, mi mày như họa, sống mắt ba đào lưu chuyển, và khuôn mặt thanh tú, luôn luôn hữu ý vô tình mà tản mát ra sức quyến rũ động lòng người.

Giống hệt với người thầy Từ Văn Diệu đã yêu ngày trước.

Hôm ấy ở khách sạn, có thể xem như lần cuối cùng cả hai gặp mặt. Sau đó, Vương Tranh làm phẫu thuật, Lý Thiên Dương tới náo động một phen, Từ Văn Diệu anh thì dời công ty sang đây và cũng chuyển sang

làm nghiệp vụ mới. Mọi chuyện rồi mòng mòng cả lên. Trong lúc bộn bề tất bật đó, hình như có một lần anh nhận được cuộc gọi từ Tạ Xuân Sinh, nội dung thế nào không rõ, đại khái là thăm hỏi vài câu.

Bây giờ, Từ Văn Diệu mới nhớ ra, Tạ Xuân Sinh là một trong số ít người biết số di động cá nhân của anh. Hồi trước, anh cho cậu ta số điện thoại đó vì thấy nhân phẩm cậu ta rất tốt, nên cũng muốn giữ quan hệ ái ân khi có nhu cầu. Với lại, anh cũng dọn tới sống ở thành phố G, cho cậu ta phương thức liên lạc với anh, nếu lỡ như có xảy ra chuyện gì, thì nhượng tình xưa anh cũng có thể ra tay trợ giúp.

Tạ Xuân Sinh hiểu rõ điều này, nên sẽ không tùy tiện gọi điện, một khi như vậy chỉ có thể đó là chuyện rất nghiêm trọng.

Chỉ tiếc khi ấy Từ Văn Diệu chỉ để tâm giúp Vương Tranh bồi bổ sức khỏe nên không hơi sức quan tâm chuyện khác, chỉ vội vàng nói vài câu liền cúp máy. Bây giờ nghĩ tới lại thấy Tạ Xuân Sinh là đang ngụ ý cầu xin anh giúp đỡ.

Thật không ngờ, khi lần sau gặp mặt lại là ở bệnh viện, Tạ Xuân Sinh nằm trên giường thở ôxy, cổ trần, phần ngực dưới được băng bó vải trắng kín mít, từ bả vai kéo dài xuống hai tay loang lổ vết tím vết xanh, nước thuốc bôi trên vết thương trông càng dữ tợn hơn, gương mặt thanh tú xinh đẹp tím bầm, mắt phượng sưng vù, con ngươi giăng đầy tơ máu, nước mắt thi nhau chảy xuống.

Thốt nhiên, Từ Văn Diệu thấy mọi chuyện thật may mắn.

May mắn Lý Thiên Dương không phải phường biến thái. May mắn Vương Tranh có đủ kiên cường. May mắn trước khi cậu tổn thương sâu sắc hơn thì gặp được Từ Văn Diệu anh. Cho nên, anh sẽ cố sức loại trừ hết mọi thương tổn kiểu như thế này cho cậu.

Nếu như người hôm nay phải nằm trên giường bệnh cùng vô số vết thương là Vương Tranh, chẳng biết nếu phải nhìn cậu tổn hại từ trong ra ngoài như thế, anh không biết liệu mình sẽ tức giận đến nhường nào nữa.

“ Văn Diệu, anh nhẹ tay thôi.” Vương Tranh nói nhỏ vào tai anh.

Lúc này, anh mới giật mình nhìn lại, hóa ra đã siết tay cậu lâu đến vậy, nhưng khi anh vừa lỏng tay ra Vương Tranh lại ôm lấy tay anh, rồi dịu dàng mỉm cười.

Cơn hồi hộp lo lắng vừa trào lên trong lòng cũng chậm rãi tiêu tán, anh cũng cười đáp lại cậu, vỗ lên đôi vai gầy đó: “ Em mệt không? Ngồi xuống nghỉ ngơi nhé?”

Vương Tranh lắc đầu, nhìn Tạ Xuân Sinh thất thần trên giường bệnh, rồi đẩy anh một cái: “ Anh đừng lo cho em, xem Tiểu Tạ thế nào đã.”

Từ Văn Diệu xoa đầu cậu, kéo cái ghế gần đấy cho Vương Tranh ngồi, rồi mở bình giữ nhiệt mang theo rót trà ra cho cậu uống, sau đó mới quay lại nhìn Tạ Xuân Sinh: “ Tiểu Tạ, xin lỗi, tôi tới muộn quá. Giới thiệu với cậu, đây là người yêu của tôi, Vương Tranh. Cậu ấy vừa mổ tim nên sức khỏe còn rất yếu, nhưng vừa nghe cậu bị thương liền đòi theo tôi tới đây. Cậu sao rồi? Đã thấy đỡ nhiều chưa?”

Tạ Xuân Sinh xấu hổ cụp mắt xuống, trả lời bằng giọng khản đặc: “ Cảm ơn hai người. Em xin lỗi vì đã làm phiền anh, Văn Diệu. Vương Tranh, lần đầu gặp đã khiến anh chê cười rồi... Ngoại trừ Văn Diệu ra tôi không biết tìm ai...” .

“ Không sao hết, trước kia tôi từng nói hễ có việc gì cần thì cậu cứ tìm tôi mà.”

“ Em... thật tình em không mặt mũi đâu kể với anh chuyện này... Nhưng lần này anh ta xuống tay quá nặng, em không còn cách nào hết... Em không muốn làm phiền anh! Thật sự là em không muốn làm phiền anh...”
Tạ Xuân Sinh nghẹn ngào khóc nức lên. “ Nếu có thể nhịn thì em đã nhịn, nhưng cứ phải chịu đựng như vậy tới bao giờ chứ? Em bảo anh ta đừng đánh vào mặt vậy mà anh ta vẫn cứ đánh, khiến em thành như thế này thì sao ngày mai còn đi làm được nữa? Em đã nhịn mà anh ta vẫn đánh, em phản kháng thì càng bị đánh dữ dội hơn...”

Vương Tranh và Từ Văn Diệu chỉ biết thở dài nhìn nhau. Đoạn, Vương Tranh đi tới trước mặt Tạ Xuân Sinh, đưa tay vỗ vai cậu ta, dịu dàng nói: “ Cậu cứ nói ra đi, như vậy sẽ dễ chịu hơn.”

“ Lúc đầu đầu phải vậy.” Tiểu Tạ khóc rống lên. “ Hai người không biết là anh ta tốt với em thế nào đâu. Công ty phát sữa chua anh ta cũng mang về nhà cho em uống, hễ trời mưa liền cầm dù đi đón em tan sở. Những người trước đây em quen toàn là chơi qua đường cho vui, chưa bao giờ có người săn sóc em như vậy. Em cứ nghĩ là cuối cùng mình cũng tìm được đúng người rồi, thậm chí còn dự tính mua nhà mua bảo hiểm... Nói thật, ngay cả tiền tiết kiệm của em, em cũng nói cho anh ta...” :

Từ Văn Diệu cau mày, đành mặt chen vào: “ Chuyện bắt đầu khi nào?”

Ánh mắt Tạ Xuân Sinh chợt lóe lên, cậu ấp a ấp úng.

“ Có phải từ lần cuối cùng chúng ta gặp nhau thì tên khốn đó đã đánh cậu?” Từ Văn Diệu hét lên, dữ dằn nhấn giọng: “ Nói!”

Tiểu Tạ run bần bật, càng khóc nhiều hơn, thút tha thút thít kể: “ Em, em nghĩ là vì áp lực công việc của anh ta quá lớn, mọi chuyện không suôn sẻ nên mới im lặng cho anh ta đánh vài lần... Nhưng không ngờ anh ta được nước lấn tới, phàm chuyện gì không vừa ý cũng thượng cẳng chân hạ cẳng tay với em... Nếu em trốn thì anh ta càng hung bạo hơn...”

“ Vậy hôm nay thằng đó nó lấy gì đánh gãy xương sườn cậu!” Từ Văn Diệu lạnh lùng hỏi.

“ Gậy... gậy đánh golf.” Tiểu Tạ nắc lên.

“ Tôi có hay không nên nói cậu thật quá là may mắn, không có bị đánh nát nội tạng ngay tại trận hay cấp cứu không kịp lúc, đúng là tổ tiên hiển linh phù hộ cho cậu mà.” Từ Văn Diệu trợn mắt, cay nghiệt châm chọc.

“ Anh à!” Vương Tranh bắt mắt ngăn Từ Văn Diệu lại, rồi ôn hòa nói: “ Anh đừng nói vậy, Tiểu Tạ đã đau lòng quá rồi!”

Từ Văn Diệu hừ một tiếng, bước sấn tới trước mặt Tạ Xuân Sinh mà mắng: “ Cậu từng theo tôi thì nên hiểu tôi là loại người gì. Nếu đã lên tiếng nhờ tôi việc này thì không tới phiên cậu quyết định, mọi chuyện đều do tôi định đoạt. Cậu tin tôi thì để tôi giải quyết, hoặc dù có không tin tôi cũng ra tay can thiệp, khi nào xong chuyện, muốn thì cứ quay lại với thằng đó. Nhưng tôi cũng nhắc cho cậu biết, nếu cậu quay lại với hắn, sau này có bị đánh chết tôi cũng không rảnh tới lượm xác cậu về đâu, hiểu chưa hả?”

Từ Văn Diệu khí thế bá đạo dăng ngút trời khác xa với một Từ Văn Diệu ngày thường ăn nói nho nhã. Tạ Xuân Sinh thừa biết anh không phải người hiền lành gì, nhưng chưa khi nào thấy anh tức giận cả. Hiện tại được chứng kiến lại hoảng sợ, co rụt cả người lại, cắn môi im lặng.

“ Anh, anh làm Tiểu Tạ sợ đó. Anh ngồi xuống, đừng nóng giận. Chuyện gì cũng phải nói lý lẽ rồi từ từ giải quyết.” Vương Tranh kéo Từ Văn Diệu ngồi xuống cạnh mình trên giường Tạ Xuân Sinh, sau đó mỉm cười với cậu ta. “ Tiểu Tạ, nhìn thấy người thân của mình bị ngược đãi thế này bọn tôi không chịu được, vì vậy có hơi thất thố, cậu đừng để bụng nhé. Mong cậu cũng đừng trách tôi nhiều chuyện, có việc này tôi muốn hỏi, cậu có muốn tiếp tục bị ngược đãi nữa không?”

Tạ Xuân Sinh lập tức lắc đầu.

“ Tốt lắm, may mà cậu không bị biến thành người thích bị hành hạ.” Vương Tranh cười khế, lại hòa nhã nói: “ Thế bây giờ cậu có đồng ý rời xa tên vũ phu đó không?”

Tạ Xuân Sinh lộ ra vẻ mặt mơ màng và cả thối khổ, cắn môi, không lên tiếng.

“ Cậu còn yêu anh ta?” Vương Tranh hỏi. Tạ Xuân Sinh nhắm mắt, nước mắt lại lăn dài.

“ Không sao, tôi chẳng coi cậu là đồ ngốc. Chuyện tình cảm nào dễ dàng nói bỏ là bỏ được, dù đối phương có là kẻ tồi tệ thì cũng không phải chuyện ta có thể nói rõ thị phi được.” Vương Tranh trầm ngâm một lúc lại nói: “ Nhưng vấn đề quan trọng bây giờ là cậu phải suy nghĩ thật nghiêm túc vào, mối tình này có đáng để cậu hy sinh cả nhân phẩm lẫn tính mạng để duy trì hay không.”

“ Anh, anh ta... những khi anh ta không đánh em thì đều rất tốt...”

“ Nhưng lúc đánh cậu thì cũng không hề nương tay!” Vương Tranh khế khàng thở dài. “ Lúc cậu bị gãy xương sườn anh ta có dừng tay không? Lúc cậu cầu xin anh ta có động lòng không? Anh ta biết rõ việc

cậu ghét bị đánh vào mặt, nhưng vẫn cứ xuống tay và không chỉ đánh mỗi một cái. Đem nỗi khổ sở mà cậu khốn khổ che giấu không dám tỏ bày cùng ai ra bên rêu trước mặt mọi người, vả lại còn cảm thấy thích thú khi sử dụng bạo lực với cậu. Vào lúc đó, anh ta có nghĩ tới cảm nhận của cậu không?”

“ Nếu nói thế cậu vẫn không hiểu thì nói cách khác vậy, giữa việc cậu đau khổ và anh ta khó chịu thì anh ta thà rằng cậu chịu thiệt. Tôi không tính tới chuyện yêu là phải hy sinh này nọ. Thời đại này ai còn để ý những chuyện đó, nhưng hề đã yêu nhau thì không bao giờ muốn người mình yêu phải chịu khổ cả. Cậu nhắm lại xem, anh ta có thật sự yêu cậu không?”

Tạ Xuân Sinh lắc đầu nguầy nguậy, mở mắt, khàn giọng nói. “ Thật ra, em đã suy nghĩ rất lâu, vấn đề không tại anh ta mà là em.”

“ Tôi biết!” Vương Tranh gật gù đầu, rồi trấn an cậu ta: “ Cậu không từ bỏ được, quan hệ méo mó này khiến cậu không buông tay, vì vậy đã không phản kháng, cam chịu đón nhận mọi đau khổ, dù biết tiếp tục chỉ còn con đường chết mà cũng không có dũng cảm thay đổi, vì nếu thay đổi lại không biết mình phải đi đâu về đâu.”

Tạ Xuân Sinh đau đớn òa khóc “ Em, em đã nói với tất cả bạn bè rằng em rất hạnh phúc... em không có dũng khí để thừa nhận mình bất hạnh. Em biết là mình phải rời xa anh ta mới đúng, nhưng sau khi bỏ anh ta rồi thì em lại không cách nào làm lại từ đầu được nữa...”

Vương Tranh âu sầu, vỗ vỗ vai Tạ Xuân Sinh, ngón tay chạm vào cậu ta cũng run rẩy đến phát đau. Từ Văn Diệu cũng lòng đầy nặng nề, nắm lấy bàn tay kia của Vương Tranh, không ngừng ra sức giữ chặt lấy. Đúng lúc này, cửa phòng mở bật ra, Quý Văn Bằng tóc tai rối bù xộc vào, oang oang nói: “ Mẹ nó, thật đấy tay, lâu rồi không được phấn khích như vậy!”

Quý Văn Bằng khựng người, nhìn Tạ Xuân Sinh mặt mày đầm đìa nước mắt, liền hoảng thần lắp bắp an ủi: “ Haha... Tiểu Tạ... Đừng đau lòng nữa, tôi đã thay cậu dạy dỗ tên khốn kia một trận rồi. Tôi còn nói nếu hần dám làm phiền cậu nữa sẽ đánh gãy chân hần, còn dám động vào một sợi tóc của cậu liền tiễn hần về châu ông bà... Thằng đó đúng là thằng khốn, vừa bị đánh mấy cái đã quỳ xuống khóc lóc van xin. Mẹ nó, hần càng xin tôi đánh càng hăng. Cậu đừng khóc, đừng khóc! Đường thương cho tốt sau đó làm lại cuộc đời...”

Quý Văn Bằng nói năng an ủi loạn cào cào cả lên, khiến Vương Tranh không nhịn được mà bật cười, Từ Văn Diệu cũng cười, lấy khăn tay đưa cho Vương Tranh lau nước mắt giúp Tạ Xuân Sinh, sau đó đứng lên an bài mọi chuyện: “ Được rồi, Văn Bằng sẽ giải quyết chuyện này. Còn Tiểu Tạ, nếu cậu không lựa chọn được thì để tôi quyết định giúp cho, chấm dứt với gã khốn đó. Văn Bằng, một tháng tới đây cậu vất vả chịu khó trông coi Tiểu Tạ, nếu thằng đó còn dám mò tới cứ đánh hần, chẳng việc gì nương tay nữa, đồng thời cũng trông chừng đừng để Tiểu Tạ tiếp xúc với tên đó.” Đoạn, lại hòa nhã với Tạ Xuân Sinh: “ Chuyện này cứ quyết định như vậy, nếu cậu không hài lòng đợi khi nào vết thương khỏi cứ quay lại với hần ta, chẳng ai cản đâu. Nhưng hãy nhớ, con người sống trên đời phải tự mở lối đi mình, đừng đổ lỗi cho hoàn cảnh hay năng lực không đủ. Làm sao không thể làm lại từ đầu trong khi cậu còn trẻ còn khỏe như thế hả? Không phải chỉ cần ăn cơm nhiều một chút thì liền có sức đấy sao?”

Anh thở dài một tiếng, quay đầu nói với Quý Văn Bằng: “ Cậu tìm cho Tiểu Tạ một bác sĩ tâm lý, đợi khi nào cậu ta khá lên chút rồi hãy bắt đầu.”

3. Chương 3

Tiếng nấc nghẹn nghẹn của Tạ Xuân Sinh cũng dần lắng xuống, người sau cơn mệt rũ cũng thiếp đi. Từ Văn Diệu để Quý Văn Bằng ở lại chăm sóc cậu ta, còn mình dẫn Vương Tranh về trước. Anh nhìn đồng hồ, đã quá thời gian quy định của bà Vương, chỉ còn biết gượng cười, chẳng biết lần này bà Vương sẽ cần nhân gì nữa?

Vương Tranh nhìn rất có tinh thần, tuy bước đi còn chậm nhưng bước chân rất vững. Từ Văn Diệu lo đêm lạnh sương giá, định cởi áo khoác của mình ra choàng lên cho Vương Tranh thì bị cậu nhất mực từ chối. Anh cũng hết cách, đành một tay vừa ôm vừa dìu cậu, dù có bị đẩy ra kiểu gì cũng mặc kệ.

Đây là thời điểm máu chốt, vừa giải quyết xong nợ nần với tình nhân cũ, hẳn phải nói vài lời chân tâm nồng nàn gì đó với Vương Tranh mới phải lẽ... nếu mà nói quá lời thì không được, mà không nói lại càng không được. Từ Văn Diệu dò xét biểu cảm của Vương Tranh một lúc, thấy cậu im lặng lại không yên lòng, phần thì lo cậu suy nghĩ lung tung, phần lại ngại mình nhiều lời đâm ra có tật giật mình. Đắn đo một thôi một hồi cũng nhỏ nhẹ hỏi:

“ Tiểu Tranh, em không thích anh tùy tiện xen vào chuyện riêng của người khác?”

“ Hả?” Vương Tranh giật mình, lắc đầu nói: “ Không đâu. Chuyện của Tiểu Tạ, phạm là người trọng nghĩa và biết phân biệt phải trái đúng sai cũng sẽ không đứng ngoài mặc kệ. Bởi vì chẳng mấy người dừng cảm đứng ra lên án mới có chuyện bạo hành gia đình liên tục rồi dẫn đến biết bao bi kịch.”

Từ Văn Diệu yên tâm, cười cười mà ôm chặt Vương Tranh vào lòng hơn. “ Đúng vậy. Anh cũng không thích chõ mũi vào chuyện của người khác, nhưng dù gì Tiểu Tạ cũng từng một thời bên anh, cũng đã tìm anh cầu cứu, anh không thể thấy chết mà không cứu được.”

Vương Tranh ngừng bước, neho mắt mỉm cười nhìn Từ Văn Diệu đầy hàm ý, khoe môi cong lên, buông lời trêu chọc hỏi: “ Ồ, nói vậy cậu Từ đây là người thâm tình nặng ý rồi, lẽ nào với tình nhân cũ nào cậu Từ cũng vậy?”

Từ Văn Diệu cười xòa, sắp tới hôn Vương Tranh một cái, thiết tha đáp: “ Đời nào! Anh chỉ đối tốt với người anh muốn sống chung cả đời thôi. Em có muốn thử không?”

Vương Tranh đẩy anh ra, quay mặt sang hướng khác, nhin cười bỏ đi.

“ Không giỡn nữa. Anh nói thật, anh chỉ có thể giúp Tiểu Tạ một vài việc như thanh toán tiền viện phí hay tìm bác sĩ tâm lý cho cậu ta... Nhưng những việc anh có thể làm cũng có giới hạn thôi, dù sao trong tình huống oái oăm này chỉ có người trong cuộc mới giải quyết được.”

“ Đúng vậy đó, giống như tinh thần cậu ta đã bị một chất nhầy kết dính lại, có vùng vẫy cũng không thể thoát ra, chỉ có thể sống lay lắt với chút hơi tàn đó. Chuyện bây giờ không còn là chịu hay không chịu được ngược đãi nữa. Người thi hành bạo lực không thấy hân hoan,, kẻ chịu đựng cũng chẳng vui sướng gì cho cam. Một khi việc đó trở thành thói quen, cả hai đều như chiếc xe trật bánh, chỉ biết lao về phía trước, đến khi đâm vào đầu đó tan xương nát thịt mới tính là xong chuyện.”

Vương Tranh thở dài. “ Em nghĩ Tiểu Tạ nói cậu ta không có can đảm để kết thúc mối quan hệ này... cũng có thể là thật. Cậu ta đã ném bỏ chiếc chìa khóa tự cứu duy nhất của mình, rồi lại giả vờ diễn cảnh hạnh phúc ọi người xem, sau đó quay về nhà, một mình tự gặm nhấm nỗi đau của bản thân... dần dà nỗi đau đó trở thành một nỗi tuyệt vọng. Nếu hôm nay cậu ta không gọi điện cho anh, em chỉ lo một ngày nào đó hoặc là cậu ta tự sát, hoặc là giết chết đối phương.”

Nói đến đây, Vương Tranh mỉm cười, chủ động nắm lấy tay Từ Văn Diệu. “ Em mừng là anh đã cho cậu ta số điện thoại của anh.” Từ Văn Diệu cười ha ha, sau đó ôm Vương Tranh vào lòng, dịu dàng dụi má vào cổ cậu, nhỏ giọng hỏi: “ Em đang khen anh đấy hả, Tiểu Tranh?”

“ Cứ cho là vậy đi! Ha ha, quả thật anh rất mạnh mẽ, cho dù là với người đang tuyệt vọng thì anh vẫn luôn là kẻ cứng rắn, đó là điều không còn nghi ngờ gì nữa.”

Từ Văn Diệu có chút đắc ý, nhưng vẫn phản đối: “ Bậy nào, anh rất dịu dàng mà!”

Vương Tranh mỉm cười, vỗ nhẹ lên mu bàn tay anh, nói: “ Nếu được thì anh nhờ anh Vân Bằng để mắt tới Tiểu Tạ nhiều một chút. Đây là thời điểm rất quan trọng, như cai nghiện vậy. Không thể để Tiểu Tạ có liên hệ gì với gã vũ phu đó nữa, bằng không chuyện chúng ta làm đều thành công đã tràn hết.”

“ Em yên tâm, Vân Bằng sẽ không làm ngơ chuyện này đâu. Lúc nhỏ cậu ấy cũng gặp quá nhiều chuyện bạo lực gia đình rồi.”

“ Hả?”

“ Nếu không thì sao Vân Bằng lại nhiệt tình vậy chứ? Quý Vân Bằng đánh nhau từ nhỏ tới lớn. Hồi anh còn ở ngoại quốc từng nghe nói cậu ấy gia nhập xã hội đen, chém giết là chuyện bình thường. Vậy nên dù là nể mặt anh cũng không đối đãi với người lạ tận tâm được nhường ấy.”

“ Em tưởng anh ấy cũng giống mấy anh hùng nghĩa hiệp trong tiểu thuyết võ hiệp chứ.” Vương Tranh ngạc nhiên trở mặt ra nhìn anh.

“ Ern đáng yêu quá Tiểu Tranh!” Từ Văn Diệu nhìn cậu đây yêu chiều. “ Quả thật Vân Bằng rất có nghĩa khí, nhưng không tới mức gặp ai cũng giúp.”

“ Hồi nhỏ anh ấy từng bị người ta đánh ư?” .

“ Bị đập như tử luân ấy chứ. Quân nhân trong quân khu đại viện một khi đã tức giận nóng nảy rồi đánh đập vợ con cũng không phải việc gì ghê gớm, nhưng cha của A Bằng đánh rất khùng khiếp. Mẹ và cậu ấy thường xuyên bị thương, khiến chính ủy trong quân đội phải tới nhà tìm cha cậu ấy nói chuyện, song ông ta vẫn không chịu sửa tính đồi nết, mẹ cậu ấy trải lại còn bao che bênh vực cho chồng trước mặt lãnh đạo. Hồi nhỏ, anh cũng thường bị cha đánh đòn, nhưng không phải kiểu đánh như gia đình A Bằng. Ông Quý thậm chí từng lấy xẻng đập vào đầu con mình, may mà cậu ấy lấy tay đỡ, chỉ bị gãy tay chứ không nứt sọ.”

“ Nhà anh và nhà Vân Bằng cách nhau khá xa. Hôm đó cha anh tình cờ đi ngang thì nghe thấy tiếng trẻ con khóc, bèn cho cảnh vệ đập cửa xông vào cứu Vân Bằng ra. Sau đó, cha anh đã tát cha của Vân Bằng trước mặt mọi người, mắng ông ta là đồ bại hoại, rồi không nói gì bèn dẫn cậu ấy về nhà anh, cho ăn cơm và chữa thương. Cha bảo anh mang Vân Bằng đi chơi, phụ đạo thêm bài vở, thế nên từ đó mà cậu ấy kháng khít với nhà họ Từ như thế.”

Từ Văn Diệu mỉm cười xoa đầu Vương Tranh, nói tiếp: “ Tới tận bây giờ, Vân Bằng vẫn luôn rất kính trọng cha anh, và còn rất nghe lời, ông nói một, cậu ấy không dám nói hai. Đối với anh cũng rất nể nang và tin tưởng. Ai bảo cậu ấy từ nhỏ đã theo anh làm trò càn quấy làm gì?”

Vương Tranh ngây người, im lặng một lúc mới hỏi: “ Em không ngờ tuổi thơ của anh ấy lại bất hạnh đến vậy. Mẹ của anh ấy đâu?”

“ Mất rồi!” Từ Văn Diệu thở dài. “ Uống thuốc rầy tự tử. Ai ai cũng biết là do bị bạo hành trong gia đình thời gian dài mà dẫn đến như vậy, nhưng dù gì cũng là tự sát nên không có cách gì truy cứu trách nhiệm hình sự đối với ông Quý. Chuyện lớn như thế, quân đội không thể làm ngơ, nên đã cắt chức và xử phạt ông ta. Sau đó, Vân Bằng rất hận cha mình, ra sức học võ, thề một ngày nào đó sẽ tự tay giết ông ta.”

Vương Tranh sợ hãi, hai mắt mở lớn, thì thào nói: “ Lẽ nào anh ấy đã giết cha mình?”

“ Em nghĩ sao?” Từ Văn Diệu âm thầm cười, đang ôm cậu, nhẹ nhàng nói: “ Nếu yêu thương ghét hận của con người đơn giản như vậy thì thế giới đã không phức tạp như thế. Vân Bằng lớn lên, cha cậu ấy cũng già, hơn nữa quan trường cũng không thuận lợi, chẳng ai dám giới thiệu bạn đời cho còn đứa con trai duy nhất cũng hận ông ta thấu xương. Tình cảnh phải nói là thê lương vô cùng. Mấy năm sau đó ông ta mắc bệnh cao huyết áp lại còn tiểu đường, thuê người về săn sóc, rồi nên vợ nên chồng với bà ta. Bà ta chanh chua lại đánh đá, ông Quý cũng không nóng tính như ngày xưa, bây giờ bà ta nói gì ông ta nghe nấy. Còn Vân Bằng thì hiểu chuyện hơn, đời nào lại tới nhà đánh cha mình được? Cho dù có không phải là cha ruột đi chăng nữa cũng không thể đến ức hiếp người đang bệnh nặng, còn đầu mặt mũi nữa chứ. Cậu ấy có hận có oán gì cũng chỉ dám tới đó đập nát mấy cái bát mấy cái đĩa rồi thôi, đến cả người mẹ kế cậu ấy cũng chẳng thêm động tới một sợi tóc nữa là.”

Vương Tranh gật gù khen một câu: “ Quý Vân Bằng quả nhiên là người tốt.”

Từ Văn Diệu cười lớn, dịu dàng hôn lên hai má của Vương Tranh: “ Không ai tốt bằng Tiểu Tranh của anh đâu, vì em nhìn ai cũng thấy họ tốt cả. Vân Bằng mà nghe em khen vậy thế nào cũng học máu chết à xem.” Anh thở hắt ra một tiếng sau đó đưa tay vuốt lại mái tóc cậu. “ Cậu ấy đã kiềm chế cơn tức này bao năm rồi, gã bạn trai của Tiểu Tạ không may trở thành bao cát để cậu ấy trút giận.”

“ Tên đó bị đánh là đáng lắm!” Vương Tranh chán ghét nói.

“ Thầy Vương à, không phải thầy phản đối chuyện lấy bạo lực trị bạo lực sao?” Từ Văn Diệu trêu chọc.

“ Đó là đối với đại đa số người thường, còn với tên khốn đó thì nên đánh hấn một trận nhớ đời trước rồi mới dẫn hấn đi trị liệu tâm lý.” Vương Tranh lờm anh. “ Anh bảo em nói đúng không?”

“ Đúng, thầy Vương nói gì cũng là đạo lý hết.” Từ Văn Diệu vội vã lấy lòng.

Khi cả hai về tới nhà Vương Tranh đã gần mười một giờ, bị bà Vương lời mắng lời nhạt một phen. Sau đó, Vương Tranh mệt mỏi đi rửa mặt, thay áo ngủ, còn Từ Văn Diệu đợi khi cậu ngủ rồi mới đứng dậy ra về.

Anh lái xe quay về căn hộ của mình, cửa mở ra chỉ thấy một không gian trống trải, không có quá nhiều đồ đạc, gần bức tường còn kê mấy thùng giấy đóng gói kỹ càng, đó đều là sách anh thường xem, đồ đạc được đóng thùng chuyển từ thành phố anh đang sống đến thành phố G vẫn chưa được mở ra. Anh đang chờ khi nào bà Vương về quê sẽ cấp tốc dọn hết mọi thứ qua nhà Vương Tranh, đến khi đó khỏi phải mất công thu dọn lần nữa.

Bởi vì đây chỉ là nơi ở tạm nên phòng ốc có vẻ lạnh lẽo và thiếu hơi người. Từ Văn Diệu tắm rửa thay quần áo xong bèn nằm duỗi chân trên sofa, thưởng thức ly rượu whisky nồng, khẽ nhắm mắt nghe cơn trống rỗng trôi lên trong lòng, không thể không miên man mơ tưởng đến việc nếu lúc này được ôm Vương Tranh vào lòng, hai người ngồi ở ban công xem sao trên trời thì tuyệt biết bao.

Anh trong lòng giật thót, liền lấy máy tính mở ra xem lại số ảnh đã chụp, tất cả đều là Vương Tranh. Đa số ảnh đều được chụp ở bệnh viện, khi Vu Huyền vẫn còn, hoặc trong quãng thời gian cậu đang điều trị. Mấy bức ảnh có cái cậu cười, có cái nghiêm nghị, có cái lại trầm ngâm suy tưởng xa xăm đâu đó. Có lẽ đến cả Vương Tranh cũng không biết cậu lại bị chụp nhiều ảnh đến như vậy.

Từ Văn Diệu xem từng bức ảnh một, không kìm lòng dặng mà bật cười. Người trong ảnh khiến lòng anh an ổn và mềm mại đến lạ, như được trầm mình trong làn nước ấm, thỉnh thoảng lặn tẩn gợn những vòng tròn đồng tâm, mỗi lần đều để anh thả lỏng thoải mái đến từng tận lỗ chân lông. Chỗ sát bên trái tim vốn dĩ là trống rỗng cùng giá lạnh nay không vô duyên vô cớ lại được lấp đầy dần dần, được sưởi ấm từng ngày, cảm giác hồi sinh lại quay trở lại, trong từng cảm giác nhỏ nhất Từ Văn Diệu đều rõ ràng nhận ra được bằng chứng là bản thân anh đang sống.

Ví dụ, khi anh cười, không còn vì phải cố gắng hay nghĩa vụ, đơn giản bởi anh muốn thế. Khi anh ghen, cũng không phải cố che giấu dưới mặt nạ hoàn hảo, cứ tự nhiên mà thể hiện sự ganh tức của mình.

Anh nhớ Vương Tranh.

Chia tay chưa tới một tiếng đồng hồ mà đã thấy nhung nhớ đến vậy. Không gian không có Vương Tranh tồn tại bỗng trở nên hoang vu, hơn nữa vào những khi đêm khuya hồn mộng quay về như thế này lại càng thêm lương da diết hơn. Từ trước tới nay, anh vẫn luôn thấy mình mắc kẹt trên băng nguyên mệnh mong hoang vu tuyết trắng, việc đoàn tàu sáng đèn ấm áp có thể đưa anh quay về nhân gian đó đã đi qua hay chưa, đã lên tàu hay chưa đều thành nỗi hoảng loạn trong anh.

Anh không thể tiếp tục chịu đựng và ngồi im lặng như thế nữa. Anh nhấc điện thoại lên, do dự trù trù mãi, mới gọi đến số di động của Vương Tranh.

Giờ phút này, bản thể anh chia làm hai phần, một là Từ Văn Diệu giỏi giang lý tính luôn miệng bảo anh hãy buông điện thoại xuống, đêm đã khuya rồi đừng làm phiền người bệnh nữa; còn một lại là Từ Văn Diệu ngây ngô, ôm cặp sách ngồi ngoài cửa lớp mong chờ người giúp việc tới đón về nhà, nhưng đợi mãi không thấy người đâu, đó là nỗi lòng lo lắng, hoang mang của một người khi bị bỏ rơi.

Bất ngờ điện thoại đã gọi được rồi, giọng nói dịu êm xen lẫn chút mệt mỏi của Vương Tranh vang lên, như thể đã nghe thấy tiếng than van của anh. “ Văn Diệu?”

“ Anh không ngủ được!” Từ Văn Diệu thì thào.

“ Tại sao?”

“ Vì nhớ em!” Bàn tay đang nắm di động của anh khẽ run lên. “ Anh muốn gặp em!”

Vương Tranh im lặng một chút, sau đó khẽ thở dài, giọng nói vừa yêu thương vừa thoáng chút bất đắc dĩ, “ Vậy anh tới đây đi, khẽ khàng thôi, mẹ em đang ngủ.”

Từ Văn Diệu mừng rỡ, vội vã cuồng chân thay quần áo, lấy chìa khóa xe xông ra cửa. Nếu không phải trong thành phố giới hạn tốc độ thì anh đã biến chiếc Volkswagen thành chiếc Ferrari GT rồi. Đoạn đường vốn dài mười lăm phút bị anh co lại chưa tới mười. Lúc anh thở hồng hộc chạy được tới trước cửa nhà Vương Tranh thì lại chùn chân, bất tri bất giác có tiếng nói ngăn anh lại.

Vương Tranh đang còn yếu đuối, không thể vì lòng anh cần bình yên mà cố chấp quấy nhiễu cậu được.

Nhưng chưa đợi anh dẫn đo xong cửa đã khe khẽ mở ra, Vương Tranh mặc áo ngủ đứng mỉm cười nhìn anh, nhỏ tiếng hỏi: “ Sao đến mà không gõ cửa? Nếu em không thấy xe anh dưới lầu cũng không biết là anh đã tới.”

Từ Văn Diệu bây giờ như cậu học trò nhỏ ngại ngùng ấp úng trước mặt người thầy. “ À, ừ, anh... sợ làm phiền bác gái nghỉ ngơi...”

“ Anh mà sợ ư? Em còn tưởng anh...”

Cậu một lời chưa dứt đã bị Từ Văn Diệu ôm chầm lấy, rồi như dã thú đói khát lâu ngày siết chặt lấy bờ vai gầy của cậu, sau đó mạnh mẽ nâng gáy cậu lên, cúi đầu tìm đến đôi môi luôn luôn mong nhớ.

Anh hết cần rồi lại mút bờ môi luôn nhột nhột của Vương Tranh, chỉ hận không thể nuốt trọn cậu một lần vào bụng để xương thịt cậu hòa thành một khối trong anh. Khát khao mãnh liệt như vậy, đã lâu rồi Từ Văn Diệu không còn trải nghiệm nữa.

Dục vọng cuồng nhiệt và thuần túy. Như lửa đã lan trên cánh đồng khô hạn Phi Châu, mùa hanh khô tới rồi, chỉ một mồi lửa liền có thể thiêu rụi tất cả. Mọi con vật tán loạn xé bầy bỏ chạy, thú rừng rầm rú, thanh âm giục giã và ngân nga như tiếng trống dồn. Mấy trăm cây số gần đấy đều bị ngọn lửa nuốt chửng. Trong ánh lửa xen lẫn máu tươi và chết chóc, nhưng sau cùng hy vọng lại sẽ hồi sinh từ tro tàn.

Trong ký ức đã qua, khát vọng mạnh mẽ như vậy chỉ xảy ra đúng một lần vào năm mười bốn tuổi. Khi ấy anh vẫn còn là thiếu niên, trải qua bao nhiêu lần vừa mơ tưởng đến gương mặt khắc khổ quá đỗi của thầy giáo trẻ đó vừa tự an ủi bản thân, đưa mình lên đỉnh điểm của cuồng say. Mỗi một lần giải phóng anh chỉ thấy thế gian thật trống rỗng, như một kẻ đã mất hết thấy sau cơn thập tử nhất sinh vậy.

Lúc đó, sẽ vừa lấy hơi mà thở vừa hạ quyết tâm, một ngày nào đó, sẽ đáp trả lại mọi dục vọng đè nén đó lên trên cơ thể gầy yếu của người kia, vùi lấp anh ta trong ngọn lửa đam mê đầy khoái cảm đó.

Nhưng sau đấy lại bàng hoàng nhận ra cái chết của người thầy nọ như bước ngoặt rõ rệt mở ra và cũng đóng lại một cuộc đời. Trước cột mốc đó, Từ Văn Diệu là một thiếu niên mười bốn tuổi bình thường, ôm ấp những khát khao thầm kín cùng những chấp niệm sâu sắc, yêu một người tới độ chỉ muốn bóp chết người ấy. Nhưng khi mùa hè của tuổi mười lăm lần lửa chạm cửa, hay tin người mình yêu tự sát rồi tận mắt chứng kiến đối phương bị chôn vùi trong biển lửa đã mai táng hết mọi tình cảm lẫn khát vọng trong lòng anh.

Từ Văn Diệu đã từng thử rất nhiều cách nhằm tỉnh thức bản thân. Năm mười tám tuổi, sau một lần tới quán bar quen thuộc, rồi làm tình với một bartender ở đó thì cứ cách ngày sau đó đều tìm người đến lấp đầy mình nhằm an ủi linh hồn đang ngày đêm kêu cứu, như một nhà thám hiểm đi bộ trên địa cực, khi tới một miền đất nào đó đều phải dự trữ đầy đủ vật phẩm rồi mới tiếp tục đi tiếp.

Đến giờ anh vẫn còn nhớ người tình đầu tiên. Là một người lớn tuổi hơn anh rất nhiều, có đôi mắt hiền lành đậm ấm như biển cả, và mái tóc màu đen tuyền rất dịu dàng. Ngay lúc đầu nhìn thấy anh ta, lại không tự chủ được nhớ tới người thầy đã mất. Anh ta vô cùng nhẫn nại với Từ Văn Diệu, luôn cẩn thận hướng dẫn anh phải làm thế nào, va chạm, ve vuốt với tư thế ra sao để bản thân và bạn tình đạt được khoái cảm lớn nhất, tư thế để có thể đi vào sâu nhất.

Anh học rất nhanh, chẳng đợi bao lâu đã vượt mặt cả thầy, mỗi lần anh làm kịch liệt tới mức khiến người đã hướng dẫn mình bị giày vò đến gào thét hoặc chết ngất đi. Khi đó, anh chỉ chăm chăm nhìn vào mái tóc đen bóng rục rở của người tình.

Nhưng hai người chẳng gắn bó được bao ngày đã tan rã, anh thích một người khác, người này giống với người anh yêu năm xưa hơn là người bartender đó. Nhất là đuôi mắt biết cười, luôn thẹn thùng xấu hổ nhưng rất đáng yêu quyến rũ. Lần đầu nhìn thấy đã khiến anh muốn chiếm giữ.

Lúc chia tay hai bên đều rất bình tĩnh và lý trí. Anh ta chỉ khe khẽ gật đầu rồi nói, Vậy hả, được rồi.

Từ Văn Diệu cảm thấy đối phương rất tốt, có chút luyến tiếc nên đã dò hỏi. Liệu có thể lưu số điện thoại hay gì đó để sau này tiện liên lạc được không?

Anh ta liền mỉm cười, vẫn là nụ cười bao dung hiền dịu nhất mực, nhưng nếu chịu nhìn kỹ sẽ thấy man mác bi thương. Anh ta nhìn Từ Văn Diệu, im lặng, vươn tay khẽ chạm lên má anh.

Sau đó, anh ta hoàn toàn biến mất.

Nhiều năm sau đó, Từ Văn Diệu mới tình cờ biết người bartender kia nợ bọn cho vay nặng lãi một khoản tiền lớn, mục đích tiếp cận Từ Văn Diệu của anh ta cũng không hề đơn giản. Từ Văn Diệu có gia thế về vang, biết rất nhiều người tai to mặt lớn, dù anh có khôn khéo cỡ nào thì bất quá cũng chỉ là cậu thiếu niên mười tám tuổi. Nếu người đó muốn bắt bí anh thì không phải là việc gì quá khó khăn. Suy cho cùng Từ Văn Diệu khi đó vẫn chưa trưởng thành với vẻ ngoài nho nhã nghiêm nghị thêm phần đa mưu túc trí như Từ thiếu gia ngày hôm nay.

Nhưng chẳng hiểu vì sao anh ta lại chẳng lợi dụng gì anh, chỉ im lặng sắm vai người tình hoàn hảo, vừa dịu dàng vừa kiên nhẫn, lại còn ngây ngô đơn thuần. Lúc cần thì hết sức chiều chuộng, dạy anh không biết bao cách hưởng thụ, khi học hết những kỹ xảo mà anh ta có thể dạy rồi thì Từ Văn Diệu nói lời chia tay, anh ta ngược lại chỉ mỉm cười, âm thầm rời đi không một động tĩnh.

“Sau này chúng ta có thể gặp nhau nữa không?”

“Có lẽ là không,” đối phương đáp. Không hiểu sao lời đáp lại đầy cẩn trọng và đầy cân nhắc ấy khi nghe chỉ thấy man mác đau thương.

Song, cậu thiếu niên mười tám tuổi lúc đó vẫn ngu ngơ không nhận ra, chỉ muốn trước khi chia tay có thể một lần đưa nhau lên cao trào rồi thôi. Lúc đó anh đã đánh mất khả năng đi yêu một người. Quan hệ giữa hai người đơn giản chỉ là những mưu cầu xác thịt không hơn không kém.

Lúc này đây sau bao nhiêu năm, khi tay và chân Từ Văn Diệu quấn chặt lấy Vương Tranh thì anh như kẻ khô khát liếm được vị ngọt của nước nguồn mà lột bỏ từng lớp áo quần, nhắm nháp toàn thân cậu. Cả người kích động tới mức cứ run lên bần bật không ngừng. Bao nhiêu kỹ xảo từng áp dụng lên người tình nhân đều bị ném đi hết. Bất chợt anh lại nhớ tới người tình đầu tiên đó, nụ cười dịu dàng chan hòa như nắng sớm, và còn đôi mắt đầy ấp tình yêu nhưng ưu thương nhìn về phía anh.

Vấn đề mà anh phớt lờ và bỏ quên rất lâu về trước nay lại bất ngờ xuất hiện. Đối phương không thể cứ dễ dàng mà dung thứ cho anh như thế được.

Từ Văn Diệu khẽ tách hai chân Vương Tranh ra, kiên nhẫn đánh dấu địa bàn chỉ thuộc về riêng mình. Thân thể Vương Tranh run rẩy không ngừng. Ngay khi anh ngậm lấy khí quan yếu ớt của cậu, cậu liền không kiềm chế được mà kêu lên.

Âm thanh như tiếng đàn hạc bị đứt, khô khốc gãy gọn dội thẳng vào tim. Nháy mắt, Từ Văn Diệu thấy mắt cay cay và ngực rí rỉ đau. Phải mất bao năm anh mới có thể tìm thấy được khao khát lẫn dục vọng mãnh liệt như thế trên cơ thể một người? Có thể vì mọi thứ đã lắng đọng quá sâu, sau bao dấu thời gian lướt qua đã không còn dư dội như lúc đầu. Tất cả đều rất trầm như con sông lớn không ngừng bồi đắp phù sa cho bãi cho đồng. Không còn đơn thuần, nhưng rõ ràng là mạnh mẽ.

Rất nhanh sau đó Vương Tranh đạt được cao trào. Từ Văn Diệu si mê ve vuốt nơi mình vừa chạm đến, khiến cậu phải run rẩy lần thứ hai. Nhưng tới khi anh định đi sâu hơn vào chốn mình khao khát, Vương Tranh liền đè tay anh lại.

Từ Văn Diệu ngược đầu lên nhìn Vương Tranh rất lâu, đôi mắt ngập nước đó chưa bao giờ lại quyến rũ và có ma lực như lúc này, lại còn mang theo chút vẻ cầu xin mà lắc lắc đầu.

Anh hiểu được ý cậu, bên kia phòng là mẹ cậu, nếu hai người làm ở đây thì có thể đánh thức bà dậy bất cứ lúc nào, hơn hết là sức khỏe của Vương Tranh vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, có thể thừa nhận cơn hoan ái giữa hai người đàn ông hay không là một câu hỏi khó.

Anh không thể tùy tiện mạo hiểm như vậy.

“Em, em sẽ đền cho anh.” Vương Tranh then thừng nói.

Từ Văn Diệu hít sâu một hơi, trườn người lên ôm chặt lấy cậu. Tứ chi hai người vẫn vít không rời. Quần áo đều được trút bỏ, cảm giác tứ chi và da thịt tương liên mật thiết như vậy thật hạnh phúc. Anh nắm tay

cậu, rồi nhăm nháp vành tai mềm mại của cậu mà nói: “ Em di chuyển đi!”

Động tác của Vương Tranh hết sức vụng về, nhìn qua liền rõ người này còn không biết tự an ủi mình nói chỉ tới chuyện lấy lòng người khác. Từ Văn Diệu không nhẫn nhịn được, tay ôm lấy eo, cậu, còn đầu thì rúc vào giữa ngực cậu nhảy mút hai điểm đỏ đang se cứng lại.

Anh chẳng có mấy lần đạt được khoái hoạt cao nhất trong tay người khác, hơn hết là anh không thích cái cảm giác bị ai đó nắm giữ trong tay. Anh thả rong ruỗi trong cơ thể của họ, để họ ngất ngây gào thét hoặc khóc lóc, cầu xin. Đó là khát khao đơn thuần của việc làm tình, và đồng thời cũng là cách khiến anh thấy mình đang dẫn dắt và làm chủ mọi thứ.

4. Chương 4

Chỉ có duy nhất người tình đầu tiên, vào lúc anh mười tám tuổi, là từng dùng tay thử nghiệm giúp anh. Khi đó, anh ta đã dùng cả tay lẫn miệng mà yêu chiều lấy lòng anh, khiến cơn nhục cảm kéo dài, làm cho thiếu niên trẻ tuổi quên đi mọi đau khổ đang có.

Nhưng tới khi anh đã đạt được cái khao khát mình muốn liền nhất quyết không để người kia được chạm tay vào nơi yếu ớt của anh thêm lần nào nữa. Những lần làm tình sau đó, ở những nơi thường không nên xảy ra quan hệ nhất. Từ Văn Diệu lại không ngần ngại cởi quần áo của người kia ra rồi thô bạo tiến vào trong cơ thể, rồi sẽ vì đối phương đau đớn và khẩn trương nên co thắt lại mà thấy vui sướng vô bờ.

Sau đó, hồ như là ở khắp mọi nơi, từ rạp chiếu phim, tới nhà vệ sinh công cộng, rồi con hẻm sau lưng quán bar, trong bụi cây ngoài công viên, hay bãi đậu xe, đến cả ban công đèn đuốc sáng rực... miễn là Từ Văn Diệu muốn, đối phương liền không hề cự tuyệt. Mỗi một lần anh đều thô lỗ và tàn nhẫn tách hai chân người kia ra rồi tiến thẳng vào nơi sâu kín nhất.

Người đó chẳng hề có lấy một câu trách móc hay oán hận, cũng không từng kháng nghị cách thức ái ân đầy xấu hổ và nhục nhã đó. Anh ta luôn dễ dàng tha thứ ọi hành động muốn làm gì thì làm với thân thể mình của Từ Văn Diệu.

Tới khi Từ Văn Diệu gặp được Vương Tranh, chỉ cần chạm vào người, anh liền thấy lòng lâng lâng hạnh phúc đến điên cuồng, dù anh không bày ra vẻ sành sỏi từng có, dù cậu ngây ngô không biết cách lấy lòng. Bỗng nhiên lúc ấy, anh liền hiểu, tình nhân đầu tiên từng bước qua đời anh thật ra là rất yêu anh.

Nếu không có tình cảm, ai lại cho phép một thiếu niên mười tám tuổi làm những chuyện hoang đường đến thế?

Từ Văn Diệu hôn lên cổ Vương Tranh, tham lam hít hà hơi thở phả ra từ cậu, những ngón tay không ngừng lướt trên cơ thể gầy yếu đó. Thân thể yếu đuối như vậy phơi bày trong đêm tối đẹp tựa làn gió xuân thổi qua mặt đất, một lúc sau tấm vải sức sống cho cây cỏ. Tim anh lại khe khẽ đau, vì giây phút này thốt nhiên thấy cõi lòng đầy hạnh phúc. Ngay khi anh cứ ngỡ mình đã đánh mất mãi mãi thì lại có thể tìm thấy, cảm giác đó không lời nào tả xiết. Ngọn lửa bùng lên trong Từ Văn Diệu đã thur thả và chậm rãi hơn, động tác âu yếm cũng dịu dàng đi, dưới sự mong trớn của Vương Tranh cũng để cho cơ thể mình được thả lỏng.

“ Anh đang nghĩ gì vậy?” Vương Tranh xoa nhẹ lên mặt anh.

“ Chỉ là chợt nhiên thấy... mình đã lưu lạc qua không biết bao bến bờ không có lấy một bóng người như Lop Nor[1].” Từ Văn Diệu mỉm cười với cậu, sau đó đặt môi lên đầu hôn vừa được tạo ra trên bả vai, vừa nhỏ giọng nói: “ Sau bao cơn thập tử nhất sinh thì cũng ghé được vào bờ em.”

[1] Lop Nor hay La Bó Bạc là một nhóm các hồ, hồ muối nhỏ nằm giữa sa mạc Taklamakan và sa mạc Kuruktag thuộc phía Đông khu tự trị Duy Ngô Nhĩ Tân Cương, Trung Quốc.

Vương Tranh phì cười, choàng hai tay vòng qua cổ anh. “ Nghe sao giống anh là Tôn Ngộ Không vừa tới Tây Thiên lãnh được chân kinh quá!”

Từ Văn Diệu cũng bật cười theo. “ Nhưng tiếc thay kinh đó lại là giả, hại lão Tôn phải tay không mà về.”

“ Vậy người cầu kinh tính sao đây?”

“ Chân kinh vốn ở chỗ này!” Từ Văn Diệu nheo mắt cười đầy lưu manh, vói tay lần vào giữa hai chân Vương Tranh. “ Ta đây liều mạng bao phen chỉ vì muốn có được nó!”

Wương Tranh thở dốc, mắng anh: “ Biến, anh đã làm hai lần mà vẫn còn muốn?”

Từ Văn Diệu nhanh nhẹn rút tay về, nâng mặt Vương Tranh lên mà hôn hít một phen. “ Chỉ cần em cho anh ôm, hôn suốt cả đêm thì không làm gì cũng được.”

“ Đẹp anh đi!” Vương Tranh trừng mắt liếc anh. “ Anh đúng là cầm thú, cởi đồ liền trở mặt nhanh hơn bất kỳ ai!”

“ Anh chưa nói xong mà, không phải chỉ ôm với hôn đâu, em còn phải cởi sạch đồ ra cho anh sờ chỗ này chỗ kia thì anh mới chịu.” Từ Văn Diệu dong dạc tuyên bố, cười đầy hạ lưu mà trườn người xuống cắn mút hai điểm trước ngực cậu, sau đó còn ngước đầu mà rằng: “ Như là chỗ này và chỗ này chẳng hạn!”

Wương Tranh bất lực chống cự, chỉ còn biết rên rỉ cầu xin.

“ Đừng mà Văn Diệu, bây giờ thì không được!”

“ Đừng gọi Văn Diệu, chỉ gọi anh thôi!” Từ Văn Diệu vội sửa lời cậu. “ Không phải lúc trong bệnh viện em kêu rất trơn tru đó sao?”

“ Em có gọi vậy hả?”

“ Rất nhiều lần là khác. Nói xem, sao cổ tình gọi anh thân thiết như vậy trước mặt Tiểu Tạ hả?”

Wương Tranh trợn mắt, nói: “ Em chỉ là đang hy sinh cái tôi nhằm ủng hộ tập thể thôi. Anh anh hùng khí khái như vậy rất dễ khiến người khác sinh ảo tưởng mà nảy sinh tình xưa nghĩa cũ. Nếu thật là vậy thì Tiểu Tạ lại phải thương tâm lắm nữa, em vì muốn tốt cho cậu ta...”

Từ Văn Diệu khoái ý cười to, hôn tới tấp lên miệng cậu, thật lâu sau đó mới quyến luyến rời đi, xoa đầu cậu mà nói: “ Tiểu Tranh, vì có em mà anh thấy mình được hồi sinh. Với anh, những người khác đều giống nhau, chỉ có em là khác biệt.”

“ Anh đang khoe khoang tình sử của mình đó hả?”

“ Anh nào dám!” Từ Văn Diệu vô cùng vui vẻ, ôm chầm lấy Vương Tranh, trầm ngâm một chốc, thở dài rồi nói: “ Anh biết em không phải người ưa so đo hay tính toán, nhưng thật sự trước khi gặp em anh đã từng trải qua rất nhiều chuyện, khi nào có cơ hội anh sẽ kể em nghe hết... nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc.”

Wương Tranh mỉm cười xoa vai anh, khe khẽ đáp: “ Không sao mà anh, chừng nào anh muốn thì hãy nói, không nói cũng được, chỉ cần anh chẳng còn để tâm tới nó nữa là được.”

“ Được.” Từ Văn Diệu gật đầu, dịu dàng kể: “ Những người từng ở bên anh đa phần đều là tự nguyện, giống Tiểu Tạ vậy. Hai bên đều đồng ý kết bạn, khi nào muốn chia tay thì thoải mái ra đi. Anh không keo kiệt gì chuyện tiền bạc với họ, họ cũng hết mình vì anh, ai cũng làm theo nhu cầu, không ai có lỗi với ai. Người duy nhất anh thấy mình mắc nợ... có lẽ là người đầu tiên.” Giọng nói anh có phần lạc đi. “ Có một số việc khi đó còn chưa hiểu, nhưng bây giờ nghĩ tới lại thấy không đúng.”

“ Tất cả đã qua rồi anh ạ!” Vương Tranh mỉm cười nói. “ Cũng như với Lý Thiên Dương vậy, em cũng cảm thấy anh ta không đúng, nhưng ở lập trường của em, dù có nuối tiếc hay giữ nó mãi trong lòng cũng là chuyện đã rồi, không còn ý nghĩa gì cả.”

“ Anh hiểu.” Từ Văn Diệu hôn khẽ lên trán cậu, vuốt ve lọn tóc mái rất mềm mại nọ. “ Ngủ đi, hôm nay em đã mệt lắm rồi.”

“ Ừ.” Vương Tranh nhắm mắt, tiến sát vào lòng anh, mơ màng nói: “ Sáng mai anh nhớ đi sớm một chút nhé, phải rời khỏi đây trước khi mẹ em mua rau về, đừng để mẹ phát hiện.”

“ Em đừng bận tâm chuyện đó, mọi việc để anh lo. Ngủ đi.” Từ Văn Diệu xoa lưng cậu.

Tuy cả hai không làm tới cùng nhưng vẫn mệt đến rã rời. Từ Văn Diệu ôm Vương Tranh ngủ một giấc thật sâu, tới khi anh giật mình dậy thì trời đã sáng, liếc nhìn, đồng hồ, đã chỉ tám giờ bốn mươi.

Từ Văn Diệu rửa mặt tiếng. Mỗi sáng, bà Vương sẽ ra ngoài đi chợ mua rau lúc bảy giờ năm mươi, và khoảng bốn mươi phút sau sẽ quay về. Nói như vậy, nếu bây giờ anh bước ra ngoài sẽ gặp mặt bà Vương đang chuẩn bị bữa sáng trong bếp.

Nửa tiếng sau đó, người mẹ luôn nghiêm khắc quy định con trai ăn uống đúng giờ đúng giấc sẽ tới gõ cửa phòng, dựng Vương Tranh dậy đi rửa mặt, rồi ăn món cháo nhão hai mươi năm như một cùng món rau củ ngâm hoặc mặn vô cùng, hoặc ngọt tới ngấy của bà. Kế đó thì ăn thêm một quả trứng luộc, món duy nhất có thể xem là có dinh dưỡng trên bàn, song tuân theo quy tắc nhà họ Vương thì không được ăn trứng với muối, họa chăng chỉ rưới thêm vài giọt nước tương để lấy hương.

Khi Vương Tranh kể chuyện này với anh mặt luôn mỉm cười, sau đó còn thật lòng bảo hồi trước đã từng chán ngán bữa điểm tâm nhàm chán kiểu đó như thế nào, rồi oán hận mẹ mình đã ép buộc và kìm hãm cuộc sống và tư tưởng mình tới nông nổi nào.

Cậu còn kể chuyện ngày bé, một lần tình cờ tới chơi nhà người bạn cùng lớp tiểu học. Mẹ cậu bạn đó vốn dĩ là người của đoàn ca múa nhạc nên rất xinh đẹp, dù ở nhà cũng ăn mặc tươm tất, váy tây phục ủi nếp thẳng ly. Bà nói năng nhỏ nhẹ, lúc nào cũng dịu dàng mỉm cười, bên má luôn ẩn hiện lúm đồng tiền sâu hoáy. Lần đầu Vương Tranh mới biết, hóa ra nhân vật “mẹ” lại có thể hoàn hảo tuyệt vời đến thế, không đầu tóc rối bời mặc tạp dề bẩn đứng chiến đấu trong bếp, cũng không vì chuyện bé xé ra to rồi nổi trận lôi đình lên. Còn con trai cũng có thể tỏ vẻ không hài lòng chuyện gì đó với mẹ trước mặt bạn học, rồi dưới cái nhú mày khó chịu của mẹ vẫn có thể kiên trì nói to đổng đặc chỗ bất đồng ý kiến của hai mẹ con.

Sau đó, khi cậu và người bạn đó cùng ngồi xem bộ “Tuyển tập những danh tác nổi tiếng thế giới” bằng tranh, mẹ cậu ta còn ân cần mang bánh quy và nước chanh lên cho cả hai, đó là món ăn vô cùng xa xỉ mà đến cả ngày lễ ngày Tết Vương Tranh cũng không được ăn thử.

Suốt cả chiều hôm đó, cậu như người lạc trong mơ, không còn biết gì là thực tại nữa, vừa ngưỡng mộ lại vừa có chút ganh tị với người bạn học. Lần đầu tiên cậu nghĩ một cách rõ ràng rằng nếu mình được sinh ra trong gia đình này thì tốt biết bao. Cậu nghĩ, cậu phải nhanh lớn lên để rời khỏi cái nhà đó, cưới một người vợ vừa xinh đẹp vừa dịu dàng, và cho những đứa con của mình một cuộc sống thật tốt. Chúng sẽ không vì lỡ tay đánh vỡ cái bát mà sợ hãi đến run rẩy, không dám cúi đầu thừa nhận mình đã gây ra chuyện.

“Sau đó thì sao?” Từ Văn Diệu hỏi cậu, đau lòng khi nghe kể về một Vương Tranh có tuổi thơ như vậy. Những ký ức không vui và luôn bị đè nén đó nếu nói ra được thì sẽ tốt hơn, nên đã khích lệ cậu cứ tiếp tục giải bày.

“Sau đó hả, em thật sự đã rời khỏi ngôi nhà đó. Chuyện tiếp theo thì anh đã biết rồi đấy. Lần đầu tiên trong đời em mới dám thừa nhận với cả nhà mình là người đồng tính.” Vương Tranh khe khẽ mỉm cười. “Em đã có thể rời khỏi đó như nguyện ước, từ nay về sau muốn làm gì thì làm, thích ăn gì thì ăn, sống kiểu gì thì sống. Nhưng anh biết không? Sau ba lần ăn sáng bằng bánh mì và cà phê em lại ghé tởm tới muốn nôn.”

“Những khi đau bụng hay không khỏe, em lại nhớ món cháo hoa rau muối của mẹ... Chắc vì hương vị của những món ăn đạm bạc đó đã sớm ăn sâu vào đầu óc lẫn xương cốt em rồi!”

Từ Văn Diệu nhẹ nhàng nằm xuống, ung dung nhìn gương mặt đang say ngủ của Vương Tranh, rồi lặng lẽ hôn lên mặt cậu. Anh nằm thêm một chút nữa mới khẽ khàng rời giường, mặc quần áo, chải tóc, chỉnh chu mọi thứ xong mới mở cửa bước ra ngoài.

Anh có thể hiểu tình cảm phức tạp của Vương Tranh đối với mẹ cậu. Cũng có thể chính vì mong muốn được thoát ly ràng buộc luôn tồn tại đã khiến quan hệ giữa hai mẹ con cứ dằng dẳng giữa hai bờ thân và lạ. Nếu anh muốn có được Vương Tranh trọn vẹn thì không thể nhân nhượng hay trốn tránh mẹ cậu thêm nữa.

Từ Văn Diệu ra ngoài sảnh, vào phòng tắm rửa mặt đánh răng. Khi lau nước trên mặt, anh cố tình chọn hình nụ cười thích hợp nhất mà bước vào nhà bếp đối mặt với mẹ Vương Tranh. Bà Vương vừa thấy anh liền ngồi phịch xuống xanh mặt, mắt trợn trắng, tức giận vỗ bàn mà quát lên: “Từ Văn Diệu, anh bước lại đây cho tôi!”

Từ Văn Diệu bình tĩnh đi tới, mỉm cười như không hề có việc gì. “Chào bác ạ!”

“ Anh giỏi lắm! May mà tôi không bị anh chọc cho tức chết! Anh nói xem, sao mới sáng sớm mà anh đã có mặt ở nhà tôi?”

“ Cháu nghĩ hẳn là bác biết lý do tại sao cháu có mặt ở đây vào lúc sáng sớm thế này chứ?”

Bà Vương nổi giận đùng đùng, hét âm lên: “ Anh trốn cả đêm trong phòng con tôi làm gì hả? Anh nghĩ rằng Tiểu Tranh nhà tôi tùy tiện để anh ức hiếp sao?”

“ Thưa bác,” Từ Văn Diệu thở dài nhẹ nhõm, kiên nhẫn giải thích. “ Tiểu Tranh quan trọng với cháu như thế sao cháu có thể ức hiếp cho được? Còn chuyện tại sao cháu qua đêm trong phòng cậu ấy, chẳng ai ở đây là con nít cả, bác không thấy hỏi như thế là rất dư thừa sao ạ?”

“ Tình yêu của anh thì đáng mấy đồng? Anh đừng nói mấy lời nhảm nhí đó với tôi! Tiểu Tranh còn chưa khỏe hẳn vậy mà anh đã làm gì hả? Nó còn trẻ như thế mà hại nó bệnh tới nông nỗi này. Nó mà có chuyện gì thì anh lấy ai đền con cho tôi?”

Từ Văn Diệu nghe thấy liền bật cười, tiến lên nhỏ giọng nói: “ Thì ra bác cũng biết rất nhiều chuyện!”

“ Vớ vẩn!” Bà Vương khẽ ngại ngùng, đánh mặt lại mắng: “Tôi, hai năm nay về hưu, tôi từng xem không ít sách báo về đồng tính để biết xem rốt cuộc chuyện đó là như thế nào...”

“ Bác yên tâm đi ạ!” Từ Văn Diệu vịn vai dìu bà ngồi xuống ghế, sau đó cũng kéo ghế tới ngồi sát bên cạnh mà tỉ tê: “ Tiểu Tranh còn quan trọng hơn cả tính mạng của cháu nên cháu không làm gì tổn hại đến cậu ấy cả. Cháu cam đoan với bác đó!”

“ Lời nói gió bay, tôi dựa vào đâu mà tin anh?” Bà Vương liếc anh, nóng nảy nói. “ Hai người đàn ông thì chung sống thế nào cho được? Bây giờ còn trẻ còn yêu với đương, tới khi già rồi thì tính sao? Không có con cái gì, bạn bè thân thích cũng không được ai ủng hộ, nếu xảy ra chuyện gì thì biết nương nhờ vào đâu? Với lại,” bà nheo mắt nhìn anh đầy dò xét, nói chuyện không chút khách khí, “ hiện giờ trong mắt anh Tiểu Tranh nó trẻ trung xinh đẹp nhưng ba bốn năm nữa nó già rồi thì thế nào? Thanh niên trẻ hơn nó đầy ra đó, lỡ anh yêu người khác thì con tôi tính làm sao?”

“ Hóa ra là bác lo lắng chuyện đó!” Từ Văn Diệu đứng dậy, đi rót nước mang tới cho bà Vương, kiên nhẫn hỏi: “ Vậy cháu phải làm gì bác mới yên tâm?”

Bà Vương đảo mắt đắn đo một lúc lại đáp: “ Chuyện này sao hỏi tôi, tất cả phải xem thử anh có bao nhiêu thành ý!”

Từ Văn Diệu gạt gù tỏ ý đã hiểu. “ Điều bác lo lắng cũng có lý, nếu cháu mà có con thì cũng không chắc là cháu nghĩ cho nó nhiều như vậy. Quả thật cháu, rất hâm mộ khi Tiểu Tranh có người mẹ luôn quan tâm và lo lắng như bác. Mẹ cháu chưa bao giờ lo nghĩ cho cháu được nhiều...” Anh cười khẽ vài tiếng, nhịp nhịp ngón tay trên bàn, sau một lúc im lặng lại nói tiếp: “ Cháu không thể chia cổ phần công ty cho cậu ấy một là vì cậu ấy không muốn, hai là người có tiền nhưng không biết bảo vệ mình chỉ tổ chuốc họa vào thân, vậy nên cháu không thể làm chuyện ngu xuẩn đó. Vậy thì thế này đi, vài ngày nữa cháu sẽ cho luật sư chuyển tất cả bất động sản của cháu ở thành phố G này sang cho Tiểu Tranh đứng tên. Chỉ cần cậu ấy còn ở bên cháu, 50% lợi nhuận cháu kiếm được sẽ chuyển vào tài khoản của cậu ấy. Bác thấy có được không?”

Bà Vương có chút do dự. “ Anh, anh kiếm được bao nhiêu tiền một năm?”

Từ Văn Diệu khẽ lắc đầu. “ Bác à, không phải là bác đang bán con, vậy nên bác không cần biết chuyện này. Chẳng những là Tiểu Tranh, mà ngay cả hai bác sau này cũng là cha mẹ của Từ Văn Diệu cháu đây, phận làm con phải tận hiếu mới phải đạo. Cháu mong bác có thể vì vậy mà an tâm giao Tiểu Tranh cho cháu.”

Bà Vương thở dài, mắt bắt đầu rơm rớm nước. “ Tôi nghèo cả đời rồi nên không thể cho con tôi cũng túng quẫn được. Tôi hỏi tiền của anh, không phải là ỉn, tôi chỉ muốn tương lai Tiểu Tranh được đảm bảo một chút. Nó là đứa yếu ớt lại còn đau bệnh, vậy nên tôi không thể để nó phải chịu thương tổn gì thêm. Nếu anh cũng giống như cái gã bạn trai sở khanh hồi đó của nó, tôi thà đánh gãy chân nó cũng không để nó đi theo anh. Lòng người như thủy tinh, vỡ rồi sao có thể lành? Bây giờ, Tiểu Tranh đang đau ốm, tôi không thể an tâm cho được, tối nằm mà lo nghĩ nó bơ vơ một mình thì không chợp mắt nổi. Có bất có trôi tôi cũng muốn đưa nó về quê, dù buộc nó lấy một cô gái quê mùa không học thức thì cũng có một gia...”

Từ Văn Diệu bất chợt sa sầm mặt, lạnh lùng nghiêng từng chữ một: “Bác không làm vậy được đâu!”

“Gì hả?”

“Cháu cũng nói thẳng với bác, trừ phi là cháu chết rồi, còn không thì đừng hòng bắt Tiểu Tranh kết hôn sinh con.” Từ Văn Diệu nói đầy uy hiếp. “Bác là mẹ của Tiểu Tranh, vì coi trọng cậu ấy nên cháu cũng kính nể bác, nhưng nếu bác ý lại điều đó mà được nước lấn tới thì cháu cũng sẽ không nhân nhượng gì nữa đâu.”

Khẩu khí hết sức bình tĩnh, giọng điệu cũng nhẹ tênh, nhưng tính uy hiếp ẩn giấu trong đó thì lại ngùn ngụt khí thế. Bà Vương dẫu có đánh đá lợi hại cỡ nào cũng chỉ là một bà lão chân lấm tay bùn ở quê lên, chưa từng gặp người đàn ông có khí chất như vậy. Bầu không khí nhất thời có vẻ trầm trọng đi, Từ Văn Diệu bèn hòa nhã, hạ giọng xuống: “Bác đừng suy nghĩ nhiều quá, vì Tiểu Tranh rất quan trọng với cháu nên cháu mới ăn nói có hơi lỗ mãng một chút. Nếu có ai giới thiệu bạn đời khác cho bác trai thì chắc bác sẽ còn tức giận hơn cả cháu đấy chứ? Những gì mà cháu muốn nói với bác chính là, cháu không thể sống thiếu Tiểu Tranh được. Cháu đã hơn ba mươi tuổi, nhưng chưa từng coi trọng ai như vậy cả. Cháu cũng như bác, không thích nghe mấy lời yêu thương nhạt nhẽo đó. Bọn cháu đều là người từng trải, hiểu được tình yêu không phải là mãi mãi lại ưa thay đổi. Vậy nên cháu cũng không lấy những câu thề hẹn đó ra để lừa bác.”

“Nhưng cháu là thật lòng thật dạ với Tiểu Tranh! Cháu không nói dối khi bảo cậu ấy còn quan trọng hơn tính mạng của mình. Tuy không thể nói rõ cảm giác cháu dành cho cậu ấy, nhưng bản thân cháu hiểu là được rồi. Cháu thật lòng muốn những điều tốt nhất cho cậu ấy... Mấy ngày nay hẳn bác cũng đã thấy được. Những thứ đó có phải là đang giả vờ, hay nhất thời nông nổi hay không thì sao có thể qua mặt được bác. Cháu chỉ hỏi bác một chuyện, sau này Tiểu Tranh chắc chắn chỉ có thể yêu đàn ông, không thích phụ nữ được... bác nói xem, người như cháu ở cạnh cậu ấy có thích hợp không? Chỉ là một cuộc gọi của cậu ấy mà cháu đã bỏ ngay hợp đồng đang bàn bạc trị giá những mấy ngàn vạn tệ đăng tức tốc chạy tới cạnh cậu ấy...”

“Không phải bác nghĩ một bức tranh gia đình là có người cùng chung hạnh phúc và hoạn nạn, ân cần chăm sóc nhau đó sao? Cháu nói thật, cháu có tiền, gia đình cũng có thế lực, địa vị xã hội cũng không kém cạnh ai. Đàn ông tới tuổi cháu gần như đã trải qua hết những sóng gió trong đời, nên chẳng đời nào thiếu cận bị người ta xỏ mũi. Vì vậy cháu cũng khó lòng thật tâm thật dạ với ai, trừ khi là quyết định cùng người đó sống bên nhau cả đời. Cháu không phải mê muội nhất thời, mà đã trải qua nhiều lần suy nghĩ mới đưa ra quyết tâm đó. Cháu nhận thấy Tiểu Tranh thích hợp với cháu, và con trai bác cũng tự biết được bản thân mình có gì tốt để xứng đáng với cháu.”

Bấy giờ, sắc mặt bà Vương mới dịu lại được một chút, gật gù mà rằng: “Đương nhiên, có ai bì được với con tôi?”

“Cháu cũng đâu có tệ à!” Từ Văn Diệu nhất quyết nâng cao hình tượng bản thân. “Bác xem, cháu có bằng cấp tốt, còn từng đi du học, đồng quan điểm với Tiểu Tranh, hơn nữa lại còn tài giỏi, có năng lực. Có cháu thì chẳng ai dám khó dễ gì cậu ấy cả. Hơn nữa, kinh tế của cháu cũng dư dả, trong khi sức khỏe của Tiểu Tranh lại yếu, nếu như không có nhiều tiền để bồi bổ và điều trị sao có thể mạnh khỏe an khang? Ngoài ra, cháu còn tử tế, một khi đã quyết tâm phải làm cho bằng được, luôn luôn kiên định. Bác giao con trai mình cho cháu thì đâu còn gì phải lo lắng nữa?”

Đến ngay cả bà Vương còn bị đánh về và những lời khoe khoang này của anh chọc cho bật cười. “Phải, cái gì cậu nói cũng đúng hết! Tiểu Từ à, bà già này cũng nói thật lòng, chính vì điều kiện của cậu quá tốt mà bác mới lo lắng đó. Nhìn sơ cũng biết gia đình cậu chẳng phải hạng thường, lẽ nào cậu không bị ép kết hôn? Người nhà không gây áp lực gì sao?”

Từ Văn Diệu chỉ cười đáp: “Áp lực đương nhiên phải có, nhưng nếu cháu chịu thua họ thì đâu còn xứng với Tiểu Tranh nữa.”

Bà Vương định nói thêm gì đó thì cửa phòng ngủ bị đẩy ra, Vương Tranh đầu tóc rối bù, vừa ngáp vừa nói: “Con chào mẹ, sao bữa nay mẹ không gọi con dậy?”

“Tôi đang định xem anh ngủ nướng tới mấy giờ mới dậy đây!” Bà Vương quở trách. “Bây giờ mày đang dưỡng bệnh thì ngủ trễ như thế, còn sau này đi làm sao mà dậy cho nổi hả?”

Vương Tranh thè lưỡi, cười đáp: “Con dậy không nổi chẳng phải còn có mẹ kêu dậy đó sao!”

“Dẹp đi!” Bà Vương mắng. “Mẹ chẳng sức đâu hầu hạ mày cả đời, cha mày còn đợi mẹ về nhà đó. Độ hai bữa nữa thì mẹ về, mày còn lười biếng như thế coi chừng bị trường cho thôi việc đấy.”

“Con đói rồi mẹ ơi!” Vương Tranh nũng nịu nói.

“Mau đi đánh răng rửa mặt!” Bà Vương bước vội vào bếp. “Mẹ chiên ày cái trứng!”

Vương Tranh vừa thấy mẹ đi khuất liền chạy tới hỏi Từ Văn Diệu: “Có bị mẹ em mắng không?”

Từ Văn Diệu kéo cậu ôm sát vào lòng, hôn lên môi cậu vài cái xong mới chịu đáp: “Ba đời nhà anh đều bị mẹ em tra hỏi đó!”

“Mẹ em nói gì hả?” Vương Tranh lo lắng.

“Bác chê nuôi em rất tốn cơm, nên quy ra một trăm năm mươi đồng mà bán cho anh rồi!”

“Euro?”

“Mơ hả? Tiền đồng thôi!”

5. Chương 5

Bà Vương vài ngày nữa thì về quê, định bụng mua sắm thêm vài thứ.

Những vật phẩm đó có món ăn được, có món mặc được. Từ Văn Diệu đã sai người đưa tới, thêm phần anh chị họ của Vương Tranh đích thân mang đến, tại nhà cậu cũng có sẵn, và tự bà Vương cũng mua sắm không ít. Vật dụng la liệt chất ba thùng đầy và còn dôi ra. Bà Vương chỉ chăm chăm mua đồ, nghĩ rằng lâu lâu mới có dịp lên thành phố, nên phải mang quà về cho bạn bè và thân thích, mà đã mang tiếng là quà thì không thể keo kiệt cũng như quý giá quá. Cũng vì mãi để tâm vào chuyện quà cáp nên bà cũng chẳng lo tới số lượng. Đến khi thu xếp mọi thứ mới nhớ ra, một bà lão chân yếu tay run như thế sao ôm tất cả mọi thứ về cho được?

“Hay để bớt một vài món ở đây đi, khi nào nghỉ hè con sẽ đem về nhà cho.” Vương Tranh nói.

“Không được, còn lâu lắm mày mới nghỉ hè, hơn nữa cũng không thể nhà có nhà không được.” Bà Vương lại cảm râm một trận, “Quê mình tuy nhỏ nhưng ai cũng trọng thể diện, hàng xóm láng giềng đều biết mẹ lên thành phố thăm mày, nếu không mang quà về người ta lại nói ra nói vào, cho rằng con nhà này không ra gì, mặt mũi nhà mình còn để đâu nữa? Với lại, mẹ không tha về nỗi sao mày mang cho đặng, mày đang bệnh thế kia, mày bây giờ còn không bằng mẹ, bác sĩ nói không thể để mày vận động mạnh hay khuôn vác đồ nặng được, mày có muốn thì mẹ cũng không chịu...”

“Nếu vậy mẹ cứ về trước, còn đồ con sẽ mang đi ký gửi.”

“Ký gửi không tốn tiền chắc? Tiền vận chuyển mắc lắm, bộ mày tưởng tiền kiếm được dễ lắm à, hoang phí như vậy thì đến núi vàng cũng lở nữa là. Thôi mày đừng lo nữa, cứ ra ngoài đi, đừng ở đây vướng tay vướng chân mẹ. Để mẹ nghĩ xem nên mang nên bỏ cái gì...”

Vương Tranh vừa nhin cười vừa bị mẹ đẩy ra ngoài, nhưng cậu lại không đi, chỉ đứng dựa cửa mà nhìn. “Mẹ à, con nói rồi, một mình mẹ không thể mang nhiều đồ như vậy về nhà được, tiền vận chuyển có bao nhiêu đâu, con dư sức trả nổi mà. Mẹ nghe con đi, chỉ đem một thùng về thôi, những thứ còn lại cứ để đây rồi con gửi chuyển phát nhanh về ẹ, con bảo đảm là sẽ gửi đầy đủ về, không bị mất đâu mà...”

“Im, sao mày còn lải nhải nhiều hơn cả mẹ thế!” Bà Vương nóng giận quở mắng. “Tiền có mày cứ giữ mà xài. Mẹ đã nói bao nhiêu lần rồi,” bà nhìn xung quanh, nhỏ tiếng nói, “đừng nghĩ Từ Văn Diệu đối tốt với mày mà không phòng bị gì, phải cẩn thận mà đề chừng chứ? Có kết hôn hay không cũng phải để dành tiền lo thân, có tiền thì chẳng sợ trời nóng hay lạnh, đau hay ốm. Mẹ nói vậy mày có hiểu không hả đồ khờ?”

Vương Tranh phì cười, gạt đầu ra chiều đã hiểu rồi. “Mẹ cứ yên tâm, con nhất định sẽ lập quỹ đen!”

“Đừng có cười mẹ, mẹ nói thật đó! Mày nhìn mẹ đi, bao nhiêu năm nay sao vẫn có thể không khúm núm trước mặt cha mày? Vì mẹ có tiền! Mẹ tự có tiền để dành và tiền hưu, không phải dựa vào ông ấy nên chẳng gì phải ngán? Chỉ có mày là ngốc, không chỗ nào giống mẹ hết. Bây giờ, mày đang bệnh tật, tiền

bệnh viện thuốc thang tuy đã có Từ Văn Diệu lo, nhưng tự mày cũng có việc làm, không phải hoàn toàn dựa vào cậu ta. Đừng vì chuyện cậu ta lo lắng chuyện đau bệnh của mày mà nghĩ rằng mình mắc nợ rồi nhún nhường. Nếu cậu ta dám lăng nhăng mèo mễ thì cứ lừa tiền rồi đá cậu ta đi! Bộ tưởng có tiền thì...”

“ Văn Diệu không phải người như vậy đâu mẹ!”

“ Sao mày ngu dại quá vậy con!” Bà Vương tức giận gõ vào trán cậu. “ Đàn ông lúc mới yêu thì nói gì chẳng được? Nhưng tới khi chán chê rồi liền vắt chanh bỏ vỏ! Mẹ nói rồi đó, mày ráng mà giấu tiền ỉn, có tiền thì có đảm bảo! Không phải mẹ xúi mày phải tham tiền, mà là đang dạy mày cách sống đó, như vậy gọi là, là gì nhỉ? À đúng rồi, là tự bảo vệ bản thân. Mày nhìn mày đó, lớn chừng này, lại còn là giáo viên nhưng chẳng hơn gì bà già từ dưới quê lên là mẹ hết.”

Vương Tranh cúi đầu nghe dạy, cười đáp: “ Mẹ đương nhiên là lợi hại nhất!”

“ Mày đừng có giỡn với mẹ! Bữa nay đã uống thuốc chưa? Hay mẹ không mang mớ thuốc bổ Tiểu Từ cho về nhà? Cha với mẹ cũng không đời nào uống, mày lấy đem đi tặng thầy cô ở trường, tranh thủ thân cận với họ...”

“ Mẹ à!” Vương Tranh lập tức lắc đầu. “ Con không thích vậy đâu!”

“ Nếu vậy mày giữ lại mà uống, thuốc đó nhìn chắc mắc lắm, mẹ với cha mày chẳng đời nào rớ tới thứ đó đâu, có uống vào bụng cũng chẳng bổ được...”

Vương Tranh bật cười. “ Mẹ cứ giữ đi, dù gì cũng là tấm lòng của Văn Diệu mà!”

Bà Vương bĩu môi. “ Bởi vậy mới nói, không hiểu nhà giàu nghĩ gì, dùng những mấy ngàn tệ mua một lạng yến về ăn... Mẹ làm sao mà nuốt trôi được, nếu đổi thành tiền thì tốt rồi. Phí quá...”

Vương Tranh ngửa đầu cười, thử hỏi bà: “ Nếu anh ấy đưa mẹ tiền thật mẹ có lấy không?”

“ Hứ, mày nghĩ mẹ tham tiền tới nỗi đó à?” Bà Vương tròng mắt lườm cậu. “ Cậu ta là bạn mày, mẹ dựa vào đâu mà lấy tiền của cậu ta, bộ mẹ đang bán mày hả! Tuy mẹ nghèo nhưng cũng có lòng tự trọng, không thể để cậu ta nghĩ nhà mình tham sang phụ khó rồi xem thường mày được!”

Vương Tranh trong lòng sung sướng, bước tới ôm mẹ mình. “ Mẹ là tốt nhất!”

Bà Vương sững người ra, đẩy đẩy con trai ra. “ Không nhèo cái gì, còn nhỏ nhoi gì nữa đâu!”

Vương Tranh mỉm cười buông tay ra, đưa cho bà Vương một cái thẻ ngân hàng. “ Mẹ cầm cái này đi!”

“ Lấy làm gì?” Bà Vương nhú mày.

“ Đây là tấm lòng của con, mẹ nhận đi!”

“ Thôi, mẹ không lấy đâu! Mẹ có tiền hưu rồi lấy tiền của mày làm gì, mẹ còn muốn ày tiền nữa kia, giữ đó mà xài, khám bệnh uống thuốc tốn nhiều tiền lắm. Không phải mới này mẹ vừa dặn mày sao? Có tiền thì lo mà cất, bằng không tới khi mày gặp hoạn nạn, mượn của ai một trăm đồng cũng khó lắm...”

Chuyện mang đồ đạc và quà cáp về quê của bà Vương được Từ Văn Diệu giải quyết cái một. Biện pháp chính là cho tài xế đưa bà về tới tận nhà. Còn về tấm thẻ ngân hàng đó, bà Vương cũng không lấy đi. Sau khi Vương Tranh và Từ Văn Diệu tiễn bà ra xe xong, quay về nhà dọn dẹp căn phòng bà từng ngủ trước đó thì tìm thấy tấm thẻ ở dưới gối. Vì quan niệm cổ hủ nên bà khư khư cho rằng khó lòng sống chung với kẻ có tiền, Vương Tranh sống cùng Từ Văn Diệu về sau sẽ là một cuộc mạo hiểm không dự tính được, nên bà tiếc không dám xài tiền con trai cho, chỉ mong nó giữ đó mà phòng thân. Bà biết Vương Tranh hay sĩ diện, sợ mất mặt nên đã lên tiếng thay cậu, đàm phán với Từ Văn Diệu, nhằm khi anh còn đang say mê mà cho cậu những ưu thế lớn nhất trong mối quan hệ bấp bênh đó. Cuộc sống dạy cho bà Vương biết rằng, đau khổ không phải là khi bị đàn ông bỏ rơi, mà là sau khi bị vứt bỏ sẽ không còn nơi nương tựa cũng chẳng có cơm để ăn.

Bà từng nhiều lần chứng kiến những chuyện tương tự. Ông chồng bội tình bạc nghĩa bỏ vợ theo bồ nhí, bố thí bốn vạn tệ cho vợ xong bèn tổng khứ cả vợ lẫn đứa con nhỏ ra khỏi nhà. Người phụ nữ đó tính tình yếu đuối, nhà mẹ đẻ cũng hiền lành nên chỉ biết ôm nhau mà khóc, đến cả đi thưa kiện cũng không dám.

Lúc bà kể chuyện này cho Vương Tranh hay thì hai mẹ con cũng mới vừa hòa giải, tâm tình hoan hỉ, bất luận bà Vương có nói gì cậu cũng vui vẻ lắng nghe, dù đó có là chuyện đau buồn cũng không mấy để tâm. Nhưng khi bà Vương đã đi rồi, Vương Tranh mới nghiệm ra, bà nói nhiều chuyện như thế với cậu cũng bởi lo lắng mà thôi.

Bà lo đứa con hiền như bột của mình sẽ thua thiệt trong mối quan hệ yêu đương đồng tính này. Sau một lần sai lầm với Lý Thiên Dương bà càng lo sợ cho cậu hơn. Vì vậy mà thay cậu suy tính đủ đường, nếu không thì người khổ sau cùng cũng chỉ có mỗi thằng con khờ khạo đó.

Nhưng bà không có cách gì ngăn nó được. Nếu như có thể làm gì tốt hơn, bà chỉ muốn lôi bằng được Vương Tranh về quê, sớm hôm trông chừng, nhưng cậu đâu còn nhỏ nhoi gì, được học hành nhiều hơn bà, trải đời cũng chẳng ít. Bà biết bà đã quá cố chấp đối với chuyện này, nhưng cũng không làm gì khiến cho con trai mình buồn.

Chính vì thế bà chỉ còn biết suốt ngày lải nhải bên tai nhằm nhắc nhở cậu phải biết nghĩ cho bản thân nhiều một chút, để dành tiền mà lo cho mai này. Nhược bằng có thể, bà muốn truyền dạy hết tất cả những kỹ năng sinh tồn, hay những đạo lý sống ở đời cho Vương Tranh.

“ Hồi đó, em thường thấy mẹ giấu tiền trong áo gối, mấy cái gối đều do chính tay mẹ thay cả. Mỗi lần phát lương về là mẹ giấu tiền trong khăn tay rồi nhét sâu vào trong lớp bông gối, sau đó tỉ mỉ may viền mép gối lại. Mẹ dành dụm tiền là để mua cái nhẫn vàng nhưng đến cuối lại không nỡ đeo. Mẹ may vào trong gối và mẹ cũng không sợ gối bị người ta trộm mất.” Vương Tranh vừa cười vừa kể, nhưng hốc mắt đã đỏ au. Cậu quơ cái thẻ trong tay mình trước mặt Từ Văn Diệu, nói: “ Em muốn mua ẹ một chiếc nhẫn.”

“ Được!”

“ Mua mười chiếc để mẹ đeo mỗi ngón một chiếc.”

“ Ừ!”

“ Mẹ sợ sau này anh thay lòng đổi dạ mà bỏ em, lo khi đó em sẽ khổ nên suốt ngày cứ nghĩ ngợi lung tung. Trước đây, em từng nghĩ chắc mẹ bị bệnh thần kinh, trong lòng em còn cười bà. Nhưng ai mà ngờ chứ... mẹ lao tâm khổ tứ làm những chuyện đó đều là vì em...”

Từ Văn Diệu ôm Vương Tranh, đưa tay xoa đầu cậu, nhẹ nhẹ nói: “ Bây giờ hiểu ra cũng không muộn mà, sau này đối với mẹ tốt một chút. Chúng ta sẽ đối với mẹ thật tốt!”

Wương Tranh cắn môi, gật gật đầu.

“ Được rồi, chuyển sang nói chuyện vui đi! Bắt đầu từ hôm nay anh có thể dọn vào đây rồi. Nè, thưa cậu, cậu có gì cần dặn dò không nào?”

Wương Tranh nhếch môi cười. “ Muốn tới đây ăn với ở thì phải ký giấy cầm cố hoặc bán đứt mới được, dám không hả?”

Từ Văn Diệu ngạc nhiên. “ Cầm cố là sao bán đứt là sao?”

“ Nếu chỉ cầm cố thì phải ký hợp đồng lao động kỳ hạn ba năm, mỗi tháng trả tiền nhà tiền điện nước lẫn tiền ăn, còn phải làm việc nhà. Trong hợp đồng sẽ quy định rõ, hai bên phải bảo đảm quyền lợi cao nhất của nhau, không phải gò bó hay cưỡng ép điều gì, cứ vui vẻ sống chung là được, nhưng khi một trong hai người tìm được đối tượng thích hợp hơn thì cứ đường ai nấy đi, tuyệt đối không được can thiệp hay gây cản trở gì.”

Từ Văn Diệu sa sầm mặt mày. “ Vậy còn bán đứt thì sao?”

Wương Tranh lia mắt nhìn anh, nghiêm chỉnh nói: “ Nếu là bán đứt thì thành thật xin lỗi anh, hợp đồng có giá trị vô thời hạn, một khi đã đặt bút ký thì không được đổi ý. Anh có trách nhiệm kiếm tiền về nuôi em, lo cho em ăn ở, ngày ngày nghe em sai bảo, đặc biệt không được nổi cáu, to tiếng hoặc làm trái lời em.”

“ Về nhà có một cỗ nào cũng không được nhả nhó, có gì ăn nấy cầm chề. Mỗi tháng cũng không được nghỉ xả hơi, không có quyền lợi bảo hiểm xã hội, bảo hiểm y tế. À, nhất là khi nào em kêu thì tới em đuổi thì đi, không bắt ép phải ràng buộc thể xác hay tinh thần...”

Từ Văn Diệu hài lòng mỉm cười, nhéo eo cậu một cái rồi siết hai tay đang ôm cậu lại thật chặt. “ Thế có phúc lợi gì không?”

“ Phúc lợi gì chứ?”

“ Giống vậy nè...” Từ Văn Diệu lần tay xuống hông cậu xoa nắn, môi thì dán dính vào cổ vừa hôn vừa cắn, khiến Vương Tranh phải tránh bên này né bên kia cười không ngừng.

“ Đồ xấu xa, dám ra điều kiện với anh? Nếu đã có gan đòi hỏi thì ngày ngày phải cho anh ăn no, nếu không...” Anh cắn thật mạnh lên cổ cậu, nói với ý đe dọa: “ Anh khó lòng bảo đảm sẽ không vùng lên phản kháng, lật đổ chế độ, biến chủ nhân thành nô lệ đâu!”

Vương Tranh bị anh hôn hít một trận, chân bủn rủn cả ra, khí thế hùng hồn khi nãy cũng lép xẹp đi, nhác thấy tình hình, đảo ngược, bèn nói mát: “ Gì chứ, chúng ta sống trong thời đại văn minh, chỉ cần ký hợp đồng cầm cố là được. Này, đừng cắn, đừng cắn mà, ai ui...”

“ Muộn rồi cưng, anh đã đóng dấu!” Từ Văn Diệu đắc chí liếm lên vết răng vừa cắn trên cổ cậu. “ Ồ, dấu rất đậm, hợp đồng chính thức có hiệu lực. Cậu chủ à, cậu không thể vứt bỏ tôi được đâu.”

“ Biến! Từ Văn Diệu, tôi nói anh biết, tôi là tiến sĩ hệ Trung văn đấy nhé, thuộc nằm lòng bản nguyên tác Gà Gáy Canh Khuya của Cao Ngọc Bảo[1], anh...”

[1] Là một truyện ngắn của nhà văn Cao Ngọc Bảo, chuyển thể thành phim hoạt hình từ năm 1964, được đưa vào giảng dạy trong chương trình Tiểu học của Trung Quốc, có nội dung kể về cuộc đấu tranh giai cấp giữa tá điền và địa chủ.

“ Được thôi, tôi không ngại sáng tác Gà Gáy Canh Khuya phiên bản hiện đại đâu. Thầy Vương, thầy có hứng thú biên soạn cùng tôi không?”

Khó khăn lắm thầy Vương mới vùng lên chứng tỏ quyền lực nhưng chưa gì đã bị tên tá điền Từ Văn Diệu đảo chính. Tuy gã tá điền này có lương tâm, không lật đổ chính quyền triệt để, nhưng lại không chế hết đa số quyền hành.

Đến khi Vương Tranh mắt ngấn nước, cả người mềm lả được Từ Văn Diệu đỡ đi uống nước thì vạt áo đã bị vén lên quá bụng, trên cổ trên ngực li ti vết hôn xanh xanh tím tím. Từ Văn Diệu ta hết sức đắc ý, vừa đút cậu uống nước vừa líu lo hát. Vương Tranh cố gắng kiềm chế không chọc tức tên tá điền bá đạo này lần hai, nhưng tức nổi bài gã này đang hát lại là bài Tự Do Ngày Sáng Tươi[2].

[2] Bài hát được sáng tác nhằm ca ngợi những người thợ mỏ đã anh dũng vùng lên đấu tranh giai cấp giai đoạn từ 1945 - 1946.

Vương Tranh luôn là người có sức chịu đựng tốt, sẽ nhẫn nhịn để rồi sau đó đáp trả lại, vì vậy mà chưa đợi uống nước xong liền cau mày lườm tên tá điền. “ Anh hát gì vậy hả Từ Văn Diệu?”

“ Gì, em không thích bài này hả, vậy anh hát bài Nhắm Trúng Mục Tiêu[3] nhé?”

[3] Bài hát hành quân vô cùng phổ biến và rất được yêu thích trong quân đội Trung Quốc.

“ Anh có ý gì hả, làm vậy không phải là khinh người quá đáng sao?”

Từ Văn Diệu ngậy ra nhìn Vương Tranh, sau đó lại ôm bụng cười. “ Thầy Vương đang nghĩ đến tối gì đó? Anh lớn lên trong quân đội, hát mấy bài này là chuyện bình thường mà!”

Vương Tranh then quá hóa giận, suýt tí nữa đã ném bỏ vẻ bình tĩnh nhã nhặn ngày thường mà đi đấm vô tay đôi với cái tên lưu manh này rồi. Trong khi đó, kẻ mà ai cũng biết là ai đấy liền xáp lại, vừa cười làm lành vừa nịnh nọt thầy Vương một bận khiến thầy phải nổi da gà toàn thân.

Đúng lúc, điện thoại của Từ Văn Diệu reng lên, anh vui vẻ tiếp máy, vừa “ Alô?” một tiếng liền nghe thấy giọng nói lo lắng của Quý Vân Bằng.

“ Văn Diệu hả? Chết rồi, Tiểu Tạ trốn khỏi bệnh viện rồi!”

Bầu không khí ngọt ngào hạnh phúc ban nãy giờ như một quả bóng bay bị người ta lấy kim chích cho vỡ ra. Từ Văn Diệu mặt mày vẫn bình tĩnh, nhưng Vương Tranh đã sớm từ kinh ngạc chuyển sang trầm tư.

Hai người nhìn nhau, hiểu ra ngay đáp án chẳng ai mong: Tạ Xuân Sinh vẫn còn yêu gã bạn trai vũ phu, dù thương thể chưa lành nhưng vẫn quay về tìm tên khốn đã hành hạ mình.

“ Tại sao khi đã bị bạo hành nhiều lần nhưng vẫn không chịu phản kháng? Rõ ràng không phải là người chịu được bạo hành, rõ ràng cậu ấy biết nếu cứ tiếp tục mối quan hệ như thế không sớm thì muộn cũng có ngày xong đời mà vẫn theo bản năng tìm người kia, cự tuyệt hết mọi sự giúp đỡ của người khác dạng chờ chết?” Vương Tranh vừa cài lại nút áo vừa cau mày. “ Em nghĩ cậu ấy gọi điện thoại cho anh là vì muốn được giúp đỡ, nhưng tại sao bây giờ lại thành ra như vậy?”

Bàn tay đang cài khuy áo khẽ run lên. “ Cứ nghĩ tới là lại thấy khó chịu!”

Từ Văn Diệu vươn tay ra ôm lấy Vương Tranh, hôn lên trán cậu, choàng áo măng tô kín người cậu rồi nói: “ Đi tìm cậu ta!”

“ Nếu Tiểu Tạ không nghe mình khuyên thì sao?”

“ Thì cứ cố gắng hết sức đã!” Từ Văn Diệu lạnh nhạt đáp. “ Chẳng ai có thể cứu chuộc được ai mãi.”

Vương Tranh gật đầu, cầm theo chìa khóa cửa rồi cùng Từ Văn Diệu ra ngoài. Khi ở trong xe, anh liền liên lạc với Quý Vân Bằng: “ A Bằng, tôi biết Tiểu Tạ ở đâu rồi, bây giờ cậu tới khu X đường Y, chúng ta sẽ gặp nhau dưới lầu.”

Nói đoạn, anh lại ngược đầu nhìn Vương Tranh đang mặt đầy câu hỏi, ngượng ngùng cười, giải thích: “ À, trước đây anh từng tới nhà cậu ta.”

Vương Tranh chỉ chớp mắt vài cái chứ không nói gì.

“ Sau khi quen em anh không ghé qua đó nữa!” Từ Văn Diệu khẩn trương bổ sung thêm một câu.

“ Anh lái xe đi thôi, không cần giải thích nhiều vậy đâu!”

Xe đi được một quãng mà Vương Tranh vẫn im lìm, Từ Văn Diệu thoáng chột dạ, đang lái xe lại cứ liếc chùng cậu, nhìn cậu dựa đầu vào ghế rồi nhắm mắt nghỉ ngơi, nên bèn mở máy sưởi trong xe lên.

Khi hơi ấm phủ vào người, Vương Tranh khe khẽ cười, hé mắt ra nói: “ Anh và Tiểu Tạ quen nhau thế nào?”

Từ Văn Diệu cẩn thận lựa lời: “ Cậu chủ đang cho kẻ hèn này cơ hội để biện minh đấy ư?”

“ Nói hay không tùy nhà anh, đừng quên chính sách của Đảng!”

“ Được, được. Thẳng thắn khoan hồng, còn lấp liếm trừng phạt chứ gì. Để anh nói!” Từ Văn Diệu phì cười, giọng nói cũng rất bình tĩnh. “ Một người trong giới anh biết có quen với Tạ Xuân Sinh. Anh ta giới thiệu cậu ta là người rất tốt, làm việc trong cơ quan nhà nước. Vì tính chất công việc nên không tìm được bạn trai, còn non nớt lắm, hiện đang muốn có người làm bạn, vừa hay anh cũng cô đơn lại còn đang làm ăn ở thành phố G. Vì vậy đã tới gặp, thấy cậu ta cũng được, bèn làm quen.”

“ Ô, nói vậy anh là người đàn ông đầu tiên của cậu ấy.”

Từ Văn Diệu tim giật thót, suýt chút nữa thì đập thảng gấp, anh khẩn trương giải thích: “ Tiểu Tranh, em đã nói không để ý mà, với lại đâu thể vì vậy mà đổ tội cho anh. Anh chưa từng có ý gì khác với cậu ta, nếu em không thích thì sau này anh sẽ không nhắc tới chuyện của cậu ta nữa.”

Vương Tranh mở choàng mắt ra, lườm anh. “ Anh lại nghĩ linh tinh gì vậy? Em đang phân tích tâm lý của Tiểu Tạ mà!”

“ Thật hả?”

“ Xem ra người mắc bệnh đa nghi chính là anh đó.” Vương Tranh không thêm quan tâm anh nữa, chuyển đề tài. “ Anh có từng nghĩ là mình đã làm tổn thương cậu ấy không? Là loại thương tổn tiềm ẩn, khiến cậu ấy bất an khi ở bên anh, vì vậy khi gặp được người khác liền mù quáng đâm đầu vào.”

“ Làm gì liên quan tới anh chứ, lúc trước bọn anh đều rất thẳng thắn và rạch ròi, hơn hết anh cũng đã nói cả hai chỉ là bạn tình...”

Từ Văn Diệu nhú mày, thấy chuyện không đúng, bèn cau mày hỏi lại: “ Khoan đã, đồ đáng ghét, em đang chửi xéo anh đấy à?”

Vương Tranh phì cười. “ Bạc tình bạc nghĩa như thế không đáng bị mắng sao?”

Từ Văn Diệu cũng cười, chìa một tay ra nắm lấy tay cậu. Vương Tranh giãy vài lần nhưng vẫn không rút tay về được, chỉ càng khiến cho ai kia cao hứng thêm, kéo tay cậu lên mà hết hôn lại cắn, cậu nóng nảy hét toáng lên: “ Này, anh đang lái xe đó!”

Từ Văn Diệu hả hê bỏ tay cậu ra, đảo tay lái cho xe tấp vào lề, nhân lúc Vương Tranh lơ là không kịp phản ứng liền sấn tới hôn lên môi cậu, bá đạo chà đạp đôi môi đó một phen, tới khi cậu hít thở không được mới rời đi, hai tay ôm lấy mặt cậu mà rằng: “ Đồ đáng ghét, không được ghen tuông lung tung, tình yêu cả đời anh đều dành cho riêng em hết cả đấy!”

Vương Tranh đỏ mặt, muốn cười lắm nhưng vẫn cố nhịn, nhìn anh bằng đôi mắt trong suốt vô ngần, dịu dàng nói: “ Từ Văn Diệu, nhớ cho kỹ những lời hôm nay anh nói đó!”

Bộ dạng xinh đẹp của cậu khiến cho Từ Văn Diệu rung động không thôi, vừa định sấn tới hôn cậu thêm lần nữa đã bị Vương Tranh đẩy ra, rồi cảnh cáo: “ Lái xe đi, đang trên đường đó, bên kia có người nhìn kia!”

Từ Văn Diệu ngược đầu lên, đúng là có vài ba người qua đường đang ngoái đầu nhìn họ thật, bèn lớn tiếng khiêu khích tất cả: “ Nhìn cái gì mà nhìn? Người yêu tôi thì tôi hôn, sợ ai mà phải trốn?”

Sau đó, anh lại khởi động xe, chạy vào đường chính, tắc lưỡi nói: “ Mới này đi vội quá nên quên mang trà sâm cho em. Nếu em khát thì sao, lẽ nào cho em uống Coca?”

“ Em không thể uống nước có ga.”

“ Biết chứ, vì vậy anh đâu dám để em ăn uống lung tung.” Anh liền lấy tai nghe di động đeo vào gọi cho trợ lý của mình. “ Là tôi, chiều nay bận, không tới công ty. Bây giờ cậu tới nhà tôi, nói với dì Trâu pha trà sâm hầm vào trong bình giữ nhiệt, rồi cậu mang tới tiểu khu XX. Đúng, bây giờ tôi cũng qua đó. Đồ ngốc, không phải cho tôi uống, hỏi nhiều thế làm gì, mau đi nhanh đi!”

Anh dập máy, thấy Vương Tranh đang cười cũng liền cười theo, nắm tay cậu mà rằng: “ Cảm động lắm chứ gì?”

“ Không. Đang nghĩ là anh nên trả lương gấp đôi cho trợ lý, một là tiền lương, một là phí bồi thường tinh thần.” Vương Tranh khẽ lắc đầu cắn môi. “ Suốt ngày bị anh yêu cầu làm những việc buồn nôn như thế thì đáng thương thật!”

“ Đáng ghét!” Từ Văn Diệu lườm cậu, tay càng siết chặt hơn. “ Về nhà rồi biết anh trừng trị em thế nào!”

Hai người cứ nói nói cười cười, xe nhanh chóng tới dưới khu nhà Tạ Xuân Sinh sống. Khi vẫn chưa đỗ xe vào lề thì đã thấy Quý Vân Bằng lo lắng đi qua đi lại trước lối vào, vừa nhác thấy Từ Văn Diệu liền chạy tới.

Từ Văn Diệu tấp xe vào lề, cửa xe vừa mở Quý Vân Bằng đã chạy xộc đến, thở hồng hộc mà nói: “ Mẹ kiếp, sao bây giờ mới tới chứ!” Đoạn, trông thấy Vương Tranh liền miễn cưỡng rặn ra một nụ cười, ngại ngần chào: “ Thầy Vương cũng đến hả? May rồi, hai người đều có ăn có học nên chắc sẽ biết cách khuyên can Tiểu Tạ, đừng để cậu ta làm chuyện nông nổi ngu ngốc nữa...”

Vương Tranh gật đầu, ôn hòa đáp: “ Anh đừng lo lắng quá, tôi nhất định sẽ can ngăn cậu ấy.”

“ Vừa lên nhà vừa nói đi. Không phải tôi đã dặn phải coi chừng Tiểu Tạ hả? Sao lại để cậu ta chuồn mất?”

Từ Văn Diệu dẫn mọi người lên lầu. Khu nhà này vốn là tài sản góp vốn thuộc xí nghiệp quốc hữu hóa thời kỳ đầu của thành phố G, có hết thấy ba tòa nhà, sau cùng là một vườn hoa lớn có dụng cụ tập thể dục, cầu trượt dành cho người già đi tản bộ và con nít vui chơi. Nhìn qua chỉ là một khu dân cư bình thường. Vì vậy cũng không có bảo vệ, ngay cửa vào chỉ có một trạm gác do ông lão vừa đọc báo vừa trông chừng, bộ dạng ông lão lúc nào cũng nghiêm nghị quan sát tí mĩ tử báo đang nắm trong tay như đang truyền đạt chỉ thị thông tư của chính phủ. Ngay khi nghe thấy tiếng bước chân, ông cũng chỉ thờ ơ ngược đầu, lướt nhanh qua mấy người sau đó lại quay trở về với trang báo đang đọc dở.

Từ Văn Diệu dẫn hai người tới trước lối lên lầu quen thuộc, nhấn chuông phòng Tiểu Tạ, lúc lâu sau mới có người cộc cằn đáp lại: “ Ai?”

“ Tôi ở phòng 503, đi vội quá nên quên mang chìa khóa rồi, anh mở cửa lầu giúp tôi.” Từ Văn Diệu đáp.

Người kia thoáng lăm bầm gì đó nhưng vẫn miễn cưỡng mở cửa giùm. Từ Văn Diệu giữ tay Vương Tranh lại, nói với Quý Vân Bằng, “ Là hần ta.”

Quý Vân Bằng giận đến xám mặt, siết chặt nắm tay mà mắng: “ Mẹ nó, thằng khốn đó vậy mà còn mặt mũi ở chỗ này? Hèn gì mà mấy ngày nay Tiểu Tạ cứ là lạ, nói năng ấp úng như đang giấu giếm chuyện gì. Bây giờ nghĩ lại thì đúng là do thằng khốn này canh lúc tôi không có mặt mà mò vào uy hiếp cậu ta.”

6. Chương 6

“ Đừng nóng nảy!” Từ Văn Diệu vừa dìu Vương Tranh lên lầu vừa hỏi Quý Vân Bằng: “ Cậu nói là Tiểu Tạ tự bỏ đi?”

“ Ừ. Y tá đều nhìn thấy, cậu ta nói muốn ra hành lang phơi nắng nên y tá cũng đồng ý để cậu ta đi, một lát sau cô ấy quay lại thì không thấy người đâu. Tôi gọi điện tìm, cậu ta bắt máy đúng một lần, khóc lóc ỉn ỏi và van xin tôi đừng can thiệp vào chuyện này nữa. Làm vậy là sao hả, mẹ nó? Mặc kệ hả, ông đây lẽ nào thấy chết mà làm ngơ?”

Vương Tranh thở dài, Từ Văn Diệu nhẹ nhàng trấn an: “ Đừng lo, đã có anh ở đây rồi. Đi lâu mệt chưa? Nghỉ ngơi chút nhé?”

“ Không sao. Em đang lo cho cậu ấy thôi.”

“ Ừ, sắp tới rồi, nhà cậu ta ở tầng năm.”

Đến tầng năm, ba người đứng trước cửa phòng 502. Quý Vân Bằng vừa định gõ cửa thì Từ Văn Diệu ngăn lại. “ Gã ta thấy mặt cậu rồi nên cậu tránh sang một bên đi.”

Quý Vân Bằng không mấy hài lòng, nhanh chóng né sang một bên. Từ Văn Diệu nhấn chuông, một hai phút sau cánh cửa mới hé ra một tí, một gã đàn ông mặt mày bầm tím lộ mặt ra hỏi: “ Có chuyện gì?”

“ Tạ Xuân Sinh ở nhà này phải không? Tôi là sếp của cậu ấy, nghe tin cậu ấy bị bệnh nên cùng một số đồng nghiệp đến thăm hỏi cậu ấy một chút.”

Gã ta có chút bối rối, bèn quanh co lấp liếm: “ Cậu, cậu ấy không có nhà, đã ra ngoài mua đồ rồi.”

“ Không phải cậu ấy đang bệnh ư? Sao có thể tự mình mua đồ được? Mà không sao đâu, anh mở cửa để chúng tôi vào nhà ngồi chờ cũng được.”

“ Tôi... lúc này không tiện lắm...”

Từ Văn Diệu bắt chột danh giọng: “ Anh có ý gì hả? Chẳng ai lại đuổi sếp đứng ngoài cửa hết? Ai trong chúng tôi cũng bận, vì nghĩ tình đồng nghiệp nên mới tới thăm hỏi. Anh làm vậy là không biết điều rồi. Mau mở cửa ra!”

“ Làm sao tôi biết mấy người có thật là sếp của cậu ấy không, các người có thể nhân viên không?” Gã ta quê độ, giọng điệu cũng hằn học hơn. “ Bây giờ có đầy kẻ lừa đảo ra đây, ai biết mấy người là thật hay giả...”

“ Anh là ai hả?” Từ Văn Diệu nhếch mép cười gằn. “ Tiểu Tạ chưa kết hôn, lại đang sống đơn thân, anh là bạn hay thân thích? Nếu thật là vậy sao không dám mở cửa để bọn tôi vào mà cứ chần chừ, tính làm phật lòng đồng nghiệp của cậu ấy chắc? Làm thế không phải là khinh người quá rồi sao? Bây giờ đâu đâu cũng toàn trộm cướp, ai biết anh là loại người nào.” Đoạn, liếc mắt nhìn Vương Tranh. “ Tiểu Vương, báo cảnh sát đi!”

Gã kia cuống cuồng nói: “ Mấy người thật sự là đồng nghiệp của Tiểu Tạ?”

“ Nhảm nhí!” Từ Văn Diệu đã mất kiên nhẫn đập cửa.

“Thật sự Tiểu Tạ không có nhà. Tôi là bạn học cũ, đến ở tạm vài hôm. Cậu ấy ra ngoài, không biết khi nào mới về.”

Vương Tranh bước lên, nhả nhẹn nói: “Vây cũng đành, bọn tôi không đợi nữa, nhưng phiền anh mở cửa để chúng tôi vào gửi anh chút quà cho cậu ấy. Cũng không có gì nhiều nhận lắm nhưng cũng là tấm lòng của mọi người. Khi nào cậu ấy về, mong anh nhắc giúp.”

Gã ta do dự một lúc nhưng vẫn gật đầu đồng ý: “Đợi một chút.”

Ngay khi gã đàn ông vừa dịch cửa rộng ra, Từ Văn Diệu liền nháy mắt ra hiệu cho Quý Vân Bằng. Anh ta một tay nhanh nhẹn giật bung cánh cửa, kéo tuột gã kia vào nhà. Tên nọ vì hoảng hồn thất sắc la choai choái phản kháng. Từ Văn Diệu cũng nhanh chóng đưa Vương Tranh vào nhà, khóa chặt cửa lại, xoay lưng chắn trước mặt cậu rồi ôm cậu vào lòng, sau đó ra lệnh cho Quý Vân Bằng: “Bịt miệng hắn lại hăng đánh.”

Quý Vân Bằng cười gằn, lấy đại miếng vải vứt trên ghế bành mà nhét vào trong miệng gã kia, rồi thô bạo giáng cho gã vài đấm, khiến gã phải co người ngã vật ra sàn, không rên la gì nổi. Bấy giờ, Quý Vân Bằng mới rút vải bịt miệng gã xuống, nhứ mày hỏi: “Tiểu Tạ đâu?”

“Trong, trong phòng...” Gã đau đớn trả lời.

“Trông chừng hắn!” Từ Văn Diệu ra lệnh, bước tới đá tung cánh cửa phòng ngủ ra thì khê chết sững. Tạ Xuân Sinh trần truồng bị trói hai tay vào đầu giường, miệng bị bịt kín, cổ đeo dây xích chó, không chỗ nào trên người là không tím hoặc bầm, không biết là bị đánh hay bị bồng, vết thương mới dề chồng lên vết thương cũ, chẳng nơi đâu là lành lặn, khiến người khác phải cau mày rùng mình.

Cơn giận bùng lên ngàn ngạt trong Từ Văn Diệu. Sau vài giây ngẩn người anh bèn bước tới cởi bỏ dây trói cho Tạ Xuân Sinh, tháo luôn miếng vải bịt miệng, rồi cởi áo khoác choàng kín người cậu ta. Tạ Xuân Sinh run bần bật, khóc không ra tiếng, hai mắt đăm lệ, ra sức muốn cởi vòng xích trên cổ, nhưng cố lắm cũng không thành. Từ Văn Diệu thở dài, vươn tay định giúp nhưng Tạ Xuân Sinh chỉ co người lại lắc đầu từ chối, hai hàm răng run va vào nhau, kiên trì tháo dỡ xiềng xích. “Em, để tự em làm.”

Mắt Vương Tranh cũng đã đỏ au, không đành lòng nhìn mà ngoái đầu đi chỗ khác. Từ Văn Diệu không nói lấy nửa lời, túm lấy cây gậy đánh golf ở đầu giường, lao ra phòng khách, đập túi bụi lên người gã khốn kia. Gương mặt anh vẫn hết sức bình tĩnh nhưng sát khí đã bốc lên cuộn cuộn, xuống tay không chút nể nang, khiến gã ta đau đớn vùng vẫy khóc thét lên.

Vương Tranh biết Từ Văn Diệu đã lâu nhưng chưa từng thấy anh giận dữ như thế nên ngây người ra một lúc, phải đến khi giáng những mười mấy gậy lên người gã vũ phu kia thì cậu mới giật mình chạy lại ôm lấy eo anh, can ngăn: “Anh, đừng đánh nữa! Được rồi! Đánh nữa sẽ chết người đó! Anh cứ để trời phạt hắn đi! Buông gậy ra nào! Đừng đánh nữa!”

Từ Văn Diệu thở hổn hển, ánh mắt đỏ au, nhìn trừng trừng vào kẻ đang nằm dưới đất. Vương Tranh không lạ gì nếu cậu không tiến lên ngăn cản thì anh chắc chắn sẽ đánh chết gã khốn này. Cậu lặng lẽ đánh vòng lên phía trước, nhón người ôm anh vào lòng, xoa xoa tấm lưng đang run lên vì giận của anh. “Ngoan nào, đưa cây gậy cho em. Bỏ nó ra nào, anh đã đánh hắn đủ rồi, buông cây gậy xuống đi anh.”

Từ Văn Diệu hít ra thở vào nhằm lấy bình tĩnh, ném bỏ cây gậy kia, một tay ôm Vương Tranh, khôi phục được vẻ điềm đạm lúc đầu. “Anh không sao. A Bằng, cậu vào trong kia đỡ Tiểu Tạ ra đây. Tôi có lời muốn nói với cả hai.”

Quý Vân Bằng vào phòng một hồi lâu vẫn không thấy trở ra, bên kia cánh cửa, chỉ nghe được tiếng khóc nức nở của Tạ Xuân Sinh, rồi loáng thoáng cả giọng Quý Vân Bằng đang nói gì đó, đại để là an ủi và khuyên bảo. Từ Văn Diệu và Vương Tranh hiểu, sự tình rồi ren tới nước này rồi thì những lời đó cũng chỉ tổ vô ích mà thôi.

Điện thoại di động của Từ Văn Diệu đổ chuông, anh liền nghe máy. Trợ lý của anh đã đến, anh bảo đối phương lên thẳng phòng 502. Chốc sau, liền có tiếng gõ cửa. Vương Tranh đến mở. Trợ lý bước vào nhìn người đàn ông bị đánh bầm dập nằm sóng soài dưới đất rồi nhìn tới ông chủ đang mặt mày lạnh lùng, vẻ kinh ngạc chỉ tồn tại đúng một giây, sau đó thì hoàn toàn như không có chuyện gì, vừa cười vừa đưa bình giữ nhiệt cỡ lớn cho Từ Văn Diệu. “Tôi đã không phụ lòng của sếp, mang trà tới rồi đây.”

Mới chỉ khoảng ba, bốn giờ chiều không hiểu sao sắc trời đã u ám, mang máng nghe được cả tiếng sấm rền. Từ Văn Diệu bình tĩnh cầm lấy bình giữ nhiệt, kéo Vương Tranh tới ngồi bên cạnh, vặn mở nắp, rót trà sâm còn đang nóng hôi hổi ra rồi đưa đến miệng cho cậu uống.

Ở trước mặt bao người, Vương Tranh vốn không thích để anh chăm sóc như thế, nhưng bữa nay lại ngoan ngoãn ngồi yên, từ từ uống từng ngụm từng ngụm một. Dáng vẻ ngoan hiền như thỏ con này khiến Từ Văn Diệu rất phần chấn, mặt mày ban đầu còn cau có giờ đã nhu hòa đi rất nhiều, vừa vuốt tóc Vương Tranh vừa hỏi: “Còn muốn uống nữa không?”

Vương Tranh lắc đầu. Từ Văn Diệu làm một hơi uống cạn chỗ trà còn sót lại trong ly của cậu thì đóng nắp bình lại, nói với trợ lý: “Cậu đợi một chút, tôi có chuyện muốn nhờ cậu làm.”

Trợ lý tuổi chưa tới ba mươi, đi theo Từ Văn Diệu đã nhiều năm, từng trải qua không ít chuyện sóng to gió lớn nên sớm học được cách che giấu cảm xúc, lúc này chỉ đơn giản là gật đầu không có chút ý kiến gì, nhận bình giữ nhiệt trong tay Từ Văn Diệu xong thì ngồi chờ.

Một lúc sau, cửa phòng ngủ mở, Quý Vân Bằng dìu Tạ Xuân Sinh ra. Tạ Xuân Sinh vẫn khoác áo khoác của Từ Văn Diệu nhưng bên trong đã mặc thêm áo ngủ, mặt mày trắng bệch, dựa hết cả người vào Quý Vân Bằng, bước đi khó khăn. Quý Vân Bằng cẩn thận đỡ Tạ Xuân Sinh ngồi xuống sofa, mặt mày hầm hầm cay cú đá gã vũ phu nọ một cú khiến gã rú lên mà lê xác qua một bên. Quý Vân Bằng còn định đá tiếp nhưng Từ Văn Diệu đã cản lại; “Được rồi A Bằng. Mới này tôi đã dạy dỗ hần một trận.”

Quý Vân Bằng không chút vừa lòng, nghiêng răng mắng gã: “Thằng chó, mày còn nhân tính không mà lại đánh Tiểu Tạ như thế? Đến cả tao còn không thốt ra lời nữa, đồ khốn nạn! Tao mà không đánh chết mày thì chẳng trôi được cơn giận này!”

Đường đường một người thô lỗ như thế, ấy vậy mà lại đỏ mắt cay mũi. Quý Vân Bằng tính nhào lên đâm đá gã kia một phen nữa, song lại bị trợ lý nhanh nhẩu cản lại.

Vương Tranh biết hẳn là Quý Vân Bằng đã nhớ lại những hồi ức không vui hồi bé rồi không kìm lòng được mà sầu bi, Vương Tranh thương cảm kéo anh ta ngồi vào ghế, rót trà rồi nói: “Anh bảo Tiểu Tạ uống chút nước đi.”

Quý Vân Bằng đưa tay vuốt mặt, nhận lấy tách trà, rồi lại như đang chăm sóc cho vợ mình mà ngồi xổm xuống đất dâng trà lên tận miệng Tạ Xuân Sinh, vừa van nài vừa ủi an: “Xuân Sinh, uống nước đi. Ừ, uống chậm chậm thôi. Tôi không nổi giận nữa đâu, đừng sợ. Trà này là trà sâm giải nhiệt đó, thầy Vương mới uống xong. Cậu xem, tôi uống thử cho cậu xem nhé.” Anh ta vừa nhìn Tạ Xuân Sinh vừa nhấp thử một hớp trà để chứng tỏ nó không có vấn đề gì, điệu bộ giọng nói dịu dàng mềm mại xem chừng còn kiên nhẫn hơn cả cô giáo vườn trẻ. “Không sao đâu, người thì phải uống nước. Đúng rồi, ngoan lắm, hé miệng ra uống nào...”

Tạ Xuân Sinh như chim sợ cành cong, đối với bất kỳ tiếp xúc nào cũng đều co cuộn người lại nhằm né tránh, nhưng may thay giờ phút này vẫn nghe theo lời của Quý Vân Bằng, nép vào lòng anh ta, không dám động dậy dù một chút.

Chẳng ai biết cậu ta đã trải qua những gì. Vương Tranh đau lòng muốn khóc, dưới góc nhìn của cậu, không phải chỉ mỗi khối cơ thể với những xương da máu huyết đó là bị ngược đãi, mà còn là sự lãng trì đầy nhẫn tâm trên tinh thần, đã tước đoạt đi những lạc quan, hy vọng vào niềm tin vào cuộc sống, xô đẩy cậu ta xuống vực sâu hắc ám, không le lói chút ánh dương nào. Tất cả những cứu rỗi và mong mỏi được bắt đầu lại đều trở thành một tấn trò cười, vốn dĩ bản thân đã phủ nhận việc rời khỏi gã đàn ông này, hay nói cách khác cậu ta không muốn giải thoát khỏi việc đối mặt với bạo lực. Có lẽ cậu ta đang cam chịu số phận của mình, mặc nhiên cho rằng cuộc sống đang giáng một đòn hiểm lên bản thân mình và đó là điều duy nhất mà cậu ta phải nhận.

Còn nhớ khi ở bệnh viện, Tạ Xuân Sinh đã nói, căn nguyên mọi chuyện khởi nguồn từ cậu ta. Nếu đúng là vậy, liệu bây giờ giết chết gã xấu xa đang nằm mọp ra đất kia như giết chết một con gián thì có giải quyết được gì không?

Để có thể tiếp tục sinh tồn, cậu ta phải làm gì đây?

Về mặt Từ Văn Diệu u ám, không nghĩ ngợi nhiều được như Vương Tranh. Những gì có trong đầu bây giờ chỉ toàn là đáng về Tạ Xuân Sinh trước đây: hiền lành, nhanh nhẹn, vừa gặp đã biết là con cái nhà bình thường lương thiện rồi. Cậu ta không giống với những người trẻ tuổi trong giới mà anh đã gặp gỡ trước đây. Không lợi dụng vẻ ngoài bắt mắt để đạt được bất cứ thứ gì. Trước đây khi ở bên cạnh cậu ta, cậu ta rất ngốc chưa từng có suy nghĩ là cần hay muốn bất cứ thứ gì. Chẳng qua chỉ là mong tìm thấy ai đó, nhằm tích lũy kinh nghiệm yêu đương, hoặc những giây phút hoan lạc. Đến cả chức vụ quản lý hiện giờ của cậu ta cũng do Từ Văn Diệu âm thầm nâng đỡ. Tới lúc nhận được thông báo thăng chức, Tạ Xuân Sinh còn ngơ ngơ như đứa trẻ, hớn hờ gọi điện thoại báo tin cho anh hay, nói rằng không ngờ cấp trên lại coi trọng mình, hứa hẹn sau này sẽ không lười biếng mà chăm chỉ làm việc.

Rành rành một cậu bé lương thiện, vậy mà không biết phạm phải tội gì lại đụng trúng một gã vũ phu khoái bạo hành như thế. Anh hiểu hơn ai thế nào là khát khao một người, ta hoàn toàn không kháng cự được dục vọng đó, chỉ muốn chiếm giữ mọi suy nghĩ của đối phương, những khi thiết yếu cũng không màng tới bình đẳng hay tôn trọng. Nhưng không có nghĩa tìm khoái cảm cho bản thân bằng cách dùng vũ lực trên thân thể người khác, nhất là khi người đó còn hết lòng yêu thương và tin tưởng mình.

Anh không thể lý giải nổi cơn giận méo mó và cuộn cuộn trong lòng, chỉ hiểu là hiện tại anh rất phẫn nộ, chỉ muốn bóp chết gã khốn đó, hoặc làm gì đó cho gã biến mất, dù bằng hình thức nào.

Sau một hồi suy nghĩ, cũng nảy ra được chủ ý anh bèn đi tới trước mặt Tạ Xuân Sinh, lấy tư thế kẻ bề trên mà hỏi: “Tạ Xuân Sinh, bây giờ cậu tính sao?”

Tạ Xuân Sinh lại run lên bần bật, như không chịu được kinh động. Quý Vân Bằng đau xót, bèn nói hộ: “Văn Diệu, lúc này sao Tiểu Tạ có thể trả lời được. Phải làm gì lẽ nào chúng ta không quyết định được thay cho cậu ấy?”

“Quả thật tôi có rất nhiều quyết định muốn làm thay cậu ta, nhưng vừa quay đầu đi thì cậu ta lại chạy đi tìm tên khốn này, uống phí công sức. Tôi là người làm ăn, không muốn làm chuyện gì thua lỗ, một khi thấy trước sẽ thiệt hại, ngu gì làm tiếp. Tạ Xuân Sinh,” Từ Văn Diệu đánh giọng, “Là đàn ông thì mạnh mẽ và dứt khoát chút đi, bây giờ tính sao hả? Muốn chết hay muốn sống, nói lẹ đi!”

Vương Tranh không chút đồng tình lườm Từ Văn Diệu, sau đó nhẹ nhàng nói với Tạ Xuân Sinh: “Tiểu Tạ, Văn Diệu là đang giúp cậu, không riêng gì anh ấy, mà tất cả chúng tôi đều mong điều tốt nhất cho cậu, nhưng cậu phải cho chúng tôi một lý do để giúp, không thì vì việc này quá làm phiền mọi người rồi. Bây giờ, cậu hãy suy nghĩ cho kỹ, có muốn rời khỏi tên...” Cậu ngập ngừng, nuốt nghẹn hai chữ “khốn kiếp” vào bụng. “... tên này không?”

Môi Tạ Xuân Sinh run rẩy, sau đó cậu như xác ướp, chậm chạp chuyển mắt sang nhìn gã bạn trai đang nằm dưới đất, run rẩy nói: “Em, em muốn hỏi anh ta mấy câu.”

Vương Tranh thở dài, không diễn tả được tâm tình lúc này, chỉ xoay mặt qua nói với Quý Vân Bằng hiện đang mặt mày khó hiểu: “Đừng hỏi gì hết, chiều theo cậu ấy đi.”

Quý Vân Bằng nổi giận đùng đùng, nhưng ráng nhịn cơn tức xuống, đứng dậy xách cổ gã vũ phu kia lên, ném tới dưới chân Tạ Xuân Sinh. “Hỏi đi!”

Gã đàn ông nọ như vực dậy được tinh thần, ngược đầu lên mắng nhiếc: “Thằng điếm, vậy mà dám bảo là không đi lén phét với thằng khác sau lưng tao? Bây giờ thằng bồ mày tới tận cửa tìm, mày hả hê lắm chứ gì? Thấy tao bị đánh như thế mày vui lắm phải không? Mày nó, thà mày bảo thằng bồ mày đánh chết tao, không thì đừng trách tao quay lại bóp chết mày!”

“Mẹ nó!” Quý Vân Bằng nắm xách cổ áo gã lên định giáng cho vài đấm, Từ Văn Diệu mau lẹ ngăn lại, nheo mắt mà gằn: “Mày cũng có gan lắm! Mới này tao còn nương tay, bây giờ xem ra không cần nữa. A Bằng, mở cửa sổ ra, ném thằng khốn này xuống lầu. Nếu quăng một lần mà chưa chết thì quăng thêm lần nữa. Tôi không tin tầng năm này không đủ cao để ném chết hắn!”

Quý Vân Bằng cười khùng khục, lôi cổ gã kia vút lên trên bệ cửa sổ. Tòa chung cư này lúc đầu là có lưới bảo hộ ngoài cửa sổ, nhưng sau khi nhà nước tiến hành tu sửa ngoại quan thành phố đã yêu cầu tháo bỏ. Vì vậy hôm nay vừa hay cho Quý Vân Bằng có thể dễ dàng hành sự. Quý Vân Bằng vốc người cao lớn lại khỏe mạnh, vừa nhấc một cái đã treo hơn nửa người trên cửa gã đàn ông kia ra ngoài cửa sổ, làm hắn hãi

hùng khóc lóc gọi cha gọi mẹ, ra sức giãy giụa. Quý Vân Bằng chẳng chút nương tình, đẩy mạnh gã ta ra ngoài, chỉ thêm vài phân nữa thôi gã sẽ té lộn cổ xuống đất. Tình thế như vậy, dù có bao nhiêu máu anh hùng cũng tiêu tan lên chín tầng mây không dám mạnh miệng lấy nửa lời, chỉ biết nhục nhã van xin: “ Anh ơi, em sai rồi, anh tha cho em, em biết lỗi của em rồi...”

“ Được rồi, lỗi hấn vào đi!” Từ Văn Diệu ra lệnh, vừa ôm vai Vương Tranh vừa nói: “ Đừng làm như chúng ta là xã hội đen giết cùng đuổi tận vậy, dù gì cũng thuộc thành phần văn hóa trí thức mà. Nếu làm chuyện gì quá trớn thì thầy Vương sẽ quở trách tôi mất thôi.”

Quý Vân Bằng dùng một tay kéo tuột gã lưu manh kia vào trong, ném phứt gã xuống sàn. Gã ta sợ quá, mặt mày biến sắc, run bần bật lên như người động kinh. Từ Văn Diệu liếc gã đầy khinh thường, rồi quay đầu lại hỏi Tạ Xuân Sinh: “ Sao hả, cậu muốn hỏi gì thì hỏi đi. Nhanh chóng đưa ra quyết định, vì cậu mà tôi tốn không ít thời gian đó.”

Tạ Xuân Sinh khốn khổ ngồi lại, nhìn gã bạn trai bạo hành đang nằm vật ra đất bằng đôi mắt vô cùng phức tạp, như đang ra sức đấu tranh nhằm đưa ra lựa chọn cuối cùng. Mất một lúc lâu sau đó, cậu mới nhắm mắt lại, thì thào ra tiếng: “ Vốn dĩ có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng bây giờ đã không còn cần thiết nữa.”

Vương Tranh vui mừng, biết bộ dáng hèn hạ này của gã kia khiến Tạ Xuân Sinh không còn trông mong gì nữa, bèn nhân lúc lửa đang nóng mà hun đúc thêm: “ Vậy cậu đồng ý rời xa hấn?”

Tạ Xuân Sinh im lặng, chốc sau khẽ gật đầu.

Gã đàn ông kia hốt hoảng, gào lên trong đau đớn: “ Tạ Xuân Sinh, cậu đừng nghĩ sẽ rời khỏi tôi được! Đừng quên tôi đang giữ rất nhiều clip của cậu...”

“ Anh vẫn còn chưa chịu hiểu sao?” Tạ Xuân Sinh mặt mày đăm lẹ, trừng mắt nhìn gã ta, run rẩy nói: “ Tôi quay về không phải vì sợ anh. Thế nhưng anh không xem tôi là người, lấy dây xích chó mà tròng vào cổ tôi...” Cả người cậu run lên không thốt nổi lời gì nữa. Vương Tranh đau lòng đi tới trấn an, đoạn quay sang nói với Từ Văn Diệu: “ Lấy lại cái clip trong tay gã đi .”

“ Cái clip đó lấy lại hay không chẳng còn quan trọng nữa. Không phải hấn chỉ có một clip thôi sao? Anh sẽ quay thêm cho hấn chín mười cái độc đáo và đặc sắc hơn những gì hấn nghĩ nữa kia. Nếu làm vậy mà hấn vẫn không thỏa mãn thì anh cũng không ngại nhờ tới người chuyên nghiệp hơn. Anh có quen ông chủ một câu lạc bộ đêm, đang rất cần người mẫu quay cái này đấy.” Từ Văn Diệu cười cợt hỏi Quý Vân Bằng: “ Mấy cái clip đặc sắc như thế phải cho ai xem mới được nhỉ? À, tặng cho phía gia đình hấn mỗi người một bộ, sau đó thì phát miễn phí ọi người.”

“ Được đó!” Quý Vân Bằng hết sức tán thành.

Bấy giờ, gã lưu manh đã hoàn toàn kinh hồn bạt vía, run rẩy nhìn Từ Văn Diệu chằm chằm. Trong khi đó, anh lại chỉ nhả nhặn cười hỏi: “ Mày tính sao, clip để đâu hả, có bằng lòng giao ra không?”

“ Các người phải hứa là sau khi tôi đưa sẽ không làm gì tôi đi đã!”

“ Được thôi, tao cũng không có thời gian đâu mà chơi với mày. Muốn giải quyết êm đẹp cũng dễ thôi. Mày cắt cho thật xa, đừng làm phiền Tiểu Tạ nữa, bọn tao cũng không kiếm chuyện với mày. Cách vện cả đôi đường này rất tốt đấy nhỉ?”

Gã vũ phu có chút chần chừ. Quý Vân Bằng vừa tính kéo gã ra cửa thì gã lại sợ hãi gào lên: “ Tôi, tôi đưa. Mấy người... hãy buông tha cho tôi!”

Cuối cùng, mọi sự được giải quyết như đã định. Tuy giành được ưu thế nhưng ai nấy đều rời đi với tâm trạng hết sức buồn bực.

Từ Văn Diệu để trợ lý ở lại thu xếp mọi chuyện. Quý Vân Bằng ôm Tạ Xuân Sinh tới bệnh viện. Vương Tranh bị Từ Văn Diệu kéo lên xe về nhà. Vừa vào tới cửa nhà, cậu đã bị anh ôm rịt vào lòng, hôn hít cắn nuốt một chập mới hài lòng bỏ ra.

“ Anh sao vậy?”

“ Khi này, suýt chút nữa anh đã giết tên khốn đó. Lúc vùng gậy đánh gã, anh thấy rất hả hê và phấn khích, thật đó. Không phải vì cho rằng gã đáng chết, hay là muốn đòi lại công bằng cho Tiểu Tạ. Khi đó, anh chỉ có duy nhất một ý nghĩ, tên khốn nạn này đáng chết, anh dù có đánh chết gã cũng không việc gì phải thẹn. Nghĩ vậy nên anh đã không thể dừng tay được.”

Vương Tranh không nói gì, choàng tay qua eo ôm chặt lấy Từ Văn Diệu, ra sức vỗ về lưng anh.

Từ Văn Diệu dụi mặt vào cổ cậu, rầu rĩ hỏi: “ Anh không làm em sợ chứ? Có thấy thất vọng về anh không?”

“ Em không nghĩ gì hết!”

“ Thật chứ?”

“ Bạo lực cũng như là thuốc phiện vậy, nếu buộc phải nói thì em chỉ lo là anh bị nghiện giống như tên xấu xa kia. Ánh mắt hằn nhìn Tiểu Tạ rất điên cuồng, có lẽ tự hấn cũng biết hấn yêu Tiểu Tạ, nhưng lại không thể kiềm chế được hành động của mình.”

Từ Văn Diệu ngược đầu lên, cam đoan: “ Anh sẽ không đánh người trước mặt em nữa!”

Vương Tranh khẽ cau mày. “ Anh đừng có hứa nhanh như thế. Mới này anh dặn trợ lý của anh ở lại làm gì hả?”

Từ Văn Diệu vội giải thích: “ Anh không bảo cậu ta làm gì xấu hết, chỉ là giải quyết cho xong mọi hậu quả thôi.”

“ Hậu quả gì?”

“ Có gì đâu nào, chỉ là nói cậu ta kêu thêm mấy người nữa đem tên khốn đó vứt ra ngoại ô.” Từ Văn Diệu cẩn thận quan sát nét mặt của Vương Tranh, đinh ninh nói: “ Anh biết mình đã ra tay quá nặng, nhưng anh hứa sẽ sửa cái tật nóng nảy đó.”

“ Anh làm vậy không lo hấn ta sẽ ôm hận rồi trả thù sao?”

“ Em đừng lo, nếu gã còn sức trả thù thì anh đâu ngại gì ra đòn nặng thế.” Từ Văn Diệu nhanh trí đáp. “ Anh tính khi nào tinh thần của Tiểu Tạ bình phục trở lại, tâm lý ổn định rồi sẽ tìm cách để cậu ta xuống cơ quan dưới huyện rèn luyện hai năm gì đấy. Sau khi trở về con đường tương lai cũng rộng mở hơn, có nhiều cơ hội thăng chức nữa, và quan trọng là có thể để cậu ta bắt đầu cuộc sống mới, em thấy sao?”

Nói xong, anh liền trưng vẻ mặt lấy lòng, đòi khen ngợi của mình ra, khiến Vương Tranh phì cười vỗ lên đầu anh. “ Em chỉ lo cậu ấy không ổn thôi.”

“ Nếu lo thì thường thường tới thăm cậu ta cũng được.”

Vương Tranh thở dài. “ Chỉ mỗi chuyện yêu đương thôi mà đã phải trả giá tới như vậy, em nếu mà là Tiểu Tạ chắc sau đó sẽ ám ảnh không còn yêu ai nổi nữa.”

“ Nếu cậu ta không nhân nhượng, mặc cho tên khốn đó làm vậy thì chuyện đâu tới nông nổi này.” Từ Văn Diệu cũng lắc đầu than vãn, rồi hình như nghĩ ra điều gì đó, cười khúc khích, lại quẩn lấy eo Vương Tranh mà rằng: “ Em đừng nói là bị anh ám ảnh đấy nhé?”

Vương Tranh bắt lực đáp: “ Em chẳng việc gì phải bị anh ám ảnh hết, chỉ bị ám ảnh chuyện hồi này, không ngờ anh giải quyết việc đó còn biến thái hơn cả tên mê bạo hành đó thôi. Sau này ở chung với anh, em phải trông chừng mới được, nếu không có ngày anh cũng bạo hành em thì sao?”

“ Yên tâm đi, ở đây chỉ có chuyện em bạo hành anh thôi chứ anh không vũ phu với em đâu. Nhà này em là trời mà. Nào, cậu chủ, cậu mau tới giày vò tôi đi!”

“ Bién!”

“ Đừng đuổi tôi mà, mau tới đây nào, tôi rất khao khát cậu sẽ bạo hành tôi đấy!”

7. Chương 7

“ Nếu mệt thì anh đi ngủ trước đi, em sẽ đọc sách thêm chút nữa ” , Vương Tranh nói. Bây giờ đã hơn mười một giờ đêm, cậu ngồi trước bàn làm việc đọc dở một quyển sách. Từ Văn Diệu đưa mắt nhìn, vừa thấy thuật ngữ triết học khó hiểu trong đó liền nhú chặt mày lại.

Đêm nay là đêm đầu tiên anh được hợp pháp ngủ ở nhà Vương Tranh. Cái ngày đáng mong đợi này nếu phải dùng từ “ chờ dài cổ ” cũng không sai chỗ nào cả. Nhưng tới khi chuyện xảy ra, Từ Văn Diệu bỗng có chút khẩn trương, không nắm rõ được tâm tư hiện giờ của mình, như thể người bị đông lạnh đã lâu nay lại được đưa vào căn phòng ấm áp, vì nghe thấy tiếng củi trong lò sưởi tí tách nổ mà bất giác e dè. Tim anh đập rất nhanh, dẫn đo không biết nói gì mới thích hợp, vì vậy mò tay sang choàng qua vai Vương Tranh, làm bộ tự nhiên mà nói: “ Em, thôi được rồi, anh lên giường chờ em nhé?”

Vương Tranh quay người nhìn anh với chút nghi ngờ, tuy mắt đã đảo qua nhưng tâm trí vẫn còn chần vờn trên những trang sách. Từ Văn Diệu khẽ đỏ mặt, giật mình hiểu ra câu nói vừa rồi chẳng khác nào cô vợ mới cưới cầu nhàu vừa trông chờ đức ông chồng của mình, bèn ho khan đôi ba tiếng, giận dỗi nói: “ Em tính khi nào mới đi ngủ hả? Bác sĩ bảo là không được thức khuya mà.”

Vương Tranh có chút bất ngờ. Bất cứ khi nào tỏ ra ngạc nhiên cậu đều nhướn mày, trở mắt như con thỏ non nớt tội nghiệp nhìn chằm chằm vào đối tượng, sau đó đôi mắt xinh đẹp khẽ nheo lại, miệng cong lên thành một nụ cười. Cậu chồm tới ôm lấy tay Từ Văn Diệu, nhẹ nhàng nói: “ Ngoan, anh cứ ngủ trước, mà đã tắm chưa đấy? Em đọc thêm vài trang nữa là thôi.”

Cái gì mà ngoan hả? Ai đời đi nói với người đàn ông của mình bằng giọng điệu đó chứ? Từ Văn Diệu then quá thành dỗi, đóng gập quyển sách trước mặt Vương Tranh lại, ra lệnh: “ Sao hả, mẹ em vừa đi em liền không nghe theo lời bác sĩ? Xem chừng anh đã nuông chiều em quá rồi! Mau mau lên giường ngủ, sách này có mọc cánh bay đi đâu chứ, mai mốt rồi xem cũng được mà!”

Vương Tranh im lặng, nhin cười nhìn anh.

Từ Văn Diệu khẽ hạ giọng, vừa có ý giải thích, vừa cầu hòa: “ Anh chỉ muốn tốt cho em thôi, ai đời trước khi đi ngủ lại đọc Heidegger[1]chứ? Hồi còn ở Mỹ, mấy cuốn triết học dày cở này đều được anh tiêu hóa dưới sự trợ giúp của cà phê đấy. Khuya khoắt thế này sao lại còn đọc mấy cuốn sách hại não như vậy làm gì? Đọc một lúc lại đau đầu rồi không ngủ được. Đi uống sữa rồi lên giường, đừng có nhăn nhó nữa, anh chỉ vì lo cho em thôi ...”

[1] Martin Heidegger (1889-1976) một triết gia người Đức với nhiều tác phẩm triết học nổi tiếng.

Từ Văn Diệu còn chưa cần nhằn xong Vương Tranh đã vươn tay ôm choàng lấy eo, vùi mặt vào ngực anh cọ tới cọ lui, mang theo âm mũi nói: “ Anh, thật tốt khi anh ở đây!”

Từ Văn Diệu thoáng sững người lại, hai giây sau mới quàng tay ôm lại cậu, bấy giờ mới cảm thấy trong lòng thật ấm áp. Từ tư thế Vương Tranh ôm anh, anh cảm nhận được loại thân mật tựa bản năng. Anh vuốt ve tóc Vương Tranh, làn tóc mềm mượt như tảo biển, mùi thơm thoang thoang dịu dịu xông vào mũi, là hương dầu gội đầu cậu vẫn thường dùng. Thân nhiệt ấm áp của cậu, giờ phút này cứ như một loại dược tễ, vừa vận khiến anh như thể trúng phải cổ độc, không thể tự mình làm chủ được phải tựa vào gần người đàn ông này, không thể không cận kề bên cạnh cậu. Thậm chí còn nảy sinh ý nghĩ độc chiếm như trẻ con, muốn xua đi mọi suy tưởng trong đầu cậu, để cậu không chú ý tới điều gì hay ai khác, ngoại trừ anh.

Từ Văn Diệu biết cảm giác cổ quái này không đơn giản dùng hai chữ “ tình yêu ” là hình dung hết được. Nó có thể thuận lợi rót sinh khí vào tâm hồn cần cỗi héo úa của anh, khiến thân thể bách hại được hồi sinh sức sống lần nữa, để anh được cảm nhận làn gió mát, không khí thanh tân cùng những điều tốt đẹp trên đời. Càng gần gũi cậu như thế, anh lại càng không thấy đủ. Bấy giờ hẳn anh có thể hiểu cho tâm trạng của kẻ sát nhân điên cuồng khi ăn sống nuốt tươi người vợ yêu của mình vào bụng. Nếu như phải dùng lời để diễn giải cho hành động đó, chỉ có thể bảo rằng, chỉ khi nào đã hoàn toàn khảm đối phương hòa lẫn vào trong máu thịt của mình thì mới thấy an tâm.

May là Vương Tranh không bao giờ biết được cái suy nghĩ đó trong anh, Từ Văn Diệu vui mừng vì điều đó. Những chuyện anh từng trải qua cùng tội nghiệt phải đeo gánh, hại anh không cách nào có thể giải bày và

tự thâm tâm cũng không mong Vương Tranh sẽ biết.

Bảo vật của anh cứ dụ ngoạn thế thôi! Khi nào ôm anh thì như con thỏ nhỏ bé dụ đầu vào ngực anh, còn lúc được anh hôn thì sẽ bất lực không thể kháng cự được mà tan chảy cả ra, rồi sau đó dựa hết vào lòng anh, mặc anh làm gì thì làm. Cố nhiên trong lòng Vương Tranh tồn tại những vết thương sâu kín, nhưng bằng mọi giá vẫn sống thật mạnh mẽ và kiên cường. Làm một thư sinh chỉ biết đọc sách không hiểu hết thế sự ở đời, nhu mì và lương thiện, đôi lúc rất bảo thủ, nhưng phàm là thế lại càng đáng yêu.

Anh chỉ muốn cậu đơn giản sống từng ngày một như thế mà thôi.

Từ Văn Diệu vịn vào vai Vương Tranh, khiến cậu bất mãn quay đầu nói: “ Anh đừng sờ chỗ đó!”

“ Không sờ ở đó thì sờ ở đây nhé?” Anh vói tay vào trong vạt áo cậu, gãi gãi cù vào nách.

Vương Tranh giật mình nảy người lên, vừa cười vừa né bàn tay anh. Từ Văn Diệu cúi người bế Vương Tranh về giường, ngay khi cậu tính quay người chạy trốn liền bị anh đè xuống, dùng hai tay cù lét, báo hại cậu cười không dứt.

“ Đừng! Anh đừng chọc em buồn nữa, ha ha ha, dừng lại đi, xin anh ...”

Từ Văn Diệu sợ cậu cười mãi lại sốc hông, chẳng dám quá nặng tay, bèn luồn tay xuống lưng ôm cậu vào lòng. “ Vừa nãy em nói thật tốt khi anh ở đây là có ý gì hả?”

Vương Tranh thở ra một trận, neho mắt hỏi ngược lại: “ Vậy anh nghĩ sao?”

“ Anh nghĩ là em – sống – không – thể - thiếu – anh! Em yêu anh đến chết đi được, thiếu anh rồi sống không nổi!” Từ Văn Diệu mặt dày đáp. “ Không có anh em ăn không ngon ngủ không yên chứ gì ?”

Vương Tranh chẳng chút nề mặt cãi vặn lại: “ Ủa, em có nghĩ vậy hả ? Sao em lại không biết nhỉ ? Chẳng qua em chỉ muốn biểu đạt chút lòng kính trọng với Từ mama mà thôi, sao em lại có nhiều mẹ thế cơ chứ, em thấy anh còn lãng nhãng hơn cả mẹ em!”

Từ Văn Diệu vờ tức giận mà nghiêng răng: “ Đồ tồi, định chọc tức anh hả, em đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà ...”

Nói đoạn, anh ra sức sờ nắn hông cậu, hại cậu cười đến chảy cả nước mắt nước mũi, phải liên tục xin tha. Lúc sau, Từ Văn Diệu mới chịu ngừng tay, để cậu nằm sấp lên ngực mình, rồi xoa lưng giúp cậu. Vương Tranh bất mãn cần nhắc: “ Thím Từ à, thím không những khoái lải nhải mà còn đầy quỷ kế nữa đó. Tôi vừa dời được một ngọn núi đi thím lại đẩy ba hòn non cao tới, khiến tôi không trở mình được!”

“ Em muốn trở mình hả? Cũng được, thỉnh thoảng để em thử ở trên cũng tốt!”

Vương Tranh mặt đỏ lựng, đập lên ngực anh một cái.

Từ Văn Diệu bật cười, nắm tay cậu bỏ vào miệng mà cắn. “ Cục cưng à, anh nói thật đó, chuyện gì ra chuyện đấy, phải bàn cho rõ vấn đề trên dưới thì mới an tâm được.”

Anh càng nói mặt Vương Tranh càng đỏ, nhắm mắt làm ngơ.

“ Bảo bối Tiểu Tranh ngủ rồi à?” Từ Văn Diệu lay cậu, thấy ai kia cứ làm lơ thì chỉ kéo chăn đắp kín người cả hai, giữ nguyên tư thế ôm ấp đó mà rầu rĩ: “ Vừa nói tới vấn đề trọng điểm liền giả bộ ngủ.”

“ Em không có giả bộ ngủ nhé, em đang suy nghĩ sao anh lại bảo làm thế là an tâm thôi?” Vương Tranh mở choàng mắt ra, cau mày hỏi. “ Chúng ta sớm hay muộn cũng sẽ ngủ với nhau, nhưng anh thấy chuyện này đặc biệt biểu trưng cho cái gì hả? Thật ra đó chẳng khác gì hành vi giao hoan tìm hoan lạc theo bản năng của động vật. Chúng ta đều là đàn ông, nên không có chuyện phải chịu trách nhiệm khi lên giường với ai...”

Từ Văn Diệu mỉm cười véo mặt cậu, “ Em muốn thảo luận vấn đề này với anh?”

“ Ừ!”

“ Tiểu Tranh, lời này của em chỉ thích hợp dùng cho quan hệ giữa anh và Tạ Xuân Sinh ngày trước chứ không phù hợp với chuyện bọn mình hiện tại.” Từ Văn Diệu hôn cậu, giải thích: “ Anh biết nỗi băn khoăn của em. Rành rành là hai người vốn dĩ xa lạ nhưng lại dọn tới sống cùng nhau, đương nhiên phải chịu rất

nhiều mạo hiểm. Thói quen sinh hoạt không giống, quy cách làm việc và nghỉ ngơi cũng khác, khẩu vị lại càng không hợp ... vì vậy có thể thông cảm và bao dung cho nhau hay không cũng là một câu hỏi lớn. Dù rằng đối phương không biểu lộ những khiếm khuyết của mình, nhưng chưa chắc em có thể chấp nhận nổi người ta. Những chuyện như vậy đều được gọi là mạo hiểm. Song, vấn đề mấu chốt chính là, không ai có thể đoán được sau này sẽ phát sinh những gì.”

Vương Tranh khẽ cứng hết cả người lại.

Từ Văn Diệu dịu dàng trấn an: “ Vì em vẫn e ngại chuyện đó nên mới không thể thật lòng chấp nhận anh phải không?”

Vương Tranh không đáp.

“ Anh biết em lo ngại chuyện gì, là Lý Thiên Dương phải không? Lúc đầu là hấn theo đuổi em, quá trình đó cũng có phần thật lòng, nhưng khi cả hai sống cùng nhau thì nhiệt tình dần mai một. Trái tim con người là thứ biến thiên vô chừng, không phải có thể khống chế được. Em sợ anh cũng sẽ giống như vậy?”

Vương Tranh vùi mặt vào sâu trong ngực anh.

Từ Văn Diệu biết mình nói đúng rồi, vươn tay xoa tóc cậu, cười bảo: “ Em không tin anh, em hãy hỏi lòng mình, nếu như, anh nói là nếu như, có ngày anh cũng giống Lý Thiên Dương thay lòng đổi dạ, em có chấp nhận nổi không?”

Vương Tranh ngược đầu lên, trừng mắt lườm anh: “ Anh sẽ làm vậy?”

“ Nếu anh làm vậy thì sao?”

Đôi mắt Vương Tranh sáng tỏ như sao, lạnh lùng đáp: “ Nếu thật là vậy, em sẽ chẳng nói năng gì nhiều, cùng lắm ném hết đồ đạc của anh vào thùng rác dưới nhà, đổi ổ khóa. Từ nay về sau không gặp lại anh nữa, cả đời cũng không tiếp xúc lần nào. Và đương nhiên, những tài sản chung nếu có đều là của em!”

Từ Văn Diệu bật cười, không màng tới cơn tức của ai kia, hôn tới tấp lên đôi môi nọ.

“ Anh thích em như thế!” Hôn đã đời rồi, anh lại quay sang ve vuốt đôi má cậu, dịu dàng nói: “ Em xem, em hoàn toàn làm chủ cuộc sống của mình. Anh có làm sao thì em cũng không thay đổi bản thân, làm một Vương Tranh suy sụp, đúng không?”

“ Đương nhiên!”

“ Thế là được rồi, em chẳng việc gì phải lo sợ nữa! Tiểu Tranh, trong chuyện này, tính ra anh có phần mạo hiểm hơn đấy chứ.” Từ Văn Diệu giải thích: “ Em trẻ hơn, học vấn cao hơn, bộ dạng lại đáng yêu, bên cạnh còn có người yêu cũ ngày đêm đợi chờ, biết đâu chừng mai này sẽ có người có tiền có quyền hơn anh để ý đến em. Vì vậy, người cần phải e sợ là anh. Có quá nhiều thứ khiến anh e ngại, nên cũng sẽ có nhiều việc làm anh lo lắng.”

“ Nhưng anh lại không thể không có em. Kinh nghiệm bao năm nói cho anh biết, anh tuyệt đối không thể không có em.” Từ Văn Diệu thở dài, lặp lại câu đó lần nữa. “ Dù anh có tự tay hủy hoại em, cũng không thể không có em!”

Vương Tranh mỉm cười, rúc sát vào lòng anh. “ Em biết rồi. Vậy mà còn bảo không nói mình lời thôi, một câu nói tới những ba lần!”

“ Đáng ghét, mau dậy uống sữa rồi ngủ, nguội hết rồi đây này!”

“ Không uống! Em ghét mùi sữa!”

“ Nhưng bác sĩ bảo uống sữa tốt cho giấc ngủ và nuôi dưỡng các cơ quan nội tạng, lại còn bồi bổ canxi cho xương ...”

“ Được rồi, đi ngủ đi Từ mama!” Vương Tranh vươn tay tắt đèn, lấn vào nằm trong tay anh.

Từ Văn Diệu cũng bó tay, ôm ôm sờ sờ Vương Tranh một hồi thì mắt cũng díp lại, mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ.

Bỗng ngay lúc này, tiếng di động lại vang lên làm anh bất mãn mở choàng mắt ra cầm theo điện thoại bước xuống giường, quát hỏi: “ Cậu không ở bệnh viện chăm sóc Tiểu Tạ, gọi cho tôi làm gì hả, Vân Bằng? Không biết đã mười hai giờ đêm rồi à? Tiểu Tranh mới vừa chợp mắt!”

Đầu dây bên kia, Quý Vân Bằng vội lên tiếng cầu hòa: “ Đừng nóng vậy chứ anh bạn! Tại tôi quên giờ cậu đã dọn tới sống chung với thầy Vương. Xin lỗi, nếu không tiện thì tôi cúp máy nhé?”

“ Vớ vẩn, cậu đã dựng đầu tôi dậy rồi thì có gì nói nhanh đi, Tiểu Tạ lại làm sao?”

“ Không, bác sĩ mới tới tiêm thuốc an thần cho cậu ấy, hiện giờ đang ngủ, nhưng tinh thần vẫn không tốt lắm. Cũng không trách được, trải qua chuyện kinh khủng như vậy ai lại không bị sốc.”

“ Ủ, lần trước bảo cậu đi tìm bác sĩ tâm lý, giờ đã tìm được chưa?”

“ Ở bệnh viện này có khoa tâm lý mà, hai ba ngày nữa sẽ đưa Tiểu Tạ đi trị liệu. Nhưng chi phí hơi đắt, cậu ấy không chịu, còn bảo là mình không sao.”

“ Đừng quan tâm tới cậu ta, tiền chúng ta bỏ ra, cứu người phải cứu tới nơi tới chốn.”

“ Vâng, thưa sếp! Cậu đã nói vậy tôi cũng đỡ lo.”

“ Chỉ vậy thôi hả? Không còn chuyện gì nữa ư? Tôi cúp máy đây!”

“ À còn chuyện này, mới nãy tôi tranh thủ lúc Tiểu Tạ ngủ ra ngoài bệnh viện ăn khuya, bất ngờ gặp một người, nhìn quen quen, suy nghĩ cả buổi mới nhớ ra được.”

“ Ai chứ?”

“ Chuyện cũng lâu rồi. Cậu còn nhớ hồi mới tốt nghiệp cấp ba, bọn mình từng chơi bởi diên cuồng không? Mỗi đêm đều tới một quán bar uống rượu đánh nhau tán gái, ở đó có một bartender từng cặp bồ với cậu sau đó thì đi đâu biệt tăm đấy, nhớ chứ?”

Từ Văn Diệu căng thẳng. “ Cậu nhìn thấy anh ta?”

“ Có lẽ là vậy, tôi nhớ anh ta chỉ lớn hơn bọn mình vài tuổi thôi nhưng đêm nay khi gặp lại, trông chẳng khác gì một người quá tuổi trung niên vậy, dáng vẻ rất giống... Ha ha ha, biết đâu là họ hàng gì đó của anh ta.”

Sáng hôm ấy, khi nấu bữa sáng đậu nành, Từ Văn Diệu lại để váng sữa tràn hơn một nửa ra bếp, làm tắt cả lửa. May mà Vương Tranh ngửi thấy mùi, vội vàng chạy vào khóa gas, nếu không đã xảy ra sự cố.

Cậu lau sạch bếp lò, lấy bánh bao hấp ra đĩa, lượng sữa đậu nành vốn dĩ đủ cho hai người uống lại chỉ còn một ly nhỏ. Vương Tranh thở dài, đành mở tủ lạnh, lấy sữa tươi bỏ vào lò viba hâm lại.

Đợi khi mọi thứ đều xong hết, cậu mới gọi Từ Văn Diệu ra ăn điểm tâm, nhưng gọi mãi cũng không thấy anh trả lời. Lúc ngẩng đầu lên nhìn, lại thấy anh đứng hút thuốc ngoài ban công, dáng vẻ trầm ngâm và suy tư lắm. Một thứ cô đơn không hợp thức. Anh đứng xoay lưng về phía cậu, dáng lưng thẳng tắp, một tay chống lên lan can, chân trái bắt chéo lên chân phải, khẽ nheo mắt nhìn ra xa xa, hút xong một hơi thuốc lại thở dài, gẩy tàn thuốc, lại hút.

Giờ phút này, cảm giác anh mang tới cho Vương Tranh thấy rất xa xăm. Đến mức cậu phải nghi hoặc tự hỏi, người đàn ông đó là ai, anh ta với người đàn ông luôn dịu dàng nhưng lại có chút bá đạo, lúc nào cũng quan tâm săn sóc cậu chu đáo có phải cùng một người không.

Những khi ở gần người thân thiết, đôi lúc Từ Văn Diệu sẽ khấn trương hay lo lắng, Vương Tranh đã nhận ra từ lâu. Lúc anh một hai muốn dọn vào sống cùng với cậu thì cảm giác mênh mang bất an đó cũng vơi bớt, và hồ như không còn trở lên nữa. Nhưng mấy ngày gần đây, bệnh trạng đó ở anh lại xuất hiện, đôi lúc đang làm chuyện gì đó khê khệng lại, đôi mắt sâu hun hút, ý thức đã trôi đi đâu đó. Như thế ở một nơi nào đó Vương Tranh không biết, Từ Văn Diệu đang vẫy vùng trong đầm lầy. Cậu phải kéo con người này lên, nếu không bùn lầy sẽ nuốt chửng anh mất.

Vương Tranh cảm thấy rất khó chịu. Thật khó diễn tả cảm giác này là gì. Nó giống như vật thể mà mình thân thuộc lâu nay bỗng nhiên chuyển mình thay đổi, hoàn toàn lạ lẫm và bờ ngỡ.

Thốt nhiên, Vương Tranh nhận ra, cậu chẳng biết gì về cái người tên Từ Văn Diệu cả, ngoài một ít thông tin thường nhật. Cậu không rõ anh đã phải trải qua những chuyện gì, và để lại vết sẹo như thế nào trong lòng. Anh không giống Lý Thiên Dương, Lý Thiên Dương trọng sĩ diện, cử chỉ khẳng khái, thái độ sáng khoải, bất luận là chuyện gì cũng sẽ không tự lừa mình, dối người. Hắn rất sòng phẳng, đôi khi đến mức ích kỷ, nhưng chưa bao giờ bóc tách mình thành nhiều bản thể. Từ trước tới nay, hắn luôn là chính hắn.

Còn Từ Văn Diệu thì khác. Anh như một đầm nước gấp khúc uốn lượn. Trừ khi bạn bước lên trực thăng thám hiểm từ trên cao, còn không cái bạn thấy được mãi mãi chỉ là những khúc sông uốn lượn quanh co đến chóng cả mặt thôi. Trong đó cảnh sắc con sông lung linh và đẹp đẽ, nhưng nếu dong thuyền lên hướng thượng nguồn, sẽ chẳng khác gì lạc chân vào bến mê, không đường trở ra.

Một người đàn ông như Từ Văn Diệu, nếu là Vương Tranh ngây ngô bước ra từ ghế nhà trường ngày trước sẽ không cách nào thấu hiểu nổi. Nhưng quan trọng là cậu không còn muốn đi tìm hiểu nữa. Cả đời này, cậu đã thấu hiểu tỏ tường Lý Thiên Dương, nhưng ai là người hiểu cậu đây? Bởi vì nhìn thấu nên mới khoan dung, song chính nỗi cô đơn khi làm người tỏ tường mọi sự lại bất giác trở thành bức tường vây hãm lấy chính cậu.

Vương Tranh thừa nhận, bản thân đã sớm từ bỏ mong muốn hiểu được Từ Văn Diệu. Hai người sống chung, như tình nhân tương thân tương ái, làm chỗ dựa tinh thần cho nhau. Những điều đó không phải là giả, nhưng tất cả đều chỉ dừng ở đó thôi. Chỉ cần thêm một bước để linh hồn hòa nhập, hai cá thể tâm linh tương thông lại sẽ trở thành một cơn các mộng nhẩn chìm mọi ảm áp đã có xuống vực thẳm.

Con người chỉ cần không ước vọng quá cao vời, theo đuổi thứ ngoài tầm với sẽ có thể an ổn sống qua ngày. Đây là những gì Vương Tranh nghiệm ra được sau bao năm chịu thương tổn.

Thêm nữa, Vương Tranh thấy được mình run rẩy và e sợ, không có gì khó xử khi thừa nhận điều đó. Bây giờ, cậu chỉ muốn bình yên mà sống. Nếu Từ Văn Diệu đã nói “không thể sống mà không có em” thì cậu cũng không đi cự tuyệt mà làm gì.

Ở một mức độ nào đó, Từ Văn Diệu cũng là một đối tượng có thể chấp nhận như một nguyên bản được miêu tả tỉ mỉ, cụ thể trong số kiếp của cậu. Anh lý trí nhưng lãng mạn, bá đạo nhưng dịu dàng. Đôi khi anh quyết định thay cậu việc gì đó lại khiến cậu tự giễu bản thân. Ồ, hóa ra mình vẫn là một kẻ yếu, không thể kháng cự được người mạnh hơn. Đầu tiên là mẹ, sau tới Lý Thiên Dương, bây giờ đến phiên Từ Văn Diệu, và một phần nhỏ cũng có cả Vu Huyền nữa.

Nếu đã hạ quyết tâm không can dự vào quá khứ của Từ Văn Diệu, vậy lúc này cậu cũng không muốn quấy rầy phút riêng tư của anh. Cậu im lặng cầm sách lên đọc. Một lúc lâu sau, Từ Văn Diệu mới hút thuốc xong, quay vào định làm tiếp bữa sáng, nhưng khi nhìn bàn ăn lại cười mỉa chính mình: “À, điểm tâm xong hết cả rồi ư.”

“Ừ”. Vương Tranh tiếp tục đọc sách, lòng lại thấy bức tức và buồn bã, lời mằn lèn nhặt nói: “Sữa đậu nành tràn ra ngoài hết, phí mất một nửa, chỉ còn một ly, anh uống đi.”

Từ Văn Diệu áy náy, ngồi xuống cạnh cậu, “Xin lỗi, lần sau anh sẽ cẩn thận hơn.”

“Không có gì, anh ăn sáng đi.”

Từ Văn Diệu im lặng ăn bánh bao, uống sữa đậu nành. Sau một lúc lại thấy Vương Tranh vẫn tiếp tục đọc sách, không hề động chút gì tới thức ăn trước mặt, anh liền buông đũa. “Em phải ăn Tiểu Tranh à, đừng để bụng đói mà đọc sách chứ.”

“Lát nữa em ăn.”

“Đừng thế chứ, không phải là sữa đậu nành thôi sao, lần tới anh để ý chút là được! Đừng giận mà! Ngoan, mau ăn đi.”

Vương Tranh đóng sách lại, bình tĩnh nhìn anh. “Em không nói gì, sao anh lại cho rằng em đang giận?”

“Nếu không sao em chẳng ngó ngang gì tới anh?”

“Em không để ý tới anh vì nghĩ rằng anh cần thời gian cùng không gian riêng tư để suy nghĩ.”

“ Em nói vậy là sao?”

“ Nghĩa là dạo này anh cứ hay thất thần.” Vương Tranh thở dài. “ Em không định nói, nhưng bữa nào anh cũng đang nấu ăn trong bếp lại bỏ ra ban công hút thuốc thì rất nguy hiểm. Bởi vì tuy bếp đã bị tắt rồi nhưng gas lại không kịp khóa, vấn đề an toàn cháy nổ là rất quan trọng. Văn Diệu, chuyện của anh không thể nói rõ với em, em cũng không nhiều lời, nhưng cũng đừng vì vậy mà mang kẻ tham sống sợ chết như em ra hù dọa mãi chứ?”

Mặt Từ Văn Diệu chợt căng cứng, nhếch môi nói không chút nghĩ ngợi: “ Chẳng trách em lại là giáo viên, quả thật rất thích dạy dỗ người khác.”

Vương Tranh mặt mày biến sắc, đứng bật dậy không thèm để ý đến anh, một mạch đi thẳng vào phòng, khóa cửa lại.

Từ Văn Diệu hối hận khôn chừng, bưng ly sữa tới trước cửa phòng, xin lỗi và năn nỉ một thôi một hồi Vương Tranh mới chịu mở cửa, mặt mày bình tĩnh lấy ly sữa. Từ Văn Diệu định chờ cậu uống xong lấy ly đi rửa nhưng Vương Tranh lại phớt lờ anh, tự mang vào bếp rửa sạch.

Hôm nay là ngày Vương Tranh tới bệnh viện tái khám, công ty Từ Văn Diệu lại có cuộc họp quan trọng không thể đưa cậu đi, nên sắp xếp trợ lý tới chở cậu. Tình trạng hai người đang bận đang nhật thế này, anh cũng không muốn tới công ty nhưng việc lại chẳng đùn đẩy được cho ai khác, đành bất an mà tới chỗ làm. Trong suốt cuộc họp, anh cứ bồn thần không yên, càng nghĩ càng thấy câu nói móc ban sáng của mình thật quá đáng, sao không suy nghĩ kỹ mà lại nói thẳng vào mặt Vương Tranh như thế? Vất vả lắm cũng kết thúc cuộc họp, liền vội vàng gọi điện thoại cho Vương Tranh, nhưng cậu lại tắt máy. Từ Văn Diệu sốt ruột, gọi ngay cho trợ lý, phải xác định cho bằng được cậu ta đang đi cùng Vương Tranh, cả hai còn đang ở bệnh viện, mới nhẹ nhõm thở ra. “ Cậu nói Tiểu Tranh nghe điện thoại đi.”

Chốc sau, giọng nói ôn hòa của Vương Tranh liền truyền đến: “ Có chuyện gì?”

“ Không ... chỉ là, sao em không mở máy?”

“ À, quên sạc pin, anh biết cách khác tìm em mà,” Vương Tranh đáp.

Từ Văn Diệu hít sâu một hơi, dịu dàng nói: “ Tiểu Tranh, anh xin lỗi!”

“ Xin lỗi chuyện gì?” Vương Tranh bình thản nói. “ Em quên rồi.”

Từ Văn Diệu thoải mái cười ra tiếng. “ Anh tới đón em.”

“ Công ty không còn việc gì sao?”

“ Họp xong rồi, đã có nhân viên chuyên môn nói chuyện với khách hàng, nếu chuyện gì cũng cần anh ra mặt chẳng phải anh chết sớm rồi sao hả? Tội mình đi ăn trưa nhé?”

“ Nếu anh bảo đảm mình không thất thần nữa thì em sẽ suy nghĩ lại.”

“ Đương nhiên là không rồi!” Từ Văn Diệu giải thích. “ Dạo này có vài chuyện, lý do vì sao anh không nói rõ được, nhưng anh thật sự xin lỗi em, anh không nên vì chuyện của mình khiến em không vui.”

Vương Tranh im lặng một lúc mới đáp: “ Không sao, ai cũng có lúc không vui mà.”

8. Chương 8

Từ Văn Diệu nghe xong lời này thì cao hứng hẳn, cúp máy xong liền nhanh chóng xử lý hết công vụ, chớp lấy chìa khóa xe, sau đó thẳng đến bệnh viện. Lúc gần đến nơi, lại nhớ thấy tiệm bán đồ điêu khắc gỗ cổ điển. Bất chợt nghĩ tới bức tường còn trống ở nhà, lại nghĩ đến Vương Tranh rất thích những thứ như thế bèn dừng xe lại mua hai cái. Bản thân anh không có hứng thú gì với loại hình nghệ thuật này, nhưng Vương Tranh lại muốn sống trong không gian sống có chút hơi thở Trung Hoa cổ điển nên cũng vui vẻ chiều theo cậu. Khi anh trả tiền xong, quay trở về xe thì nghe thấy giọng nói có chút e sợ vang lên sau lưng: “ Văn Diệu? Cậu, xin hỏi, cậu là... Từ Văn Diệu phải không?”

Từ Văn Diệu xoay người lại. Bây giờ, mặt trời đương lúc chính ngọ, trên đường xe qua lại không ngừng, cây cỏ thụ ven đường đổ bóng xuống phủ lấp đi phần nào người trước mặt, khiến gương mặt đối phương chìm vào bóng tối. Từ Văn Diệu phải nheo nheo mắt, cùng lúc ấy anh loáng thoáng nghe thấy âm thanh kỳ quái. Rõ ràng như tiếng trống, sau đó anh mới ý thức được đó là nhịp đập từ trái tim mình, có một chút bối rối pha thêm một chút rời rạc. Thần kinh căng thẳng với những ưu lo mấy hôm nay kéo nhau chùng xuống.

Sau khi nhận cuộc gọi của Quý Văn Bằng, anh đã nhiều lần tưởng tượng ra nếu thật sự là người đó thì khi gặp phải nói những gì đây, hai chữ “xin lỗi” sẽ nói ra lúc nào, ở đâu mới phù hợp. Nhưng nay khi chuyện xảy đến trước mắt, lại phát hiện bản thân không muốn nói gì. Tất cả đều là cố biện minh cho tội nghiệt của mình. Mười năm qua đi, thời gian khê khàng bôi xóa những lỗi lầm cùng nông nổi của tuổi trẻ. Ba mươi năm sống trên đời, đột nhiên anh cảm thấy mình lúc này không dám quay đầu nhìn lại, nhất là nhìn về phía người ấy. Mái đầu lốm chớm hoa râu hoàn toàn không tương xứng với tuổi tác, tấm lưng còng, và cả những vết tích già nua mỗi một do cuộc sống chèn ép rải rác khắp khuôn mặt.

Còn đôi mắt đó. Đôi mắt từng khiến Từ Văn Diệu say đắm vì giống hệt với người yêu trong hồi ức, giờ đã không còn trong sáng nữa, mà bị che lấp và phủ đầy tầng tầng mây mù. Trong mắt phản ánh vẻ sợ hãi cùng e ngại, muốn mà không dám, xấu hổ và đau khổ.

Tên của người này, Từ Văn Diệu nghĩ mãi cũng không thể nhớ nổi. Rõ ràng anh vẫn còn nhớ rất nhiều chuyện về đối phương, cách đôi tay xinh đẹp từng pha chế ra những loại rượu ngon như thế nào, cả cách đôi mắt đan phượng dài nheo lại khi thêm một quả anh đào điểm xuyết cho ly cocktail, hoặc những lúc bị anh hành hạ trên giường vừa khóc vừa cầu xin đầy phong tình. Từ Văn Diệu phát hiện ra sự việc mình nhớ được nhiều hơn tưởng tượng rất nhiều, nhưng lại quên mất tên của đối phương.

Anh ta tên gì? Họ gì? Hình như có một cái tên tiếng Anh, mọi người trong giới đều gọi bằng biệt danh đó, chẳng mấy kẻ chịu gọi bằng tên tiếng Trung. Nhưng Từ Văn Diệu vẫn nhớ, những lúc hai người cùng nhau điên cuồng làm tình, anh ta đã dịu dàng yêu cầu anh hãy gọi tên thật của anh ta.

Nhưng bây giờ, anh lại không thể nhớ ra!

“Cậu không nhớ tôi ư?” Người kia như giẫm phải gai bước lui vài bước, môi run run, cố rặn ra nụ cười buồn tủi, “Ha ha, cũng đúng thôi, chúng ta đã mười năm không gặp rồi... Tôi, tôi cũng già như vậy... cậu quên cũng phải.”

“Không.” Từ Văn Diệu lắc đầu, một tay xách hai bức phù điêu, bước lên phía trước, bình tĩnh đáp: “Tôi vẫn nhớ anh... nhưng lại quên mất tên.”

Người đàn ông kia chẳng biết là đang khóc hay đang cười, sau một lúc mới đáp: “Tôi, tôi là Jacket, trước đây mọi người hay gọi là J.”

“Tên tiếng Trung!”

“Tên đó ... nghe cục mịch lắm...”

Từ Văn Diệu khê ngược đầu, ánh nắng rọi vào trong mắt, giờ khắc này chỉ thấy xiềng xích vẫn luôn quấn quanh người càng lúc càng nặng nề hơn. Chốc sau, anh thở dài, nói: “Làm ơn nói cho tôi biết!”

Đối phương như bị hù dọa, trừng to mắt, hơi nước phủ đầy, sau đó, khó khăn nhả ra từng chữ một: “Trương Quý Sinh. Tôi, tôi là Trương Quý Sinh.”

Nhìn Trương Quý Sinh lúc này đang ngồi đối diện với mình, bất giác Từ Văn Diệu cảm nhận rõ ràng câu nói, thời gian như bóng câu qua cửa nào đợi một ai.

Anh nhớ mình từng tai áp má kề vô cùng thân thiết như thế nào với người này. Khi ấy, anh ta đã cầm tay anh chạm lên cơ thể mình. Cậu thiếu niên mười tám tuổi đã học được cách thỏa mãn dục vọng của chính mình trên thân thể của người này. Cậu bé đã thành một người đàn ông nhờ những va chạm xác thịt cùng những tiết tấu triền miên của nó.

Lúc đó, anh không nghĩ đối phương có ý nghĩa gì với mình, đơn giản là hữu cầu tất ứng, khóa lấp những dục vọng đói khát của bản thân. Cậu thiếu niên kia đã không nghe không thấy thứ gì khác ngoài những tiếng gào thét đầy nhu cầu trong nội tâm, làm theo những khốn quẫn giữa cõi lòng hoang vu. Chính sự

trống trải đó đã trở thành một loại áp lực khiến anh điên cuồng giày vò cơ thể của Trương Quý Sinh. Chỉ những khi cả người đều rệu rã trong đỉnh cao của dục tính thì may ra mới có được chút an bình.

Những nông nổi đó, sau bao năm tìm về tự hỏi, Từ Văn Diệu mới hốt hoảng nhận ra mình đã khờ dại và nhẫn tâm nhường nào.

Thanh xuân buổi đó tràn ngập tình dục, rượu bia và bạo lực. Điên cuồng và trực diện. Không ưa nổi ai cứ tùy ý vung tay vung chân, còn vừa lòng người nào thì tùy tiện cưỡng đoạt. Người tình lớn tuổi này có một vai trò hết sức đặc biệt trong đoạn thời gian đó của anh. Anh ta như một huấn luyện viên, lại như trưởng bối dịu dàng. Những khi anh đau khổ chìm sâu thì vươn tay ra cứu rồi cũng như chăm sóc.

Nhưng tiếc thay, cảm tình của anh ta trao cho anh khi đó, một thiếu niên nông cạn không cách gì hiểu nổi. Về đau khổ cũng như ưu tư của đối phương hoàn toàn không khiến Từ Văn Diệu xao lòng. Huống hồ, anh cũng không giống với những cậu bé mười tám tuổi khác. Linh hồn anh đeo mang tội nghiệt của mối tình đầu, áp bức khiến anh không thở nổi. Phải dùng tới những cách thức cực đoan mới có được chút thư thả.

Tất cả đều sai! Thời gian sai, nơi chốn đều không đúng! Là người tình từng trải hay cách sống sa đoạ cũng chỉ là phương thức Từ Văn Diệu dùng để bóp chết thanh xuân cùng tuổi trẻ của chính mình.

Giờ phút này đây, một Từ Văn Diệu trưởng thành bỗng thấy mọi thứ đều thật vi diệu. Những gì đã phát sinh mơ hồ như giấc mộng thoáng qua. Mới đầu còn rất rõ ràng, nhắm mắt lại là có thể tưởng tượng được chính xác từng sự vật, sự việc, nhưng khi tỉnh thức lại chỉ mập mờ không rõ rồi nghi hoặc tự hỏi, có thật những chuyện đó từng xảy ra? Có thật từng cùng người đàn ông này giao cấu như dã thú?

Từ Văn Diệu cúi đầu nhìn bàn tay mình, là một đôi tay hết sức bình thường, vì trường kỳ rèn luyện trong quân đội nên rất mạnh mẽ, nhưng lại không có dấu vết lao động nặng. Móng tay được cắt giữa tỉ mỉ, lòng bàn tay luôn khô ráo sạch sẽ, chạm vào sẽ thấy dễ chịu. Nhưng khi nghĩ tới những chuyện đôi tay này từng gây ra trong suốt mùa hè năm mười tám tuổi. Nó đã từng cầm dao loạn đả với đám côn đồ trong một đường hầm chật hẹp; từng học theo người đàn ông nọ, vụng về pha chế ra một hỗn hợp rượu đặc biệt; cũng từng điên cuồng xé bỏ quần áo của người đàn ông đứng đối diện, ngấu nghiến đến bầm tím vòng eo của anh ta khi liên tục đi sâu vào cơ thể ấy.

Anh đột ngột nhớ ra, bản thân đã lâu rồi không hồi tưởng lại nhiều chuyện xưa đến vậy. Tình yêu đơn phương dành cho người thầy giáo trẻ; tiếng cười khùng khục ma quái trong nhà giam, bàn tay gầy dẹt và khô héo trước khi đưa vào lò hỏa thiêu; cùng cái siết tay tráo đổi tội nghiệt năm nào... Điều rất lâu không nhớ tới nữa. Thay vào đó, là nụ cười nhạt như nắng ban mai của Vương Tranh, hay mùi hương dịu nhẹ cùng hơi ấm nồng nàn tỏa ra từ cơ thể cậu đã khiến anh khát vọng sâu sắc hơn bất kỳ thứ gì. Nhất là khi những năm tháng xấu xí ở dĩ vãng đột nhiên xuất hiện và được cụ thể hóa thành người đàn ông già ngồi trầm lặng ở đối diện, tựa hồ như đang trách cứ anh là kẻ tiện hèn mọn. Từ Văn Diệu cảm thấy quay cuồng hoảng loạn, chỉ muốn ngay lập tức rời khỏi nơi đây chạy đến bên Vương Tranh mà ôm chặt cậu vào lòng.

Nhưng, thiếu niên mười tám tuổi có thể từ bỏ mọi thứ để trốn chạy, sống ra sao thì sống, còn người đàn ông ba mươi tuổi lại phải cố chịu đựng cơn tức thở, buộc mình đối diện với quá khứ, dù rằng nó ngu xuẩn và ích kỷ đến thế nào.

Từ Văn Diệu nghĩ mình cần phá vỡ cục diện trầm mặc này, từ trước kia Trương Quý Sinh đã không phải người hay nói, nếu anh không chủ động lên tiếng thì hai người cứ im lặng mà đối mặt.

“ Anh chưa ăn trưa phải không? Muốn ăn gì nào?” Từ Văn Diệu xem thực đơn.

“ Không cần đâu, tôi, tôi uống nước là được rồi...”

Từ Văn Diệu khẽ ngước đầu lên, Trương Quý Sinh giật mình rụt cổ lại, cẩn thận nhìn anh, nói: “ Thật sự không cần phiền như thế ...”

“ Có gì mà phiền chứ.” Từ Văn Diệu nói, đưa thực đơn cho phục vụ rồi gọi món. “ Một phần bít – tết, và một ly cà phê.”

Giờ đang giữa trưa, đây là nhà hàng món Âu, khách khứa ra vào khá đông, đa phần người tới đều là dân văn phòng. Vì không phải nhà hàng cao cấp nên không khí có phần huyền ảo, bàn ghế xung quanh liên tục

được di chuyển khiến người khác dễ dàng thất thần. Mất một lúc sau, Từ Văn Diệu mới giật mình, Trương Quý Sinh có nói gì đó, anh áy náy hỏi lại: “ Anh nói gì cơ?”

“ Không có gì, chỉ là tôi hỏi, cậu không ăn sao?”

“ À,” Từ Văn Diệu không muốn nói mình không có tâm trạng, bèn đáp: “ Bữa sáng ăn nhiều quá nên giờ không thấy đói.”

“ Không đói thì cũng ăn chút gì đó, kéo lại đau bao tử...” Trương Quý Sinh yếu đuối liếc sang nhìn anh, nhỏ giọng nói: “ Xin lỗi, tôi lỡ lời.”

“ Không sao, tôi nhớ hồi đó anh cũng thường quan tâm tôi như vậy.”

Trương Quý Sinh mỉm cười. Từ Văn Diệu lại trầm ngâm. Chuyện cũ như lũ, đổ ào ào vào con sông ký ức đã cạn dần, bắt đầu từ chân và đang thấm dần thấm dần, toan tính nhấn chìm anh. Lúc sau, anh khẽ lắc đầu nhằm xua đi ý nghĩ đó, bình tĩnh hỏi: “ Bây giờ anh thế nào?”

“ Rất tốt,” Trương Quý Sinh cúi đầu cười đáp. “ Có việc làm, có chỗ ở.”

Từ Văn Diệu âm thầm quan sát đối phương, tóc lốm chớm bạc, trang phục rẻ tiền, mặt mày mệt mỏi và có phần khúm núm. Rõ ràng anh ta sống không tốt. Anh vừa định lên tiếng thì phục vụ đã mang bò bít – tết lên, nước sốt vẫn còn sôi sủi trên đĩa sắt. Từ Văn Diệu chỉ tay về phía Trương Quý Sinh, phục vụ liền nhanh nhẹn đặt đĩa thức ăn xuống trước mặt anh ta.

“ Ăn đi,” Từ Văn Diệu nói. “ Không cần lo cho tôi đâu.”

“ À, ừ.” Trương Quý Sinh như không dám cãi lời Từ Văn Diệu, vội cầm dao lên nhưng tay lại run rẩy mãi, miếng thịt bò cắt mãi không xong, tiếng dao nĩa cửa vào đĩa keng két khiến người ta nghe cũng rùng mình. Từ Văn Diệu thấy lòng mình cũng đang bị cửa ra, buồn bực bỏ tách cà phê xuống bàn.

“ Xin lỗi!” Trương Quý Sinh càng thêm hoảng sợ, buông dao nĩa xuống, mặt mày trắng bệch ra.

Từ Văn Diệu chống tay lên trán, hít một hơi thật sâu nhằm điều chỉnh ngữ khí, sau đó ôn hòa nói: “ Không sao, đó đâu phải lỗi của anh.”

Trương Quý Sinh cúi gằm mặt, như đứa trẻ làm sai quấy. Từ Văn Diệu thở dài, dịu dàng nói: “ Ăn đi, có phải vì ở trước mặt tôi nên anh thấy căng thẳng?”

“ Không phải,” Trương Quý Sinh lắc đầu, nâng đầu dậy, hốc mắt đỏ au. “ Tay tôi từng bị thương, là vết thương cũ thôi, bây giờ dùng không quen lắm... nên là lỗi của tôi.”

Từ Văn Diệu im lặng, ngậy người nửa ngày mới lấy dao nĩa và thịt bò của Trương Quý Sinh sang phía mình, tỉ mỉ từng chút một thay anh ta cắt miếng thịt ra từng miếng nhỏ.

Mọi thứ diễn ra như một nghi thức trong những tiếng vọng của hồi ức nhẹ dịu. Bản thân Từ Văn Diệu chưa từng làm bất cứ chuyện gì dù là nhỏ bé cho Trương Quý Sinh. Mặc dầu ngay từ lúc khởi đầu anh đã vờ vết đi bao nhiêu thứ của anh ta, nhưng chưa từng nghĩ sẽ cho lại, ngay cả kỹ thuật anh cũng lười đến mức không thèm trau chuốt nữa là.

Anh nhớ tới khi đã trưởng thành, luôn đảm nhiệm vẹn tròn chức trách với bạn tình. Hai người luôn ở thế bình đẳng, thích hay không thích gì cũng không hề che giấu, ngay cả khi tán tỉnh nhau cũng tuân thủ quy tắc. Đa số tình nhân của anh đều rất xinh đẹp và thông minh, còn trẻ nên rất tự tin, một số người còn có hoàn cảnh gia đình rất tốt, có vị trí xã hội cao. Không phải ai cũng muốn Từ Văn Diệu chăm sóc chu đáo, hay muốn thứ gì ở anh, nhiều lúc đơn thuần chỉ là cuộc dạo sức xem kỹ xảo của đối phương mà thôi. Có đôi lúc chỉ như đang chơi một trò chơi lãng mạn và không ai trong cuộc phải chịu trách nhiệm gì. Đến cả ngày thơ đơn giản như Tạ Xuân Sinh cũng vậy. Ai cũng tự biết giới hạn của mình và đối phương, không để bản thân sa chân vào những tình cảm không có kết quả.

Nói như thế, những người chân chính khiến anh chùn chân và lún sâu chỉ có Trương Quý Sinh và Vương Tranh. Hai người như hai đầu của một vòng tròn, trói chặt anh lại.

“ Ăn đi,” Từ Văn Diệu đã cắt xong thịt nhẹ nhàng nói, “ Nguội sẽ không ngon nữa.”

Trương Quý Sinh ngược đầu lên nhìn anh, mắt đã giăng giăng lệ, bèn vội vã cúi mặt, ghim một miếng thịt bò cho vào miệng. “ Ngon quá!”

Từ Văn Diệu thở dài, tựa lưng vào thành ghế, bưng tách cà phê lên, nhìn Trương Quý Sinh ăn cơm mà như thể đang nuốt thuốc độc, trong lòng chẳng rõ là đang nghĩ gì, nuốt vội một ngụm cà phê lại thấy vị chua chát.

“ Bây giờ anh làm gì?”

Trương Quý Sinh giật mình, suýt nữa thì đánh rơi nĩa. “ Tôi, tôi có thể nuôi sống mình...”

“ Rốt cuộc là việc gì?” Từ Văn Diệu hỏi. “ Tay anh bị thương, chắc chắn không pha chế rượu được nữa.”

Trương Quý Sinh cười khỏ. “ Pha chế à, tôi cũng quên hết rồi, mười mấy năm chẳng chạm tới...”

“ Mười mấy năm?” Từ Văn Diệu vội chớp lấy sơ hở trong lời nói. “ Nói vậy là tay anh đã bị thương rất lâu rồi? Là vết thương gì? Xảy ra ngay khi chúng ra vừa chia tay?”

Trương Quý Sinh mặt mày trắng bệch, buông nĩa ăn xuống “ Cậu đừng hỏi nữa.”

“ Nói cho tôi biết! Tóc anh sao lại thế này?” Từ Văn Diệu chất vấn. “ Tôi nhớ là trước đây tóc rất đen rất mượt mà!”

Trương Quý Sinh cắn môi im lặng.

“ Anh không nói cũng được,” Từ Văn Diệu đáp. “ Tôi từng nghe đồn, đương nhiên là không chắc chắn, hình như lúc ấy tình hình của anh rất tệ. J à, không phải tôi muốn xen vào việc riêng của anh, mà chỉ mong anh tin tôi, nếu cần thì cứ tìm tôi.”

Trương Quý Sinh run run người, tấm lưng càng còng xuống như muốn trốn tránh, một lúc lâu sau mới có dũng khí mà nói. “ Điều ... đều là quá khứ hết rồi.” Đoạn lại ngược đầu, mắt ngập nước. “ Văn Diệu, cậu trưởng thành, bây giờ còn là một người đàn ông thành công và tài giỏi nữa... giống như tôi từng tưởng tượng vậy. Nhìn cậu thế này, tôi vui lắm. Bây giờ, tôi sống rất tốt, tuy có chút không suôn sẻ nhưng là người ai chẳng vậy?”

Từ Văn Diệu càng thấy áy náy và xấu hổ hơn. Anh đòi giúp anh ta, chẳng qua cũng chỉ vì tội lỗi của bản thân chứ không vì đối phương. Sau mười mấy năm, anh và cậu thiếu niên nông nổi đó cũng đâu có gì khác nhau?

“ Tay của tôi có tật, nhưng đầu óc còn tốt, người cũng không tàn phế, có cách tự nuôi sống bản thân.” Trương Quý Sinh khiêm tốn nói. “ Cậu, cậu mời tôi bữa cơm như vậy là tốt lắm rồi, không cần làm gì cho tôi nữa đâu. Thật đó, tôi...”

Bất chợt, di động của Từ Văn Diệu reng lên, anh tiếp máy, là tiếng Vương Tranh: “ Từ Văn Diệu, không phải anh bảo tôi đón em sao?”

Từ Văn Diệu giật mình, áy vạy mà quên mất chuyện hẹn Vương Tranh đi ăn cơm trưa, bèn vội vàng nói: “ Xin lỗi, anh, anh có việc đột xuất nên quên không gọi điện báo cho em biết. Xin lỗi em! Em đã kiểm tra xong hết chưa? Đã ăn cơm chưa? Trễ rồi đấy, đừng để bụng đói...”

Anh còn chưa nói hết ý thì cậu đã chen vào: “ Em luôn chờ anh thì sao mà ăn cơm được!”

Dù chỉ là qua điện thoại nhưng Từ Văn Diệu vẫn nghe ra Vương Tranh đang tức giận. Anh chưa từng thấy Vương Tranh thật sự nổi giận cũng không khi nào nghe cậu nói năng lạnh lùng thế này, bèn lo lắng giải thích: “ Vậy em mau đi ăn gì đó đi, em không thể để bụng đói được, đừng chờ anh. Anh xin lỗi, Tiểu Tranh! Tại anh không tốt. Hiện giờ đang có chuyện gấp, có gì sẽ về giải thích với em sau?”

Tiếng Vương Tranh thở gấp, sau đó lại chỉ lãnh đạm hỏi: “ Là chuyện gì?”

Từ Văn Diệu liếc nhìn Trương Quý Sinh, bây giờ có cho anh mười lá gan anh cũng không dám nói thật, bèn lấp liếm cho xong: “ Không có gì đâu, là chuyện công ty thôi.”

“ À,” Vương Tranh ngân một tiếng, thản nhiên nói tiếp: “ Chuyện công ty quan trọng hơn, em cúp máy đây.”

Từ Văn Diệu tính nói thêm nhưng Vương Tranh đã nhanh ngắt máy. Diệu bộ khấn trương cùng bắt an của anh đều rơi vào mắt Trương Quý Sinh. Anh ta dường như hiểu ra gì đó, ảm đạm cười, hỏi: “ Là, là bạn... của cậu sao?”

“ Người yêu!” Từ Văn Diệu đáp. “ Tôi phải đi trước, cậu ấy có vẻ không vui. J, cho tôi số điện thoại của anh đi, lần sau mình lại nói tiếp nhé?”

Trương Quý Sinh khẽ sững người. “ Vậy, vậy cậu mau đi đi. Ha ha, chúng ta... không cần gặp lại đâu, cũng không có gì cần nói...”

Từ Văn Diệu mất kiên nhẫn, gầm nhẹ: “ Đừng nhiều lời thế, cho tôi số điện thoại!”

Trương Quý Sinh không dám cãi lời, sợ hãi nói ra một dãy số.

Từ Văn Diệu lưu số vào điện thoại rồi gọi phục vụ tới tính tiền, sau đó từ biệt Trương Quý Sinh, rời khỏi nhà hàng. Lúc định nổ máy chạy xe đi điện thoại lại vang lên lần nữa, là số vừa gọi.

“ Tiểu Tranh, em đang ở đâu, anh đi đón em. Chúng ta cùng đi ăn gì nhé, chiều nay anh sẽ ở bên em suốt, anh đền cho, được không?”

“ Sếp, là tôi,” tiếng trợ lý vang lên. “ Lúc này thầy Vương dùng điện thoại của tôi.”

Từ Văn Diệu ngây ra. “ Cậu ấy đâu rồi?”

“ Đi rồi. Thầy ấy, trời ơi, lần này chết sếp rồi! Thầy Vương biết anh đang nói dối đó! Lúc này, chúng tôi ở bệnh viện chờ anh, thầy Vương thấy lâu quá nên rủ tôi vào một nhà hàng gần đấy chờ tiếp, vì vậy tôi liền chở thầy ấy đi... nhưng không ngờ lại thấy anh đang ngồi cùng ai đó bên cửa sổ. Thầy Vương rất tinh, câu đầu tiên hỏi tôi là, đối phương là ai, khách hàng của công ty hả. Tôi đã lạnh lẽo nói phải, nhưng thầy ấy không tin, sau đó khi thấy anh giúp người kia cắt thịt bò thì xanh mặt luôn!”

Từ Văn Diệu lòng rối bời hỏi. “ Sau đó thì sao?”

“ Sau đó? Sau đó thầy ấy gọi điện thoại cho anh, tôi cần không kịp. Nhìn thầy ấy như muốn phát bệnh tới nơi vậy, ôm ngực mà thở suốt, tôi nào dám nói năng gì nữa? Nói chuyện điện thoại xong thầy ấy đuổi tôi đi, tự mình bắt xe về nhà.”

Từ Văn Diệu như bị sét đánh, không biết đã ngắt điện thoại lúc nào, trong đầu chỉ còn chờn vờn câu nói kia của trợ lý, “ Nhìn thầy ấy như muốn phát bệnh tới nơi vậy!” . Càng nghĩ càng sợ hãi, run rẩy nhấn ga chạy thẳng một mạch, trên đường không ngừng gọi điện thoại bàn ở nhà, nhưng mãi mà chẳng ai bắt máy, lo lắng chẳng biết Vương Tranh đã về chưa, hay là về rồi mà không muốn nghe điện thoại.

9. Chương 9

Từ Văn Diệu cấp tốc chạy về, tới bãi đỗ xe suýt nữa quên khóa xe mà bỏ lên nhà. Khi lên tới lầu, tim đã đập nhanh như trống dồn, anh quả thật không dám tưởng tượng xem Vương Tranh sẽ có phản ứng thế nào.

Lúc bình thường, chẳng khó để thương lượng với Vương Tranh, hỏi cậu ăn gì mặc gì cũng đều sẽ hiền hòa gật đầu, khiến người khác cũng dần quen thuộc. Một đứa trẻ lớn lên dưới đôi cánh cường quyền của người mẹ quá mức hà khắc, năm tháng qua đi cũng không dám làm điều gì phản nghịch chống lại, vì vậy chỉ có thể, tập thành quán tính nghe theo sự chỉ dẫn của người khác. Cậu luôn thoái nhượng mọi điều, nhường đường, tránh chỗ, nhường tiền thưởng, ngày nghỉ, và cả chuyên đề nữa, nhường cả. Những chuyện đó, phàm là với người khác thì đã lạnh lẽo tranh thủ quyền lợi ỉn, chỉ mỗi Vương Tranh là không làm gì. Dường như suốt đời cậu luôn là người hiền lành dễ chịu, nói năng nhỏ nhẹ, cư xử nhã nhặn, lúc đi hoặc ngồi đều khép chặt hai tay không để chúng đung đưa. Nếu không phải vì Vu Huyền thì xác suất Từ Văn Diệu để ý Vương Tranh gần như bằng không.

Song nếu chỉ vì vậy mà cho rằng Vương Tranh là kẻ nhu nhược thì đã lầm. Cậu là một thanh sắt được bọc bông ở ngoài. Mới đầu nhìn vào thì tưởng mềm mại đấy, tới khi nhắc chân đá vào sẽ thấy chân đau máu đổ. Nếu không thì sao một cậu thanh niên ngô nghê chẳng một lần dám đi đâu một mình lại dám về nhà công khai mình là đồng tính, lại còn cãi lại gia đình, dù phải đoạn tuyệt quan hệ máu mủ tình thân cũng muốn

dọn ra sống chung với người yêu. Tuy rằng sau đó, tên tình nhân bạc bẽo đã thay lòng đổi dạ nhưng Vương Tranh cũng không đòi sống đòi chết, chỉ một mình cắn răng chịu đựng hết thảy đau khổ. Một sinh viên nghèo rớt mồng tơi, không có thu nhập cố định, ấy vậy lại dám tới thành phố G vay tiền mua nhà. Chẳng phải cậu lên mặt chứng tỏ gì, mà chỉ muốn có được một chốn trú chân của riêng mình và không ai có quyền đuổi cậu đi. Trong tâm cậu có một ý chí kiên định, mà theo như lời của mẹ cậu là một khi đã nhìn nhận chuyện gì hay ai là quan trọng thì dầu có chịu thương tổn cũng không cúi đầu thỏa hiệp với vận mệnh.

Khi Lý Thiên Dương tìm tới nơi nhằm nói lại tình xưa, lấy lời lẽ lẫn nước mắt ra biểu thị lòng ăn năn hối cải cũng chẳng mấy may đã động được Vương Tranh. Lý Thiên Dương cho rằng Từ Văn Diệu đã đứng sau phá rối, nhưng chính anh lại hiểu hơn ai lý do Vương Tranh không ngoái đầu núm kéo tình cũ, chẳng phải vì không còn cảm tình với Lý Thiên Dương, mà bởi nhận định của cậu với chuyện hai người quay lại với nhau. Đã tới bước đường này, còn yêu hay không chẳng quan trọng nữa, thời điểm đã qua phải cự tuyệt thôi.

Nguyên tắc sống quan trọng hơn tình cảm. Đó là lẽ lối làm nên con người Vương Tranh.

Những bất an trong lòng Từ Văn Diệu đều bắt nguồn từ đây. Anh không biết Vương Tranh nghĩ gì về mối quan hệ giữa anh với Trương Quý Sinh. Với những người bình thường khác, nếu từng có quãng thời gian mặn nồng bên nhau, giờ gặp lại cũng sẽ gật đầu chào hỏi chỉ với tư cách là một người quen cũ mà thôi. Nhưng với Từ Văn Diệu lại khác, việc này làm dấy lên căn bệnh trong lòng anh, là quá khứ đáng xấu hổ không thể hé răng, là tội nghiệt mà anh phải mang. Anh không thể xem như không thấy Trương Quý Sinh. Không nói tới sự thương hại và đồng tình với anh ta, chỉ là tàn dư tội lỗi ở quá khứ kéo lấy Từ Văn Diệu xuống vũng bùn. Vì những trầm luân ngoài ý muốn đó đã khiến anh cảm thấy áy náy và mặc cảm với Vương Tranh, càng lúc càng không dám giải thích rõ ràng với cậu.

Nhưng một khi chuyện cũ từ quá khứ trỗi lên khuấy động hiện tại, mọi việc cuối cùng cũng đến lúc Từ Văn Diệu không thể không giải quyết được nữa rồi.

Lòng anh rối bời, hai bước đi ba bước chạy phóng vụt lên lầu, lục lọi mấy lần mới tra đúng chìa khóa vào ổ. Vào nhà, tìm kiếm từ phòng khách, phòng ngủ tới nhà bếp cũng không thấy người đâu. Từ Văn Diệu vừa lo vừa khẩn trương, mở cửa phòng đọc sách lại thấy Vương Tranh đang nằm trên chiếc giường nhỏ bà Vương từng ngủ. Tay gối dưới đầu, nhắm mắt, sắc mặt không tốt, nhưng xem chừng không có gì xao động lắm.

Từ Văn Diệu nhẹ nhõm thở ra, bất chợt phát hiện người ra đây mồ hôi. Anh vuốt những giọt mồ hôi trên trán, cẩn thận dựa gần vào đầu giường Vương Tranh, ngồi xổm xuống sàn, nhẹ nhàng vuốt tóc cậu, dịu dàng gọi: “Tiểu Tranh?”

Mí mắt Vương Tranh khẽ giật giật, nhưng không mở ra. Từ Văn Diệu biết lúc này cậu không muốn thấy mặt mình, sắp xếp điều cần nói, rồi giải thích: “Tiểu Tranh, chuyện hôm nay hãy nghe anh nói. Không phải như em đã nghĩ đâu. Người đó là bạn cũ của anh, tay bị thương nên anh mới cắt thịt bò giúp anh ta. Bọn anh không có gì cả với lại...”

“Vậy sao anh phải gạt em?” Vương Tranh mở mắt ra, bình tĩnh nói.

“Anh gạt em không phải vì lo em suy nghĩ lung tung đó sao? Thật ra... kỳ thực người đó không liên quan gì... người đó, anh thề với em, quả thật không có gì cả...”

“Anh đừng nói nữa,” Vương Tranh ngắt lời, ngồi dậy nhìn anh. “Bây giờ, anh hãy nghe em nói, đừng chen ngang vào, được chứ?”

Vương Tranh càng bình tĩnh bao nhiêu, Từ Văn Diệu càng lo lắng bấy nhiêu, mơ hồ nhận ra phương thức mình đối đãi cậu đã sai rồi, nhưng sai ở đâu thì không biết. Anh định mở miệng nói gì đó, Vương Tranh nhanh chóng xen vào, nhấn mạnh: “Được chứ?”

Từ Văn Diệu hết cách, đành gật gật đầu.

Vương Tranh đứng lên, hít sâu vài hơi để bình ổn tâm trạng cũng như khẩu khí, hỏi: “Cái người hôm nay từng có quan hệ với anh đúng không?”

Từ Văn Diệu đáp: “Đúng là có quan hệ, nhưng đã là quá khứ...”

“ Xem ra anh luôn cho rằng đã là quá khứ thì không có gì cần bàn tới nữa nhỉ,” Vương Tranh nhàn nhạt cười. “ Nhưng, nếu không có quá khứ làm gì có hiện tại?”

Từ Văn Diệu im lặng.

“ Em đã từng nói với anh là em rất ghét Vu Thư Triệt chưa?”

“ Hả?”

“ Em rất ghét anh ta, cố gắng thế nào cũng chẳng có được chút hảo cảm. Xét về mặt nào đó, em thừa nhận anh ta giỏi, có những thứ em không có. Nhưng suy cho cùng, vẫn rất rất ghét! Dù không còn yêu Lý Thiên Dương nữa em cũng chẳng thể thích được Vu Thư Triệt. Sự chán ghét đó như một phản xạ có điều kiện vậy. Vừa thấy anh ta em lại có bản năng muốn trốn tránh thật xa, không mong dính dáng chút gì với anh ta cả.” Vương Tranh cúi đầu nhìn hai bàn tay mình. “ Em đã luôn bị sự căm ghét anh ta làm cho khổ sở.”

“ Từ nhỏ, em đã là đứa an phận thủ thường, không có mộng tưởng gì cả, chỉ mong an nhàn qua ngày. Với em, chỉ cần được ăn no mặc ấm, có nhà cửa, cha mẹ mạnh khỏe, bản thân viết được mấy quyển sách rồi được đi dạy, nếu có ai đó ở bên nữa thì tốt, còn không có thì cũng không yêu cầu gì hơn thế. Em không thích tranh giành hay phải đua chen với ai. Nhiều lúc em thấy rất tự ti, nhưng lại hài lòng với hiện tại, vì vậy cũng không đi ghen tức gì với bất cứ ai.” Vương Tranh dừng một chút, lấy giọng nói tiếp: “ Nhưng em lại vô cùng ghét Vu Thư Triệt! Nỗi căm ghét đó như axit ăn mòn nội tâm em từng ngày.”

“ Chắc anh chưa bao giờ biết cảm giác ganh ghét là thế nào đâu nhỉ, vì anh giỏi giang thế này cơ mà. Vì anh thuộc thành phần tinh anh của xã hội nên sẽ không hiểu được cảm giác đó sợ hãi như thế nào đâu, nó gần như bóp méo thế giới quan của em. Lúc dữ dội nhất, cả ngày trời trong đầu em đã nghĩ ra những kế hoạch vô cùng tàn ác nhằm ôm Vu Thư Triệt chết chung.”

Từ Văn Diệu ngậy người, thấy cổ họng khô rát, vươn tay nắm tay Vương Tranh thì bị cậu né ra.

Vương Tranh vờ như mình định quay người rót nước uống, nhưng Từ Văn Diệu đã nhanh hơn một bước cầm lấy ly nước ấm trên bàn đưa vào tay cậu, rồi nhìn cậu đầy trông mong.

Vương Tranh nhận lấy cốc nước, uống một ngụm, nghỉ ngơi lấy hơi xong lại nói: “ Nói thẳng ra, em không muốn vì anh mà đi căm ghét thêm ai nữa. Em, quả thật, không còn can đảm trải qua chuyện đó thêm lần nữa. Em không chịu nổi khi lại xuất hiện thêm một Vu Thư Triệt thứ hai. Văn Diệu, anh nghĩ đi, lúc đầu là Tạ Xuân Sinh, cậu ấy đáng thương là vậy nên em không có gì để nói, nhưng bây giờ lại có thêm một người khác nữa, biết đâu chừng lại gặp phải những việc bi thảm mà anh không thể không quan tâm. Biết nỗi sợ của em là gì không? Hôm nay, anh đã có thể nói dối em, rất có thể ngày mai lại tiếp tục gạt em, rồi ngày mốt, ngày kia? Em không thể tưởng tượng ra được còn điều gì có thể dễ dàng hơn để khơi gợi lên lòng thương cảm cứu rỗi của một người ngoài việc tình cũ gặp phải chuyện rủi ro, nhưng sau đó thì sao? Cứu giúp xong rồi anh định làm gì? Đâu mới thật sự là giúp đỡ cuối cùng? Văn Diệu, không ai có quyền phê phán anh, nhưng mong anh hãy hiểu cho em. Em quá mệt mỏi rồi! Trái tim em là của một ông già tám mươi tuổi. Em không chịu nổi nỗi đả kích nào nữa. Vì vậy, nhân lúc chúng ta chưa thật sự có gì, hãy quay lại như lúc ban đầu...”

Vương Tranh chưa nói dứt lời, Từ Văn Diệu đã giật lấy cốc nước trong tay cậu, ném xuống đất. Tiếng thủy tinh vỡ, cùng nước văng tung tóe khiến Vương Tranh giật mình theo bản năng lùi lại, song bị Từ Văn Diệu giằng lấy cánh tay đẩy ngã xuống giường. Lưng cậu đau đến mức không thể thốt ra tiếng, Từ Văn Diệu tức thời đè lên người Vương Tranh, giữ hai tay cậu trên đầu, nghiêng rằng quát: “ Mẹ kiếp, ai cho em cái quyền quyết định vậy hả? Tôi đối xử với em thế nào mà mang tôi đi so với Lý Thiên Dương? Tôi moi tìm moi gan ra mà thương em, chiều em, vậy em lại vì mấy chuyện lật lọng đó muốn rời khỏi tôi? Đừng có mơ! Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi hả, dù có hủy hoại em cũng sẽ giữ em sát bên cạnh. Em tưởng là tôi chỉ nói cho vui thôi à? Em tưởng tôi quá rảnh rồi bỏ mấy vụ buồn bán những mấy ngàn vạn để về một hai hủ hạp em hả?”

Đôi mắt anh đỏ ngầu, kéo giạt áo khoác bên ngoài của Vương Tranh, xé toạc áo sơ mi ở trong, vùi đầu cắn mạnh lên ngực cậu, điên cuồng gào thét: “ Em bảo chúng ta làm bạn như lúc đầu? Mẹ kiếp! Tôi ăn no rảnh rồi đi đối đãi với bạn bè tới tận nước này ư? Em nghĩ tôi là ai? Tôi đang làm từ thiện đây à? Nhảm nhí! Hôm nay, tôi sẽ làm cho em phải hối hận khi nói ra những lời này! Vương Tranh, em đúng là đồ nhảm tâm bạc tình mà...”

Anh vừa rống vừa giật quần của Vương Tranh xuống, trong lúc lôi kéo đã làm cho da đùi cậu đỏ hồng lên vì ma sát. Vương Tranh vừa đau vừa sợ, ra sức giãy giụa: “Đừng mà! Từ Văn Diệu, nếu anh làm vậy thì đừng trách sao tôi không tha thứ cho anh!”

“Không phải em muốn chia tay sao? Hả? Đã vậy còn nói tha thứ hay không tha thứ cái quái gì? Chẳng thấy buồn cười lắm sao?”

Vương Tranh bị kích động, thấy tức thở, tim co giật, bấu lấy cánh tay Từ Văn Diệu, nói: “Văn Diệu, Văn Diệu... em khó chịu quá...”

“Mẹ nó vì lúc nào tôi cũng lo em khó chịu nên mới nuông chiều để em leo lên đầu tôi thế này!”

“Anh...” Vương Tranh bật khóc, nói ngắt quãng: “Đừng đùa... em không thở được... Anh, em đau quá...”

Từ Văn Diệu ngược đầu lên, thấy mặt mày Vương Tranh trắng bệch đi, làm anh lo sợ giật mình tỉnh ra, vừa lo vừa thương leo xuống khỏi người cậu, ôm cậu vào lòng, vuốt lên tấm lưng đang run lên bần bật đó. “Tiểu Tranh, em thấy thế nào hả? Tại anh cả, là anh không tốt! Em đừng tức giận, đừng tức giận! Không sao rồi! Tại anh khốn kiếp! Không sao, không sao hết! Em cứ đánh anh! Thuốc đâu, bữa nay đã uống thuốc chưa?”

Vương Tranh tựa vào lòng anh, lắc đầu.

Từ Văn Diệu lập tức đỡ cậu nằm xuống, chạy đi lấy thuốc, rót nước vào ly, cẩn thận đút Vương Tranh uống. Bấy giờ mới để ý thấy phòng ốc lộn xộn, Vương Tranh áo thì rách quần thì bị kéo tuột đến tận gót chân, trên gò mông trắng trầy những mấy đường, đều do anh cả. Từ Văn Diệu nhìn mà chỉ muốn ỉn vài bạt tai. Đoạn, anh lại nhẹ nhàng kéo quần lên cho cậu, bao chặt cậu vào trong chăn, rồi ôm cả người lẫn chăn vào lòng mà vỗ về. “Xin lỗi em!”

Vương Tranh mắt ầng ậc nước, dầm mạnh vào vai anh, nhưng vì người chẳng còn bao nhiêu sức lực, cú đánh đó với Từ Văn Diệu chỉ như là gãi ngứa.

“Em cứ đánh, cứ mắng, hay làm gì cũng được miễn đừng đòi rời xa anh.” Giọng Từ Văn Diệu có chút run run. “Không phải em chịu không nổi mà là anh! Nếu em không ở bên anh thì anh không biết mình sẽ làm chuyện điên rồ gì nữa. Thật đấy!”

Vương Tranh cúi mặt, đầu gác lên vai anh, im lặng.

“Anh biết tình cảm em dành cho anh không sâu đậm vì sợ rằng sẽ lại tổn thương. Anh hiểu chứ. Nhưng anh có thể thề, em theo anh, tuyệt đối không có Vu Thư Triệt thứ hai! Chuyện đó không bao giờ xảy ra cả, vì em là mạng sống của anh, biết chưa hả?” Từ Văn Diệu hôn lên tóc cậu. “Vì em không hiểu anh đã trải qua những chuyện như thế nào mà lại khao khát có em nên mới nói như vậy. Tiểu Tranh, nghe anh nói, em không phải chỉ đơn thuần là một người tình với anh không thôi. Em còn là vận mệnh, là sinh mạng của anh!”

Từ Văn Diệu lặp lại hai lần, Vương Tranh nghe mà muốn khóc. Cậu hiểu câu nói này thâm tình nặng nghĩa đến nhường nào, so với ba chữ “anh yêu em” còn lớn lao hơn cả. Vương Tranh chưa khi nào là người lòng dạ sắt đá, đòi chia tay với Từ Văn Diệu cũng vì không muốn mình lại bị tổn thương, hay bị tình nhân của anh quấy nhiễu cuộc sống. Đó chẳng qua là bản năng mang tính máy móc chứ không hoàn toàn là những gì nội tâm cậu mong muốn. Lúc này, khi được Từ Văn Diệu ôm vào lòng, đầu áp vào ngực anh, cậu có thể nghe rõ mồn một tiếng tim anh đang đập cùng những lần hít thở đầy khấn khoản, dần dần cũng xoa dịu được những bất an trong cậu. Cảm giác an toàn lúc này như đào thải hết mọi nỗi đau cũng như trống rỗng trong tâm hồn, khiến Vương Tranh ảo giác như hai người tự trời sinh ra là cứ ôm nhau như vậy mãi mãi.

Xúc cảm hiện tại quá mức thần kỳ, không tả nổi bằng lời, phải vào đúng thời điểm mới có thể nhận ra được, nhưng chưa chắc đã hoàn toàn kiểm soát trong tay. Hai người đều mang tâm bệnh, có tầng tầng lớp lớp những lo âu cùng bất an, vô hình trung tự hóa thành tấm lá chắn phòng hộ, đồng thời cũng là bức tường ngăn cách với thế giới. Vương Tranh biết cậu sợ hãi, nhưng cũng hiểu Từ Văn Diệu cũng có nỗi hoang mang riêng, và có thể vì tuổi đã nhiều, nỗi sợ đó bén rễ quá sâu vào lòng, không cách nào tiêu diệt được.

“Đừng bao giờ... nói những lời này nữa.” Từ Văn Diệu siết Vương Tranh vào lòng, hôn chi chít lên mặt cậu, khe khẽ thở dài. “Mấy lời này sát thương quá, suýt nữa giết chết anh. Hãy hứa là em sẽ không bao giờ

thốt ra chúng nữa đi!”

Vương Tranh bị anh nâng cầm lên đối diện với anh. Trong đôi mắt Từ Văn Diệu ngập tràn những điên cuồng cùng van nài, hoảng loạn và bất lực, như một con thú bị dồn vào đường cùng, đợi chờ chút lòng từ bi, chớp mắt hoặc sẽ ứa lên âu yếm lấy người trước mặt hoặc xấn đến cắn xé. Vương Tranh liền mềm lòng. “Trừ phi anh cũng hứa với em giống vậy!”

“Đương nhiên rồi!” Từ Văn Diệu gật đầu. “Trừ khi anh chết chứ không bao giờ rời bỏ em!”

“Cũng không được lãng nhăng!”

“Tuyệt đối không!”

“Vậy còn những người tình trước đây thì sao?”

“Sẽ không đơn độc một mình gặp lại họ nữa, có việc gì thì xin ý kiến của em trước, tuyệt đối không tự ý hành xử.” Từ Văn Diệu suy nghĩ rồi bổ sung: “Nếu em không đồng ý thì anh xem như không biết gì tới chuyện của họ cả.”

“Có thật là anh sẽ làm được?”

“Chắc chắn là được!” Từ Văn Diệu gật đầu, nghĩ nghĩ, rồi thấp giọng nói: “Tiểu Tranh, không phải anh muốn dây dưa nhập nhằng gì với họ. Thật đó! Trước đây anh từng rất dứt khoát, đôi lúc có hơi tàn nhẫn. Người mà em thấy hôm nay... là tình nhân hơn mười năm trước, khi mà anh còn nông nổi đã làm tổn thương anh ta. Có thể bây giờ lớn tuổi, bắt đầu hiểu ra mọi chuyện, nhất là từ khi gặp được em, mới ngộ ra rằng mình đã làm sai rất nhiều việc.”

Vương Tranh đầy khó hiểu nhìn anh.

Từ Văn Diệu mỉm cười, hôn phớt lên môi cậu. “Đến khi anh bị em hành hạ thì nhận ra mình cũng từng làm khổ người khác.”

“Em nào hành hạ gì anh chứ!”

“Mối này không phải hành hạ thì là gì?” Từ Văn Diệu thở dài. “Hôm nay, anh sẽ nói rõ đầu đuôi với em. Anh không sợ trời sợ đất chỉ sợ thầy Vương đòi chia tay thôi. Đừng bao giờ đả thương anh bằng cách đó, được không? Anh cũng chỉ là kẻ trần mắt thịt.”

Vương Tranh im lặng một lúc thì gật đầu.

Từ Văn Diệu cao hứng nhếch môi cười, ra sức hôn lên môi cậu, lâu sau mới chịu buông ra. “Em là nhất!”

“Đừng nói mà không nghĩ như thế! Anh nói xem, người đàn ông hôm nay là thế nào?” Vương Tranh lườm anh.

“Được rồi, anh sẽ nói cho em nghe. Mà giao kèo trước nhé, anh nói xong, không được giận anh đó.”

Từ Văn Diệu bắt đầu kể, đôi lúc sẽ ngừng lại như kẻ đang giấu đầu lòi đuôi. Không phải anh cố tình, nhưng lời vừa ra cửa miệng thì vấp phải quá khứ ngày trước cùng vô số những chuyện hoang đường mà chẳng phải người đàn ông nào cũng có thể nói rõ được. Nhất là Từ Văn Diệu anh. Dịu dàng chuẩn mực, lý trí mạnh mẽ, trước mặt Vương Tranh cũng không khúm núm nhún nhường, nên không thể nào dễ dàng kể ra những chuyện làm xấu mặt mình được. Hơn hết, anh lại quá mức coi trọng Vương Tranh, sợ cậu biết ngày xưa anh từng hoang đàn vô lối sẽ coi khinh và ruồng rẫy anh. Vì vậy mà lời kể càng thêm vòng vo, nhiều kẻ hở.

Sau khi nghe xong, Vương Tranh chỉ im lặng. Cậu vốn dĩ thông minh, chỉ dựa vào ngữ điệu ngập ngừng đầy ấp úng của Từ Văn Diệu liền đoán được mọi chuyện còn tàn khốc và xấu xí hơn thế rất nhiều. Trong đầu cậu tự vẽ lên một câu chuyện xưa không chút lãng mạn và đầy tàn nhẫn. Sự ích kỷ của một người có thể gây ra cho người khác vết thương mà cả đời cũng không thể bù đắp được. Chuyện này Vương Tranh chẳng đủ sức để có thể phê phán một ai, vì bản thân cũng từng giãy giụa từ những thương tổn đó. Lúc này, bất giác nhìn lại ngọn nguồn, hóa ra người lúc nào cũng dịu dàng ôm lấy cậu còn độc ác vô tình hơn Lý Thiên Dương vài phần. Vương Tranh nghĩ mà chợt thấy có chút run sợ.

Cậu thử đặt bản thân vào vị trí người bartender đó, nếu vậy thì mọi chuyện sẽ thế nào? Ngày xưa, Vương Tranh cũng là như vậy, lặng lẽ yêu, lặng lẽ bị tổn thương. Bây giờ, Từ Văn Diệu say đắm cậu, đến gần như điên cuồng và cố chấp. Nhưng dù có xúc động nhường nào cũng hiểu được, những lời nồng nàn trong lúc mê say thường chẳng dễ tin.

Tới cái tuổi của Vương Tranh, nếu muốn tìm bạn đời thì không nên tìm Từ Văn Diệu. Phải là ai đó ôn hòa hơn, an toàn hơn, dẫu có bình thường, như vậy cuộc sống mới an ổn được. Cậu nghĩ, nếu có thể, nên chia tay vẫn tốt hơn. Nhân lúc bản thân còn chưa lún chân quá sâu thì rời đi. Nhưng lời cậu chỉ vừa thốt ra Từ Văn Diệu đã điên loạn như thế, suýt nữa gây ra tổn thương vĩnh viễn trong cậu. Vương Tranh ngấm lại mà kinh hoàng không thôi. Cậu đâu phải thần thánh, quan niệm giáo dục khiến cậu không thể cúi đầu chấp nhận bất cứ hình thức xâm hại nào. Vậy nên, càng hồi tưởng lại chuyện vừa xảy ra cậu lại càng muốn tránh anh thật xa, thật xa.

Nhưng lúc này, Vương Tranh đã không cách nào né tránh được Từ Văn Diệu nữa, một mặt là đã sa chân vào khí thế của anh, mặt kia không thể phủ nhận cảm giác ỷ lại của mình với Từ Văn Diệu. Người đàn ông này cứ nhất quyết siết chặt cậu vào lòng, đầu cậu bị đè ép lên ngực anh. Tư thế này khi thời gian thân mật càng kéo dài thì càng khó chịu. Vương Tranh không có sức giãy ra, cũng không có can đảm. Cậu buồn bã phát hiện, bản thân quả thật sợ Từ Văn Diệu, lo anh không thương mình, và ngại anh yêu mình quá nhiều. Suy cho cùng, cảm giác mâu thuẫn đó cứ giằng xé lấy cậu. Lẽ nào vì sống chung nhà lâu ngày với kẻ cố chấp mà suy nghĩ của cậu cũng trở nên kỳ quái?

Không thể cứ như vậy mãi! Còn tiếp tục thế thì hậu quả sau cùng sẽ là phó mặc quyền quyết định cuộc sống của bản thân vào tay người khác mất. Đến chót, cậu chỉ có thể nghe theo bài bố và sắp đặt của đối phương mà duy trì cuộc sống đầy rủi ro này. Cậu không muốn cứ quanh quẩn trong cái vòng tròn đó. Bất giác, lại nghĩ về quãng thời gian ngây thơ lúc trước, chỉ biết yêu lại không hiểu được cách để yêu.

Mấy ngày kế tiếp, Vương Tranh vô tình hữu ý tránh mặt Từ Văn Diệu. Hai người tuy vẫn sống chung một nhà, cùng ăn cơm, cùng ngủ một giường, nhưng những khi Từ Văn Diệu định chạm vào cậu thì cậu lại né ra xa. Lúc ở trên giường, anh ôm cậu, người cậu sẽ căng cứng lên, như thể rất sợ hãi.

Từ Văn Diệu tim như bị mèo cào, lúc nào cũng nôn nóng lẫn khẩn trương, vài lần muốn nổi cáu nhưng e lại khiến Vương Tranh sợ mà nhịn xuống. Những khi anh tính nói chuyện rõ ràng với Vương Tranh, cậu lại nhanh chóng đổi đề tài.

Tới đây thì Từ Văn Diệu hiểu ra mình đã xúc phạm tới giới hạn của Vương Tranh rồi. Một khi người yêu đã lên cơn cố chấp thì theo kinh nghiệm từ trước tới nay, anh đừng hòng một hai lời dỗ dành hay yêu chiều là xong. Hơn nữa, sức khỏe Vương Tranh lại không tốt, anh không dám lớn tiếng hay làm gì quá đáng, cuối cùng đành phải chịu thua. Vương Tranh tự có cố chấp riêng, dẫu anh có làm gì cũng không suy chuyển được. Từ Văn Diệu nghiền ngẫm lại những gì đã xảy ra vào hôm ấy, ngộ ra bản thân làm sai hai điều. Thứ nhất, không nên nói dối. Thứ hai, có ý định cưỡng bức cậu. Việc đầu tiên sẽ khiến cậu tổn thương, việc sau khiến cậu sợ hãi. Cả hai sự đều là chuyện Vương Tranh không chấp nhận được. Chẳng trách mà cậu muốn rời đi, chỉ sợ thứ tình yêu đầy bất an ấy khiến cậu sợ hãi đến mức muốn trốn tránh cũng không kịp nữa phải không?

Phải chỉ hai người trẻ ra mười tuổi, anh có thể dùng lời lẽ thốt khiến cậu xiêu lòng, chỉ tiếc Vương Tranh đã gần ba mươi, nếu đứng trước mặt cậu thì hèn trắng sao, đừng nói là cậu, tới anh cũng tự thấy không thốt nổi thành lời.

Nhưng gì thì gì cũng phải giải quyết cho xong chuyện lần này, càng để lâu càng sinh thêm phiền. Từ Văn Diệu cắn răng chịu đựng hơn một tuần, cuối cùng cũng tìm được thời cơ mặt đối mặt với Vương Tranh, tất cả đều nhờ công Tạ Xuân Sinh. Cậu ta xuất viện, nhận được lệnh điều động từ cấp trên rằng hai ngày sau chuyển về cơ quan chính phủ ở quê rèn luyện. Trước khi đi cậu ta muốn mời Từ Văn Diệu và Vương Tranh một bữa cơm nhằm cảm ơn mọi người.

Địa điểm do Quý Vân Bằng chọn, một nhà hàng Quảng Đông có tiếng ở thành phố G. Vương Tranh không thể không nể mặt Tạ Xuân Sinh, thật ra thì cậu khá là vui khi Tạ Xuân Sinh có thể bỏ được quá khứ để bắt đầu lại. Hôm ấy, Vương Tranh không đi cùng xe với Từ Văn Diệu mà tự bắt taxi đến chỗ hẹn. Khi đến nơi, nhân viên phục vụ lễ phép đưa cậu tới phòng đã bao trọn, vừa đẩy cửa vào thì Quý Vân Bằng đã đợi

Tạ Xuân Sinh ngồi vào bàn, nhắc thấy Vương Tranh liền vui vẻ chào hỏi: “ Thầy Vương tới rồi hả, còn Văn Diệu đâu? Sao hai người không đi cùng?”

Vương Tranh không muốn nói thẳng là mình không thích đi cùng Từ Văn Diệu, bèn đáp: “ Anh ấy còn ở công ty, chắc là có việc gì đấy, lát nữa sẽ tới.”

“ Ông già lằng nhằng đó vậy mà yên tâm để cậu một mình tới đây ư? Bình thường cậu ta bao bọc cậu ghê lắm, chắc cậu cũng thấy ngán ha?” Quý Vân Bằng khoái chí nói, rồi đứng dậy kéo ghế cho Vương Tranh: “ Thầy Vương ngồi đi, cậu uống gì? Ày da, tôi quên mất, không thể để cậu uống lung tung được. Cậu có thể uống gì?”

“ Nước suối được rồi.” Vương Tranh đáp, rồi quay đầu lại nhìn Tạ Xuân Sinh vẫn im lặng mà mỉm cười từ nãy đến giờ. “ Tiểu Tạ thế nào rồi?”

“ Em không sao rồi ạ.” Tạ Xuân Sinh lí nhí đáp, mặt khê đỏ lên. “ Em xuất viện cũng mấy hôm rồi.”

“ May mà không bị gì nghiêm trọng, cứ từ từ bồi dưỡng xương cốt sẽ khỏe lên cả thôi,” Quý Vân Bằng xen vào. “ Tôi có mượn người giúp việc mỗi ngày hầm đồ bổ cho cậu ấy, cậu nhìn xem, mặt mày hồng hào ra phết.”

Vương Tranh chăm chú quan sát Tạ Xuân Sinh một lúc, phát hiện thấy sắc mặt cậu tươi tắn hồng hào, thần sắc thanh tú y như người bước ra từ trong tranh vẽ nên cảm thấy an lòng, cậu cười nói: “ Quả thật đã đỡ hơn rất nhiều.”

Tạ Xuân Sinh ngại ngần đáp lời Vương Tranh: “ Anh Vương, em nghe nói là anh cũng đang bệnh, anh nhớ giữ gìn sức khỏe ạ.”

“ Em không cần lo cho cậu ấy đâu, Văn Diệu chăm nom thầy Vương như gà mái mẹ ấy.” Quý Vân Bằng cười đùa. “ Anh còn biết chuyện này nè, vì Văn Diệu cứ dài dòng lời thôi mãi nên thầy Vương đặt cho biệt danh Từ Mama đó. Ha ha ha, hể đem so tới giám đốc Từ bình thường luôn lạnh lùng cau có thì buồn cười chết được ấy nhỉ?”

Tạ Xuân Sinh bật cười, Vương Tranh xấu hổ ho một tiếng: “ Văn Diệu thật là, chuyện như vậy cũng kể với anh nữa.”

10. Chương 10

“ Chúng tôi là bạn thân, quen nhau từ lúc còn mặc tã ấy, nên chỉ trêu chọc nhau cho vui thôi chứ không có ý gì đâu. Thật ra, Văn Diệu cũng chỉ muốn khoe khoang thôi. Thầy Vương, cậu thật tài giỏi, chỉ có cậu mới trị được cậu ta.”

Tạ Xuân Sinh cũng nói: “ Anh Vương, anh Văn Diệu đối anh rất tốt. Em quen anh ấy lâu rồi, chưa từng thấy anh ấy đối ai tốt như vậy.”

Nhất thời, Vương Tranh có chút hốt hoảng khi sự may mắn của mình lại được người khác chỉ ra, việc đó làm dao động quyết tâm chia tay của cậu. Hóa ra Từ Văn Diệu vì cậu mà làm nhiều việc đến thế. Ai ai cũng thấy được, còn cậu sao lại phớt lờ?

Lúc này, cửa phòng bị nhân viên phục vụ nhẹ nhàng đẩy ra, Từ Văn Diệu bước vào, thấy Vương Tranh thì nhẹ nhõm thở ra. Quý Vân Bằng lập tức nói: “ Từ Mama tới rồi ha! Đến trễ, phạt ba ly rượu!”

“ Phạt gì hả tên này?” Từ Văn Diệu ngồi xuống cạnh Vương Tranh, lấy khăn ướt lau mồ hôi trên trán. “ Đêm nay không uống rượu được, còn lái xe nữa đấy.”

Anh nghiêng đầu nhìn Vương Tranh, tính nói gì lại thôi, sau đó cũng chỉ e dè hỏi: “ Em sao ra ngoài mà không mở điện thoại?”

Vương Tranh lấy di động từ túi quần ra xem thì thấy điện thoại đã tắt, đoạn lại ngược đầu nhìn đôi mắt đang tràn đầy lo lắng cùng dịu dàng của Từ Văn Diệu, bất chợt nghĩ anh có thể đã đi loanh quanh một hồi để tìm mình thì ấy vậy, bèn ngại ngần đáp: “ Em... điện thoại em hết pin, không phải cố tình tắt máy đâu.”

Dáng vẻ gấp gáp giải thích đó của Vương Tranh đập hết vào mắt Từ Văn Diệu, anh lại cho rằng cậu đang sợ mình, lòng anh như thắt lại, lẽ nào mình đã làm Vương Tranh hoảng sợ tới nông nỗi này? Anh thở dài, ôn hòa nói: “ Không sao, anh đâu trách cứ gì em, chỉ là anh lo lắng thôi. Không có gì đâu. Được rồi, em muốn ăn món gì? Quý Vân Bằng,” anh lớn tiếng. “ Gọi nắm hương xào cải thìa đi, Tiểu Tranh thích ăn món đó, à, nhà hàng này nổi tiếng về các món canh hầm, cũng gọi luôn đi.”

Quý Vân Bằng cười khùng khục. “ Dạ vâng, Từ Mama cứ yên tâm!” Sau đó, anh liền nhấn chuông gọi phục vụ, y theo lời Từ Văn Diệu gọi những món Vương Tranh thích. Tạ Xuân Sinh chỉ ngồi cười, Vương Tranh đỏ mặt, lén kéo áo Từ Văn Diệu, nhỏ giọng nói: “ Được rồi, hôm nay đâu phải anh mời khách, còn Tiểu Tạ nữa, anh cũng hỏi xem cậu ấy thích ăn gì đi.”

“ À, Tiểu Tạ thích ăn gì hả?” Bấy giờ, Từ Văn Diệu mới chợt nhớ ra, đẩy thực đơn qua cho Tạ Xuân Sinh. “ Bữa nay cứ để tôi mời, coi như mừng cậu xuất viện, cũng chúc cậu đổi công tác thuận lợi, tương lai rộng mở hơn sau khi quay lại.”

Tạ Xuân Sinh mỉm cười đón lấy thực đơn: “ Cảm ơn anh.”

“ Không cần khách sáo.” Từ Văn Diệu lại quay về phía Quý Vân Bằng. “ Xem vậy mà Tiểu Tạ rất dễ nuôi đấy, không hề kén ăn, chẳng bủ với Tiểu Tranh nhà tôi, hết như con nít vậy. Những khi ăn cơm thiếu điều tôi phải xách xô chạy theo sau lưng dụ dỗ lẫn dọa nạt để cậu ấy chịu ăn thêm được mấy thìa. Chắc hai người cũng gặp di Trâu, người giúp việc nhà tôi rồi nhỉ. Lần nào đi ấy cũng than với tôi, sao thầy Vương nhìn dễ tính thế mà ăn uống lại khó khăn quá chừng...”

“ Em như vậy hồi nào chứ?” Vương Tranh mặt đỏ lựng, vội vã cắt lời Từ Văn Diệu. “ Anh đừng nói bậy. Ít ra em còn tự biết nấu ăn, không như anh, đến cả chuyện nấu sữa đậu nành cũng thành suýt đốt nhà.”

Từ Văn Diệu phì cười, vươn tay ôm lấy Vương Tranh. “ Phải, em là nhất thôi, kén ăn cũng tại khẩu vị, tài nghệ bếp núc của em cũng cao siêu, anh đây đều thua em hết.”

“ Xuân Sinh, em xem kìa, chỉ biết có mỗi người yêu của mình. Văn Diệu, tôi biết là từ khi có thầy Vương, ngày ngày cậu sống trong mật ngọt, nhưng làm ơn đừng có lần nào gặp mặt cũng nói mấy lời nỉ da gà rồi khen cậu ấy lên tận trời như thế chứ.” Quý Vân Bằng bĩu môi, nhún vai. “ Không thấy buồn nôn lắm sao!”

Tạ Xuân Sinh cũng hòa theo góp vui: “ Anh Văn Diệu gặp được thầy Vương như cá gặp nước, công phu nịnh nọt cũng tăng vùn vụt. Anh Vân Bằng, chúng ta ráng mà quen đi.”

Từ Văn Diệu ưỡn ngực, dong dạc đáp: “ Phải đó, hai người cố mà quen đi, tôi chỉ cần làm những chuyện buồn nôn và nỉ da gà hơn mà thôi.”

Mọi người vừa ăn vừa bông đùa khiến bầu không khí cũng hòa hợp vui vẻ hơn. Bữa ăn kéo dài đến tận hơn chín giờ mới tan. Lúc đi ra, Từ Văn Diệu cứ kéo tay Vương Tranh mãi, cậu vừa giẫy ra lại bị túm về. Đây là một buổi tối đầu hạ, thành phố sáng rực ánh đèn, gió đêm mơn man thổi. Hai người tay trong tay đi trên phố, người qua đường cũng không mấy bận tâm liếc nhìn hay chỉ trỏ. Vương Tranh thấy lòng mình chợt bồi hồi những cảm giác không đành lòng.

Thật vậy! Giờ phút này, về mặt cảm tính thì cậu đang rất quyến luyến Từ Văn Diệu. Cho dù lý trí luôn bảo rằng, hãy nhanh nhanh rời khỏi anh, nhưng cậu vô cùng không nỡ. Luyến tiếc... Một khi bắt đầu để ý tới những thứ xưa nay vốn dĩ đã xem nhẹ, như chuyện Từ Văn Diệu toàn tâm toàn ý tốt với cậu, hay lúc hai người ở bên nhau, đều không có chút gì nghi kỵ.

Sau khi về nhà, Từ Văn Diệu vẫn giữ riết tay Vương Tranh. Anh không nói gì, chỉ chăm chú nhìn Vương Tranh, trong mắt đầy ý cầu khẩn. Vương Tranh biết, tuy không nói năng gì, nhưng hành động của cậu trong suốt thời gian qua đã biểu lộ rành rành ý định chia tay. Và điều đó hoàn toàn không lọt khỏi mắt Từ Văn Diệu, khiến anh hốt hoảng và lo lắng. Từ Văn Diệu vẫn án binh bất động vì sợ bản thân sẽ làm sai nói bậy, gây thêm vết nứt trong mối quan hệ giữa hai người, khiến chẳng thể cứu vãn được gì nữa. Hai người đứng trong phòng, không buồn bật đèn, giờ phút này chỉ im lặng ngóng trông nhau, hơi thở phả nóng hổi lên mặt đối phương, đến tiếng tim đập cũng nghe rõ mồn một.

Chẳng biết ai là người bắt đầu trước, chỉ rõ là khi môi hai người chạm vào nhau, nụ hôn của họ bỗng chốc trở nên mạnh mẽ, quyết liệt và đầy khao khát, trao đổi những bất an cùng sợ hãi, gửi gắm lòng khao khát

sự bình an cùng tương lai ổn định. Hai người hôn nhau và quên đi hết thảy, như thể muốn thông qua hành vi thân mật này để tới gần trái tim lẫn linh hồn của đối phương hơn. Phải đến càng gần thì mới bài trừ hết những hoài nghi không nói ra cùng sự ám ảnh của bóng ma từ quá khứ.

Rất lâu sau đó, lâu đến nỗi Vương Tranh thấy môi mình như đã bị cắn nát mới nghe Từ Văn Diệu khe khẽ thở dài, nói bằng giọng yếu ớt và run rẩy: “Đừng rời xa anh!”

Vương Tranh rùng mình. Trước giờ, Từ Văn Diệu luôn nói lời này bằng giọng điệu hết sức bá đạo cường thế, đầy tính cưỡng chế. Nhưng bây giờ, lời đó được nói ra với sự yếu đuối, lộ rõ sự thống khổ và e sợ ngại ngùng anh không muốn ọi người nhìn thấy, cùng với khát vọng và nài van mà anh không thể nào mở miệng được. Tất cả những yếu tố đó đều gợi lên được tình cảm trong lòng Vương Tranh. Trong nháy mắt, Vương Tranh hiểu được Từ Văn Diệu, nhận ra rằng, ồ, người đàn ông là biểu tượng của mạnh mẽ tài giỏi, không gì sợ hãi đó cũng giống hệt như cậu vậy, mang trong mình một linh hồn quá đổi mềm mỏng và đầy đau thương.

Người này, đã khiến cho nhánh cây tường chừng héo khô và ngừng sinh trưởng lại một lần nữa vươn dài ra. Chẳng biết nhánh cây sẽ mọc theo hướng nào, nhưng chắc chắn sẽ đưa chủ thể tới một nơi hoàn toàn khác lạ nhằm trải nghiệm một cuộc sống khác.

Những lời Vu Huyền từng nói bỗng chốc hiển hiện rõ ràng.

Hóa ra đây chính là nguyên do mà cậu và Từ Văn Diệu ở bên nhau. Bất chợt, dũng khí nổi lên trong lòng Vương Tranh, cậu nhiệt tình choàng tay qua cổ anh, ra sức hôn đáp trả lại.

Chuyện diễn ra sau đó hết sức hiển nhiên, nhưng lại có chút bất ngờ, vui buồn lẫn lộn. Một khắc môi Vương Tranh chạm vào môi anh, đầu óc Từ Văn Diệu liền trống rỗng hết vài giây, sau đấy mới ý thức được hành động này có ý nghĩa gì, nên sung sướng đến phát cuồng, cả người run lên bần bật. Giây phút này, anh thậm chí còn vui sướng hơn cả lần Vương Tranh ngậm đồng ý hai người dọn vào sống chung. Môi Vương Tranh rất mềm và ướt, vì không khống chế được lực suýt nữa đập mạnh vào răng anh. Thay vì nói đó là nụ hôn, chi bằng nói đó là một loại thông báo thổ lộ nỗi lòng, truyền đạt cho Từ Văn Diệu một tín hiệu, tựa như tiếng còi khi rời bến, tiếng kèn khi xung phong tấn công.

Từ Văn Diệu thấy hình như mình chờ đợi cả một kiếp người mới nghe được âm thanh này trỗi lên, nung nấu huyết quản anh sôi sùng sục, xua tan đi mọi ý nghĩ, và đồng thời cũng khiến lòng không còn muốn suy tư gì thêm nữa. Lúc này đây, trái tim đang đắm chìm là vô cùng thật lòng, có bao lời hoa mỹ cũng không cần thốt ra, đến những kỹ năng khiến người say đắm cũng chẳng cần thiết. Như sau khi thủy triều rút đi để lộ ra những lớp đá ngầm lồi lõm thô kệch. Động tác trên tay, cùng những lần cắn mút lên làn da đều như khát cầu đến cùng kiệt, đưa người ta quay về với những bản năng sơ khai nhất, loại bỏ đi hết mọi trách nhiệm cùng đạo đức hỗn tạp mà nhân loại luôn đề cập tới trong chuyện gần gũi như thế này. Tất cả còn lại chỉ là những gì chân thành và cấp bách nhất, như kẻ khát đi giữa sa mạc được vục đầu vào giữa dòng suối trong vắt mát lạnh ở ốc đảo mà uống mãi không dứt.

Giường thì quá xa, sofa lại mềm nhũn, Từ Văn Diệu chẳng thể trì hoãn thêm nữa, dời bàn trà ra, đẩy Vương Tranh xuống thảm. Vương Tranh tự mình cởi quần áo, Từ Văn Diệu muốn giúp cũng không được. Anh vẫn nhớ Vương Tranh vẫn chưa khỏe hẳn, nhưng khi làn da ấm nóng mềm mịn của cậu chạm vào da anh, mọi lo ngại đều bốc hơi, chỉ còn khát cầu tối giản là thỏa sức công thành chiếm đất, ước muốn mãnh liệt như khi cầm lá cờ minh chứng cho thắng lợi của quân ta. Không ai nghĩ rằng đêm nay sẽ xảy ra việc này nên KY lẫn đồ bảo vệ đều đặt trong tủ đầu giường trong phòng ngủ. Giây phút này, Từ Văn Diệu không nỡ đứng dậy chạy vào phòng đi lấy những thứ ấy. Chỉ cần anh vừa khựng lại một nhịp thôi thì tiếng trống tiếng kèn lại vồn vã thúc giục, nhanh lên, hãy nhanh lên.

Anh nghĩ mình đã mòn mỏi đợi chờ cả đời rồi, có khi còn dài đằng đẵng hơn cả một đời, nên không thể trì hoãn thêm nữa. Bản thân chẳng còn suy nghĩ gì được, tất cả đều dựa theo bản năng, có một luồng điện kích thích mọi cảm quan trên người, khoái cảm chân thực đang vẫy gọi của một linh hồn phiêu diêu khi cảm sung ra trận. Dục vọng đã bành trướng, lý trí sớm nhường chỗ. Trong mắt chỉ còn lại thân thể trắng ngà, mềm mại, ánh lên những vầng sáng nhàn nhạt đầy mê hoặc của Vương Tranh trong bóng tối mà thôi.

Từ Văn Diệu thừa nhận là anh vội vã, sức lực cũng rất mạnh, không chút kỹ thuật cũng không đủ dịu dàng, chỉ có chút ít lý trí sót lại là lo lắng tới biểu cảm đau đớn của Vương Tranh bây giờ, sau đó thì cố tình xem

nó như cách biểu hiện vui thích cùng khoái lạc, cuối cùng là sự đồng ý đầy vui vẻ. Nếu không thì tại sao đến cả tiếng thở dốc của cậu cũng quyến rũ thế này? Nếu không thì tại sao lại nóng đến như vậy, nóng đến nỗi như muốn nung chảy anh ra nhường kia? Từ Văn Diệu ra rất nhiều mồ hôi, từ kinh nghiệm dĩ vãng chưa khi nào anh lại đổ nhiều mồ hôi đến thế, anh trước đây lúc nào cũng tự nhiên thoải mái, khi nào tăng nhanh tiết tấu, cần dừng lại, hay cần lạt mềm buộc chặt anh đều am hiểu hết. Tất cả những lưu ý cùng sự không chế tốt đó được tích lũy qua nhiều lần va chạm thực tiễn, khiến anh thấy hết sức hãnh diện. Nhưng tới khi phát huy trên người Vương Tranh thì thành ra vô nghĩa cả. Anh vừa vui mình vào trong cậu liền quên đi mọi việc, cả thể xác lẫn tinh thần đều chìm đắm trong mê, những động tác bây giờ sót lại chỉ là hai tiết tấu đơn thuần và ngây ngô nhất.

Có thể vì quá kích động nên lần đầu cũng không kéo dài. Vương Tranh vẫn còn khí lực châm biếm Từ Văn Diệu. Đồ ngốc không biết sống chết này, Từ Văn Diệu nổi giận kéo cậu lên sofa và đi vào trong cậu lần thứ hai. Lúc này anh chẳng còn phải nhún nhường hay nể nang gì nữa, cứ ra sức chinh phục, trút hết những khao khát của mình trong từng cú va chạm mạnh mẽ. Vương Tranh không than vãn được gì, mơ mơ hồ hồ cầu xin mau mau sớm sớm được giải thoát. Bây giờ, Từ Văn Diệu mới lấy lại được tự tôn, buộc cậu thể không được nói lời nào chia ly nữa, chỉ khi cậu cam đoan anh mới nhẹ nhàng hơn.

Từ Văn Diệu vốn dĩ là người hết sức rõ ràng, hoặc là không làm, còn làm thì phải làm tới cùng, dù biết rằng hôm sau sẽ bị Vương Tranh mắng một trận cũng lôi cậu vào phòng tắm làm thêm lượt thứ ba. Vương Tranh đã không còn chút sức lực gì, vừa khóc vừa mắng, nhưng lại bị anh chặn lại trong miệng qua những nụ hôn triền miên. Sau đó, Từ Văn Diệu mới áp dụng những kỹ xảo mình có, hết sức dịu dàng hầu hạ thầy Vương một trận, tiếc là Vương Tranh đã sớm bất tỉnh. Khi xong việc, được anh lau khô người, ôm về giường thì cậu chẳng nhúc nhích nổi một ngón tay.

Từ Văn Diệu ôm Vương Tranh nằm ở trên giường, tay chân bện chặt, như muốn khảm cậu vào sâu trong máu thịt anh. Sáng hôm sau, Từ Văn Diệu lại cọ cọ sát sát xoa xoa làn da mát lạnh trơn nhẵn của cậu nhằm đánh thức cậu thì bỗng đứng lại thấy mọi chuyện đẹp tựa giấc mơ.

Vương Tranh xem anh là gì? Có thật rồi cuộc anh đã hoàn toàn có được cậu? Từ đầu tới chân, hoàn toàn kết hợp, từng tác da thịt của nhau cũng đã chạm vào. Anh yêu cơ thể của cậu, nếu cậu cả đời cứ trần truồng không mặc gì sẽ tiện bề cho anh ôm ấp sờ soạng, muốn hôn hít ở đâu thì cứ tùy ý. Song, tiếc là không thể. Trên mặt Từ Văn Diệu khẽ vẽ nụ cười có thể nói là ngây ngô nhất, vui đầu cần nhẹ lên vai cậu. Vương Tranh cau mày khó chịu, rụt người chui vào lòng anh, anh lại cần cậu thêm một cái nữa, cậu lại rúc sâu hơn. Bất chợt, anh nổi lên ý xấu, hôn một lượt lên trên những vết tích đã để lại trên người Vương Tranh tối qua.

Vương Tranh rầu rĩ hừ một tiếng, mở mắt, đẩy đầu anh ra, không cho anh quấy phá nữa.

Từ Văn Diệu ha ha cười, hôn hai má Vương Tranh, dịu dàng nói: “Còn sớm, em ngủ tiếp đi, anh sẽ đi chuẩn bị điểm tâm cho em.”

Vương Tranh lườm, cơ thể cậu mềm nhũn ra, mệt mỏi khép mắt lại. Từ Văn Diệu không dám chọc phá cậu nữa, đứng dậy đi rửa mặt, tâm tình vui vẻ nhìn vào bản thân trong gương bỗng nhiên thấy mình sao đẹp trai đến thế. Người đàn ông phản chiếu từ tấm gương chỉ vừa mới sang tuổi ba mươi, đúng vào độ thành công nhất, do nhiều năm luyện tập nên dáng người săn chắc cân đối nhưng lại không mất đi sự dẻo dai, hạ thể cũng bồng bồng khí khái đàn ông, trong ánh mắt ấy chứa đựng sự khôn ngoan và thâm trầm, quan trọng nhất là tận sâu trong đáy mắt không còn vẻ cô độc của ngày xưa. Có Vương Tranh, anh sẽ không như kẻ đi lạc cô độc trong bình nguyên băng giá dù thân ở giữa phố thị phồn hoa nhất.

Nhân lúc Vương Tranh ngủ, Từ Văn Diệu lại xốc chăn kiểm tra phía sau cho cậu. Hôm qua làm hơi quá, nơi ấy có chút sưng. Anh sờ trán cậu, nhiệt độ hơi cao. Thân thể Vương Tranh hết sức đặc biệt, nên anh không dám cho cậu uống thuốc lung tung, vì vậy anh liền thay quần áo, gọi điện hỏi han bác sĩ của cậu. Từ Văn Diệu vốn thạo cách đối nhân xử thế, biết cách đối phó với những thành phần trí thức như thế, trừ phi đối phương là kẻ có nhân phẩm kém hoặc ham quyền thế, sẽ không đối đãi quá mức khắc nghiệt. Do vậy, từ lúc Vương Tranh nằm viện, anh luôn giữ liên lạc với bác sĩ của cậu, sau đó kín đáo hậu đãi đối phương, đồng thời cũng nhanh chóng xúc đẩy quan hệ thêm khăng khít. Từ Văn Diệu cũng không hề che dấu quan hệ yêu đương giữa mình và Vương Tranh trước mặt vị bác sĩ đó. Bây giờ, vì lo đời sống tình dục quá mức kích động làm tổn hại đến cơ thể cậu, liền căn dặn hỏi han. Anh vừa hỏi, bác sĩ liền chẳng khách sáo mà giều cợt, vừa hay bác sĩ cũng rảnh nên có thể tự mình đến kiểm tra và tiêm thuốc cho Vương Tranh.

Từ Văn Diệu mừng còn không kịp nữa là, liền an bài cho trợ lý tới đón bác sĩ đến nhà, lại gọi dì Trâu đến nấu cháo cho Vương Tranh, còn dặn là phải cho thật nhiều dược liệu vào để bồi bổ cơ thể cho cậu. Xong xuôi mọi việc, anh mới rảnh rỗi đi uống chút sữa, ăn một ít bánh mì, coi như hoàn thành bữa sáng. Đang ăn lại bất chợt nghĩ, lát nữa bác sĩ tới kiểm tra không thể để cho Vương Tranh không mặc gì như thế, lại vội vã trở vào phòng mặc cho cậu bộ áo ngủ.

Lát sau trợ lý đưa bác sĩ tới, sẵn tiện mang đến những tài liệu anh phải ký hôm nay. Từ Văn Diệu đưa bác sĩ vào phòng kiểm tra cho Vương Tranh, bản thân thì theo sát phía sau. Bác sĩ và trợ lý đều không nể mặt anh chút nào còn cười chọc anh.

Trong thời gian này, Vương Tranh được bồi bổ rất tốt, nên đời sống tình dục cũng không có gì trở ngại, chỉ là có hơi mất sức nên mới ngủ mê đến vậy, tới cả bác sĩ vào kiểm tra cũng không tỉnh giấc. Bác sĩ kiểm tra xong, không tiêm cho cậu thuốc gì, để lại thuốc uống rồi ra về. Trợ lý lại theo lễ thường đứng ra đưa rước, trước khi đi còn nháy mắt, gờ ngón cái lên với Từ Văn Diệu.

Từ Văn Diệu hơi khựng lại, rồi ngay lập tức hiểu ý bèn đá vào mông trợ lý, mắng: “Biến, bằng không tôi xem như cậu trốn việc, trừ lương cắt tiền thưởng đó.”

Trợ lý cười hì hì bước ra cửa: “Sếp à, mấy tài liệu đó anh phải xem hết trong hôm nay đây, lát nữa tôi quay lại lấy đó.”

“Biết rồi.” Từ Văn Diệu trừng mắt lườm. “Ai cho cậu lên chức giám sát vậy?”

“Tôi cũng đâu muốn, ai bảo ông chủ khoán trốn việc để tôi phải kiêm nhiều chức thế làm gì?” Trợ lý giả vờ cần nhần.

“Nói gì hả thằng nhóc này?”

Trợ lý cười đùa, hí hửng nói: “Không, em đang khen anh là vị lãnh đạo tài ba đấy chứ.”

“Ừ, ráng mà ca ngợi cho lắm vào, tốt nhất mở một cuộc họp báo mà tuyên truyền luôn.” Từ Văn Diệu nhếch môi nói.

“Sếp à, chúng tôi không thích chỉ sùng bái một người không đâu.”

“Nhanh biến đi, chỉ có mình cậu là mồm mép nhất.”

Khó khăn lắm mới tổng khứ được tay trợ lý phiền phức của mình đi, anh đóng cửa lại, mở máy tính ra xử lý những tài liệu cậu ta đã mang tới. Xem một lúc lại thấy có vấn đề, lập tức gọi điện đến công ty, khiển trách người phụ trách rồi tìm cách giải quyết cả buổi. Đợi đến khi dì Trâu đến hỏi anh trưa ăn món gì, anh mới giật mình nhận ra đã mười hai giờ rồi.

Anh bảo dì Trâu cứ nấu đại cho anh một tô mì ăn dần bụng, sau đó thấy Vương Tranh còn chưa tỉnh, vì vậy vào phòng, kéo Vương Tranh ra khỏi đồng chăn đang quấn chặt như cái kén, ôm vào lòng, khe khẽ gọi: “Tiểu Tranh, Tiểu Tranh, dậy đi em, ăn chút gì rồi ngủ tiếp nhé? Ngoan, dậy nào.”

Vương Tranh mơ mơ màng màng mở mắt, rúc vào trong ngực anh, ừ ừ một tiếng lại ngủ tiếp.

Từ Văn Diệu phì cười, Vương Tranh như vậy càng khiến anh yêu thương đến luyến tiếc, không muốn buông tay. Anh xoa tóc, vỗ nhẹ lên mặt cậu: “Tiểu Tranh, dậy đi em, ăn một chút rồi ngủ! Ngoan, nghe lời anh.”

Vương Tranh bị quấy nhiễu một hồi, giụi mắt tỉnh dậy, oán giận mắng: “Ồn quá!”

Giọng nói của cậu rất khàn, chứng tỏ tối qua đã kêu la quá mức. Cậu khựng lại một chút mới nhắc người lên, đụng tới eo thì rên lên một tiếng rồi úp mặt vào ngực Từ Văn Diệu.

“Sao hả? Lưng đau à? Không sao, anh ở lại xoa giúp em nhé.” Từ Văn Diệu áy náy. “Đừng đứng dậy, anh mang cháo vào cho, cứ ăn luôn ở trên giường vậy.”

“Không được, phải đánh răng rửa mặt.” Vương Tranh lắc đầu phản đối. “Từ nhỏ mẹ đã dạy vậy.”

“Được.” Từ Văn Diệu hết cách. “Anh ôm em đi nhé?”

Vương Tranh phản ứng chậm rì rì, vài giây sau mới vươn tay choàng qua cổ, tựa đầu vào vai anh vừa ngáp vừa gật đầu.

Hành động thân thiết trong tiềm thức này khiến Từ Văn Diệu trong giây lát đã xuất hiện cả trăm mối xúc cảm, anh khẽ mím môi, bế Vương Tranh vào phòng tắm, thả cậu xuống, lấy bàn chải và kem đánh răng bỏ vào trong tay cậu, nhân lúc cậu mơ màng xúc miệng xong thì dùng khăn mặt đã xả qua nước ấm lau mặt cho cậu. Làm xong, lại thấy Vương Tranh ngây ngô cười, sắc mặt mang vẻ ngây thơ hồn nhiên đơn thuần vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn khiến anh cũng bật cười theo, búng nhẹ vào mũi cậu mà hỏi: “ Cười ngốc nghếch gì hả?”

“ Anh giống mẹ em quá!” Vương Tranh lại dụi mặt vào ngực anh, lười biếng nói: “ Em có kể với anh chưa nhĩ? Tối tận lớp sáu mẹ vẫn còn đút cơm cho em đấy!”

“ Được, sau này anh làm mẹ em.” Từ Văn Diệu treo khăn lên trên giá, cúi người ôm cậu đi về giường, bọc chăn thật kỹ cho cậu, rồi khẽ hôn lên môi cậu. “ Con ngoan, muốn ăn gì nào?”

“ Dạ,” Vương Tranh gật gù đáp, “ Con muốn ăn dưa muối ạ.”

“ Có ngay.” Từ Văn Diệu xoay lưng bước ra phòng, tới cửa chợt dừng lại, quay đầu nhìn người yêu xinh đẹp đang nằm lười biếng trên giường, nổi đau bao nhiêu năm bị trục xuất khỏi thế gian như được bù đắp, trong phút chốc cổ họng anh nghẹn cứng, đau khổ ngọt bùi, một lời không thể nói hết được.

“ Em đói bụng!” Vương Tranh với qua nâng cằm anh lên.

“ Rồi, cho em ăn ngay đây!” Từ Văn Diệu giật mình, cười đáp. “ Đợi sau này già rồi, anh cũng sẽ chăm sóc em giống vậy.”

“ Nói bậy, dù em có già cũng không tới nỗi bán thân bắt toại cần người hầu hạ đâu!”

11. Chương 11

Hai ba ngày sau đó, Từ Văn Diệu đều ở nhà chăm sóc cho Vương Tranh, nếu không phải chuyện trọng yếu sẽ không đến công ty. Anh vốn dĩ là người bận rộn nhưng vì Vương Tranh đã cắt giảm hết những xã giao không cần thiết, công việc có thể giải quyết ở nhà đều đem về nhà làm. Chuyện cũng không cách nào hơn. Anh luôn bất an, nếu để Vương Tranh rời khỏi tầm mắt, anh liền cảm thấy không yên lòng.

Nhưng gần đây một dự án quan trọng của công ty xảy ra vài sự cố, Từ Văn Diệu phải tự mình đảm đương, dùng thể lực gia đình mà bắt tay quan hệ với cơ quan tỉnh ủy thành phố G. Bề này lo liệu cầm quân chống địch, cho người đi tìm hiểu thực hư công ty đối thủ, bề kia đích thân giám sát, đốc thúc tiến độ làm việc của nhân viên marketing. Một tuần, ngày nào cũng phải th gia các buổi tiệc xã giao, ăn cơm hữu nghị, mỗi đêm phải mười hai giờ đêm mới về đến nhà, sáng sớm hôm sau lại lật đật chạy tới công ty.

Vương Tranh nguyên bản sống rất nội tại, không hỏi những việc mình không hiểu, cũng chẳng tò mò muốn biết Từ Văn Diệu tất bật làm gì ngoài đường. Chuyện này cố nhiên có một phần là tin tưởng, nhưng một phần lại mang tâm thế phòng bị. Như thể sớm đã tự hiểu lấy để không phải hỏi han điều gì khiến mình bị bề mặt. Từ Văn Diệu mới đầu bận tới mắt tới mũi nên không để ý gì, tới khi rảnh rỗi một chút mới phát hiện thấy Vương Tranh quá mức an phận thủ thường. Bây giờ, cậu đang sống cùng anh, không đả động gì tới chuyện chia tay chia chân, lúc nào cũng là một vẻ mặt trời có sập xuống cũng không hoảng. Trên danh nghĩa thì là không có gì nhưng sự thật lại là không quan tâm. Từ Văn Diệu có vẻ khuya thì cậu cũng không nói năng gì, chẳng có thời gian cùng cậu tới bệnh viện tái khám hay là ở nhà quần quýt nhau, cũng không đặt nửa câu ý kiến. Anh càng nghĩ càng thấy không ổn, đến cả đôi ba câu oán hờn giận dỗi mà người yêu thường nói như ‘lúc nào anh cũng không có thời gian cho em!’ cậu cũng chẳng bao giờ thốt ra.

Có thể là vì cậu thiếu hiểu, có thể vì thói quen, nhưng sao lại cứ lạnh lùng giữ khoảng cách như vậy?

Cứ nghĩ tới thái độ đó của Vương Tranh, Từ Văn Diệu lại lo lắng tự hỏi, sao cậu lại như vậy nhĩ?

Bóng ma Lý Thiên Dương để lại đã ám ảnh Vương Tranh quá nặng nề. Vì tình yêu không chân thành đó mà hôm nay Vương Tranh luôn giữ khoảng cách với người khác, không để bản thân phải lún vào quá sâu.

Đi một bước lại cẩn thận suy tính ba bước. Tuy quyết định sống cùng Từ Văn Diệu nhưng trong tiềm thức luôn đầy ắp phòng bị, có thể rút chân ra bất cứ lúc nào.

Tính cách này của Vương Tranh khiến người khác đau lòng không thôi. Lúc nào cũng co mình tự bao bọc bản thân dưới dáng vẻ hết sức yếu đuối nhưng lại ẩn chứa dũng khí rất lớn, tùy thời tùy lúc sẽ co chân bỏ chạy, lặng lẽ cô đơn đến lạ lùng. Từ Văn Diệu hiểu được điều đó, nhưng tiếc là trong thời gian này không có cách nào ở bên cạnh cậu. Anh biết Vương Tranh không phải bình thường vô lo như vẻ ngoài, nhưng cố tình thay cậu cứ im lặng không nói, hễ khi nào anh giải thích cậu lại sẽ dùng ánh mắt như anh đang làm việc uống công vô ích soi vào anh rồi nhẹ nhàng đáp: Em biết anh bận mà, không sao đâu, chuyện công ty quan trọng hơn.

Song, thứ cảm giác thấp thỏm vô hình đó lại quấy rầy Vương Tranh khiến cậu đêm chẳng thể yên giấc. Đôi lần Từ Văn Diệu giật mình tỉnh giấc, lại thấy cậu đang mở to mắt quan sát anh, hơi thở ập ập phả hết lên trên mặt làm lay động cả lớp lông tơ, nhộn nhạo tới mức anh chỉ muốn ôm lấy người vào lòng rồi đè dưới thân phóng túng một phen. Nhưng sau cùng lại không dám hành động thiếu suy nghĩ. Anh biết thời điểm này là thời gian riêng tư của cậu. Chỉ những lúc khuya khoắt vắng lặng thế này thì bao nhiêu nỗi áp lực tích tụ vào ban ngày của Vương Tranh mới được giải phóng. Tuyệt đối không được quấy rầy, kể cả thân thuộc như anh.

Dần dà sau đấy, Từ Văn Diệu phát hiện Vương Tranh ngày một mất ngủ nghiêm trọng. Cậu sẽ khê khàng rời giường, ra ngoài phòng khách, bật một đĩa nhạc rồi nằm trên ghế nghe bằng tai nghe. Đĩa nhạc rất đa thể loại, có Debussy[1], Haydn[2], đến cả Đặng Lê Quân hay ca kịch Đẻ nữ hoa[3]. Về mặt lúc cậu chìm đắm trong âm nhạc là một loại biểu cảm mà Từ Văn Diệu chưa từng nhìn thấy. Trống rỗng. Như thể đang giải thoát cho con quái thú trong lòng ra để nó cắn nuốt hết mọi cảm xúc của cậu. Ban ngày, cậu là người yêu hoàn hảo của Từ Văn Diệu, là ông chủ hòa nhã vui vẻ với dì Trâu, là giáo sư khoan dung độ lượng trước mặt sinh viên, là đứa con hiếu thuận rất biết nghe lời, biết gọi điện về nhà hỏi thăm gia đình vài ngày một lần.

[1] Claude Debussy (1862-1918) là một nhà soạn nhạc nổi tiếng người Pháp.

[2] Joseph Haydn (1732-1809) một nhà soạn nhạc người Áo xuất chúng trong nền âm nhạc cổ điển.

[3] Là vở kịch Quảng Đông kinh điển kể về chuyện tình giữa công chúa Trường Bình và Chu Thế Hiển.

Nhưng khi đêm xuống, âm nhạc nền nã rót vào lòng, lại tháo bỏ hết mọi mặt nạ cùng những lo âu, để lộ một Vương Tranh mỗi một, mặt mày vô cảm không muốn cười cũng chẳng muốn động đậy, không màng đau thương chẳng đáng giá vờ. Việc Từ Văn Diệu có thể làm vào lúc đó chính là lặng lẽ quay vào phòng, xem như không biết gì, hay như thể trời sáng rồi giật mình tỉnh giấc lại thấy không ai bên cạnh, liền vội vàng chạy tới phòng khách, ôm Vương Tranh đã ngủ say vào phòng, tắt nhạc, cắt đi tai nghe.

Anh muốn thay đổi, muốn lắc mạnh bả vai Vương Tranh để cậu có thể nhìn rõ và tin tưởng vào mình. Nhưng anh lại biết, nếu làm như vậy, Vương Tranh chắc chắn sẽ lại hỏi, Lẽ nào anh thấy em không tin anh? Chỉ cần anh nói thêm một câu, Vương Tranh nhất định hỏi tiếp, Sao anh lại nghĩ em như thế, rốt cuộc là anh không tin em hay không tin vào chính mình?

Sau đó, tình hình chẳng những không được cải thiện mà còn tồi tệ hơn trước.

Phải, quả thật hiện giờ anh đã hoàn toàn có được Vương Tranh, nhưng chỉ trên phương diện thể xác thì có nghĩa lý gì? Xét theo một khía cạnh nào đó, là hoàn toàn vô tác dụng.

Một tháng sau đó, tình hình mới bắt đầu có chuyển biến, Vương Tranh hết thời gian nghỉ bệnh phải quay về trường học, giúp đỡ các nghiên cứu sinh làm luận án. Vì được quay lại với việc mình yêu thích nên tinh thần của Vương Tranh cũng tốt lên rất nhiều. Ban ngày bận rộn, đêm về cũng có thể miễn cưỡng ngủ được nhiều hơn một chút. Dự án ở công ty Từ Văn Diệu cũng đã qua thời kỳ bận rộn, cơ bản mọi việc vận hành theo khuôn khổ, vì vậy anh cũng có thể thả lỏng bản thân hơn. Nhân dịp này, anh dự tính cuối tuần đưa Vương Tranh ra ngoài hẹn hò, dù chỉ là ăn một bữa tối hay xem phim cũng được. Đang lúc nghĩ ngợi thì Vương Tranh gọi điện thoại tới, giọng nói có chút chần chừ, bảo là phó chủ nhiệm khoa cho cậu phiếu ưu đãi giảm giá của nhà hàng Thái, hỏi anh có rảnh không, tối nay đến đó dùng cơm tối.

Từ Văn Diệu giật mình, đây là lần đầu Vương Tranh chủ động hẹn anh ra ngoài nên trong lúc nhất thời đầu óc không tiếp thu kịp. Phía bên kia, Vương Tranh nghĩ là anh công việc bận bịu, liền đổi ý: “ Anh không rảnh cũng không sao, chỉ là phiếu ưu đãi giảm giá mà thôi...”

“ Không, không, anh rảnh chứ, vô cùng rảnh luôn ấy. Em ở đâu? Anh bây giờ rảnh rồi, anh qua đón em nhé?”

Phía đầu dãy bên kia, Vương Tranh hình như đang mỉm cười, đáp: “ Em ở trường, cách nhau cả nửa thành phố, anh không cần phải đến đâu, phiền lắm...”

“ Em khách sáo với anh làm gì...” Từ Văn Diệu đứng dậy mặc áo khoác, vừa nói chuyện điện thoại vừa đi ra ngoài. “ Bây giờ đang lúc tan tầm, khó đón xe, anh cũng không yên tâm để em đi tàu điện ngầm, nên để anh tới đón là tốt nhất!”

Nửa tiếng sau Từ Văn Diệu tới đại học Z, từ xa đã thấy Vương Tranh đứng đợi dưới lầu khoa của cậu rồi, trên người là chiếc áo sơ mi trắng như tuyết, áo khoác màu xám vắt ngang cổ tay, quần âu đen bao phủ lấy đôi chân thẳng tắp, tóc cậu hơi dài bay mềm mại trong gió. Người yêu của anh là một người đàn ông ôn nhuận như ngọc, mi mục đẹp tựa tranh. Từ Văn Diệu chỉ vừa nhìn thấy một Vương Tranh mong manh như thể thôi đã thấy tiêu tán được cơn áp lực đè nén suốt thời gian qua. Có một người như thế cùng mình già đi, thì dù cả đời không thể thực sự tin tưởng nhau hẳn cũng là hạnh phúc nhỉ? Có thể làm rất nhiều việc cho đối phương để cậu được vui vẻ, bản thân khi hồi tưởng lại cũng không thấy gì tiếc nuối, có lẽ cũng là một kiểu ban phúc chăng?

Từ Văn Diệu nghĩ, chắc có lẽ anh đã đặt trọng tâm vào sai chỗ rồi, việc anh có thể làm và cần làm chính là khiến Vương Tranh được an tâm vui vẻ, vừa đơn giản lại vừa thẳng thắn, nhưng kết quả đạt được lại vững vàng và chắc chắn. Anh khẽ mỉm cười, chạy xe từ từ tới rồi dừng lại bên cạnh Vương Tranh. Cậu mở cửa bước vào, lấy phiếu ưu đãi của nhà hàng ra khoe: “ Anh xem, nhà hàng Thái này nổi tiếng lắm đó!”

Nửa tháng nay tới thành phố G này, Từ Văn Diệu đã đi hết những nhà hàng lần khách sạn lừng lẫy tiếng tăm rồi. Nhà hàng Thái này vốn dĩ chẳng được anh quan tâm, nhưng khi thấy Vương Tranh vui vẻ, lại còn có chút hào hứng của trẻ con mong chờ được cha mẹ khích lệ, anh lại thấy cao hứng theo, chòm người qua giúp cậu thắt dây an toàn. “ Thế thì bữa nay anh được thơm lây phần em rồi. Thấy Vương à, thấy khiến tôi được hậu đãi mà lấy làm sợ đó.”

“ Tất nhiên rồi!” Vương Tranh cười. “ Em muốn ăn cà ri cua.”

“ Được, nhưng không thể ăn nhiều quá. Nhớ là em không được phép ăn đồ gì có chất kích thích. Đồ Thái phần nhiều là cay nên phải dặn người ta làm ít cay đi.”

Vương Tranh hào hứng đáp: “ Em ăn không được thì anh ăn, em chỉ cần nhìn thôi cũng được rồi.”

“ Em tha cho anh đi, nửa tháng nay anh toàn ăn cơm ngoài với uống rượu xã giao, bây giờ anh chỉ muốn ăn cháo ngô gặm bánh ngô thôi.”

Vương Tranh do dự: “ Vậy tụi mình về nhà nấu ăn đi, hôm nay không đi nhà hàng.”

Từ Văn Diệu quay sang néo cằm nắn má Vương Tranh một trận, sau đó mới hài lòng khởi động xe: “ Vì em có gì anh không chịu được, với lại chẳng mấy khi em muốn ăn gì đó.”

Anh khẽ liếc nhìn cậu, ẩn ý nói tiếp: “ Hơn hết, anh thích em có thể tùy hứng một chút.”

Vương Tranh không đáp mà chỉ nhìn anh, Từ Văn Diệu nheo mày hỏi: “ Sao hả, bỗng dưng thấy anh vĩ đại quá phải không?”

“ Không.” Vương Tranh khó chịu quay đầu, lí nhí nói: “ Có khi tùy hứng là đáng yêu, nhưng lại có lúc gây ra họa. Em gò ép bản thân cũng đã mấy mươi năm, bây giờ không nên thay đổi làm gì.”

Từ Văn Diệu bất chợt hăm phanh, xoay người nắm tay Vương Tranh: “ Nếu mẹ bắt ăn món em không thích, em có từ chối không?”

“ Không.”

“ Nhưng em vô cùng ghét món đó?”

“Vậy thì chắc là sẽ không ăn...” Vương Tranh khẽ ngáp ngừng. “Nhưng đó là mẹ em, em gây ra bao nhiêu là chuyện khiến ẹ đau lòng thất vọng. Mẹ rất thương rất yêu em, nhưng chuyện như vậy cũng không ít.”

Từ Văn Diệu thở dài, nói: “Anh cũng vậy, cũng giống mẹ em muốn cho em điều tốt nhất. Nhưng đâu mới là tốt nhất phải do chính em quyết định. Em không nói, anh lợi hại cỡ nào cũng sẽ có lúc đoán sai.”

“Anh mong em có thể thẳng thắn nói những điều em nghĩ với anh, sau đó thì kiên trì với những ý nghĩ đó, có như vậy anh mới nghe và làm theo. Nhưng quan trọng là,” Từ Văn Diệu chợt đánh mặt, nói bằng giọng trầm trọng. “Không được nói chúng ta không hợp hay không ổn. Anh nói cho em biết, chúng ta sẽ không bao giờ có chuyện không ổn. Lần tới anh còn nghe thấy em nói như vậy thì đừng trách sao anh lại trừng phạt em.”

Vương Tranh thấp giọng mắng: “Đồ chủ nghĩa quân phiệt!”

“Phải, em nói đúng rồi, ba đời nhà anh đều là quân nhân cả, chỉ cần có lợi cho nhiệm vụ, ổn định được lòng quân thì dù là chủ nghĩa quân phiệt cũng đã làm sao nào?” Từ Văn Diệu nheo mắt nhìn cậu, ngữ khí nặng nề: “Đời này em định sẵn gắn chặt với anh rồi, có muốn hay không cũng chẳng thay đổi được gì đâu! Tính lắm trận rút lui hả, muộn rồi cưng!”

Vương Tranh kìm lòng không được mà cười mắng: “Từ Văn Diệu, anh đừng cảm quá ha!”

Từ Văn Diệu lại khởi động xe chạy đi tiếp, nói: “Nhà mình cứ vậy đi, việc lớn anh làm chủ, việc nhỏ em quyết định. Tiêu chí hàng đầu là yên bình và đoàn kết, còn hình thức cụ thể thì từ từ thương lượng sau.”

“Được, vậy anh nói xem, đâu là việc lớn, đâu là việc nhỏ?”

Từ Văn Diệu cười híp cả mắt, nói: “Việc nhỏ là thu chi gia đình, bạn bè khách khứa, ăn ở ngủ nghỉ vân vân, em muốn sao cứ định vậy. Còn việc lớn chính là quốc kế dân sinh, đối ngoại chu toàn,” anh dừng lại một chút rồi nói tiếp, “thêm cả chuyện trên giường nữa, đó là việc nhằm góp phần xây dựng và ổn định gia đình.”

Vương Tranh giật mình, sau đó hiểu ra, mặt mày đỏ ửng, mắng: “Dẹp đi!”

“Anh nói thật mà Tiểu Tranh. Anh là người đàn ông của em! Em hiểu điều đó có nghĩa gì không? Chính là, bất cứ lúc nào anh cũng ở bên cạnh em. Em muốn anh làm gì anh cũng sẽ làm cho em, nhưng đương nhiên phải là chuyện không trái pháp luật.” Từ Văn Diệu bật cười, nắm lấy tay Vương Tranh. “Nắm tay đi bên nhau tới già! Chúng ta không ai phản bội lời hứa này, được không?”

“Em không đời nào làm thế!”

“Anh biết là em không làm. Ý của anh là, mong em hãy cứ thoải mái yêu cầu và tùy hứng với anh, dù có quá đáng cũng không sao. Giống như tối tối ngủ không được, em có thể gọi anh dậy cùng thức đêm sao với em. Hai người cùng nghe nhạc cũng rất lãng mạn đó. Em nhớ trước đây chúng ta từng nói chuyện về Vivaldi chứ?”

“Nhớ!” Vương Tranh chần chừ hỏi: “Em mất ngủ làm phiền tới anh hả?”

“Không có, nhưng anh không muốn em một mình bỏ ra phòng khách nằm nghe nhạc,” Từ Văn Diệu sẽ sàng nói. “Anh hi vọng vào những lúc như vậy em có thể gọi anh cùng dậy, cả hai cùng tâm sự. Tin anh, hai người cùng giải quyết sẽ dễ hơn nhiều.”

Vương Tranh gục đầu xuống, rất lâu sau mới đáp: “Em biết rồi!”

Hai người vừa lái xe vừa trò chuyện, thoáng chốc đã tới nhà hàng Thái. Từ Văn Diệu ngừng xe. Cả hai sóng vai chậm chậm đi vào, tán gẫu đôi ba chuyện phiếm. Từ Văn Diệu nói một cách gãy gọn và đơn giản nhất về những dự án hiện tại của công ty cho Vương Tranh nghe. Vương Tranh nói về chuyện luận văn nghiên cứu bấy lâu của cậu chuẩn bị đưa đi xuất bản.

Nhân viên lễ tân đưa hai người vào bàn ăn khuất trong dãy hành lang phủ đầy trúc kiểng và mặt tường thủy tinh có nước chảy. Vương Tranh gọi những món mà cậu thích. Từ Văn Diệu chỉ chọn mỗi món cháo hải sản. Trong khi đợi thức ăn mang lên, Từ Văn Diệu vào phòng rửa tay, anh vừa đóng cửa đang lúc rửa tay đột nhiên nghe bên ngoài có tiếng đôi co của hai người.

Giọng nói với điệu bộ vô cùng lưu manh của người trẻ tuổi hơn: “ Chứ J à, hôm nay đã quá ngày mười lăm rồi, phải chăng chú nên tính tiền nợ cho tôi?”

Giọng của người có vẻ hơi đứng tuổi có chút run rẩy và hoảng sợ, đáp: “ Tôi, bây giờ tôi không có nhiều tiền đến thế.”

“ Không có tiền mà dám tới đây? Đùa hả ông? Giá cả nơi này đâu có rẻ? Ông tính giỡn mặt với tôi hả? Nhanh lên, mau móc tiền ra, không thì đừng trách tôi không biết kính lão đắc thọ?”

“ Tôi, tôi không tới đây để ăn uống mà đến để làm việc. Tôi vẫn chưa được phát lương. Khoảng hai ngày nữa được không? Hai ngày nữa...”

“ Mẹ ông chứ, lão ẻo[4] kia, ông định chơi ai hả? Không trả tiền phải không, mẹ kiếp lão đây đánh ông...”

[4] Nguyên tác: có nghĩa là thúy tình, là tiếng lóng ám chỉ người đồng tính, xuất hiện trong giới gay của Đài Loan

Từ Văn Diệu nghe thấy chợt thở dài nghĩ, lẽ nào lại trùng hợp đến thế. Anh đẩy cửa bước ra, thấy một gã thanh niên ăn vận hết sức lưu manh đang xách cổ áo một người đàn ông trung niên, nắm đầm gờ cao chuẩn bị hạ thủ. Từ Văn Diệu không chút đắn đo, xắn lên vắn cổ tay của gã thanh niên kia, bẻ quặt ra sau lưng, rồi dè đầu gã xuống. Đoạn, anh lại ngược nhìn người vẫn còn đang run sợ, mặt mày thảm bại kinh hãi kia. Đối phương nếu không phải là Trương Quý Sinh thì còn ai vào đây nữa?

“ J, sao lại là anh?”

“ Không phải, tôi không phải!” Trương Quý Sinh hốt hải lùi ra sau, cật lực lắc đầu, tính xoay lưng bỏ chạy khỏi phòng rửa tay. Từ Văn Diệu nghiêng rằng, bước lên kéo áo người đàn ông lại, quát: “ Chạy con khỉ! Không phải anh thì là ai hả?”

Trương Quý Sinh sợ hãi, mắt đỏ hoe lên, hai tay bưng mặt, đau khổ chối: “ Tôi, tôi, tôi... cậu nhận lầm người rồi, thật sự đã nhầm lẫn...”

“ Được rồi, anh đừng che mặt nữa, tôi thấy rồi.” Từ Văn Diệu mất kiên nhẫn bỏ tay đang kéo áo Trương Quý Sinh ra, bỗng nhiên lại nghe thấy anh ta thét lên: “ Coi chừng!”

Từ Văn Diệu kịp thời xoay người, vung chân đá gã lưu manh kia một cú, sau đó liên tục tung cước vào hấn làm hấn bật ngã ra sàn, anh tiếp tục bồi thêm mấy đạp, toàn nhằm vào chỗ hiểm. Tên ma cô kia thảm thiết rống lên. Từ Văn Diệu đánh đã tay rồi, ngược đầu lên thấy Trương Quý Sinh định chạy, liền quát: “ Trương Quý Sinh, anh có giỏi thì cứ thử chạy đi!”

Trương Quý Sinh run run không dám vắn tay nắm đầm cửa. Đúng lúc này, cửa lại bị đẩy từ bên ngoài vào, bảo vệ nhà hàng cùng một người đàn ông mặc tây trang mang giày da bước vào. Người đàn ông đó trông trẻ hơn Từ Văn Diệu một chút, dáng người cao ráo, mũi thẳng, mắt sâu hun hút khiến gương mặt điển trai nom như phủ một tầng sương giá. Anh ta quét mắt liếc Trương Quý Sinh một cái, lại nhìn Từ Văn Diệu, rồi bước lên giới thiệu: “ Xin lỗi anh, nhà hàng chúng tôi không chào đón những người tới đây để đánh nhau, vì vậy anh và bạn của anh có thể ra ngoài tiếp tục không?”

Từ Văn Diệu không hề tức giận lại còn mỉm cười hỏi: “ Anh thực sự muốn đuổi tôi?”

“ Đừng, đừng. Chỉ là hiểu lầm thôi. Giám đốc Hách, tất cả chỉ là hiểu lầm,” Trương Quý Sinh vội vã nói. “ Người này tới kiểm chuyện với tôi, còn anh Từ đây vì bất bình nên ra tay giúp đỡ.”

“ Nói vậy, người thanh niên này tới vì ân oán cá nhân của anh?” Giám đốc Hách lạnh lùng, cao giọng hỏi. “ Lập tức quay về quầy bar cho tôi, tháng này trừ anh một nửa tiền thưởng!”

“ Dạ, dạ!” Trương Quý Sinh ử dột bước ra ngoài, lúc bước qua cửa còn lo lắng mà quay đầu liếc nhìn Từ Văn Diệu. Từ Văn Diệu vắn tay ra hiệu cho anh cứ đi đi, sau đó quay sang hỏi giám đốc Hách: “ Gã kia...”

“ Tổng cổ hấn ra khỏi đây!” Giám đốc Hách ra lệnh cho hai bảo vệ nhưng rồi lại đổi ý. “ Khoan đã, đem hấn tới văn phòng tôi, tôi có chuyện cần hỏi.”

Bảo vệ nhanh chóng kéo tên lưu manh kia đi. Từ Văn Diệu phủi áo, bước đi rửa tay, lấy khăn lau tay, nhìn trong gương thấy giám đốc Hách kia vẫn chưa rời khỏi, bèn hỏi: “ Giám đốc còn có việc gì à?”

“ Anh quen J ư?”

“ Phải.”

“ Anh ta không có bạn ở thành phố G này, hẳn anh là bạn trước đây?”

Từ Văn Diệu khẽ mỉm cười. “ Suy đoán của anh rất chính xác, chúng tôi quen nhau cũng mười năm rồi.”

“ Vậy à.” Giám đốc Hách gật gù, khẽ hạ giọng hỏi: “ Anh và J, giống nhau?”

“ Giống nhau là sao?”

Giám đốc Hách không trả lời, chỉ trịnh trọng nói: “ Thưa anh, tôi mặc kệ trước kia hai người quen biết thế nào, nhưng hiện giờ Trương Quý Sinh là nhân viên của tôi, vì vậy mong anh sau này đừng đem rắc rối không cần thiết đến chỗ anh ta làm việc nữa.”

Từ Văn Diệu cười đáp: “ Tôi cũng có rất nhiều nhân viên, tôi hiểu chứ.”

Giám đốc Hách im lặng lùi về sau một chút, trên mặt là nụ cười hết sức khuôn mẫu: “ Vậy thì, hoan nghênh anh đã tới nhà hàng của chúng tôi. Lát nữa thanh toán, nhà hàng sẽ chiết khấu cho anh”

“ Cảm ơn.”

Từ Văn Diệu bước ra khỏi nhà vệ sinh, thở ra cơn tức đã kìm nén ban nãy, lấy lại vẻ bình thản lúc đầu, quay về chỗ Vương Tranh. Anh miễn cưỡng dẹp chuyện của Trương Quý Sinh cùng mối phức cảm của mình qua một bên. Khi đi qua đoạn hành lang mới để ý thấy nhà hàng này trang trí rất đặc biệt. Dường như nước nhỏ gấp khúc khéo léo chia không gian thành hai phần. Cách đó không xa là nhà thủy tạ làm bằng tre, trên sân thượng có một quầy bar, ánh đèn đỏ lam tím vàng biến đổi liên tục. Giữa quang cảnh đó là tiếng lao xao của một người gầy còm cô độc đang bận bịu ở nơi đó. Và rồi như cảm nhận được ánh nhìn của Từ Văn Diệu mà khẽ ngước lên. Ngập trong ánh đèn mờ tỏ, Từ Văn Diệu như nhìn thấy lại người tình lớn tuổi đầy dịu dàng quyến rũ năm xưa. Từ Văn Diệu như gặp phải quỷ mị, lòng còn cào cào sóng dậy. Lúc này, anh không chùn chân trước quá khứ nữa, dù phải nhớ lại những xấu hổ cũng như tiếng thét gào đầy cuồng điên đau khổ cũng không sao. Láng máng, anh nhìn thấy mình mười tám tuổi nói rằng: “ Cứ vậy đi, mẹ nó, cứ vậy đi! Mình cứ sống như vậy đi...”

Anh vẫn còn nhớ rất rõ, trong bốn bề huyên náo đó, bản thân vừa trải qua một cuộc ẩu đả, mồ hôi chảy ròng ròng, bắp vai còn bị đâm ột dao, máu tuôn không ngừng. Khi ấy trẻ người nèn rất hung hăng, dù có bị thương cũng không suy chuyển được chút tự tôn nào. Anh cởi áo lau máu trên vai. Sau đó nghe thấy tiếng người tình lớn tuổi kia hốt hoảng chạy tới trước mặt, cả người run rẩy, nói không được lời nào. Từ Văn Diệu mất kiên nhẫn hất tay anh ta ra, nhưng đối phương vẫn cố chấp giữ anh lại, lấy hòm thuốc xử lý vết thương cho anh.

12. Chương 12

“ Đừng làm vậy nữa được không?” Sau khi băng bó xong vết thương, J sợ hãi nói. “ Đừng ra ngoài uống rượu đánh nhau nữa, tôi sẽ lo lắng...”

Lúc đó, anh đã trả lời thế nào nhỉ? Mẹ kiếp, anh bắt lắm mồm giùm, can gì tới anh hả? Từ Văn Diệu không nhớ, nhưng chắc chắn phải lời hay ho gì rồi. Anh nói chẳngặng hai câu đã nổi sùng lên, đề người kia xuống dưới thân, vừa xé quần áo đối phương vừa nói: “ Rảnh quá chỉ giỏi nói nhảm vậy chi bằng để tôi thỏa mãn một phen đi.”

Trong suốt quá trình đó, anh nhớ là J rơi lệ mãi. Đây là lần đầu, cũng là lần duy nhất, anh thấy J khóc. Bởi vì đau ư? Thiếu niên mười tám tuổi ngây thơ kết nguyên nhân là vì đau đớn tới sung sướng, xong việc còn xoa đầu đối phương mà cười nhạo: “ Anh làm gì giống như đàn bà vậy, tới cao trào liền không kiềm chế được khóc nức lên.”

Ngày ấy, vì quá khờ dại và nông nổi nên chẳng hiểu biết gì, lại còn do quá trẻ mà cứ làm càn không kiêng nể, chẳng màng luân lý. Nhưng thời gian cứ trôi trôi đi mất, tuổi tăng người cũng khôn ra, cuối cùng cũng thấy được những gì sau bức màn che. Và chính vì đã hiểu được nên mới thấy những tự cao cùng bùng bình

khi đó chẳng qua chỉ để muốn che lấp đi sự hèn nhát cùng xấu xa của mình. Tại sao J có thể dễ dàng tha thứ tới vậy? Lẽ nào là do anh ta đã nhìn thấy chỗ tận cùng của sự hèn mọn yếu đuối đó, bởi anh ta cũng có. Hai người trong lúc ấy, một u mê, một thấu suốt, không thể cùng nhau đi tới cuối cùng, vậy nên chia ly vô hình trung trở thành lá bài cuối cùng chờ xem ai sẽ là người lật lên trước mà thôi.

Từ Văn Diệu thu hồi ánh mắt, đi về phía Vương Tranh. Ở góc độ của anh, Vương Tranh đang khẽ cúi đầu, đôi má trắng trẻo bị các sợi tóc đen lưa thưa che đi làm những đường nét ấy càng thêm tinh mỹ. Cậu vẫn còn xem thực đơn, bất chợt ngẩng đầu mỉm cười nhìn anh, như thể muốn hỏi, sao anh còn không tới đây vậy.

Đúng thế! Đây mới là nơi anh cần phải tới! Từ Văn Diệu cũng mỉm cười, sải bước về chỗ. Một nửa cuộc đời đều đã trôi qua như vậy. Rất lâu về trước, trong buổi chiều muộn một ngày hè, người thầy giáo trẻ bị một quả bóng rổ đánh trúng đã không lo ình trước mà lại nhìn anh mỉm cười. Còn hiện tại, người yêu của anh lại đang ngồi bên bàn ăn, mỉm cười hiền hòa. Hai nụ cười trùng lặp, tình cờ hợp thành một vòng tròn nhỏ, bao phủ lấy đường như tất cả cảm tình trong suốt mấy mươi năm của Từ Văn Diệu.

Từ Văn Diệu đi sang ngồi xuống ghế, hỏi: “ Không phải em đòi ăn cà ri của à? Sao không ăn đi?”

“ Tại đợi anh đó.” Vương Tranh cười, lấy kìm gấp cái càng cua to nhất, đưa tới trước mặt Từ Văn Diệu. “ Anh làm đi.”

Từ Văn Diệu trong lòng ngây ngất, mỉm cười nhìn Vương Tranh rồi tách vỏ cua ra, đưa thịt lên miệng cậu, yêu chiều nói: “ Em ăn đi. Biết ngay em sẽ bắt anh làm mà.”

Vương Tranh thích chí, không khách sáo ăn hết thịt cua trong tay Từ Văn Diệu. Bên này anh lại lấy một miếng mai có chứa gạch cua đưa sang, Vương Tranh lấy thìa xúc ăn say sưa, chốc chốc lại nói: “ Ngon quá! Anh, em muốn ăn thêm thịt càng nữa.”

“ Được, đợi một chút. Em ăn từ từ thôi, uống chút nước canh này.”

“ Ai da, anh đừng lột vỏ con này giùm em, để em tự làm.”

“ Thôi, em đừng chạm vào kéo tay ám đầy mùi hết.”

“ Anh, bỗng dưng em nhớ ra chuyện này.”

“ Chuyện gì?”

“ Mới nãy anh đi toilet xong, đã rửa tay chưa đấy?”

Hai người vừa ăn vừa cười đùa. Chốc sau, trước mặt Từ Văn Diệu là một núi vỏ cua, toàn bộ số thịt đều vào bụng Vương Tranh hết. Anh chỉ ăn qua loa vài cái chân cua, rồi ép Vương Tranh cùng anh ăn cháo hải sản, một ít cải rổ[5]đông lạnh cùng vài miếng điểm tâm Thái. Bữa ăn có thể nói là rất ngon cũng rất vui.

[5] Tên tiếng Anh là Chinese Brocoli còn được gọi là “ kailaan” hay Cải làn (theo tiếng Quảng Đông gọi là kai – lan)... thuộc họ thập tự. Cây có tốc độ phát triển mạnh mẽ, sản xuất được lâu dài, cọng lớn và lá rất bóng, thu hoạch dễ. Sức chống chịu tốt ở vùng khí hậu nhiệt đới. Năng suất cao, chất lượng tốt. Lá không bị rách khi vận chuyển đi xa. Cải rổ sử dụng được cả thân và cành, có tác dụng rất tốt cho những người mắc bệnh tim mạch, tiểu đường, chữa bệnh ho và có tác dụng chống bệnh ung thư.

Họ rửa tay bằng nước ấm mà nhân viên nhà hàng mang đến, rồi dùng khăn lạnh lau khô tay. Sau đó, Từ Văn Diệu gọi tính tiền, lúc chờ người ta đưa hóa đơn thì Vương Tranh nói: “ Bên kia có người cứ nhìn anh kìa.”

“ Hả?” Từ Văn Diệu có chút sượng sùng. “ Ai mà có mắt dữ vậy, chắc tại anh đẹp trai quá?”

“ Em thấy trong mắt anh ta không hề có ý thưởng thức như anh nói.” Vương Tranh cười cười. “ Đừng nói là lúc đi toilet anh chọc ghẹo nhân viên xinh đẹp nào đó chứ? Anh xem, giám đốc đang lườm anh kìa.”

Từ Văn Diệu liền xoay đầu lại, thấy giám đốc Hách mặt mày đanh lại như băng trừng anh, vừa nhác thấy anh quay lại liền cười lạnh chuyển tầm mắt, nhưng ý khiêu khích thì rõ mồn một. Từ Văn Diệu khẽ nhú mày nói: “ Kệ anh ta. Nếu thái độ phục vụ không tốt lần sau không ghé nữa.”

Vương Tranh gạt đầu, nói: “Ừ, không có gì tới đây tiêu tiền còn phải xem sắc mặt người khác.”

Đang nói, nam nhân viên mặc trang phục truyền thống Thái Lan bước đến, giao hóa đơn cho Từ Văn Diệu. Anh đưa thẻ ra, nhân viên nhận lấy rồi mang tới quầy thu ngân. Đúng lúc này, một nhân viên khác bưng một khay bên trên có hai ly cocktail màu lam đến đặt trên bàn hai người. Từ Văn Diệu sa sầm mặt xuống. Vương Tranh nhú mày nói: “Anh nhầm rồi, chúng tôi không gọi cái này.”

“Vâng, đây là món giải khát mà giám đốc của chúng tôi gửi tặng hai vị,” nhân viên lễ phép đáp. “Đây là loại cocktail mà bartender của chúng tôi mới điều chế, vẫn chưa chính thức đưa vào thực đơn.”

Đối phương khẽ ngừng lại một chút mới nói: “Giám đốc nói, là quà đáp lễ cho anh này vì lúc nãy đã giúp đỡ nhân viên của chúng tôi trong nhà vệ sinh.”

Vương Tranh khẽ chau mày nghi ngờ, quay sang hỏi Từ Văn Diệu: “Anh giúp chuyện gì cơ?”

“Không có gì, chỉ tiện tay hỗ trợ thôi,” Từ Văn Diệu khó chịu, mơ hồ nói. “Em không thể uống rượu, nên chúng ta không nhận nhé?”

Vương Tranh còn chưa kịp đáp nhân viên nọ đã mau chóng bổ sung: “Xin quý khách đừng lo, loại cocktail này có hàm lượng cồn rất thấp, hơn nữa còn có một cái tên rất hay là Yesterday once more.”

Vương Tranh nhàn nhạt cười, cầm ly lên nhấp một ngụm, gạt đầu nói: “Mới uống vào thì hơi đắng, sau thì ngọt và thanh. Trở lại ngày hôm qua đúng là một cái tên nhiều hàm ý.”

Từ Văn Diệu vỗ bàn, uy nghi đánh mặt nói với nhân viên: “Anh còn việc gì không? Nếu không thì mời đi cho.”

“Vâng, được ạ.”

“Nhấn lại với giám đốc của anh, món quà cocktail này Từ Văn Diệu đã nhận, hôm nào có cơ hội tôi sẽ đáp lễ.”

Anh nói xong, không ngó ngang gì tới người phục vụ kia nữa, nhìn Vương Tranh, rất lâu sau đó đột nhiên mỉm cười, nói: “Tiểu Tranh, anh hiểu rồi.”

“Hiểu chuyện gì?”

“Phải biết đối mặt với những gì đã qua. Đi thôi, anh đưa em đi gặp một người.”

“Ai cơ?”

“Còn nhớ chuyện anh từng kể không? Hồi mười tám tuổi anh từng có người tình đầu tiên là một người điều chế rượu. Giờ chúng ta cùng đến gặp anh ta.”

Vương Tranh ngồi im, sau đó nhìn anh, hỏi: “Có thật là anh đã sẵn sàng không?”

Từ Văn Diệu khẽ thở dài: “Thật ra, người có sẵn sàng để đối đầu không phải anh, mà là em, Tiểu Tranh à. Em đã chuẩn bị đầy đủ để bước vào quá khứ của anh không?”

Vương Tranh chột biến sắc, cắn cắn môi dưới, nói: “Em muốn biết.”

“Cho dù con người thật sự của anh rất xấu xa, đã từng là thứ không ra gì em cũng muốn biết ư?”

Vương Tranh suy nghĩ một lúc mới đáp: “Kỳ thật em cũng không phải là người hay ho gì. Tính tình yếu đuối, lại còn cố chấp. Nhưng, chẳng phải anh cũng chưa bao giờ thất vọng vì em đó sao?”

“Được, bây giờ chúng ta cùng đi,” Từ Văn Diệu nắm lấy tay cậu, bất an nói, “Anh nói thật với em, hiện tại anh không đủ sức đối diện anh ta một mình. Anh rất cần có em.”

Vương Tranh không nói, chỉ siết chặt tay anh lại.

Trong mắt Vương Tranh, người đàn ông chừng bốn mươi tuổi, tên J, trông không hề mệt mỏi tang thương như Từ Văn Diệu đã miêu tả. Mà ngược lại. Cậu nhận thấy, nếu loại trừ đi thần sắc có chút yếu nhược cùng sợ hãi trên mặt thì đối phương có sự dịu dàng mà cậu không thể tưởng tượng ra. Là sự dịu dàng toát ra từ tận cốt tủy. Theo như hiểu biết của Vương Tranh, đó chính là loại khí chất nhu hòa, đậm thắm chỉ

có ở nữ giới, nhưng khi đặt trên người đàn ông đó càng trông có vẻ mê hoặc người khác hơn. Đối phương như một con trai ngọc cầm lạng, đem hạt bùn cát nhỏ mà cuộc sống đã vớt lên mình nó để ôm ấp ngâm ủ mãi, rồi còn chịu đựng hết những đòn đau mà không ai biết đến, kết tinh thành viên ngọc trai bóng bẩy xinh đẹp.

Chỉ chớp mắt giao ngộ, Vương Tranh liền thấy có hảo cảm với J. Anh ta không giống Tạ Xuân Sinh. Tạ Xuân Sinh có thể khiến người khác yêu quý, nhưng bên trong lại kèm theo tức giận, vừa bi thương vừa bất hạnh. Cộng thêm mối quan hệ trước đây của Từ Văn Diệu và cậu ta nên đối với Vương Tranh giữa cậu ta và Tạ Xuân Sinh luôn có một khoảng cách dò xét trông chừng. Còn J thì khác. Hồ như là vào cái nhìn đầu tiên, Vương Tranh liền mơ màng nhận thấy được sự bi ai hòa cùng đau đớn dấy lên từ trong dạ. Ban đầu cậu còn hoang mang không biết sự đồng cảm đó đến từ đâu, nhưng khắc sau liền hiểu được, ở một khía cạnh nào đó, J là một phiên bản khác của cậu. Vương Tranh nghĩ, cậu có thể nhìn thấy những áp lực cũng như vết thương lòng anh ta đang mang từ đằng sau sống lưng gầy yếu, từ trong đôi mắt đầy trốn tránh, từ trên gương mặt luôn dùng nụ cười miễn cưỡng nhằm che lấp khổn cùng. Từ tất cả, có thể đọc ra được rất nhiều những phiền muộn, khó khăn và bất đắc dĩ.

Thậm chí, Vương Tranh còn nghĩ rằng, bản thân cậu không ra nông nổi như J là vì mình may mắn. Vừa sinh ra đã có một người mẹ chuyên quyền, dù có đang lúc bất hạnh cũng nhận được sự quan tâm cũng như yêu thương từ phía gia đình và bạn bè, nên có thể vững bước theo đuổi tương lai, tạo thành tính cách kiên cường và đơn giản như bây giờ.

Cả ba người đều có chút căng thẳng. Từ Văn Diệu hoang mang trong việc chìm sâu vào hay tránh đi chuyện ngày cũ. J vùng vẫy trong những vô vọng và tự ti của cơn cảm thức xưa. Vương Tranh là phức tạp nhất, vừa bi ai vì J vừa thấy cần có trách nhiệm với Từ Văn Diệu. Sau khi đơn giản giới thiệu lẫn nhau, tình hình nhất thời trở nên bế tắc và đầy ngượng ngùng. J như đắp thêm lớp mặt nạ mỉm cười gượng gạo, Vương Tranh dường như bị nụ cười đau đớn bi thảm đó găm vào lòng, không chịu được liền vô thức nhìn đi hướng khác, Từ Văn Diệu vô thức nhíp tay trên quầy bar.

“À, thì...” J cố lấy dũng khí mà mở miệng. “Hai người, có muốn uống gì không? Tôi, tôi mời.”

Từ Văn Diệu liền phản xạ có điều kiện đáp: “Không cần đâu, Tiểu Tranh không thể uống đồ có chất cồn, tôi phải lái xe, không uống!”

“Tôi, tôi sẽ chế cocktail ít cồn...”

“Không cần...”

“Vậy cũng được.” Vương Tranh cắt ngang lời Từ Văn Diệu, mỉm cười nhìn J.

“À, có ngay.” J cao hứng, cúi đầu chế rượu, bởi vì có chút căng thẳng nên lại run tay khiến bình rượu chạm vào ly kêu leng keng.

Chốc sau, một ly rượu màu hồng nhạt đựng trong ly thủy tinh martini hình tam giác được đặt trước mặt Vương Tranh. Cậu bưng lên uống một ngụm, vị giòn ngọt, mùi rượu cũng rất lợi hại, lại còn có mùi hương thoang thoảng rất thanh.

“Ngon lắm. Cảm ơn anh. Loại này tên gì?”

“Bầu trời hồng tinh,” J cúi đầu, ngập ngừng đáp. “Tôi không học hành nhiều nên đặt tên cũng khó nghe.”

“Bầu trời hồng tinh, nghe như thời thanh xuân của tuổi trẻ vậy, vị rất tuyệt, mới uống thì thấy vị ngọt, sau lại chan chất, quả thật như đã khái quát được cảm giác nên có ở lứa tuổi đó.”

“Thật ư?” J mỉm cười: “Cậu giải thích như vậy thì dường như ý nghĩa của ly rượu này đã khác đi rồi.”

“Chắc nhiều bạn nữ thích lắm nhỉ?”

“Đúng thế, nhiều bạn nữ tới đây đều gọi loại rượu này. À,” J bất chợt nghĩ tới chuyện gì, sợ hãi liếc mắt nhìn Từ Văn Diệu, nhỏ tiếng giải thích. “Không phải tôi cố tình làm loại này cho cậu uống đâu, vì nồng độ cồn của nó thấp, lại còn ngọt...”

“ Không sao, phải là tôi có lỗi mới đúng. Sức khỏe tôi không tốt nên không thể thưởng thức được những loại cocktail khác của anh, tôi thấy tiếc lắm đó.”

“ Được rồi!” Từ Văn Diệu chen miệng vào, không kiên nhẫn mà giằng lấy ly rượu của Vương Tranh, uống cạn một hơi hết sạch, bĩu môi nói: “ Vừa ngọt vừa chất, có gì ngon?”

“ Từ Văn Diệu!” Vương Tranh nhú mày quát anh, rồi ngay lập tức đổi khẩu khí, quay sang nói với J lúc này đây khuôn mặt đang sượng trân: “ Xin lỗi anh!”

“ Không, không có gì.” J cúi đầu, lúi cúi lau mặt quày, mỉm cười vừa bi thương vừa tự giễu. “ Thật ra loại cocktail đó cũng không có gì ngon cả.”

Bầu không khí lại trầm trọng và đặc quánh sự khó chịu. Từ Văn Diệu tháo bỏ cúc áo trên cùng, thở dài một tiếng, nhỏ giọng nói: “ J, xin lỗi.”

“ Không sao đâu.” J ngẩng đầu mỉm cười.

“ Làm cho tôi ly nào mạnh một chút, tôi không quen uống loại này, còn Tiểu Tranh thì nước ngọt là được rồi.”

“ À, có liền.”

J thành thạo điều chế ra một ly rượu màu vàng sáng sủa, vắt thêm vài giọt nước chanh, điểm thêm một quả anh đào, đẩy sang cho Từ Văn Diệu với vẻ lấy lòng: “ Đây là Sidecar, rất hợp để uống sau bữa ăn.”

“ Tôi biết, hồi trước ở Mỹ vẫn thường uống, không ngờ sau mấy năm về nước lại được uống loại này lần nữa, còn do anh pha.” Từ Văn Diệu cười, uống một hớp, gật đầu khen ngợi: “ Quả nhiên rất ngon, rất đúng điệu.”

J khẽ mỉm cười, lo lắng nhìn Vương Tranh, thấy cậu không mất hứng liền cười nói: “ Hóa ra sau đó cậu còn đi du học nữa.”

“ Ủ, từng du học, lấy được văn bằng thạc sĩ, bây giờ thì mở công ty. Chắc anh không ngờ tên côn đồ năm đó lại có được thành công như bây giờ.”

“ Cậu chưa bao giờ là kẻ lưu manh du thủ du thực cả,” J thở dài. “ Tôi luôn tin chắc rằng cậu sẽ làm nên chuyện lớn, giống như bây giờ vậy.”

“ Anh cũng không tồi, dù một tay không còn linh hoạt nữa nhưng vẫn có thể pha chế ra loại rượu ngon như vậy.”

“ Tôi làm bartender lâu rồi mới có được kinh nghiệm phong phú như thế, với lại tôi bị thương tay phải.”

“ Tay phải?”

“ Ủ, cậu không biết là tôi thuận tay trái sao?” J yếu ớt mỉm cười.

Tuy rằng ở chung một thời gian dài, nhưng khi đó Từ Văn Diệu còn quá trẻ, sao thèm chú tâm để ý J thuận tay trái hay phải? Anh im lặng, một lát sau thì nắm lấy tay Vương Tranh như muốn nạp thêm năng lượng. Vương Tranh mỉm cười nhìn anh. Từ Văn Diệu xoay đầu nhìn J giờ đã thương hải tang điền, trịnh trọng nói: “ Thật lòng xin lỗi anh!”

J giật mình, trợn mắt ra nhìn.

“ Tuy lời xin lỗi này muộn mất mười năm, nhưng cũng phải nói ra, tôi không có ý gì khác, chỉ là muốn xin lỗi anh.”

“ Nhưng,” J hoang mang liếc nhìn Vương Tranh, rồi hỏi Từ Văn Diệu, “ sao cậu lại phải xin lỗi?”

Đúng vậy, vì sao? Vì trong suốt những năm tháng rực rỡ nhất, đã nhần tâm giảm đập lên tình cảm của người khác? Giày xéo trái tim đối phương? Đổ hết mọi tội lỗi xấu xa trong lòng lên đầu anh ta? Để anh ta cả đời đau khổ, mê man không lối thoát? Nhưng tháng năm đều đã trôi qua, cảnh còn người đi mất, mọi chuyện đều bị biến cả thời gian cuốn phăng đi. Đối với anh mà nói đó là trách nhiệm tâm lý nặng nề, có lẽ với người ngoài cuộc âu lại là những chuyện không đáng quay đầu lại hồi tưởng.

Vương Tranh khẽ nhắm mắt, thở dài một tiếng.

“ Tôi không thấy cậu có gì cần phải xin lỗi cả.” J xấu hổ gục đầu xuống, bàn tay run lên bần bật. nhưng giọng nói lại rất vững vàng. “ Cậu không có lỗi gì với tôi cả. Thật đó! Tôi chỉ lo cậu cứ mặc cảm với những việc trong quá khứ của mình. Nhưng bây giờ xem ra cậu sống rất tốt. Tôi có thể yên tâm rồi.”

“ À, Tiểu Tranh, thật ngại quá. Tôi lớn tuổi hơn cậu nên gọi cậu là Tiểu Tranh chắc không sao nhỉ,” J nhìn về phía Vương Tranh, ngập ngừng nói. “ Tôi có thể thấy, cậu là người tốt. Cậu ở đây. Không phải, không phải là ý này, tôi có chút không tự nhiên, nhưng thật lòng tôi rất vui. Cậu và Văn Diệu rất xứng, cảm tình lại tốt. Tôi mừng cho hai người. Tôi không mong là cả hai sẽ bất hòa, tôi không có quyền...”

“ Đừng nói nữa. Xin lỗi anh. Chúng tôi không nên chỉ nghĩ tới bản thân, tự tiện bước tới đây...” Vương Tranh xen vào.

“ Không, không đâu. Như vậy là rất tốt. Hai người xem tôi là bạn, là bạn. Nhìn cả hai tốt đẹp như thế, tôi vui lắm. Vì tôi lớn tuổi rồi, nên, nên nói năng lộn xộn quá...” J cúi đầu, vội vã điều chỉnh hơi thở đang dần gấp gáp của mình, sau đó ngược đầu, mỉm cười vô cùng xinh đẹp.” Trước đây, tôi chỉ lo Văn Diệu sẽ học theo thói xấu. Nhưng lo lắng đó thừa thãi rồi. Hai người ở bên nhau, chắc chắn sẽ rất hạnh phúc”

Vương Tranh hắng giọng: “ Cảm ơn!”

“ Khách sáo làm gì chứ? Tôi, tôi, xem như là bạn cũ của Văn Diệu vậy, ha ha.” J thành tâm hỏi: “ Tôi pha chế một loại cocktail tình yêu cho hai người nhé?”

Từ Văn Diệu không đành lòng từ chối, im lặng gật đầu.

J lách cách điều chế rượu, tuy tay bị tật nhưng vẫn thuần thục pha ra hai ly cocktail, sau đó cẩn thận dùng thìa chuyên dụng của quầy bar rót Vodka vào trong ly màu xanh chanh, dùng bật lửa đốt cho lớp Vodka trên mặt cháy bùng lên, rồi đưa cho Từ Văn Diệu tiếp đến rót chút Cointreau[6] vào ly màu lựu, đợi cho Cointreau nổi lên trên bề mặt mới đặt trước mặt Vương Tranh, cười nói: “ Đây là The Ice Kiss, rượu tình yêu nổi tiếng, mời hai người từ từ thưởng thức nhé.”

[6] Cointreau là một nhãn hiệu rượu mùi nguyên chất (không pha chế), được sản xuất tại Saint-Barrthélemy-d'Anjou, vùng ngoại ô của Angers, Pháp. Nguyên liệu chính của Cointreau là cam ngọt từ khắp nơi trên thế giới, thường là của Tây Ban Nha, Brazil và Haiti.

Vương Tranh ồ một tiếng, bật ngón cái lên tán thưởng: “ Nhìn thật là đẹp!”

Từ Văn Diệu đợi cho ngọn lửa nho nhỏ trong ly rượu của mình tắt, bưng lên uống rồi gật gù khen: “ Quả nhiên rất ngon.”

“ Phải. J là bartender nổi tiếng ở chỗ chúng tôi.” Bên cạnh một giọng nói âm trầm chột vang lên, mọi người quay lại thấy giám đốc Hách đến cạnh quầy bar từ lúc nào, thấy mọi người nhìn mình anh ta mỉm cười nói: “ Không biết hai vị có hài lòng không?”

“ Rất vừa lòng,” Vương Tranh đáp.

“ Vậy là tốt rồi.” Giám đốc Hách khẽ liếc J, J lập tức quay lại với dáng vẻ sợ hãi lúc đầu. Giám đốc Hách dường như hơi tức giận, âm trầm nói: “ Hóa đơn gọi rượu của khách đâu, anh làm mất rồi à?”

“ Không, không có,” J e dè đáp. “ Tôi, họ là bạn tôi, rượu do tôi mời.”

“ Anh mời?” Giám đốc Hách nhướn mày. “ Xem ra nhà hàng này trả lương cho nhân viên rất cao nhỉ. Hai vị, từ từ thưởng thức.”

Gã giám đốc gật đầu, xoay người bước đi. J lại xanh mặt không nói gì.

Vương Tranh và Từ Văn Diệu thoáng nhìn nhau. Từ Văn Diệu nói: “ J, anh không cần mời, để chúng tôi trả đi. Lần sau anh mời, được không?”

“ Không, không sao mà.”

Vương Tranh lên tiếng: “ Thật đấy, anh đừng khiến bản thân khó xử. Chuyện như thế sao chúng tôi có thể an lòng.”

“ Không có gì đâu.” J cười cười, lại nói thêm: “ Không sao cả.”

“ Hình như giám đốc của anh cứ thích gây khó dễ cho anh. Tôi có vài người bạn mở quán bar, đều là nơi cao cấp cả, nếu anh không thích ở đây thì đổi chỗ làm đi, quán của tôi trả lương cao, việc lại nhàn. Tôi sẽ giới thiệu hai bên với nhau, không để phí phạm tài năng của anh.”

“ Không, không! Anh ấy không cố ý đâu.” J vội vàng phủ nhận. “ Giám đốc là người tốt. Lúc đó, khi tôi gặp khó khăn, chính anh ấy tìm việc cho tôi, với lại còn giúp không ít chuyện...”

“ Thật không?” Từ Văn Diệu nghi ngờ. “ Tôi có cảm giác anh ta cứ nhắm vào anh.”

“ Không đâu, chỉ là anh ấy có hơi nghiêm khắc, nhà hàng thì phải có luật lệ riêng, vậy mới dễ quản lý chứ.”

Vì J có vẻ không vui nên mọi người chỉ hàn huyên một lúc thì tan cuộc. Lúc chia tay, đôi bên đều để lại số điện thoại. Khi rời khỏi nhà hàng, Vương Tranh thở dài: “ Anh, em nói chuyện này anh đừng giận nhé!”

“ Em nói đi!”

“ Em không muốn anh tiếp xúc quá nhiều với J, được không?”

Từ Văn Diệu có chút bất ngờ: “ Anh tưởng là em thích anh ta.”

“ Phải, em thích anh ấy, nhưng vì anh ấy quá mức trầm uất, em lo nếu anh tiếp xúc nhiều với anh ấy sẽ bị ảnh hưởng không tốt, rồi cũng u uất theo.” Vương Tranh ngừng một chút, lại nói: “ Với lại, em phát hiện, anh ấy rất hấp dẫn người khác, dễ dàng khơi gợi ý niệm bảo vệ của đàn ông, trong khi anh ấy vẫn còn rất quyến luyến anh. Nên, em không muốn anh ấy kề cận nhiều với bạn trai của em.”

Từ Văn Diệu cao hứng, ôm cậu vào lòng, thân thiết nói: “ Em vừa gọi sai rồi.”

“ Sai cái gì?”

“ Anh không phải bạn trai em mà là người đàn ông của em!” Từ Văn Diệu dán miệng vào tai cậu, thủ thủ: “ Có biết hai câu này khác nhau chỗ nào không?”

Vương Tranh đỏ mặt, đẩy anh ra.

“ Ngày trước, anh không yêu anh ta, bây giờ lại càng không thể. Hơn hết, với anh, anh ta như là cứu cánh lúc anh còn thiếu thời,” Từ Văn Diệu ngập ngừng. “ Khi ấy, nhờ có anh ta mà anh không ngã quỵ. Nhưng trên đời, có rất nhiều phao cứu sinh, anh đã đổi cái này tới cái khác, mãi cho tới khi gặp em mới xem như cập được vào bờ.”

“ Vì vậy, anh không cách nào rung động với một cái phao. Em hãy tin tưởng giao trái tim cho anh, được không? Tiểu Tranh, em không hiểu em có ý nghĩa gì với anh đâu, em phải biết rằng, trong đời mỗi người ta sẽ gặp gỡ rất nhiều người, rất nhiều người thuận buồm xuôi gió, yêu một người chẳng qua cũng chỉ là tích lũy kinh nghiệm trong cuộc sống mà thôi. Xui thay cho anh, từ đầu anh đã phiêu lưu trên một dòng sông băng, để có thể tới được bến bờ của em, anh phải thay rất nhiều phao.” Từ Văn Diệu nhẹ nhàng hôn lên môi Vương Tranh. “ Thế nên, anh đã chịu đủ mọi mưa bão gió rét mới lên được tới bờ, cũng vì vậy mà anh cảm kích thượng đế hơn bất cứ ai khi để anh gặp em, em biết không? Anh biết là em luôn lo lắng, nhưng Tiểu Tranh à, với kẻ như anh, thì trong đời có được mấy người khiến anh cảm tạ ơn trên vì duyên gặp gỡ? Có một là tốt rồi. Có biết sao anh lại quấn chặt lấy em không? Tuy không đả động tới tình yêu, nhưng thực tế là anh không thể sống thiếu em được. Em là sinh mạng của anh! Anh không thể không có em!”

Vương Tranh gạt đầu, nhỏ giọng nói: “ Em biết rồi, xin lỗi anh!”

“ Thay vì nói mấy lời khách khí đó anh muốn em làm một chuyện, sau này khi nào không ngủ được, hãy gọi anh cùng thức, không, sau này có hài lòng hay không hài lòng đi nữa cũng phải gọi anh, có làm được không?”

Vương Tranh ngẫm nghĩ một lúc liền đồng ý: “ Làm được!”

Từ Văn Diệu hài lòng mỉm cười, ôm chặt cậu vào lòng. “ Về tình về nghĩa, J cần được giúp đỡ, không phải chỉ mình anh mà là chúng ta cùng giúp. Lúc này trong toilet, anh thấy có người đòi nợ J. Anh phải bảo

Quý Vân Bằng đi điều tra đã, nếu được thì trả nợ thay anh ta. J cũng lớn tuổi rồi, không thể cứ ăn bữa nay lo bữa mai được.”

Vương Tranh hoàn toàn tán thành: “ Đúng vậy!”

“ Thừa sếp, chuyện của em đều khai hết cho sếp nghe cả rồi. Phải chăng sếp cũng nên thưởng cho em?” Từ Văn Diệu cọt nhả nói.

“ Lễ nào nhà mình của ăn của mặc còn thiếu gì nữa?” Vương Tranh cũng đùa theo. “ Anh đừng có trông cậy vào việc em sẽ mua gì đắt tiền cho anh nhé, em xuất thân nông dân nên xót tiền lắm đấy!”

“ Ai cần vật chất chứ, anh đang nói tới tinh thần mà! Còn mà không có quà tinh thần thì lấy thân thể em ra đổi đi?”

Vương Tranh ngẩn ra, mắng một tiếng: “ Từ Văn Diệu, một ngày mà anh không nghĩ tới chuyện đó thì chết à?”

Từ Văn Diệu cười hi hi nhỏ nhẹ: “ Người anh em của anh cứ nhớ nhung chốn cũ của em mà ăn ngủ không yên. Em phải thương nó chứ, nó rất đau khổ đó!”

13. Chương 13

Tối hôm đó khi Vương Tranh bị Từ Văn Diệu đè xuống để tìm về chốn cũ, cậu hơi chống cự, nhưng lại làm ình nhũn cả người ra. Da thịt cậu và Từ Văn Diệu áp chặt vào nhau, mùi mồ hôi và mùi nước hoa dành cho nam đắt tiền của anh, được nhiệt độ cơ thể đun nóng liền biến thành làn hương dụ dỗ khó mà từ chối được. Nó mang đến dục vọng sâu kín khiến Vương Tranh không còn sức chống cự, thả lỏng cơ thể, mặc cho Từ Văn Diệu muốn làm gì thì làm.

Dưới tác dụng của cồn và dục vọng đè nén lâu ngày, đêm nay hai người đều hết sức nhiệt tình và mãnh liệt. Kết quả sáng hôm sau, Vương Tranh vẫn còn chưa tỉnh táo mấy, người vừa động thì thất lưng, eo và tứ chi đau khủng khiếp, các hành động điên cuồng và nóng bỏng tối hôm qua bắt giắc ùa về. Thân thể Vương Tranh vẫn còn lưu lại cảm giác ân ái cuồng nhiệt tối qua, chỉ cần nhắm mắt lại liền hồi tưởng cảm giác Từ Văn Diệu mạnh mẽ ra vào trong cậu, khám phá từng góc ngách, khiến cả người cậu mê man như trầm trong bể khoái cảm bất tận. Cảm giác vui thú đó trước đây cậu chưa bao giờ có được. Những kinh nghiệm ân ái trước đó chưa khi nào lại dữ dội và tận cùng như vậy. Cho nên sáng nay, Vương Tranh có muốn cũng không thể nào đứng dậy nổi, toàn thân như rã hết cả ra, mỗi đoạn xương cốt vừa đau vừa thỏa mãn.

Tên khốn khiếp đó! Vương Tranh vô lực nằm lại xuống giường, cố gắng nhớ lại từng chi tiết chuyện hồi hôm. Cậu mơ màng nhớ hai người đã không hề câu nệ địa điểm. Chân vừa bước vào cửa nhà cậu đã bị con sói đói khát kia đè lên tường, vội vã đi vào. Sau đó thì thay đổi chiến trường, từ bên ngoài vào đến tận giường. Vương Tranh bị giày vò tới mức khóc thét lên. Cậu càng la hét thì Từ Văn Diệu càng phấn khích, ra sức công kích vào điểm khiến cậu mất hồn đoạt phách, làm hại cậu vừa sung sướng vừa sợ hãi muốn giẫy thoát khỏi sự khoái lạc thuần túy đó.

Sau khi cả hai cùng tới cao trào, Vương Tranh nghĩ rằng trận này tới đây là kết thúc có thể nghỉ ngơi rồi, nhưng nào ngờ bấy giờ Từ Văn Diệu mới chính thức vào trận, bày ra đủ mọi loại kỹ năng. Anh liên tục hôn lên cơ thể cậu, ra sức vuốt ve, âu yếm Vương Tranh từ trên xuống dưới. Anh như thể đứa bé tìm thấy được món đồ chơi mới, dùng ánh mắt say đắm cùng cuồng mê thăm soi nghiên cứu cơ thể Vương Tranh từ trước ra sau. Mỗi một tác da thịt cậu đều không bị anh bỏ sót. Mỗi một nơi mẫn cảm đều được anh tìm ra và thỏa mãn. Cơn tình ái quét qua dữ dội như một trận bão vậy. Tới tận khi Vương Tranh không còn chịu nổi run lên nhẹ, sắp chết ngất đi Từ Văn Diệu lại một lần nữa đi vào với nhịp độ hết sức thông thả cùng thái độ vô cùng kiên quyết.

Mặc dù Vương Tranh đã mệt như gần chết tới nơi thì ở chỗ sâu kín nhất trong cơ thể vẫn hoàn toàn tiếp nhận và khao khát từng đợt va chạm ướt át đó, khiến cơ thể rã rời của cậu thực sự đạt được đỉnh điểm của khoái hoạt. Sau khi màn vận động kịch liệt kết thúc, Vương Tranh cũng trở nên biếng nhác hẳn, quên luôn cả thói quen có từ lúc bé là trước khi đi ngủ phải rửa mặt đánh răng sạch sẽ. Cậu chây lười nằm trong chiếc chăn lông, lớp lông mềm mại che kín da thịt tươi hồng và khe khằng ma sát làm cậu ngứa ngáy vô cùng.

Vương Tranh mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ. Với một kẻ chẳng mấy khi ngủ say lại còn mắc chứng mất ngủ như Vương Tranh thì phải nói, chuyện có được giấc ngủ sâu là vô cùng hiếm hoi. Nếu như chẳng phải bị cơn đói làm tỉnh giấc thì cậu chỉ muốn ngủ một trận thỏa thích mới thôi. Trong lúc mơ mơ màng màng cậu loáng thoáng nghe thấy ai đó nói gì đó, âm thanh xa xôi như văng ra từ trong hang động. Vương Tranh cúi đầu vào trong chăn nhưng cũng không ngăn được giọng nói kia chui vào tai mình. Thanh âm cứ rền rĩ nhức nhối khiến Vương Tranh khó chịu xốc chân ngồi dậy, mở mắt ra thì cậu phát hiện quả thật mình đã bị tiếng nói của ai đó đánh thức.

Âm thanh cậu nghe thấy trong giấc ngủ hoàn toàn không phải là ảo giác, bên ngoài cánh cửa phòng ngủ đã khép có người đang cãi vã. Một người lớn tiếng quát lên: “Đời này tôi chưa bao giờ suy tính chuyện gì mình, nếu là anh em thì cậu không thể ngậm miệng lại cho tôi nhờ à?”

Vương Tranh nhận ra, đó là giọng của Quý Vân Bằng. Đương lúc cậu nghi hoặc không hiểu sao Quý Vân Bằng lại đến đây thì Từ Văn Diệu đã lạnh lùng lên tiếng: “Nếu cậu không muốn tôi xen vào thì đừng nói chuyện này với tôi!”

“Tôi cũng muốn biết sao tôi lại nói ra lắm đây này? Bộ tôi là đang tính giết người phóng hỏa ư? Mẹ nó, bây giờ chẳng qua là tôi thích một người! Cậu cho rằng trên đời chỉ có mình cậu mới có quyền yêu đàn ông còn tôi thì không? Mẹ kiếp thật! Tôi nói cho cậu biết, cái thứ ở trong quần tôi cũng không thua gì thằng đàn ông nào đâu!”

“Cậu nhỏ tiếng thôi! Tiểu Tranh vẫn đang ngủ!” Giọng điệu Từ Văn Diệu có vẻ rất bình tĩnh. “Chúng ta đâu bàn về máy khoan mà cậu cho rằng mũi khoan càng lớn càng có hiệu suất cao? Mà cũng lạ thật, cậu quen người ta được bao lâu mà mạnh mẽ nói thích, mẹ cậu chứ, cậu biết thích là gì không?”

“Khi tôi ở cạnh cậu ấy thì thấy rất vui vẻ, rất dễ chịu, vậy không phải thích là gì? Từ nhỏ tôi đã không có mẹ, có cha mà cũng như không, cho nên tôi chẳng mong sẽ lấy vợ sinh con nối dõi tông đường cho lão ta nhờ! Yêu đàn ông thì đã sao? Từ Văn Diệu, cậu nói thật đi, lẽ nào cậu còn để ý tới Tiểu Tạ? Mẹ kiếp, đừng có đứng núi này trông núi nọ...”

“Quý Vân Bằng! Cậu ngon thì lặp lại câu đó lần nữa cho tôi nghe!” Từ Văn Diệu đánh giọng mắng.

Quý Vân Bằng im không nói, vốn dĩ đã quen với một Từ Văn Diệu khí thế hơn người nên giờ phút này cũng không dám chọc tức đối phương.

“Nếu người cậu yêu là người khác tôi chẳng những không ngăn cản mà còn đích thân dốc sức giúp cậu đạt được ước nguyện, ai bảo cậu là bạn nối khố của tôi cơ chứ? Nhưng nếu đối tượng là Tạ Xuân Sinh thì không được! Cậu ta không hợp với cậu!”

“Tại sao chứ?” Quý Vân Bằng gấp gáp nói.

“Cậu biết gì về cậu ta? Cậu chỉ vì cậu ta từng bị ngược đãi mà nảy sinh lòng thương cảm, đó chẳng qua là thương hại rồi trở nên thích mà thôi, không có gì đặc biệt hết. Còn mà cậu muốn tìm người yêu, tôi không cho phép cậu tìm cậu ta! Không phải tôi có ý nói Tiểu Tạ không tốt, mà ngược lại, cậu ta rất ngoan lại hiền lành. Nhưng mà Vân Bằng à, vì chúng ta là anh em nên tôi mới nhắc nhở cậu điều này, tại sao Tạ Xuân Sinh lại nhẫn nhục chịu đựng cảnh bị ngược đãi lâu tới vậy? Cậu cho rằng con người ta sau khi trải qua chuyện như thế còn có thể dễ dàng động lòng với cậu sao? Trạng thái tinh thần của cậu ta không tốt, trong khi đó bản thân cậu lại là người thô lỗ. Một hai ngày thì không có gì, nhưng còn một năm, hai năm thì sao, cậu tin rằng mình sẽ chịu được?”

“Tôi...”

“Đừng vội trả lời, cứ về nhà mà bình tĩnh suy nghĩ rồi nói sau cũng không muộn.”

“Không cần suy nghĩ, tôi...”

“Im ngay!” Từ Văn Diệu rít lên. “Bớt nói sàm đi! Lập tức cút về đi làm cho tôi! Đơn từ chức của cậu tôi không duyệt! Còn dài dòng nữa thì tôi sẽ phạt cậu tội trốn việc đó!”

Quý Vân Bằng cầu nhàu vài câu bất mãn sau đó đóng sập cửa bỏ đi. Vương Tranh mơ màng không rõ lắm, vì cơ thể quá mệt nên lại nhắm mắt ngủ tiếp. Chốc lát sau, cậu mơ hồ nghe thấy có người mở cửa bước vào

phòng ngủ, tiếp đó là đôi môi mềm mại chạm vào hai má cậu rồi hôn một đường từ bờ vai trần xuống dưới, nhón nhạo khiến cậu vừa buồn cười vừa thoải mái. Một lúc sau, Từ Văn Diệu thủ thủ vào tai cậu: “Chỉ có em là tốt nhất!”

Vương Tranh khẽ cười, nhắm mắt dụi đầu vào ngực Từ Văn Diệu, anh cũng nhẹ nhàng kéo cậu ôm chặt vào lòng, hỏi: “Anh làm em giật mình hả?”

“Ừ.” Vương Tranh mơ màng gật đầu. “Có chuyện gì vậy?”

“Đều tại tên Quý Vân Bằng ngu ngốc kia!”

“Có chuyện gì?” Vương Tranh mở mắt ra nhìn anh. “Em nghe anh ấy nhắc tới Tiểu Tạ.”

Từ Văn Diệu thở dài, dịu dàng nói: “Chẳng biết cậu ta nổi điên cái gì, đừng đừng chạy tới bảo từ chức đừng theo Tiểu Tạ đến nơi cậu ta sống. Anh gắng hỏi mãi cậu ta cũng không chịu thừa nhận mình thích Tiểu Tạ. Tên khốn này đúng là không chịu nhìn cho kỹ, thật là xằng bậy quá sức!”

Vương Tranh cau mày nói: “Thật ra chuyện này cũng không có gì sai, nhưng nếu Quý Vân Bằng chẳng qua chỉ là mê muội nhất thời, muốn trêu đùa làm khổ Tiểu Tạ thì nguy.”

Từ Văn Diệu thấp giọng nói: “Quý Vân Bằng nhìn vậy mà lại rất thật thà, thẳng thắn, em không cần lo chuyện đó. Vấn đề là ở chỗ Tạ Xuân Sinh...”

“Tiểu Tạ làm sao cơ?”

Từ Văn Diệu lắc đầu, thở dài một tiếng, nói: “Cậu ta không bình thường!”

“Anh nói vậy nghĩa là gì?”

“Bác sĩ tâm lý bảo tình trạng của cậu ta không tốt.” Từ Văn Diệu khẽ vuốt tóc Vương Tranh. “Vân Bằng là anh em mấy mươi năm của nhau, còn Tiểu Tạ chẳng qua chỉ là một bạn tình ngắn ngủi trước đây. Mang hai người ra so đương nhiên là Vân Bằng quan trọng hơn. Anh không muốn Vân Bằng phải chịu gì thiệt thòi...”

“Vì vậy mà anh phản đối.”

“Anh không thể không phản đối.”

“Anh à, em phát hiện, ngoài chuyện anh thích làm mẹ em anh còn muốn kiêm luôn chức mẹ nuôi của anh Vân Bằng nữa.” Vương Tranh bật cười. “Anh đã quá vất vả rồi!”

“Tên nhóc xấu xa này!”

“Ý em là, mỗi người đều có lý do khi đưa ra một quyết định nào đó. Lời anh nói chỉ có thể khiến Quý Vân Bằng bình tĩnh một chút, nhưng như vậy cũng đủ rồi. Chuyện sau này anh ấy vẫn muốn đi tìm Tiểu Tạ thì cứ để anh ấy đi. Chúng ta cứ đứng ngoài mà nhìn thôi, hẳn là hai người họ sẽ không sao đâu, anh nhỉ?”

“Nhưng nếu xảy ra chuyện gì thì sao?” Từ Văn Diệu nhíu mày.

“Khi nào có vấn đề rồi tính tiếp,” Vương Tranh cười đáp. “Song lại không nghiêm trọng như anh nghĩ đâu.”

“Hả?”

“Cái lần chúng ta cùng đi ăn với nhau ấy, em thấy hai người khá là thân mật. Quý Vân Bằng rất tốt, chăm sóc Tiểu Tạ rất chu đáo tỉ mỉ, mới nhìn còn khiến người khác ngưỡng mộ.”

“Em ngưỡng mộ họ làm gì chứ?” Từ Văn Diệu có chút bất mãn. “Anh đối với em cũng hết sức chân thành, không phải, trên đời chẳng ai dịu dàng, thật tình và mãnh liệt với em bằng anh đâu!”

Giọng điệu câu nói này của Từ Văn Diệu khá là ám muội, khiến Vương Tranh bất giác nghĩ tới chuyện đêm qua liên đố mắt, cãi lại ngay: “Vậy sao khi em bảo anh dừng lại, anh lại không nghe?”

“Bảo anh dừng lại? Đâu có! Anh chỉ nghe em nói, dừng... dừng lại. Chẳng câu nào có ý ngăn cản cả! Ha ha ha!”

“Biến ngay!”

Một thời gian sau, trong lúc ngồi dùng bữa Từ Văn Diệu tình cờ nhắc với Vương Tranh chuyện Quý Vân Bằng vẫn kiên quyết muốn từ chức để đi tìm Tạ Xuân Sinh. Vương Tranh không bình luận gì nhiều, chỉ bảo chuyện gì đến sẽ đến, tự mọi người có một phần số và những chọn lựa riêng biệt. Từ Văn Diệu tỏ ý là anh không ủng hộ, nhưng đứng ở lập trường của một người bạn thì nhất định khi nào họ cần anh sẽ ra tay trợ giúp.

Chớp mắt một cái, trời đã vào hè, thành phố G nắng nóng diên người, lại còn thường xuyên đi kèm sấm chớp gió giạt mưa rền. Trong thời tiết oi bức thế này, Vương Tranh không chịu nổi liền đổ bệnh mấy ngày. Từ Văn Diệu liên tục đi công tác ở Châu Âu nên chẳng mấy khi ở nhà, có muốn chăm sóc cho người yêu cũng không được, chỉ đành biết ủy thác Vương Tranh cho dì Trâu, nhưng mỗi ngày đều gọi điện thoại đường dài về han hỏi đủ thứ chuyện. Vương Tranh được dịp trêu chọc anh một phen. Cái bệnh cảm cúm đó chỉ cần uống vài bát trà gừng liền khỏi chứ chẳng có gì nghiêm trọng cả. Từ Văn Diệu đời nào chịu nhượng bộ, mắng yêu cậu vài câu rồi đe dọa là chờ anh về rồi sẽ đánh đòn cậu một trận cho biết.

Vương Tranh hết sức hả hê và vui thích khi biết Từ Văn Diệu sốt sắng lo lắng cho cậu như thế, nên cũng không gây ra chuyện gì phật lòng trái ý anh. Hơn nữa, sắp cuối học kỳ rồi, cậu cũng bận rộn lên hẳn khi đảm nhiệm chuyện chấm thi cho những sinh viên bảo vệ luận án tốt nghiệp. Thật ra việc này mấy năm trước cậu đã làm rồi, suốt quá trình có thể nói có phần thanh thoi, ai ngờ giữa chừng lại xảy ra vấn đề.

Chuyện là như vậy, có một sinh viên viết luận văn rất tệ, nhưng vì bị áp lực tinh thần quá lâu nên khi đi khám bệnh được phán là mắc chứng trầm cảm u uất. Những giáo sư trong trường không muốn phát sinh chuyện gì rắc rối bèn ngỏ lời đánh ý với các giáo viên chấm thi, cho sinh viên ấy đậu tốt nghiệp. Nhưng không hiểu sao chuyện đó lại bị những sinh viên chưa ra trường biết được, trong đó có một sinh viên ban đầu luận văn được đánh giá bậc ưu, nhưng đến lượt Vương Tranh thì cậu ta trả lời không được câu hỏi nên bị hạ xuống bậc tốt đã vô cùng tức tối chạy tới hỏi Vương Tranh. Cậu ta không vừa lòng với câu trả lời nên đã nổi giận, vô tình khiến cuộc tranh luận tiến triển theo đà không tốt, còn cho rằng giáo viên của hội đồng chấm thi cố tình làm trái luật, sao có thể ột sinh viên kém được thông qua luận văn, trong khi đó lại làm khó dễ một sinh viên ưu tú như cậu ta.

Vốn dĩ chuyện lùm xùm này cũng không có gì lớn cả, nhưng lại bị mọi người xuyên tạc, bóp méo theo nhiều kiểu khác nhau khiến tình hình càng thêm tồi tệ. Và xui xẻo hơn, phụ huynh của cậu sinh viên ưu tú nọ là người trong hội hiệp thương của thành phố G, vừa nghe tin con trai mình gặp phải chuyện như vậy liền cho rằng Vương Tranh là người bất công, nên dùng đủ loại quan hệ gây áp lực nhằm yêu cầu khoa nghiêm túc xử lý chuyện bất công lần này. Sau đó, chẳng biết gia đình họ tìm đâu ra điện thoại nhà Vương Tranh, trực tiếp gọi tới chửi mắng cậu, thậm chí còn dùng ngôn từ uy hiếp, nếu cậu không cho luận án của con trai họ đạt loại ưu sẽ không để cậu yên thân.

Vương Tranh tức giận đến run người. Cậu đã dạy ở đại học bao năm nay nhưng lại lần đầu gặp phải kiểu gia đình có người lớn không biết lý lẽ thế này. Nếu đối phương ăn nói đàng hoàng cậu còn tưởng tận giải thích, nhưng đằng này lại dùng thế lực mà o ép, đúng hệt loại Vương Tranh thấy phản cảm nhất. Cậu lặng lẽ cúp điện thoại, viết ngay một bức thư gửi cho khoa chỉ ra rất nhiều lỗi sai nghiêm trọng mà sinh viên kia mắc phải trong luận văn. Đồng thời dứt khoát nói nếu luận văn như thế này mà được xếp hạng ưu thì khác nào tự hạ thấp trình độ luận văn ưu tú của khoa chúng ta.

Chẳng ai ngờ người luôn ôn hòa nhã nhặn như thầy Vương lại nghiêm khắc đưa ra những chứng minh vô cùng chuẩn xác như thế. Gia đình đối phương có muốn gây sự cũng không thể mạnh mẽ lắm khi có bằng chứng hần hoi, lãnh đạo khoa cũng không biết nói gì hơn. Hơn hết, đại học Z có uy tín hơn trăm năm, nào chịu để yên chuyện gia đình sinh viên dùng thế lực ép buộc giáo viên hạ thấp yêu cầu đối với sinh viên. Và cũng vì vậy mục tiêu dĩ hòa vi quý ban đầu của nhà trường liền bị thay đổi, khiến tình hình càng lúc càng rùm beng lên. Khoa cũng không hài lòng với cách xử lý của Vương Tranh, còn gia đình nọ hùng hổ tuyên bố rằng ngày tháng còn dài Vương Tranh cứ chờ mà xem!

Chuyện này chưa qua thì chuyện khác lại kéo đến. Mấy ngày sau, Vương Tranh bị phó chủ nhiệm khoa gọi vào trường gặp mặt. Vị phó chủ nhiệm này là người từ nơi khác đến, tới thành phố G chưa tới một năm, giỏi về hành chính, học thuật thì chẳng mấy tinh thông, nhưng biết đối nhân xử thế lại khôn khéo đưa đẩy, luôn vô tình hữu ý đi giúp đỡ những thầy cô trẻ tuổi, thành ra tình đồng nghiệp cũng khá bền chặt.

Phó chủ nhiệm tuổi chừng trên dưới năm mươi, dáng người to béo, trán cũng đã hói rụng cả ra. Ông mời Vương Tranh ngồi xuống chiếc ghế đối diện, xoa xoa hai tay rồi nói: “Tiểu Vương, tôi gọi thầy tới là có chuyện thông báo với thầy, thầy hãy chuẩn bị tâm lý nhé.”

Wương Tranh bỗng thấy bất an, nhưng vẫn bình tĩnh đáp: “Thầy nói đi ạ.”

Lão phó chủ nhiệm dường như không chịu nổi gánh nặng mà gục gặc đầu tỉ lệ cực đại trên cái cổ của mình, đằng hắng một tiếng, nhẹ giọng nói: “Tiểu Vương, chuyện gia đình em sinh viên nợ làm khó dễ mấy bữa trước ấy, chúng tôi đều biết là thầy phải chịu nhiều oan ức. Cái em học sinh có vấn đề về thần kinh đó, thực sự khoa cũng đã ủy thác cho giáo viên văn phòng đến gặp các giáo viên chấm thi xin nhân nhượng cho em đó. Khi đó, vì lo cậu ta bị kích động, thường thì gần tới kỳ thi sinh viên hay có khuynh hướng tự sát này nọ, chúng ta chỉ là giáo viên, nào gánh nổi trách nhiệm đó...”

“Là bệnh trầm cảm.” Vương Tranh cắt ngang lời lão.

“Gì cơ?”

“Em sinh viên ấy không phải có vấn đề về thần kinh mà bị trầm cảm. Hai khái niệm đó hoàn toàn khác nhau.”

Lão phó chủ nhiệm có chút lúng túng nhưng lại giải che đây, mặt mày vẫn không chút hờn giận mà nói tiếp: “Đúng, là tôi nói nhầm. Lại nói về chuyện của em sinh viên đó, tuy người trong ban hội đồng có ý nương tay với em ấy nhưng chúng ta tuyệt đối sẽ không thừa nhận với người ngoài, dù sao cũng liên quan tới sự công bằng thi cử. Đúng như lời của phụ huynh đã tới trường gây sự, chúng ta quả thật đã giải quyết tình huống quá vụng về.”

“Tôi hiểu.”

“Nếu thầy hiểu sao còn khiến mọi chuyện trở nên rắc rối như vậy, chỉ ra căn kẽ từng lỗi sai của sinh viên đó khiến ọi người phải sượng mặt?” Lão khẽ dừng lại một chút rồi nói: “Tiểu Vương, tôi sẽ kiểm điểm thầy về chuyện đó, dù thầy có phải chịu oan ức cũng phải có cách xử lý tốt hơn. Bức thư thầy gửi cho lãnh đạo trường khiến cho chúng tôi ở đây quá bị động, bản thân thầy sau này cũng không suôn sẻ.”

“Thầy nói thẳng đi.” Vương Tranh khẽ cắn môi, siết chặt nắm tay lại. “Thầy gọi tôi tới là có chuyện gì?”

“Thầy xem thầy đó! Quả thật thanh niên chẳng ai có kiên nhẫn cả!” Lão lắc đầu, làm bộ thở dài não ruột lắm. “Thầy đã nói vậy thì tôi cũng xin nói thẳng. Gia đình của sinh viên kia đã tố cáo chuyện của thầy lên văn phòng hiệu trưởng, hẳn thầy hiệu trưởng cũng đã có cách xử lý, hơn nữa thầy ấy cũng có quan hệ tốt với lãnh đạo trường, cũng thường xuyên qua lại... Việc thầy được giữ lại giảng dạy tiếp sau khi học xong văn bằng sau tiến sĩ thì khả năng có lẽ hơi thấp...”

Wương Tranh bất mãn, cơn giận bốc lên trong lòng, đành giọng hỏi: “Gia đình đó tố cáo tôi cái gì? Thứ nhất tôi là giáo viên không thiếu đạo đức, hai là không cố tình làm giả học thuật mưu lợi gây rối loạn kỷ cương, ba là ở trong khoa bao nhiêu năm nay tôi dạy bao nhiêu tiết, đã làm bao nhiêu công việc, những việc đó rõ như ban ngày, họ dựa vào đâu...”

“Thầy hãy bình tĩnh một chút! Đừng nóng nảy thế chứ! Nào, uống chút nước đi.” Lão cười lấy lòng, chỉ vào cốc nước trên bàn. Vương Tranh bưng lên uống một hớp lấy lệ rồi liền bỏ xuống.

“Tiểu Vương, thầy còn trẻ nên có nhiều chuyện thầy không hiểu được đâu. Đợi thêm hai ba năm nữa, không cần tôi nói thì thầy cũng hiểu. Nói vậy đi, khoa chúng ta so với toàn quốc thì là một khoa lớn, có rất nhiều ngành học, cậu biết một năm đào tạo ra bao nhiêu tiến sĩ và trên bậc tiến sĩ không? Tiểu Vương à, quả thật trình độ học thuật của thầy rất cao, nhưng thầy vẫn không phải là một học giả nổi danh cả nước phải không? Xét về những người có cùng điều kiện như thầy thì hoàn toàn có thể chọn người khác chứ không chọn thầy, dù thầy rất ưu tú, nhưng người khác cũng chẳng kém. Hơn nữa, những năm gần đây đã ban hành luật, cấm các trường giữ gà nhà dạy gà nhà. Trường học cũng không khích lệ việc giữ lại trường giảng dạy. Ngày trước, trường đồng ý giữ thầy lại dạy học nguyên nhân chính là vì giáo viên vốn phụ trách môn của thầy, giáo sư Lý về hưu, lại không có ai có thể thay thế được nên mới phá cách chọn thầy, thầy hiểu chứ?”

Wương Tranh khó thở, vừa ảm ức vừa giận, nhưng lại có thể nói năng được gì? Chỉ đành gật đầu: “Tôi hiểu.”

Lão phó chủ nhiệm thầy đã đạt được mục đích, bèn vui vẻ trong lòng, mỉm cười nói tiếp: “ Những thành tích thầy đạt được, lãnh đạo trường cũng đã nhận thấy, nếu chỉ vì gia đình sinh viên gây sự mà trường mất đi một nhân tài như thầy cũng là chuyện hết sức buồn cười. Thật ra, mọi chuyện không tới nỗi không cứu vãn được...”

Vương Tranh mừng rỡ hỏi lại: “ Thật ư?”

“ Không dối gì thầy, tôi vẫn luôn rất ngưỡng mộ những gì thầy đã làm. Tôi thường hay nói với chủ nhiệm các khoa, thầy Vương là một nhân tài có kiến thức vững chắc về rất nhiều mặt cả giáo học lẫn năng lực nghiên cứu khoa học. Ai da, công việc này thật không dễ chút nào, nhưng khi thấy thầy gặp rắc rối như vậy, tôi làm sao mà không giúp đỡ cho được?”

“ Cảm ơn thầy!”

“ Thầy không cần phải khách sáo như thế. Nhiệm vụ của tôi chính là tạo ra một môi trường tốt để mọi người yên tâm công tác mà.” Lão cười đơn đả, xoa hai tay vào nhau. “ Chỉ là tôi bận bịu quá nên lơ là chuyện trau dồi chức nghiệp, chuyên môn của bản thân cũng bỏ phí, nhiều năm rồi cũng không làm được công cán gì. Thầy biết không, vị trí này của tôi chịu rất nhiều áp lực, từ hành chính cho tới giáo học nghiên cứu khoa học gì đều một tay tôi quản lý cả. Chỉ có một mình cáng đáng nhiều thứ, khiến tôi không có thời gian đọc sách hay nghiên cứu, thật sự là tôi thấy rất tiếc! Đúng rồi, Tiểu Vương, xem vậy mà chúng ta học cùng ngành với nhau đấy, ban đầu lúc tôi là nghiên cứu sinh cũng học chuyên ngành về lý luận văn học đó.”

14. Chương 14

Vương Tranh miễn cưỡng cười: “ Vậy à, vinh hạnh quá!”

“ Vinh hạnh gì chứ! Nhìn bạn bè từng người trở thành giáo sư lãnh đạo chuyên ngành trong khi tôi lại chẳng tiến thêm được bước nào mà chỉ thấy xấu hổ thôi. Nhưng nào có cách gì khác nữa? Tôi mà không gánh những chuyện vất vả thì những nhân tài trong khoa nào có hiểu để làm những việc đó đâu.”

Vương Tranh không biết vì sao lão lại cứ nhấn mạnh những chuyện này, nhưng vẫn kiên nhẫn nghe tiếp.

“ Tôi nghe nói là gần đây thầy đang viết một quyển sách?”

“ À, chuyện đó...” Vương Tranh thành thật gật đầu, “ Cũng viết lâu rồi, đã liên lạc với nhà xuất bản của trường, khi nào chỉnh sửa xong có thể ra sách...”

“ Nhà xuất bản của trường chúng ta thì tính là gì! Tôi đã xem qua công trình nghiên cứu của thầy, rất hay, lại có quy mô lẫn chiều sâu, vì vậy thầy nên tìm nhà sản xuất nào có uy tín hơn, còn phải mời một vài chuyên gia viết lời tựa cho nữa. Làm thế sách mới bán chạy chứ! Tiểu Vương, sách của thầy phải nổi tiếng thầy mới có lợi. Thầy nghĩ đi, nếu thầy là một học giả tiếng tăm thì gia đình em sinh viên đó nào dám tới gây chuyện với thầy?”

Vương Tranh lắc đầu: “ Tôi không đủ sức, với lại chẳng quen biết ai...”

“ Tôi quen, tôi có quen!” Lão nóng vội nói. “ Tôi sẽ giúp thầy liên hệ với nhà xuất bản xếp hạng nhất quốc gia, còn tìm luôn cả chuyên gia viết lời tựa cho thầy. Thầy không cần làm gì cả đâu. Tôi thậm chí còn đề nghị tiền nhuận bút cao hơn cho thầy nữa mà không lấy của thầy một đồng nào.” Lão ngừng lại một chút mới nói, “ chỉ cần thầy giúp tôi chút chuyện nhỏ.”

“ Chuyện gì cơ ạ?”

“ Đơn giản thôi, thêm tên tôi vào sau tên thầy, biến chúng ta thành đồng tác giả.”

Vương Tranh vừa kinh hãi vừa tức giận, đứng bật dậy mà nói: “ Chuyện này sao có thể chứ...”

“ Tiểu Vương, thầy đừng xúc động! Chuyện này chỉ có lợi chứ không có hại với thầy. Thầy giúp tôi chuyện nhỏ này, việc giữ lại trường tôi nhất định sẽ giúp thầy đến cùng. Không những vậy, những việc trong khoa như xin kinh phí nghiên cứu, trình báo đề mục, xuất ngoại phỏng vấn. Tất cả mọi chuyện tôi đều ưu tiên bật đèn xanh cho thầy hết. Nói thật, nếu không vì coi trọng tài năng của thầy, tôi chẳng đời nào dính vào chuyện phiền phức như vậy...”

“ Không được!” Vương Tranh lắc đầu từ chối. “ Yêu cầu này của thầy hết sức...” Lời đã lên tới miệng nhưng lại phải nhẩn nhin nuốt hai chữ “ quá đáng” vào lòng.

“ Đừng cự tuyệt nhanh thế chứ, thanh niên quả nhiên dễ dàng xúc động,” lão đứng dậy, vỗ vỗ vai Vương Tranh, cười híp mắt nói, “ thầy cứ về nhà mà suy nghĩ cho kỹ rồi quyết định sau cũng không muộn. Tiểu Vương, thầy đã dạy ở đại học này lâu như vậy, hẳn hiểu rằng tại sao có nhiều nhân tài đến thế mà vẫn không có vị học giả nào nổi bật? Lẽ nào trình độ học thuật của đại học này quá mức kém cỏi? Không phải đâu!”

Lão cười đầy ẩn ý, rồi nhấn mạnh thêm một câu: “ Tiểu Vương, thầy về rồi cẩn thận ngẫm lại nhé.”

Vương Tranh ngơ ngác bước ra khỏi văn phòng khoa, trong đầu trống rỗng, ngực như có tảng đá đè nặng khiến cậu không thở nổi. Cậu vốn dĩ không phải kẻ lười biếng, luôn chăm chỉ làm một con một sách. Cậu biết, hai người bạn cùng khoa ngày trước, vì tranh nhau quyền du học mà trở mặt thành thù, găm găm găm chân nhau. Cũng từng thấy qua vị giáo sư còn hẹp hòi hơn cả đàn bà, bỏ mặc sinh viên không lo chỉ chăm chăm tìm tòi nhược điểm của đối thủ. Kinh phí khoa Văn vốn có hạn, nói hết lời cũng chỉ được cấp ấy vụn tới mười mấy vạn thôi, thầy cô cùng ngành thì đua tranh nhau mà quên đi chức nghiệp chính là nghiên cứu tri thức. Những chuyện như thế này, nhìn mãi cũng thành quen cả.

Vương Tranh hiểu ý đồ của lão phó chủ nhiệm khi đưa ra yêu cầu như thế. Xét về mặt đạo đức lão chẳng đáng một xu, nhưng đặt trong tình cảnh xã hội bây giờ lại chẳng là gì to tát cả. Huống hồ đối phương còn đưa ra rất nhiều điều kiện béo bở, chỉ cần đồng ý thì không chỉ là việc ở lại trường có hy vọng mà lão còn bắc cầu quan hệ các nơi luôn bật đèn xanh chào đón cậu.

Nhưng khổ cực bao năm nay là vì cái gì? Khi bị Lý Thiên Dương ruồng bỏ, lâm vào cảnh khốn cùng, nếu không phải kiên trì theo đuổi nghiệp học, để tâm tìm tòi nghiên cứu chuyên sâu vào lĩnh vực mình yêu thích thì cậu đã gục ngã, từ nay về sau chỉ sống một cách hèn nhát, thụ động.

Nghiên cứu khoa học là một con đường rất dài cũng rất cô đơn, nhưng Vương Tranh đã chọn nó một cách tự nguyện. Không phải đơn thuần chỉ vì sở thích, mà viết lách và tư duy còn là cách cậu cứu vớt cuộc đời mình.

Nếu như cúi đầu chấp nhận yêu cầu hạ lưu đó của lão phó chủ nhiệm thì nhân cách độc lập cậu tích lũy bao năm nay lẽ nào đổ sông đổ biển cả? Niềm tin vào chính nghĩa, lẽ công bằng trong học vấn ném về đâu?

Vấn đề không nằm ở chỗ thêm hay bớt một cái tên mà làm vậy chẳng khác gì tự vả vào mặt mình.

Vương Tranh càng nghĩ càng siết chặt nắm tay lại.

Cậu xoay người bước trở lại nơi vừa bỏ đi. Cậu thấy không cần phải về nhà suy nghĩ, lúc này có thể trực tiếp trả lời cho lão phó chủ nhiệm. Nếu không thể ở lại dạy tiếp ở đại học Z thì chuyển sang một trường khác cũng được, còn không nữa thì ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, làm một học giả không lệ thuộc hoặc nhún nhường ai vẫn tốt hơn cả.

Cậu đi được nửa đường lại thấy có người hốt hải chạy tới gọi: “ Vương Tranh, Vương Tranh, xin chờ một chút!”

Vương Tranh kinh ngạc quay người lại, một người đàn ông đang chạy về phía cậu, là J.

Anh ta tới đây làm gì? Vương Tranh đặt ra nghi vấn, khẽ dừng bước, nhẹ nhàng mỉm cười: “ Là anh J à! Chào anh, sao hôm nay lại tới trường tôi thế này?”

“ Tôi, tôi tới là để tìm cậu,” J vừa thở vừa ngại ngần đáp. “ Tôi hỏi người ta thì biết là cậu dạy học ở trường này.”

Vương Tranh cười cười nói: “ Sao anh không gọi điện thoại? Tôi nhớ mình có cho anh số của tôi rồi mà.”

“ À, thật ra, gọi điện thoại thì có vẻ đường đột và không lễ phép, với lại ban ngày tôi cũng rảnh, tính thử vận may xem thế nào. Tôi hỏi người ta khoa của cậu ở đâu, lúc tới phòng giáo viên thì họ nói hôm nay cậu có tới trường.”

“ Ừm, anh tìm tôi có việc gì không?”

“ Tôi, tôi tới là để trả tiền. Cái này...” J cuống cuống lấy một tấm thẻ ngân hàng từ túi áo ra, lúng túng nói:
“ Trong đây... trong đây có những năm mươi vạn... tôi trả lại cho hai người... tiền này tôi không nhận được...”

Vương Tranh khẽ nhú mày, nhưng vẫn bình thản đáp: “ Đây là tiền của Từ Văn Diệu chứ không phải của tôi...”

“ Tôi biết, nhưng tôi không dám gặp mặt trả cho cậu ấy.” J đỏ mặt, cúi đầu nói. “ Tôi không muốn bị coi thường, nghĩ tới nghĩ lui không tìm ra cách gì tốt hơn nên đành đến tìm cậu. Xin lỗi vì đã quấy rầy thế này.”

Vương Tranh lấy tấm thẻ xem, tấm thẻ này hoàn toàn mới tinh, vừa nhìn là biết chưa dùng lần nào. Cậu khẽ vuốt mép tấm thẻ, rồi nói: “ J, đôi khi nên nhận sự trợ giúp của một ai đó. Tôi nghe nói, anh đừng hiểu lầm nhé, tôi nghe nói anh đang thiếu nợ, hơn nữa chủ nợ còn là phường lưu manh, anh nên giải quyết chuyện này càng sớm càng tốt. Về phần tiền của Từ Văn Diệu, nói cách khác, nếu anh không muốn nợ nần gì anh ấy cứ từ từ rồi trả sau, còn không cũng chẳng ai khó dễ gì anh cả. Năm mươi vạn. Với anh ấy mà nói chỉ là chuyện nhỏ, còn với anh lại là tiền cứu mạng. Trong tình huống này, anh đừng ngại ngần gì cả, cứ nhận đi.”

Cậu dúi tấm thẻ vào tay J, nhưng J liên tục từ chối, lui ra sau một bước, run run nói: “ Không được. Mọi người biết chuyện nợ nần thế này làm tôi thấy mất mặt lắm, tôi xấu hổ tới mức chỉ muốn chui xuống cái lỗ nào đó cho rồi ấy. Nếu nhận số tiền thì tôi đâu còn tư cách làm người nữa. Vương Tranh, tôi chỉ còn sót lại chút lòng tự trọng đó thôi. Cậu, xem như là cậu giúp tôi đi, lấy lại số tiền này, được không?”

“ Nhưng còn món nợ...”

“ Tôi đã trả rồi.”

“ Làm sao có thể chứ, anh lấy tiền đâu ra?”

“ Tôi, tôi trả thật rồi.” J né tránh ánh mắt của Vương Tranh, vòng vo đáp: “ Có một người bạn đã cho tôi mượn tiền...”

Tuy Vương Tranh không tin lời này của J, nhưng thiết nghĩ cả hai không mấy thân thuộc nên chẳng dám truy hỏi việc riêng của nhau. Hơn nữa, chẳng rõ lý do vì sao, cậu hiểu được lý do của J, biết giới hạn không nên vượt qua của anh ta. J là người mềm yếu lại hiền lành, như thể động vật ăn cỏ vậy, nhưng dù thế nào cũng có một vài điều cố chấp. Chỉ cần là chuyện bản thân đã nhìn nhận thì người khác có nghĩ gì cũng sẽ bền lòng quyết chí, anh ta giống như người mẹ bảo vệ con trai nhỏ của mình, ai mà cố tình xâm phạm sẽ không để yên.

Vương Tranh thở dài, về mặt tình cảm, cậu tình nguyện giúp đỡ J, nhưng phải có giới hạn. Cậu hiểu tình cảm của kiểu người như J, và đồng thời cũng tôn trọng những tình cảm như vậy. Song khi cảm thấy sự đồng cảm đó uy hiếp tới cuộc sống của cậu thì lại là một chuyện khác. Vương Tranh xoa huyệt thái dương, trầm nghĩ hôm nay đúng là một ngày tệ hại. Cậu ngẩng đầu nhìn J, đề nghị: “ Cũng trưa rồi, chúng ta cùng đi ăn cái gì nhé?”

J ngạc nhiên nhìn Vương Tranh, định từ chối nhưng bản thân lại không quen khước từ ý tốt của người khác, đành do dự đáp: “ Tôi, tôi phải quay về, hơn nữa sẽ phiền cậu...”

“ Không có gì phiền phức cả, cùng nhau đi đi, vừa hay chúng ta có thể tâm sự với nhau đôi chút.” Vương Tranh mỉm cười, đi trước dẫn đường, vừa đi vừa nói: “ Tôi sẽ dẫn anh đi tới nhà ăn trong trường, thức ăn ở đó ngon lắm, đồng nghiệp tôi ai cũng khen lấy khen để.”

J không còn cách nào khác là đuổi kịp bước chân Vương Tranh. Hai người câu được câu mất trò chuyện với nhau, rẽ vào một rừng cây tử kinh, đi thêm một quãng thì tới một nhà ăn xinh đẹp. Cửa sổ lớn bằng thủy tinh long lanh trong suốt, cô tiếp tân cũng mỉm cười nhã nhặn chào đón, vừa thấy người quen liền vui vẻ bắt chuyện: “ Thầy Vương, thầy đến ăn cơm ạ?”

“ Phải, bữa cơm này tôi dẫn một người bạn tới, cô cho chúng tôi bàn hai người gần cửa sổ nhé!”

“ Được chứ, mời hai vị theo tôi.”

Hai người ngồi xuống chiếc bàn đặt cạnh cửa sổ, từ vị trí này có thể thấy được sân cỏ xanh mướt mướt của trường đại học, bên dưới những tán cỏ thụ xum xuê là hai ba đôi bạn trẻ đang vui vẻ chuyện trò. Cả hai đều chìm vào trong thế giới riêng nên trong một lúc không ai nói gì. Chốc sau, Vương Tranh nhìn thực đơn rồi nói: “ Tôi gọi vài món đặc sản ở chỗ này, mong là anh sẽ thích.”

“ A, tôi sao cũng được, không kén ăn đâu.”

J có chút căng thẳng, vẫn cúi đầu nhìn bàn tay đặt trên bàn của mình thì thấy các đốt ngón tay của bàn tay phải thật là dị hợm, rồi như đứa trẻ biết mình làm sai rút tay giấu dưới khăn trải bàn. Nếu Vương Tranh không lên tiếng thì J cũng hạ quyết tâm không hé răng nói lấy nửa lời. Cố nhiên vì anh ngại ngùng, nhưng tổng thể vẫn là có ý phòng bị. Vương Tranh ý thức được một chuyện, cậu không thể tiếp xúc với J theo đúng như cách của Từ Văn Diệu. Có thể với J mà nói, anh cũng thấy áp lực và bất an vì chuyện này.

Hai người im lặng một lúc, J lại đột ngột hạ quyết tâm lên tiếng: “ Cậu, cậu không cần lo lắng đâu!”

“ Lo lắng chuyện gì?”

J mặt mày trắng bệch, môi run nhẹ nhẹ, cố gắng đáp: “ Tôi sẽ không quấy rầy... quấy rầy hai người.”

“ Tôi biết.” Vương Tranh khẽ thở dài. “ Nếu anh muốn quấy rầy thì sẽ không im lặng và cô đơn sống một mình nhiều năm như vậy mà không đi tìm Từ Văn Diệu, tôi nói đúng không?”

J ngẩng đầu lên, trong mắt là vẻ không thể tin được, nhưng sau đó lại chuyển thành thấu hiểu. Anh khẽ chớp mắt, cup mi xuống, tự giễu rồi cười: “ Tôi... tôi cũng từng nghĩ...”

“ Hả?”

“ Tôi không phải không nghĩ đến việc đi tìm cậu ấy.” J lặp lại lần nữa, cầm lấy cốc nước trên bàn uống như cố gắng hấp thu phần nào chất dinh dưỡng có trong đó, thanh âm nhẹ nhàng nói: “ Tôi đã đi tìm, rất lâu về trước, nhưng lại không gặp, vì chẳng biết cậu ấy ở đâu.”

Vương Tranh im lặng nhìn đối phương.

“ Có một quãng thời gian tôi sống rất khó khăn, chủ nợ cứ liên tục tìm tới, suýt nữa tôi đã đi bán thận, thậm chí còn bỏ trốn, trốn trong công trường xây dựng, ăn cơm thừa mà người ta bỏ lại. Lúc đó, tôi luôn muốn đi tìm cậu ấy. Thỉnh thoảng còn tưởng tượng ra cảnh chúng tôi tình cờ gặp nhau trên đường, câu đầu tiên tôi có dám mở lời trước hay không, rồi còn chào hỏi nữa, tôi có dám không... Sau đó, khi ngẫm lại, tự cúi đầu nhìn mình, sao mà nhếch nhác quá, thật ra nếu không gặp nhau thì tốt hơn.”

“ Cậu, cậu rất tốt. Thật đó!” J nỗ lực nhoẻn miệng cười, nhưng lại vô cùng khó coi. “ Cậu còn rất trẻ, lại thanh tú, có học vấn cao. Tôi biết Từ Văn Diệu đã tìm được đúng người rồi. Cậu ấy nên gặp gỡ người giống như cậu. Hai người rất xứng đôi, nhìn rất hạnh phúc. Tôi vui lắm, vui lắm...”

“ Được rồi.” Vương Tranh cắt ngang lời J. “ Anh không cần nói với tôi... những điều như thế đâu.”

“ Xin lỗi!” J cúi đầu, lúng túng đáp, “ ý, ý của tôi là, thật lòng tôi không...”

“ J, mong anh đừng trách tôi nói thẳng,” Vương Tranh khẽ nhịp tay lên bàn dẫn đo nói. “ Tôi hiểu tình cảm của anh dành cho Văn Diệu, tôi không có quyền yêu cầu anh không được thích anh ấy nữa. Vì tôi biết, sau bao nhiêu năm mà vẫn còn nhớ mãi một người thì hẳn đó là tình cảm rất đặc biệt, dù có chuyện gì xảy ra cũng sẽ hồi tưởng đến.”

J xanh xạm mặt mày, sợ hãi nhìn Vương Tranh: “ Tôi, tôi, tôi sẽ không làm gì hết, xin cậu...”

“ Xin tôi đừng nói tình cảm của anh cho Văn Diệu biết, khiến anh ấy tức giận mà xé nát giấc mộng bao năm của anh?”

J đau khổ gục đầu xuống, rất lâu sau mới nói: “ Xin lỗi, Tiểu Vương, nhưng tôi chỉ còn lại ít ỏi như vậy thôi...”

“ Anh sai rồi.” Vương Tranh lắc đầu. “ Anh không chỉ có mỗi giấc mơ đó! J à, anh chỉ dùng mỗi tay trái mà đã pha chế ra được những loại rượu ngon đến thế, một thân một mình trải qua những năm tháng gian nan nhất mà không hề từ bỏ hy vọng cũng như bản thân, điều đó không phải ai cũng làm được. Dù anh

có túi quần cũng cố vươn lên để sống, không trở thành căn bã của xã hội. Những điều này, đối với người khác mà nói, anh rất mạnh mẽ rồi. Vậy nên, anh không chỉ có hồi ức cùng những giấc mơ chìm đắm, mà còn có rất nhiều thứ khác hơn cả anh tưởng tượng nữa.”

J kinh hãi nhìn cậu, lắp bắp hỏi: “Cậu, cậu đang khuyên bảo tôi sao?”

“Tôi chỉ nói sự thật thôi.” Vương Tranh khẽ mỉm cười. “Tôi nghĩ, vào những lúc khó khăn, hẳn anh cũng gặp người có thể vươn tay giúp đỡ mình đúng không? Anh có được những thứ tốt hơn anh nghĩ đó, không chỉ tôi thấy được điều tốt ở anh, mà còn người khác nữa.”

J im lặng.

Thức ăn được đưa lên nhưng không ai muốn chạm đũa.

“Hãy nhận năm mươi vạn này.” Vương Tranh lấy tấm thẻ đặt trước mặt J, trịnh trọng nói: “Nếu anh không muốn cầm tiền của Văn Diệu cứ xem như tôi cho anh mượn, được chứ? Tôi nghĩ Văn Diệu sẽ không quan tâm chuyện ai là chủ của số tiền này đâu. Hãy nghe tôi nói, chúng ta đều là người từng trải qua đau khổ, một đồng tiền cũng giết chết anh hùng rồi. Chỉ khi có đủ tiền phòng thân thì đêm ngủ mới yên giấc. Anh hãy cầm số tiền này, đầu tư buôn bán cũng được, hoặc học thêm cái gì cũng tốt... Chắc anh cũng không an lòng khi mà chưa thanh toán được hết số nợ...”

“Tôi, tôi trả nợ rồi,” J vội vàng nói. “Tôi đã ký hợp đồng mười năm với nhà hàng...”

Vương Tranh cười một tiếng. “Nhà hàng đó còn quản cả những chuyện như vậy? Đúng là nhân đạo quá!”

J đỏ mặt, vừa xấu hổ vừa hờn giận nhưng phần nhiều chính là bất lực cùng đau lòng, sau cùng biến nó thành một tiếng thở dài. “Dù sao thì...”

Dù sao cái gì, anh ta không nói tiếp nhưng Vương Tranh nhạy bén nắm bắt được điều J nói dở, mà lên tiếng: “Nếu nói vậy thì anh cũng cần số tiền này.”

“Không phải...”

“Anh nợ tôi tiền, tôi sẽ không lấy lãi, cũng không đặt ra thời gian trả nợ, càng không có điều kiện đi kèm.” Vương Tranh lo lắng nói: “J, anh không cần vì nợ nần mà buộc bản thân ở lại làm việc nơi mình không thích. Nhận số tiền đó, anh sẽ tự do.”

Mắt J chợt sáng lên, nhưng nhanh chóng buồn bã trở lại, lắc đầu nói: “Tôi đã không còn cái gọi là tự do...”

“Đừng vội kết luận vậy chứ, cầm tiền rồi làm lại từ đầu, nhé?” Vương Tranh dúi tấm thẻ vào tay J.

J im lặng nhận lấy, lúc sau mới nói: “Bây giờ tôi đã biết vì sao Văn Diệu lại yêu cậu như thế. Quả nhiên cậu rất tốt!”

“Dù anh có tặng bóc tôi cỡ nào tôi cũng không cho anh cơ hội tiếp cận bạn trai tôi đâu!” Vương Tranh nửa đùa nửa thật.

“Tôi không có ý thế!”

“Đừng nói chuyện đó nữa... Ăn thôi!” Vương Tranh cầm đũa lên, bắt đầu giới thiệu. “Món canh cá này ngon lắm, anh ăn thử đi!”

Sau khi dùng bữa xong, Vương Tranh đưa J ra tận cổng trường, nhìn anh lên xe buýt mới bước đi đón taxi. Ngồi trong xe, bất giác Vương Tranh lại muốn nghe thấy giọng nói của Từ Văn Diệu, bèn lấy điện thoại ra gọi cho anh. Điện thoại đổ chuông hồi lâu mới có người bắt máy: “Tiểu Tranh hả? Sao lại đột ngột gọi cho anh thế? Có chuyện gì à?”

“Không có chuyện gì hết, tự nhiên muốn nghe giọng anh thôi! Mau nói gì đi!”

Từ Văn Diệu bật cười, giọng tràn ngập yêu thương: “Anh nhớ em lắm!”

“Nhớ bao nhiêu?”

“Nhiều hơn tất cả tuyết phủ trên dãy Alpes cộng lại!”

Vương Tranh phì cười: “ Anh nhìn thấy ngọn núi đỏ rồi sao?”

“ Ủ, từ cửa sổ phòng khách sạn nhìn ra là thấy!”

“ Em cũng muốn tận mắt thấy!”

“ Không được, đợi khi nào em khỏe hơn và rảnh nữa, anh sẽ đưa em đi!”

“ Nếu như, em nói là nếu như. Nếu như sau này em khỏe hơn, lại chỉ ở nhà ăn không ngồi rồi anh có ý kiến gì không?”

“ Anh nào dám có ý kiến chứ. Mừng còn không kịp nữa là! Sức khỏe của em không tốt, anh chỉ hận không thể giấu em trong nhà, nuôi cho trắng tròn mập mập ấy chứ!”

“ Nghe như anh đang chăn nuôi gia súc vậy.”

“ Ha ha, nào chăn nuôi gì, anh chỉ nuôi mỗi con lợn gầy tong teo mà thôi.”

“ Anh chỉ được cái nói linh tinh!”

“ Cục cưng, ở nhà không xảy ra chuyện gì chứ? Sao tự nhiên bảo không đi dạy nữa? Anh nhớ khóa học trên tiến sĩ của em còn một năm nữa mới kết thúc mà?”

“ Không có gì ạ, chỉ là thấy mệt, sau khi giải quyết xong mọi thứ em muốn nghỉ ngơi một chút. Mấy năm nay vì chuyện học hành làm nghiên cứu này kia hao tổn tâm trí quá”

“ Được rồi, chuyện gì cũng nghe em hết, chỉ cần em muốn là anh duyệt tất!” Giọng nói của Từ Văn Diệu khê chùng xuống, tha thiết nói: “ Xin lỗi em, mấy hôm nay đi vắng, không làm gối ôm cho em được, em ngủ có ngon không? Chừng hai ngày nữa anh về, ngoan nhé!”

“ Ủ, biết rồi. Hôm nay em gặp J đó!”

Từ Văn Diệu có chút căng thẳng, nóng nảy nói: “ Anh ta tìm em? Anh ta nói gì? Em đừng nghe anh ta nói bậy! Anh cũng đang tính nói với em đây, anh có cho trợ lý đưa anh ta một chút tiền, anh không hề đi gặp anh ta. Thật đấy! Trước khi đi, Quý Vân Bằng đã điều tra kỹ càng chuyện của J, anh ta không những thiếu nợ bọn cho vay nặng lãi mà số mệnh cũng đen đủi, có một bà mẹ tái giá với ông bố dượng ưa bài bạc, lại còn sinh ra thằng em trai ăn bám. Mấy năm nay, anh ta đều rất cực khổ. Đứng trên lập trường một người bạn cũ, anh không thể không trợ giúp...”

“ Không cần anh giúp đâu, đã có người khác nhanh tay hơn anh rồi!” Vương Tranh nói. “ Ông chủ nhà hàng của anh ấy rất tốt, giúp đỡ J rất nhiều, còn ký hợp đồng mười năm với anh ấy nữa, nên J không cần tiền của anh, chạy tới trả lại cho em.”

“ Có loại ông chủ như vậy? Vớ vẩn...”

“ Em cũng thấy chuyện này khó tin, nên em đã bảo J cầm lại số tiền đó rồi, còn nói cứ xem như năm mươi vạn đó là của em, chắc anh không có ý kiến gì đâu nhỉ?”

“ Phải, phải, cục cưng đúng là thông minh mà! Giải quyết như vậy là tốt nhất! Anh cũng không muốn dây dưa gì thêm.”

“ Anh nghĩ anh là ai mà người ta thèm dính tới anh hả? J là người rất có lòng tự tôn đó!”

“ Anh nói thật, anh sợ nhất chính là người luôn nhận hết thiệt thòi vào mình, im lặng giữ khư khư lòng tự trọng. Họ khiến anh thấy khó chịu lắm, thấy mình tội lỗi kinh khủng. Anh chịu không nổi cái cảm giác đó!”

“ Em không thể nói, anh ấy thành ra như vậy không có liên can gì tới anh, nhưng, ai cũng có chỗ khó cũng như nỗi đau của mình. Anh ấy như thế, không phải do bị anh bức bách. Số phận do tính cách quyết định, tự anh ấy phải chịu trách nhiệm cuộc đời mình.”

“ Anh không cần biết anh ta nghĩ gì, chỉ thấy mình là người đã gây ra tội nghiệt.”

Vương Tranh nhẹ nhàng nói: “ Thật ra, em có rất nhiều chuyện muốn hỏi anh, nhưng em cũng biết, càng cố truy vấn sẽ càng khiến anh đau khổ. Em nghĩ, người thật sự khiến anh mang mặc cảm tội lỗi không phải là J, mà một ai đó giống J. Em chẳng rõ cụ thể mọi chuyện thế nào, chỉ suy đoán đại khái thôi. Anh vì

chuyện đó mà tổn thương, ở J có một thứ gì đó khiến anh bị hấp dẫn nhưng đồng thời cũng làm anh sợ hãi tới mức muốn bỏ trốn, phải không?”

Từ Văn Diệu im lặng, nhưng cậu lại nghe được hơi thở nặng nề phía bên kia tai nghe.

“ Anh không cần phải trả lời em đâu. Em không muốn biết! Nhưng em mong anh sẽ thật lòng với em một chuyện, J và em có điểm nào giống nhau không? Thứ đã khiến anh vừa mê muội vừa sợ hãi đó?”

Từ Văn Diệu lập tức nói: “ Không có!”

“ Anh chắc chứ? Em thấy ở khía cạnh nào đó, em giống J!”

“ Với anh mà nói hai người hoàn toàn khác nhau! Là hai cá thể khác biệt! Nói thế nào nhỉ? Anh ta là quả cân khiến tội lỗi trong lòng anh nặng nề hơn, còn em là quả cân còn lại, khiến cho cảm giác tội lỗi ấy được cân bằng.” Từ Văn Diệu khẽ thở dài. “ Em nói đúng, thời niên thiếu đã xảy ra một chuyện khiến anh không cách nào quên được. Nhưng đó không phải là chuyện quên hay nhớ, mà là tội trạng anh đã gây ra, nó đã khắc sâu vào trong cốt tủy, trở thành một bộ phận trong cơ thể anh, không cách nào lấy ra được. Anh vốn tưởng mình sẽ mãi sống tuyệt vọng như thế cho tới chết, nhưng rồi anh đã gặp em, em đã cho anh một tia hy vọng khác.”

Cách nhau cả một đại dương nhưng thanh âm của Từ Văn Diệu lại vô cùng rõ ràng và chắc chắn: “ Vu Huyền từng nói, anh có thể sẽ trở thành nhánh cây mọc bên ngoài sinh mệnh của em, nên con bé mới mong muốn vun đắp cho chúng ta, và vì nó không thể chịu được khi nhìn Lý Thiên Dương là cành cây sinh mệnh duy nhất trong cuộc đời em. Điều anh muốn nói bây giờ chính là, chúng ta hỗ trợ lẫn nhau, em là nhánh cây của anh, và anh cũng là nhánh cây trong em. Một cô gái có khả năng tiên đoán thiên phú cao siêu đã từng tuyên bố như thế! Chúng ta, những con người phàm trong cuộc đời này, luôn cần có quá nhiều chi tiết nhỏ nhằm xác minh những lời cô ấy đã nói.”

Vương Tranh khẽ nhắm mắt lại, thấy mũi mình cay cay, nhưng trong lòng lại hết sức an bình, tận sâu trong tim cậu nghe thấy tiếng lòng mình nói: “ Anh mau trở về đi! Em nhớ anh!”

15. Chương 15

Vài ngày sau, lão phó chủ nhiệm lại gọi Vương Tranh tới văn phòng, thông báo đã tìm được chuyên gia viết lời tựa cho quyển sách của cậu. Vừa nghe lão báo tên người đó Vương Tranh liền giật mình. Danh tiếng đối phương từ lâu đã như sấm bên tai, bao năm nay luôn nhận được rất nhiều sự tán thưởng trong giới học thuật. Lão rung đùi đắc ý ra phết, ba hoa rằng lão đã phải tốn công tốn sức để mời được chuyên gia đó thế nào, lại dương dương tự đắc bảo loại người này cũng không thể không giữ thể diện cho lão. Vương Tranh chỉ tỏ thấy chán ghét, nhìn chăm chăm vào cái trán bóng lười và hói lộ chỉ có vài ba cọng tóc lơ thơ, không che được sự xấu xí hay suy tàn của thời gian của lão. Đã vậy, thỉnh thoảng cái đầu hói còn ánh lên mấy tia sáng phản quang từ bóng đèn, nom lão như một nồi thịt lợn luộc mỡ, phía trên là một lớp mỡ đen bóng loáng.

Lần này, Vương Tranh đã rút được bài học, không tỏ vẻ ngạc nhiên hay căm giận nhảy lên vỗ bàn lật ghế, chỉ im lặng ngồi nghe, đôi khi sẽ gục đầu nhìn mười đầu ngón tay đang đặt trên đầu gối của mình. Cậu im lặng, nhẩn nhẩn nghe lão tự biên tự diễn tự tán thưởng bản thân xong thì cười khẽ một tiếng, lễ phép cảm tạ ơn nghĩa của lão rồi khéo léo nói rằng bản thảo vẫn còn nhiều chỗ quan trọng cần chỉnh sửa, tạm thời chưa thể giao.

Lão phó chủ nhiệm vì thái độ hết sức thuận theo của Vương Tranh mà vui ra mặt, trên đời người hiền lành nhút nhát như cậu nào dám từ chối yêu cầu của lão chứ. Lão không chút nghi ngờ, chỉ an ủi Vương Tranh vài câu, dặn cậu không cần nóng vội, cứ thủng thẳng mà chỉnh sửa bản thảo, còn về phần lão sẽ lo chuyện bên nhà xuất bản, thương lượng tiền nhuận bút và tiêu chí giúp sách bán chạy. Suốt cuộc nói chuyện, lão ba hoa không ít điều, lại còn thổi phồng rất nhiều chuyện, từ khâu biên tập tới chuyện chuyên gia. Sau cùng, có giáo viên phòng giáo vụ tới tìm lão, lão mới chịu vẫy tay bảo Vương Tranh về trước.

Vương Tranh nhẹ nhõm thở phào một hơi, gục đầu rời khỏi khu nhà của khoa, đi tới vườn hoa lớn của trường, ra sức hít thở một phen. Xúc động chỉ muốn cự tuyệt đề nghị của lão hôm ấy đã không còn. Bây

giờ, cậu đã bình tĩnh hơn, hiểu rõ mình cần chuyên tâm và kiên trì, nếu thắng thường điểm tên vạch mặt lão chỉ chuốc thiệt thòi vào thân. Để có thể đậu vào trường đại học này không hề dễ, từ khi vào đây đã lần lượt chữa thương ỉnh rồi chăm chỉ nghiên cứu học thuật, viết lách, dạy học, tham gia vào các hoạt động của trường... cũng đã khiến cậu nảy sinh cảm tình nồng đậm với chốn này. Nhất là vào khoảng thời gian ban sơ khi vết thương lòng còn rỉ máu, cậu đã cô đơn trốn tới thành phố này như kẻ tị nạn, nếu không phải vì cơ duyên đưa đẩy được nhận vào trường dạy học, hay có thời gian yên tĩnh đọc sách lẫn ngâm cứu văn học chuyên đề thì đã không có sự an bình lúc này. Quả thật, nếu không nhờ vậy cậu chẳng biết hiện tại mình đã sa đà tới nông nổi nào nữa.

Không được giở thủ đoạn trong học thuật là nguyên tắc cơ bản của học giả. Con người ta sống ở trên đời, đâu chỉ có duy nhất một cách đấu tranh. Vương Tranh khê nhắm mắt, hạ quyết tâm lấy di động ra gọi ột vài người quen biết, nhằm tìm ra cách giải quyết mọi chuyện trong khả năng của bản thân. Nhưng sau khi trao đổi với một vài bạn học cũ xong lại nhận thấy tình hình phức tạp hơn cậu đã nghĩ. Vương Tranh thở dài, bỗng thấy khó thở và buồn bực, đi ra phía cổng trường.

Lúc này đây Vương Tranh cảm thấy mệt mỏi quá đỗi, sau khi trải qua tất cả tuổi thanh xuân rồi trưởng thành trong môi trường trường đại học, dường như đây là mặt cắt của xã hội mà cậu hiểu rõ nhất. Nhưng trải qua bao nhiêu năm trời cậu vẫn mãi ở điểm cuối cùng trong cái vòng tròn khép kín của quần xã sinh vật, chỉ cần cậu nhúc nhích liền bị ngăn cản, trở ngại, xét cho cùng cậu cũng không bằng một sinh viên.

Vương Tranh cũng có nghĩ tới chuyện nhờ Từ Văn Diệu giúp đỡ. Từ Văn Diệu và cậu trước nay không thuộc cùng đẳng cấp, anh chắc chắn có đủ khả năng dàn xếp ổn thỏa chuyện này. Nhưng bất chợt Vương Tranh lại thấy mâu thuẫn vì điều đó. Trong xã hội này, có những quy tắc bất thành văn mà không phải ai cũng nhìn thấy nó, mọi người luôn sục sôi cố len lỏi vào từng kẽ hở của luật lệ, dù có hy sinh thì mãi mãi cũng không có cách nào bảo hộ được lợi ích cho người tuân thủ phép tắc.

Vương Tranh suy nghĩ, cậu không muốn gì hết, chẳng qua là không mong mình tham gia vào chuyện đối trá của lão phó chủ nhiệm, đồng thời cũng không hy vọng thành quả mình vất vả nghiên cứu lại vô duyên vô cớ có thêm kẻ không công cùng hưởng.

Cậu cứ bản thân suy tư như thế, đến cả một chiếc xe hơi lướt qua người cậu cũng không biết, mãi khi tiếng còi ô tô vang lên cậu mới giật mình ngẩng đầu nhìn lên thì thấy chiếc Volkswagen màu đen, cửa xe hạ xuống, lộ ra gương mặt đang cười của một người đàn ông.

Vừa nhác thấy khuôn mặt đó, lòng Vương Tranh lại trỗi lên cơn run rẩy theo quán tính. Cậu chợt sững người, chẳng biết có nên mỉm cười chào lại hay không. Trong lúc cậu do dự thì đối phương càng cười rạng rỡ hơn. Người kia có nụ cười rất tươi, đôi mắt sâu hun hút tràn đầy nhu tình lẫn hoài niệm, như thể anh ta đang dùng chính tâm tình mình để cất ủ nên một vò rượu ngon có tên là tình cảm, khiến người ta chẳng cần nếm, chỉ ngửi thôi cũng đủ say ngất ngây. Rất lâu về trước, cũng vì ánh mắt này đã khiến Vương Tranh như tan đi, tim đập liên hồi, chẳng màng mọi thứ, chỉ nguyện sa vào trong nhu tình mật ý và không bao giờ tỉnh lại nữa. Cho đến khi tai ương ập đến cậu mới bàng hoàng nhận ra, hóa ra chỉ cần anh ta động tâm thì đều dễ dàng biểu hiện ánh mắt với bất kỳ ai. Những tình ý lẫn lờ mật ngọt anh ta từng nói với cậu cũng có thể đem đi nói với những người khác.

Vương Tranh có chút hốt hoảng khi mà khắc trước chưa giải quyết xong nỗi phiền lòng thì giây sau đã phải dính vào chuyện nhiễu tâm. Để hai người có thể vui vẻ và trò chuyện với nhau cần có thêm nhiều thời gian hơn nữa. Tối khi người đàn ông kia cho xe dừng lại dưới bóng cây, mở cửa bước xuống, đi đến trước mặt Vương Tranh cậu mới phục hồi tinh thần, mỉm cười nhân nhật mà chào: “ Thiên Dương, đã lâu không gặp.”

Thật ra, cũng chẳng lâu lắm, không quá nửa năm. Nhưng với Vương Tranh mà nói đã có quá nhiều vật đổi sao dời. Hòa giải được những gút mắc với mẹ, quyết sống cùng Từ Văn Diệu, gặp Tạ Xuân Sinh, lắng nghe câu chuyện của J. Nhìn cuộc đời người khác trải ra trước mắt và cũng tự suy ngẫm lại chính nhân sinh của bản thân. Lần này tình cờ tương ngộ với người đàn ông này, Vương Tranh đã không còn thấy áp lực hay đau lòng như trước. Những oán hờn cấu xé trái tim cùng những hận thù dằn vặt trong tâm đều bốc hơi cả. Vương Tranh nghĩ, hẳn nên xem đối phương như một người bạn cũ thôi, vì vốn dĩ, còn ai ngoài Lý Thiên Dương từng chứng kiến và đồng thời cùng cậu trải qua tuổi thanh xuân nữa đây?

“ Phải, là rất lâu rồi không gặp!” Lý Thiên Dương mỉm cười nhìn Vương Tranh, thanh âm nhẹ nhàng êm

ái như kể chuyện xa xưa. “ Anh định vào trường thử xem có may mắn gặp được em không, nhưng ai dè lại thấy nhau ở đây, ha ha.”

“ Sao trước đó không gọi điện?” Vương Tranh cười hỏi. “ Anh tới đây công tác à?”

“ Cứ cho là vậy.” Lý Thiên Dương thoáng cúi đầu, thân thiết hỏi cậu: “ Sức khỏe em thế nào, đã đỡ hơn chưa?”

Vương Tranh gật đầu, nói: “ Rất tốt, chỉ là vẫn còn kiêng cử nhiều thứ. Nói chung không thể giống như trước muốn làm gì thì làm.”

“ Vốn dĩ em là người không ưa vận động. Anh nhớ mỗi lần muốn em ra ngoài đánh bóng còn khó hơn lên trời ấy.”

“ Vì thần kinh vận động của tôi tệ lắm, bất luận là chơi bóng cũng không chơi được, nên không muốn bị cười thôi.”

“ Thật chứ?” Lý Thiên Dương nhìn cậu, mỉm cười. “ Vậy anh còn tưởng do em không thích gặp gỡ bạn bè của anh.”

“ Không phải đâu. Chắc anh chẳng biết chuyện mọi người thường hay chê cười khi chơi đùa với tôi đâu. Bạn tôi hay bảo đánh bóng với Vương Tranh hả, lượm bóng thì có! Đấy, như thế thì xấu hổ chết được!”

Lý Thiên Dương lảng lảng nhìn Vương Tranh. “ Trước đây, em chưa bao giờ kể với anh chuyện này...”

Vương Tranh sững ra một lúc, sau đó nói: “ Lúc ấy, tôi chỉ mới hai mươi tuổi, vẫn còn sĩ diện lắm, sao lại đi kể những chuyện xấu hổ đó? Không chỉ vậy, khi đó tôi còn coi trọng bề ngoài, nếu ra đường mà thấy trang phục không sạch hay nhăn nhúm thì sẽ cau có cả ngày. Ha ha, bây giờ nghĩ lại thấy buồn cười quá.”

Lý Thiên Dương cũng cười theo. Chuyện cũ mấy năm trước như tờ vương tầm gửi trong lòng nay thốt nhiên trong mớ hỗn loạn ấy tìm được đầu mối của mọi việc, nó vẫn mơ hồ hồ hồ nhưng đều có cùng nguyên nhân, đều là những ký ức xóc nổi của hắn. Hắn giật mình nghĩ, à, hóa ra khi đó Vương Tranh là như vậy, thế mà cứ nghĩ là do cậu quá đại khờ lại hay ngại ngùng, không có tí tự tin nào của đàn ông. Nhưng sau khi cách biệt nhiều năm, đi hết một vòng lớn lại gặp nhau, mới bừng tỉnh nhận ra đứa trẻ ngày xưa chẳng qua vì lo lắng và để ý thái quá nên mới cư xử thành ra vụng về như vậy.

Hắn khẽ thở dài một tiếng. Lúc đó bản thân hắn còn trẻ, chẳng cách nào chịu nổi một người đàn ông lại cứ suốt ngày cần nắn nói năng dông dài, lại còn có tính cách hết như lũ kiến, cần cù gầy dựng thành trì của riêng mình. Hắn biết để xây dựng được thành trì đó cậu phải hao tổn rất nhiều thời gian lẫn tâm tư. Nhưng lúc đó, hắn vẫn chưa chuẩn bị tinh thần để đi cùng cậu cả đời. Hắn mơ màng không biết một đời dài bao lâu?

Chớp mắt một cái, tất cả đều tan biến cả. Vả lại năm đó không thể nói ra, cũng chẳng biết quy lỗi cho ai. Có thể Vương Tranh sẽ mỉm cười cho qua. Thời gian là thứ vô hình, khi bạn không kịp nhận ra thì quá khứ như câu chuyện trong vở kịch đèn chiếu ngày xưa, cứ vùn vụt lướt qua, mỗi đợt đèn lóe sáng lên rồi tắt đi là ánh sáng thêm một lần chớp chớp tắt tắt, ảnh hình liên tục lung lay biến ảo, nhìn không ra nguyên cớ lẫn hình thù. Khi chờ được người đến bên cạnh mới phát hiện ra mọi thứ đều bị năm tháng cuốn phăng đi, bào mòn gọt giũa tất cả những thứ có thể trên người.

“ Đúng rồi, Vu Thư Triệt thế nào rồi?”

Lý Thiên Dương bật cười, đến cả Vu Thư Triệt cũng có thể dễ dàng nhắc tới như một người quen cũ. Trong nháy mắt, hắn thấy như mình đã thật sự quay đầu thấy bờ, nhìn chuyện cũ tan biến tựa khói hương và không để lại vết tích nào. Hắn mân mê cằm, đáp: “ Thư Triệt hiện rất tốt, nghe nói cậu ấy đã quay về tổng công ty ở Thượng Hải. Cậu ấy có năng lực, hắn sẽ rất sớm được thăng chức thôi.”

Vương Tranh hơi ngạc nhiên hỏi: “ Hai người không...”

“ Đúng vậy, bọn anh không quay lại với nhau!” Lý Thiên Dương cắt đứt lời cậu, sau đó thì không cam lòng bổ sung một câu nữa: “ Không phải với ai anh cũng muốn nối lại tình xưa đâu!”

Mặt Vương Tranh hơi ửng đỏ, khe khẽ nói: “ Tôi không có ý đó!”

“ Không sao. Lúc cậu ấy đi, anh có mời cậu ấy đi ăn tối, tại nhà hàng cậu ấy thích nhất, gọi loại rượu tây đắt tiền nhất, còn mời luôn cả người chơi đàn dương cầm đàn riêng cho cậu ấy bản nhạc mà cậu ấy thích nghe. Tất cả đều dựa theo sở thích của Thư Triệt. Anh và cậu ấy, lâu rồi mới lại có thời gian bình tĩnh cùng ăn cơm, nói chuyện. Bầu không khí lúc đó cũng hài hòa vui vẻ. Ngày hôm sau anh tiễn cậu ấy ra sân bay, bây giờ vẫn thỉnh thoảng liên lạc... Bọn anh hiện tại là bạn bè.”

Vương Tranh chỉ gật đầu không nói.

“ Anh có thể mời em một bữa không?” Lý Thiên Dương hỏi.

Vương Tranh suy nghĩ một lúc mới đáp: “ Không được, hôm nay tôi còn chuyện phải làm. Hai hôm nữa được không? Hai ngày nữa Văn Diệu về, tôi và anh ấy sẽ mời anh.”

Lý Thiên Dương cúi mặt, gật gù: “ Hai người sống chung rồi à?”

“ Ừ.”

“ Tốt quá! Chúc mừng em!”

Vương Tranh trở mặt ra nhìn hắn.

“ Sao, anh không thể chúc mừng em ư?” Lý Thiên Dương lại cười một tiếng. “ Tiểu Tranh, trước đây rất lâu, khi em gọi anh như một người anh trai, anh đã nghĩ, mình muốn có một đứa em ngoan ngoãn, lại tốt bụng. Nhưng sau đó chúng ta lại chẳng thể làm anh em được, lại còn chia tay thế này. Song dù gì đi nữa, anh luôn xem em là thân nhân của anh. Vì vậy, anh không muốn em gặp gì bất hạnh hết, thật đấy.”

Vương Tranh hắng giọng: “ Tôi biết anh không phải loại người đó.”

“ Chỉ có em là hiểu anh...”

Lý Thiên Dương chưa kịp nói hết lời thì di động của Vương Tranh đổ chuông. Cậu khẽ xin lỗi hắn rồi vội vàng bắt máy. Lý Thiên Dương đứng lánh một bên lấy thuốc hút ra hút một hơi thật dài, sau đó từ từ phả khói ra, nhìn Vương Tranh qua làn khói xám. Mấy tháng không gặp, sắc mặt cậu trông hồng hào hơn lúc nằm viện, hé lộ ra gương mặt thanh tú và xinh đẹp. Một Vương Tranh rạng ngời chấp chờn với hình ảnh Vương Tranh nhút nhát trong quá khứ khiến hắn thấy lòng băng khuâng và rung động, tay cũng bất chợt run lên. Đoạn, hắn lại vội vàng hút thêm một hơi thuốc nhằm lấy lại bình tĩnh. Lúc sau, nhác thấy Vương Tranh nói xong điện thoại mà vẻ mặt có vẻ trầm trọng, đôi mày cau thật chặt lại, thì biết chắc cậu đang gặp phải việc khó khăn. Tới tận bây giờ, những khi đụng phải chuyện gì nan giải Vương Tranh đều cau mày im lặng, đến cả khi bị oan ức cũng vậy, hay bị bắt nạt cũng thế. Lý Thiên Dương thở dài, bước tới hỏi: “ Có chuyện gì vậy?”

“ Không có gì!”

“ Em cứ nói đi, xem chừng anh có thể giúp em gì đó.”

Vương Tranh khẽ mỉm cười: “ Thật sự không sao đâu, anh không cần biết. Ha ha, cũng chẳng phải chuyện đại sự gì, cứ yên tâm!”

“ Là anh nhiều chuyện rồi,” Lý Thiên Dương đáp. “ Từ Văn Diệu tài giỏi như thế, em có chuyện gì khó khăn anh ta có dư khả năng giải quyết cả.”

Vương Tranh lặng người đi, không cười cũng không nói gì.

Lý Thiên Dương cau mày truy hỏi: “ Em không nói với anh ta à?”

“ Anh ấy đi công tác, tôi không muốn anh ấy phải bận tâm. Với lại đó là chuyện trong trường học, dù là anh ấy cũng không hỗ trợ được gì.”

Lý Thiên Dương thân thiết nói: “ Như vậy là em cần một quân sư rồi! Để anh làm tham mưu đề xuất ý kiến cho em. Đầu gối suốt ngày chỉ lo chuyện học hành như em chắc không biết mình lỡ làm đắc tội ai đâu.” Hắn dừng lại một lúc rồi nói thêm: “ Tiểu Tranh, em không cần khách sáo với anh như thế. Lòng dạ anh đâu có xấu xa vậy. Anh chỉ là xem em như một người bạn cũ, em thì sao? Nể mặt anh chút đi, được không?”

Vương Tranh bật cười: “ Sao tôi lại dám không nể mặt anh? Ai chẳng nói Lý Thiên Dương là người nghĩa khí, có biết bao người cam tâm tình nguyện muốn làm bạn anh. Được rồi, nói tới chuyện chính đi, việc này một mình tôi nghĩ mãi cũng không tìm được cách, nhờ anh vậy.”

Vương Tranh thuật lại mọi sự đã xảy ra cho Lý Thiên Dương nghe. Lần này, hai người trao đổi hết sức hòa hợp và ăn ý. Ngay cả ngày xưa, khi quan hệ cả hai vô cùng khăng khít cũng chưa bao giờ chuyện trò thân thiết đến vậy. Trước đây, cả hai luôn thích chơi trò ra ám hiệu, trước khi nói chuyện mỗi người luôn tự tạo ra một mật mã, anh không xâm phạm đến tôi, tôi cũng không xâm phạm đến anh. Một người thì chẳng muốn nghe còn một kẻ lại không ưa bày tỏ. Tới tới lui lui rồi thất lạc cả lời nói. Đến sau này, khi cố nỗ lực thế nào cũng không xây dựng được nền tảng chung để cả hai cùng được giải bày. Nhưng bây giờ thì đã khác, hai bên cùng ngồi xuống, Vương Tranh chẳng có gì lo lắng, Lý Thiên Dương lại nhiệt tình và chân thành chịu lắng nghe. Cuộc chuyện trò ấy vậy mà gần gũi và dễ dàng biết bao. Lý Thiên Dương luôn nghĩ Vương Tranh là như thế, phàm chuyện gì cũng không chịu tâm sự với ai, kiêu lời tới phần xa lánh, vừa khép kín vừa có vẻ lánh đời, còn cả cao ngạo nữa, nhưng bên dưới lớp vỏ cao ngạo ấy cậu không phải là con một sách chỉ biết sách vở mà vẫn hiểu thế sự và tình người.

Lòng hần rầu rĩ không thôi, vừa vui mừng khi Vương Tranh mở lòng, vừa tiếc nuối những gì đã bỏ lỡ. Cảm giác tiếc nuối đó hần sẽ ám ảnh suốt đời, khiến hần không nhận được mà nghĩ, nếu ban đầu không hờ hững, không bị cảm tình nhất thời che mắt liệu có phải Vương Tranh vẫn sẽ ở bên cạnh hần tới tận bây giờ?

Nhưng, nếu những chuyện đó không xảy ra thì Vương Tranh sao có thể thay đổi để trở thành như hôm nay? Còn hần sao thấy được biến hóa đó cùng những mặt tốt đẹp khác nữa của cậu?

Người ta đều từng bước từng bước trải qua như vậy, cái gọi là nhân quả đều là một vòng những mắt xích kỳ diệu liên kết chặt chẽ với nhau.

Sau đó, Lý Thiên Dương lái xe đưa Vương Tranh về nhà. Hần không ngờ là cậu vẫn ở lại căn hộ cũ. Nếu như theo tính cách của Từ Văn Diệu hần sẽ đưa Vương Tranh vào sống trong một ngôi nhà xa hoa ở một khu phố an tĩnh mới đúng. Lúc Vương Tranh nói địa chỉ cho hần, hần liền bất ngờ hỏi ngay: “ Em vẫn sống ở đó à?”

“ Đương nhiên! Tiền nhà vẫn chưa trả xong. Tôi không sống ở đó thì ở đâu?” Vương Tranh ngạc nhiên hỏi.

Lý Thiên Dương sững ra vài giây, sau đó liền hiểu ra chỗ cao thâm của Từ Văn Diệu.

Hần thở dài, không nói nữa.

Thốt nhiên, hần lại nhớ tới kẻ đã trao hai mươi vạn tệ cho Vương Tranh, cũng chính là hần đây, rồi cả ánh mắt hoảng hốt bất an khi cậu hỏi, “ Chia tay rồi sau này em ở đâu?” . Lý Thiên Dương đau lòng, nhưng vẫn có thể cười tự giễu chính mình. Chuyện tới nước này rồi, ngoài cười và cúi đầu chấp nhận ra thì còn có thể làm gì được nữa?

Chẳng lẽ đến cả làm bạn cũng không được?

Cảnh Vương Tranh xuống xe Lý Thiên Dương nhìn chăm chú rất lâu, bất chợt có xúc động muốn giữ tay Vương Tranh lại rồi ôm chặt cậu vào lòng, không bao giờ buông tay ra nữa. Vương Tranh như một giấc mơ ngọt ngào và thầm kín của hần vậy. Cậu ở xa thì hần tưởng nhớ, còn khi cậu đến gần sẽ khiến hần mất bình tĩnh. Vừa ngửi thấy mùi hương dịu nhẹ trên người cậu, trong đầu hần như phản xạ có điều kiện mà nghĩ ngay đến năm đó được ôm cơ thể mềm mại của cậu trong lòng mới ấm áp và thoải mái dường nào. Khát vọng đó trào dâng như lũ, làm hần không kiềm chế nổi.

Song, Lý Thiên Dương chẳng làm gì cả. Không phải vì e dè sợ hãi Từ Văn Diệu, muốn đối phó với Từ Văn Diệu hần tự lượng chẳng đủ sức, nhưng muốn tránh không để bị tóm, không phải là không có cách.

Vấn đề ở chỗ, vất vả lắm Vương Tranh mới sống có ý nghĩa và tìm thấy được nhiều niềm vui như bây giờ. Hần không đành lòng khuấy động và cướp đi những điều ấy.

Thật ra Lý Thiên Dương cũng không vĩ đại như thế. Chẳng qua là hần không muốn trải qua cảm giác hối hận và tuyệt vọng khôn cùng như khi đứng đợi ngoài phòng phẫu thuật của Vương Tranh nữa. Hần vẫn nhớ lần đầu gặp lại cậu, cậu đi cùng những sinh viên của mình, lúc đó cậu cũng đang cười, nhưng nụ cười ấy nhợt nhạt một mối, dường như chỉ cần lướt qua rất nhẹ tức thì tan biến.

Giờ cậu đã không còn như thế nữa. Đôi mắt trong sáng, gương mặt căng tròn, nụ cười cũng chân thực hơn, thần sắc không uể oải và mệt mỏi, khiến người khác thấy an lòng và dễ chịu.

Hắn không đủ nhẫn tâm để khiến Vương Tranh khổ sở lần nữa.

Vì vậy sau khi ngắm nhìn cậu một lúc thì mới dứt khoát nổ máy xe, rời đi.

Vương Tranh bước lên hành lang, leo lên lầu còn chút nữa là lên đến tầng lầu mình ở, lúc này trời đã tối, đèn ở hành lang lại là loại đèn cảm ứng hồng ngoại, không giẫm mạnh chân thì nó không cách gì sáng lên được. Vương Tranh lại hơi bị cận thị, vừa bước lên thì hốt hoảng khi thấy một người đang đứng dựa tường hút thuốc ngay chỗ rẽ lên cầu thang. Cậu tưởng là một hàng xóm nào đó của mình nên không để tâm mấy, bèn đi tiếp.

Nhưng một giây sau cánh tay bị người kia túm lấy, cả người đổ ụp vào lòng đối phương, liền sau đó một đôi môi nóng bỏng úp lên môi cậu, như một người khát khô tìm kiếm được nguồn nước mà hôn cậu say đắm. Ban đầu, Vương Tranh còn hơi hoảng sợ, nhưng sau khi định thần lại nhận ra người kia là ai, một niềm vui sướng dâng trào bên trong, cậu liền vui vẻ đáp lại nụ hôn, ngửa đầu để mặc sự xâm chiếm, mở miệng để chiếc lưỡi bá đạo nọ len vào, khiến cả người cậu tê dại, chân mềm nhũn ra, yếu ớt dựa vào ngực của đối phương, sau đấy thì đắm nhẹ vào lưng người ta một đắm. “Sao về mà không nói em một tiếng?”

Từ Văn Diệu nheo mắt, nương ánh đèn đường mà nhìn cậu, trong đôi mắt chứa đầy sự nguy hiểm, vẻ mặt thì hung hãn. Vương Tranh giật mình sợ hãi, chưa kịp nói năng gì đã bị anh bế ôm lên lầu. Cậu không dám kêu la khiến người khác chú ý, chỉ im lặng để Từ Văn Diệu mở cửa rồi đóng sập cửa lại, sau đó ôm cậu vào thẳng trong nhà, đặt lên sofa rồi áp lên trên cậu.

Vương Tranh không cự tuyệt anh. Hai người không gặp nhau hai tuần, cả tim lẫn cơ thể cậu đều nhớ anh. Ngay khi môi anh chạm vào cậu thì eo cậu đã tê rần, hơi thở nặng nhọc ham muốn. Hôm nay, động tác của Từ Văn Diệu vô cùng thô bạo, nhưng không thể chối là đã mang tới rất nhiều phấn khích. Vương Tranh khẽ nhắm mắt, tùy ý Từ Văn Diệu. Tuy rằng rất đau nhưng cậu lại hoàn toàn khao khát muốn tiếp cận dự vọng của anh. Vương Tranh chủ động ôm lấy lưng anh, rướn người dậy, hôn lên đôi môi nóng bỏng kia.

Từ Văn Diệu được thỏa mãn, động tác cũng nhẹ nhàng trở lại. Vương Tranh thủ thả vào tai anh: “Làm đi anh!”

Câu nói này như thần chú khiến Từ Văn Diệu không còn đắn đo gì nữa, cúi xuống vừa chuyển động vừa hôn lấy hôn để Vương Tranh. Vừa chậm chạp vừa điên cuồng. Như một đứa trẻ mê say món đồ chơi mà tận tình đòi hỏi. Vương Tranh khẽ cười, vuốt ve vai anh, dịu dàng nói: “Em nhớ anh!”

Từ Văn Diệu híp mắt, siết chặt eo Vương Tranh để vào sâu hơn. Vương Tranh thở dốc, mắng: “Anh không nhẹ nhàng được à?”

Từ Văn Diệu cười hihi, nâng Vương Tranh lên, lùi lại rồi tiến vào chỗ sâu nhất, khiến cậu chẳng thốt nổi lời nào.

Sau khi trận ái tình như bão tố qua đi, cả người Vương Tranh bị lẫn qua lộn lại ngay cả cử động mấy đầu ngón tay cũng không còn tí sức lực nào, mơ mơ màng màng bị Từ Văn Diệu bế vào phòng tắm. Trong bồn tắm rộng lớn, tứ chi vừa mới được thả lỏng, cơ thể mới có được cảm giác thoải mái, lại bị Từ Văn Diệu tiến vào lẫn nữa.

Vương Tranh tức thì tức nhưng cũng chỉ còn đủ sức trừng mắt lườm Từ Văn Diệu. Anh mỉm cười đầy vô tội mà rằng: “Anh còn muốn!”

Nhưng em không muốn nữa!

Vương Tranh chẳng kịp mắng thì đã bị Từ Văn Diệu kéo vào trong vòng xoáy đam mê khác, cao hơn, lớn hơn. Giờ đây, cậu như con thuyền nhỏ lạc giữa dòng, bị lốc xoáy cuốn lấy. Tới khi được tắm rửa sạch sẽ bẽ lên nằm nghỉ trên giường thì Vương Tranh lại tỉnh táo đến lạ. Cậu chuỗi người vào trong chăn, lưng hướng vào bên trong. Từ Văn Diệu tắm xong, đi đến bên giường tính xoay người cậu lại nhưng bị cậu đánh mạnh vào tay.

16. Chương 16

“Giận anh à? Thôi đừng giận mà! Lâu rồi anh không được chạm vào em, nhớ tới điên được, hihi.” Từ Văn Diệu vừa nịnh nọt vừa ôm lấy cậu từ phía sau. “Chưa xin phép em mà đã công hạ căn cứ điểm của em là anh sai rồi! Xin lỗi, là anh không đúng! Nhưng hai tuần này anh toàn lấy tay an ủi. Bây giờ em không cho anh thỏa mãn sao anh chịu nổi? Đừng giận nữa mà! Ngoan, cục cưng! Đừng giận! Anh còn chưa ngấm kỹ em, xoay qua cho anh nhìn cái nào, nhớ em chết đi được ấy!”

Vương Tranh bị anh cưỡng chế lật người lại, mặt đối mặt. Từ Văn Diệu mặt mày tươi rói, mỉm cười vuốt tóc cậu đầy yêu chiều, ngón tay di chuyển nhẹ nhàng từ chân mày xuống tới cằm: “Tiểu Tranh, em thật là đẹp!”

“Đi chết đi!” Vương Tranh phất tay anh ra. “Anh về hồi nào? Sao về mà không gọi điện thoại nói với em câu nào?”

“Không phải anh đã khiến em rất bất ngờ đấy sao?”

“Bất ngờ thì bất ngờ, cũng không nên vừa về đã dè em xuống? Từ Văn Diệu, đây không phải bất ngờ mà là hết hồn đó!”

“Em nói nghe như em chẳng chút thích thú vậy đó?” Từ Văn Diệu sáp tới hôn cậu một cái. “Lúc này là ai đã quần chặt lấy anh không rời, hả?”

Vương Tranh đỏ mặt, không chút nhún nhường: “Vì em thương xót anh, thấy anh bị dục vọng thiêu đốt nên mới làm vật hy sinh đó!”

“Phải, phải! Em là tốt nhất! Em hy sinh bản thân để thành toàn tập thể!” Từ Văn Diệu hạ lưu nói. “Em đã thành công dùng thân thể mà cứu vãn người đang lỡ bước lạc đường như anh! Hay là cứu vớt thêm lần nữa đi?”

“Biến!” Vương Tranh lấy gối đập vào người anh. “Anh bớt nham nhở đi!”

Từ Văn Diệu khoái chí cười to, bật người ngồi dậy dè lên Vương Tranh, hôn cậu một trận tối trời tối đất mới chịu buông ra. “Cảm giác vừa rồi thế nào? Thích chứ?”

“Lui lui tới tới cũng chỉ có mấy chiêu đó! Sảng khoái cái rắm!”

“Thế ai cứ hét thất thanh lên vậy?” Từ Văn Diệu bắt chước giọng cậu: “Anh, anh à, tha cho em đi! Em chịu hết nổi rồi! Ừ, dễ chịu quá, nhanh một chút...”

Vương Tranh mặt đỏ lựng, rống lên: “Là vì em nể mặt anh, lo lòng tự tôn của anh bị tổn thương!”

Từ Văn Diệu với tay vào trong chăn, sờ từ chân lên tới giữa đùi Vương Tranh, bình thản nói: “Cục cưng đúng là hiểu anh quá xá! Tự tôn của anh rất dễ bị tổn thương lắm, em lại hét lên lần nữa cho anh nghe đi!”

Người Vương Tranh run lên một trận, khó khăn đáp: “Đừng, Văn Diệu... đừng chạm vào đó... xin anh mà...”

Thân thể Vương Tranh bây giờ mẫn cảm vô cùng, không dễ dàng kháng cự được khiêu khích của Từ Văn Diệu, nên cả người ửng đỏ cả lên, thở dốc liên hồi, thốt không ra lời. Từ Văn Diệu nhìn người yêu đầy quyến rũ, cảm thấy cổ họng khô khát nhưng lại chẳng dám xuống tay, đành bỏ cuộc, lưu luyến nói: “Được rồi! Được rồi! Anh không làm gì cả!”

Vương Tranh nhìn anh cảnh giác, kéo chăn che kín người.

“Anh thật sự không làm gì hết! Cơ thể em yếu ớt, không thể hao tổn sức lực vì chuyện này quá nhiều.” Từ Văn Diệu thở dài, nói đầy bất đắc dĩ: “Đừng che che đây đây vậy chứ! Anh không chạm vào em, thề đó!”

Vương Tranh đáp: “Chỉ có kẻ ngốc mới tin cảm thú như anh! Biến ngay! Đêm nay không cho anh ngủ chung giường với em!”

Từ Văn Diệu rú lên: “Không phải chứ! Em thật nhẫn tâm mà!”

“Anh còn cần nhẫn nữa thì ngủ ngoài phòng khách hết tuần sau cho em!”

“ Anh sai rồi! Anh biết sai rồi mà! Đừng phạt anh chứ! Em thường phạt chẳng phân minh! Anh không phục! Anh muốn báo án!”

Vương Tranh cười nhạt. “ Tính chống án à? Nhà này ai làm chủ? Em hay anh?”

“ Em!” Từ Văn Diệu đáng thương đáp.

“ Đương nhiên rồi!” Vương Tranh chớp chớp mắt, vươn chân đá anh một cái. “ Mau đi rót cho ngài đây ly nước!”

“ Hả?”

“ Ngài khát, mau đi rót nước, trở về... rồi tính! Yên tâm, ngài đây sẽ không bạc đãi nhà mi đâu!”

Từ Văn Diệu ôm vẻ mặt thương tâm đi rót nước cho Vương Tranh, sau đó hầu hạ cậu uống nước, rồi mới đến phiên mình lấy ly nước uống hai hớp. Sau khi uống nước xong, Vương Tranh hắng giọng mấy tiếng, tựa đầu vào giường mà rằng: “ Hồi thần dân kia, nhà ta rất dân chủ, bây giờ ta sẽ giải thích i biết vì sao mi lại bị phạt như thế. Đầu tiên là vì động cơ của mi không trong sáng?”

“ Ô hay, tôi làm gì mà phán động cơ không trong sáng?”

“ Tại sao mi lại trốn ở góc cầu thang dọa ta sợ? Rồi còn không nói không rằng vác ta vào nhà, sau đó liền làm bậy hả?”

“ Không phải vì tôi nhớ đại nhân ngài sao?”

“ Nói nhảm!” Vương Tranh cao giọng. “ Ta đã thấy cả rồi, hành lý của mi vẫn còn để trong phòng khách, chứng minh mi vừa về không lâu, sau đó xuống lầu tính đón ta phải không? Theo tính cách của mi hẳn là đã chuẩn bị quà cho ta trong túi chứ hả?”

Từ Văn Diệu phì cười, gật đầu nói: “ Phải, ngài nói đều đúng cả.”

“ Thế vì sao quà chưa lấy ra tặng, chuyện chưa nói đã vội vàng ôm ta vào nhà mà làm bừa rồi?”

Từ Văn Diệu sượng người, không đáp.

“ Anh à,” Vương Tranh hạ giọng, chồm tới nắm lấy tay anh, dịu dàng nói: “ Anh đã thấy Lý Thiên Dương đưa em về phải không?”

Từ Văn Diệu hừ một tiếng.

“ Em chỉ là tình cờ gặp anh ta thôi, vì xem anh ta là bạn cũ nên nói chuyện mấy câu.” Vương Tranh kiên nhẫn giải thích. “ Không nói chuyện trước đây, thực ra chỉ riêng việc quen biết nhiều năm thì em cũng không thể cư xử với anh ta như kẻ thù được. Chúng ta đâu ai còn trẻ con nữa! Lẽ nào anh không tin em?”

Từ Văn Diệu lắc đầu.

Vương Tranh mỉm cười, tựa đầu vào vai anh, kéo tay anh choàng qua vai mình. “ Không phải anh không tin em, mà vì anh cảm thấy không thoải mái, sợ cái này sợ cái kia, có phải không?”

Từ Văn Diệu ôm Vương Tranh thật chặt, cảm gác lên trên bờ vai trần của cậu, ngẫm nghĩ một chút lại gỡ thối xấu cần vai cậu một cái.

Vương Tranh không thèm chấp nhặt, xoa lưng anh mà rằng: “ Này, quý ngài giám chùa[1], ngài nói xem, có phải là ngài đã chuyện bé xé to rồi không?”

[1] Âm chỉ người ưa ghen tuông.

Từ Văn Diệu cọ mặt vào vai Vương Tranh, hờn dỗi nói: “ Anh khó chịu! Lần sau không được ngồi lên xe anh ta nữa! Cái xe cùi đó có gì hay, không phải chỉ là Volkswagen Phaeton thôi hay sao? Chỉ có thằng đàn mới bỏ hơn một trăm vạn ra mua loại xe đó!”

Vương Tranh cố nhịn cười. “ Phải, chỉ có chiếc Touareg của anh là thoải mái nhất thôi chứ gì?”

“ Đương nhiên!”

“Được rồi, sau này sẽ không ngồi xe anh ta nữa!” Vương Tranh hỏi: “Anh đã hết giận chưa?”

“Ừ.” Từ Văn Diệu gật đầu.

“Cơ mà, vì anh cố tình gây sự nên đêm nay ngoan ngoãn ra phòng khách mà ngủ. Quyết định vậy đi!”

“Không được! Anh ngồi máy bay những mười mấy tiếng về đây đó! Một chết được! Bây giờ anh chỉ muốn ôm em ngủ một giấc thật ngon! Em xem, anh kiệt sức rồi này!” Từ Văn Diệu vừa nói vừa ôm Vương Tranh ngã xuống gối, nhắm mắt nói: “Anh ngủ rồi này!”

Một giây sau, Từ Văn Diệu liền ồ ồ ngáy to khiến Vương Tranh phải bật cười, yêu thương xoa đầu anh, sau đó vươn tay tắt đèn rồi rúc vào trong lòng anh. Được nằm gọn trong vòm ngực rộng lớn và ấm áp thì thấy an bình vô cùng, cậu khẽ khàng nhắm mắt lại.

Nồi cháo thịt băm cùng rau khô đang sôi sùng sục trên lò, hầm chừng gần một tiếng rưỡi thì hạt gạo dần mềm và tơi ra cuộn cuộn từng hạt lóng lánh. Đây là một bữa sáng vô cùng bình thường, mùa hè đã đến, Vương Tranh tắt máy lạnh, mở cửa sổ, để nắng sớm và gió mát tràn vào phòng. Trong không khí thoang thoảng mùi cải muối cùng mùi bánh bao vừa được hấp chín. Đây là loại bánh bao trữ danh của một tiệm bánh lâu đời ở thành phố G, Vương Tranh thường tới đó mua về trữ trong tủ lạnh, khi nào muốn ăn thì lấy ra mà hấp lên, bánh luôn luôn mang mùi thơm và vị tươi mới. Vương Tranh cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay, cũng đủ lâu rồi, bèn vặn lửa nhỏ, cởi tạp dề bước ra khỏi nhà bếp, khẽ khàng vào phòng ngủ. Từ Văn Diệu vẫn nằm giữa mặt ngủ say sưa.

Anh cứ ngủ li bì như thế những hai ngày nay. Tối bây giờ vẫn cảm thấy mệt mỏi sau chuyến bay từ châu Âu về. Nhưng tức nổi là vừa về chẳng chịu nghỉ ngơi gì, đã tỉnh trùng xộc lên não mà đề Vương Tranh xuống giải quyết vấn đề sinh lý, hết như cầm thú vậy. Cơ mà ai kia cầm thú khi ngủ lại để lộ ra gương mặt nhìn hiền lành mà trẻ con lắm. cái miệng ngoác rộng ra, thở phì phì, còn mái tóc lúc nào cũng chuốt gel vuốt gọn ra sau giờ lại lòa xòa như tổ chim. Như thế cảm thấy có người cứ nhìn đăm đăm, anh nhú mày, ư hử một tiếng thì trở mình vùi đầu vào trong gối, một tay vươn ra ngoài vô thức sờ soạng chỗ nằm kế bên.

Suýt chút nữa Vương Tranh bật cười ra tiếng. Từ Văn Diệu đang tìm cậu, còn người được tìm là cậu đây đang đứng tựa cửa vừa nén cười vừa nhìn kẻ ngủ say như lợn chết vì không kiếm được người yêu mà bất mãn cần nhả dăm ba câu, sau đó mở hé một con mắt nhằm kiểm tra xem có thực bên cạnh chẳng còn ai không, tiếp đó thì hừ một tiếng, bò dậy khỏi giường, lơ mơ thò chân xuống đất định tìm dép lê đáng bước ra ngoài.

“Đi đâu? Toilet phía này.”

“Không đi toilet, đi tìm Tiểu Tranh cơ!” Từ Văn Diệu mắt cũng không mở, nghiêng đầu mơ màng dăm đầu trả lời cậu.

Vương Tranh thích thú hỏi: “Tìm ở đâu cơ!”

“Ồ...” Rốt cuộc tới lúc này Từ Văn Diệu mới chịu mở mắt ra, nhìn người cần tìm đang đứng trước mặt liền thở phào nhẹ nhõm, vươn tay ra ôm cậu vào lòng, cọ mặt vào hõm cổ cậu mà rằng: “Thì ra em ở đây! Đồ tồi, sáng sớm không ngủ mà tính làm gì hả? Nào tới đây cho anh ôm để ngủ nào!”

“Mặt trời đốt tới mông rồi anh còn ngủ gì nữa? Chẳng phải mấy nhà tư bản thường đi sớm về khuya bóc lột công nhân lao động đó sao?”

“Đó là tư bản xã hội cũ thôi!” Từ Văn Diệu ôm Vương Tranh cùng ngã xuống giường. “Ng Sloan, nằm ngủ với anh thêm chút nữa đi!”

“Không được, hơn mười giờ, gần mười một giờ rồi! Anh dậy ăn chút gì đi! Cả hai ngày trời tới giờ anh đã ăn uống chút nào đâu!”

“Anh không ăn cơm, có đói cũng chỉ ăn em thôi!” Từ Văn Diệu đề lên người Vương Tranh, hai tay xấu xa mà mò vào trong áo, xoa nắn thắt lưng cậu một cái rồi bất động, Vương Tranh thở dài, người này vậy mà cũng ngủ cho được.

“Từ Văn Diệu, đứng lên, nặng chết được!”

Anh vẫn ôm cậu không nhúc nhích.

“ Đứng dậy mau! Em đã nấu cháo, anh ăn một bát cháo nóng rồi ngủ tiếp, được không?”

Ai kia vẫn bất động.

Vương Tranh bắt đắc dĩ đẩy anh vài cái, lớn tiếng gọi: “ Anh có chịu đứng dậy không hả?”

“ Không đứng lên nổi!” Từ Văn Diệu nhắm mắt, lẩm bẩm: “ Không có thưởng thì không dậy!”

“ Em nấu điểm tâm cho anh còn không phải thưởng đó sao?”

“ Không đủ,” Từ Văn Diệu chỉ vào miệng mình, mắt vẫn nhắm chặt. “ Phải hôn một cái thì mới chịu!”

Vương Tranh vỗ lên trán anh một cái rõ kêu: “ Dẹp đi! Anh mơ à, còn chưa đánh răng rửa mặt đó!”

Cuối cùng, Vương Tranh cũng không lay chuyển được đứa trẻ to xác Từ Văn Diệu, đành phải hôn vài cái lên má, anh mới chịu kết thúc buổi lễ rời giường của Từ thiếu gia. Chờ sau khi anh lau đi nước trên mặt, mới được xem là tỉnh táo lại. Sau đó mang theo nụ cười vô lại Vương Tranh quá quen thuộc mà bám dính sau lưng cậu, cơm cũng chẳng chịu ăn, khăng khăng đòi Vương Tranh hôn thêm vài cái nữa, rồi càng có xu hướng hóa thân thành đứa bé ngây thơ bắt người ta bón cơm ỉnh. Vương Tranh không chút do dự đá anh một phát, nhét thìa vào tay anh, cười nhạt nói: “ Không ăn chứ gì. Được thôi, em cũng không muốn lãng phí nên sẽ gọi điện để người khác tới ăn. Hôm trước, Tiểu Tạ có điện thoại cho em, nói là trở về đơn vị công tác cũ để bàn giao gì đó. Nếu bây giờ em mà gọi cậu ta qua đây ăn trưa thì hẳn cậu ta sẽ thích lắm đây. Cậu ta tới Quý Vân Bằng chắc chắn cũng sẽ theo cùng. Hoặc giả gọi trợ lý của anh đến cũng được. Nhớ có lần anh ấy bảo muốn nếm thử món ăn em nấu. Còn không nữa thì mời Lý Thiên Dương...”

Tên Lý Thiên Dương vừa được nhắc tới Từ Văn Diệu lập tức ngoan ngoãn ngay, cầm lấy cái thìa, vùi đầu vào bát cháo ăn lấy ăn để: “ Trời ơi, ngon quá! Tiểu Tranh, tài nấu nướng của em là số một!”

Vương Tranh cố nhịn cười ngồi xuống ghế, lấy đũa gấp bánh bao vào bát của Từ Văn Diệu. “ Ăn thêm cái này nữa, đừng ăn cháo không như thế, kéo lại đấy.”

“ Tuân lệnh em yêu!” Từ Văn Diệu răm rắp nghe lời, cạp liền bánh bao, húp liên tục cháo.

“ Ăn từ từ thôi!” Vương Tranh phì cười, múc một bát cháo ỉnh, vừa đọc báo vừa ăn, thỉnh thoảng nói dăm câu với Từ Văn Diệu.

Trên bàn ăn ngoài cháo và bánh bao ra còn có hai đĩa đồ muối, một đĩa dưa tương và một đĩa củ cải chua cay cắt sợi. Từ Văn Diệu cứ ăn một thìa cháo sẽ gấp một đĩa dưa muối ăn nhồm nhoàm. Lúc này đây, anh cảm thấy vô cùng thoải mái và dễ chịu, tạm thời quên những chuyện dẫu đã thương trường, chuyện gì cũng không bằng việc thanh thoi thưởng thức bữa điểm tâm giản dị và ngon lành. Cuộc sống an tĩnh này là anh cùng Vương Tranh xây đắp nên, trong một căn hộ bình thường nằm ở phố sâu ngõ nhỏ, sự ấm cúng lan tỏa khắp không gian. Bỏ lại bên ngoài cánh cửa nhà bao chuyện khó khăn, bao người xa lạ, ngôi nhà chỉ tràn ngập cảm giác an toàn, tháo bỏ đi lớp mặt nạ mà khi trưởng thành người ta thường khoác lên trên mình chỉ để lại những gì ngây ngô và chân thật. Để lộ ra những nhược điểm này là để được người khác bao dung và tha thứ, phớt chốc những bản thể yếu ớt đó cũng trở thành niềm vinh dự đặc biệt.

Từ Văn Diệu an tâm hưởng thụ bữa điểm tâm Vương Tranh đã chuẩn bị riêng cho anh. Đã hai ngày nay, sáng nào anh cũng tỉnh dậy trong chăn ấm, ngửi mùi cháo trắng thơm thoang thoang. Anh biết Vương Tranh là đang lo lắng cho anh, biết anh ở nước ngoài ăn không ít thịt mỡ nên đã kì công nấu những món thanh đạm để cân bằng lại. Hôm qua là cháo cá, hôm nay là cháo thịt nấu với rau khô. Hạt gạo luôn được ninh cho nhừ, mùi thịt mùi cá lẫn mùi rau hòa trộn vào nhau, mang tới mùi vị khác biệt, chan chứa tấm lòng của Vương Tranh, mong anh có thể ăn ngon và ngủ yên.

Trong lúc anh đang vui vẻ tận hưởng bữa sáng thì di động của Vương Tranh đổ chuông. Anh thấy Vương Tranh liếc nhìn màn hình xem số gọi đến xong liền cầm điện thoại ra ngoài ban công trả lời. Từ Văn Diệu cũng không quan tâm làm gì, tiếp tục ăn sáng. Sau đấy, anh thấy Vương Tranh từ ban công đi vào, rồi vội vội vàng vàng chạy vào phòng đọc sách. Tối khi anh dùng xong bữa cũng không thấy Vương Tranh trở ra. Từ Văn Diệu dọn bàn, múc cho Vương Tranh một bát cháo khác, mang vào phòng đọc sách, chỉ thấy cậu chăm chú cúi mặt vào trong màn hình máy tính.

Từ Văn Diệu nhẹ nhàng bước lại xem thử, trên màn hình toàn thuật ngữ chuyên đề hại anh hoa hết cả mắt. Anh đặt bát cháo xuống bàn, nói: “ Từ từ rồi làm việc, em còn chưa ăn sáng xong mà.”

“ Không kịp nữa rồi, bây giờ em phải kiểm tra lại bản thảo.”

Từ Văn Diệu ngồi xuống bên cạnh Vương Tranh, hiếu kỳ hỏi: “ Đây không phải là sách em dự định xuất bản sao?”

“ Ủ, đúng rồi!”

“ Vẫn chưa giao cho nhà xuất bản à?”

“ Bây giờ kiểm tra lần nữa thì có thể mang nộp.”

“ Em không cần gấp gáp vậy đâu, cứ để anh đi nói chuyện với nhà xuất bản cho, em ăn sáng trước đi. Đừng lo, sẽ không tốn nhiều thời giờ của em đâu!”

“ Không được! Sách của em lần này là xuất bản chen ngang, phía biên tập đã nói rồi, hôm nay em phải mang đến cho tổng giám đốc xem, nếu mà vượt qua được thì xem như xong.”

Từ Văn Diệu cười, múc một thìa cháo đưa lên miệng thổi nguội rồi dứt cho Vương Tranh. “ Vậy em cứ làm việc của mình, còn anh sẽ bón em ăn. Nào, há mồm ra!”

Vương Tranh hết cách, hé miệng ra ăn cháo. Từ Văn Diệu vô cùng thích thú với công việc này, vừa thổi cháo nguội vừa dứt cậu ăn. Vương Tranh nhìn máy tính, vừa ăn vừa làm việc. Từ Văn Diệu bón cậu ăn thìa này qua thìa khác, bỗng dừng lại ngừng tay, Vương Tranh không quản anh, nhưng chốc sau lại nghe tiếng anh gõ thìa lên miệng bát, không khỏi nhú mày mà nói: “ Đừng ồn. Nếu anh thấy chán thì về phòng ngủ đi. Anh ở đây em không chuyên tâm được, việc đã gấp lắm rồi!”

“ Sao lại vội tới thế?”

“ Không phải em nói rồi sao? Là em đột ngột chen ngang vào kế hoạch xuất bản của người ta...”

Vương Tranh giật mình phát hiện mình lơ lửng, bèn chột dạ liếc nhìn Từ Văn Diệu rồi nói: “ Anh, em muốn ăn xít mại, anh làm cho em ăn nhé!”

“ Nói tiếp đi chứ, sao tự dừng lại đổi đề tài rồi?” Từ Văn Diệu nghi hoặc hỏi. “ Anh nhớ là em bảo phải vài tháng nữa sách mới xuất bản mà, sao bây giờ lại gấp rút như vậy?”

Vương Tranh có chút miễn cưỡng đáp: “ À, thì... đã thay đổi nhà xuất bản.”

“ Đang yên đang lành sao lại đổi? Nhà xuất bản của trường không tốt ư?”

“ Không phải... chỉ là phía bên đó hơi phiền phức nên em đổi nhà xuất bản khác,” Vương Tranh qua loa đáp. “ Anh, anh đừng xen vào chuyện lần này nhé?”

“ Em đang có chuyện giấu anh.” Từ Văn Diệu nhìn cậu một lúc rồi gật gù nói: “ Ranh con, em còn quá non để lừa được anh đó. Mau nói rõ ra xem! Thằng thần sẽ được khoan hồng, còn dối trá thì bị trừng phạt!”

“ Không có gì hết mà...” Vương Tranh trừng mắt lườm anh, nói quanh co lòng vòng nhằm che giấu: “ Đầu phải chuyện gì em cũng kể hết với anh, em đâu còn là con nít...”

“ Vậy à? Em càng nói vậy càng chứng tỏ em có chuyện mờ ám! Đợi đó!” Từ Văn Diệu ra ngoài lấy di động của mình rồi lại bước vào phòng. “ Tuy anh không quen biết ai bên trường của em, nhưng nếu muốn hỏi thăm thì cũng không khó. Bây giờ, hoặc là em nói, hoặc là anh đi hỏi người ta. Biết đâu còn biết được thông tin về bộ phận quản lý nhà xuất bản ở trường em nữa chứ.”

Vương Tranh thở dài. “ Vì em sợ phiền nên mới không dám nói anh nghe đấy!”

“ Em nói vậy là có ý gì?” Từ Văn Diệu đanh giọng. “ Nói rõ ra xem!”

Vương Tranh nghẹn ngào, uất ức mà xả hết bao cơn ghen tức suốt mấy ngày nay. “ Tất cả chỉ vì những người lúc nào cũng dựa vào thế lực và quan hệ mà ép buộc người khác phải làm theo ý mình giống anh nên trường học mới dơ bẩn như thế đó!”

Sau khi nóng giận lỡ lời nói ra Vương Tranh lại hối hận, cậu muốn xin lỗi, kín đáo liếc nhìn gương mặt đang sa sầm xuống của Từ Văn Diệu, giọng nói cũng nhỏ đi, lúng túng cúi đầu nói: “ Em, em không có ý nói anh!”

Từ Văn Diệu thở dài, đưa tay ôm cậu vào lòng. “ Bị ai bắt nạt à?”

Wương Tranh cắn môi, im lặng.

“ Không chịu nói hả?” Từ Văn Diệu cúi đầu nhìn Vương Tranh, giọng điệu nhu hòa mềm mỏng nói: “ Em sợ khi nói ra rồi anh sẽ đi trừng trị tên đó chứ gì? Anh làm vậy có khác gì kẻ mượn thể ức hiếp em, phải không?”

Wương Tranh cắn môi dưới, rồi nói: “ Anh có chê em bảo thủ cũng được, không biết tiến thoái cũng không sao, nhưng thật tình em không muốn anh nhúng tay vào chuyện lần này. Em đã lớn rồi, tự biết cách giải quyết.”

“ Phải, nếu giải quyết không xong cứ để anh lo phần còn lại. Em cứ làm chuyện em nên làm đi, những thứ râu ria để phần anh.”

“ Em không nói vậy!” Vương Tranh phì cười. “ Em biết cách thức giải quyết của em không hiệu quả bằng anh, có như vậy nó sẽ là tiếng chuông cảnh tỉnh đám người kia, để cho họ biết rằng một giảng viên trẻ không quyền không thế như em cũng không dễ gì ức hiếp.”

“ Đúng, em làm vậy là rất đúng. Nhưng một xíu thông tin anh cũng không được biết sao,” Từ Văn Diệu cười nói, “ Anh với em thương lượng đi, em chỉ cần kể anh nghe thôi, anh tuyệt đối sẽ không xử lý cái người ức hiếp em đâu.”

Wương Tranh chần chờ một lúc mới chịu đáp: “ Phó chủ nhiệm khoa bảo để ông ta là đồng tác giả của quyển sách, nếu không sẽ chẳng để em được dạy tiếp ở trường.”

“ Lão có quyền tới vậy?” Từ Văn Diệu phì cười. “ Biết đâu chừng lão chỉ lừa em!”

“ Em không biết quyền hành họ phân chia nhau thế nào, nhưng việc này còn liên quan tới một việc khác nữa.” Vương Tranh đắn đo rồi cũng thuật hết chuyện gia đình sinh viên tới làm loạn lại còn tố đến tận thầy hiệu trưởng. Kể xong hết mọi chuyện, cậu nhẹ nhõm thở ra rồi tựa vào vai Từ Văn Diệu, buồn rầu nói: “ Đúng là đa sự chi sâu mà.”

“ Nói vậy, hai tuần anh vắng mặt em đã chịu đủ hết mọi oan ức!” Từ Văn Diệu siết chặt Vương Tranh vào lòng, vỗ về vai cậu, đau lòng đến mức nhúu cả mày lại. “ Hèn gì em gọi điện thoại nói rằng không muốn đi dạy nữa.”

“ Chỉ hơi hơi có suy nghĩ đó thôi! Vì lúc đó mọi chuyện không hay ở trường cứ ùn ùn kéo đến nên em thấy mệt!” Vương Tranh thở dài. “ Nhưng nói gì thì gì, em vẫn rất thích đại học Z.”

“ Bây giờ em tính sẽ đẩy nhanh tiến độ, xuất bản sách trước thời gian đã định?”

“ Phải!” Vương Tranh gật gù. “ Em tính ra sách trước, tạo nên thế việc đã rồi để lão không cách nào mà gỡ trò gian dối ra. Còn nếu lão muốn bề mặt thì em cũng sẽ đi kiện lão việc ép buộc giảng viên trẻ làm giả học thuật.”

“ Em có chứng cứ không?”

“ Tạm thời thì không,” Vương Tranh đáp. “ Nhưng cũng không khó để có được.”

Từ Văn Diệu phì cười, véo mũi cậu. “ Như vậy đã tìm được nhà xuất bản rồi?”

“ Ừ, cũng nhờ Lý Thiên Dương giúp đỡ, anh ta có quen biết với người trong nhà xuất bản.”

Từ Văn Diệu nhướn mày, cao giọng hỏi: “ Em nhận sự trợ giúp của hắn mà lại từ chối anh! Tiểu Tranh, em làm vậy là không công bằng!”

Wương Tranh thấy anh nổi giận, bèn cười mà nịnh nọt anh: “ Anh ta chỉ gọi điện liên lạc với bên kia thôi, không ra sức gì nhiều đâu, hơn nữa em chỉ xem anh ta như bạn bè thôi, làm sao bì được với anh chứ!”

Từ Văn Diệu hừ một tiếng. “ Xuất bản chen ngang như vậy, em tưởng đây là chuyện dễ? Bên kia phải nể nang hần lăm thì mới chịu đồng ý đó.” Đoạn thấy cậu cứ ngây ra, buồn cười mà xoa đầu cậu. “ Được rồi, anh biết cách em làm rồi, tốt lắm. Bây giờ, có cần anh đưa tặng nhà xuất bản quà đáp lễ không?”

“ Không cần đâu!”

“ Đừng có từ chối chứ! Cứ quyết định vậy đi! Anh không đi tính sổ với lão phó chủ nhiệm của em đã là may mắn lắm rồi đấy! Đồ tồi, anh còn chưa trừng trị em cái tội dám lừa anh đó! Em đừng có nhiều lời kéo chọc anh nổi điên!”

Vương Tranh cười hì hì, gí mặt lại sát mặt anh mà hỏi: “ Anh điên lên thì làm gì?”

“ Có tin anh làm em ngay tại đây không hả?!”

17. Chương 17

Hai tuần sau đó bước vào kỳ nghỉ hè, cả trường được nghỉ, công việc trong khoa cũng với đi hần. Lão phó chủ nhiệm khoa cho rằng Vương Tranh sẽ nhân lúc nghỉ hè mà chỉnh sửa bản thảo nên không đi hối thúc gì, dù sao đây cũng là chuyện học thuật chứ chẳng đặng như chăn nuôi chỉ cần chăm cho béo là được.

Vương Tranh tranh thủ trong vòng hai tuần ngắn ngủi chỉnh sửa hoàn chỉnh sách của mình, sau đó giao cho bộ phận biên tập bên nhà xuất bản Lý Thiên Dương đã giới thiệu. Đối phương sau khi đọc qua bản thảo liền đồng ý nhận xuất bản, gửi hợp đồng cho Vương Tranh ký rồi gửi lại cho nhà xuất bản, họ hứa hẹn nếu như không có chuyện gì bất ngờ thì trong vòng một tháng sẽ đưa xuống nhà in, đến khi mùa hè kết thúc sách sẽ được bày bán trên thị trường.

Lý Thiên Dương đã giúp đỡ Vương Tranh không ít chuyện. Sau này Vương Tranh chú ý đi tìm hiểu mới hay Lý Thiên Dương đã tới tìm lãnh đạo của nhà xuất bản bên đó, rồi cũng không biết đã thương lượng với nhau như thế nào mà đối phương cũng đồng ý. Cậu vẫn luôn tìm cơ hội để cảm tạ Lý Thiên Dương đang hoảng. Không cần biết hần có mục đích gì, nhưng rõ ràng lần này đã giúp cậu một việc lớn.

Nhưng Vương Tranh ắt phải lo lắng tới cảm nhận của Từ Văn Diệu. Sau khi anh biết chuyện, tuy không biểu hiện điều gì, nhưng mặt mày luôn khó chịu, có chuyện gì liền trưng ra bản mặt ủy khuất, đây đáng thương hoặc đáng về lo lắng căng thẳng như sắp bị bỏ rơi đến nơi nhìn Vương Tranh. Chỉ cần có cơ hội, chẳng cần biết là ở đâu, trước mặt ai, đều ôm chặt Vương Tranh vào lòng. Khi ăn cơm, Vương Tranh phải ngồi sát vào tựa hồ má kề má mới chịu cầm đũa lên. Vương Tranh làm việc, anh cũng làm việc, nhưng anh không làm việc ở bàn của mình, mà nhất định phải ngồi cùng một bàn với cậu trong phòng đọc sách bé tí. Lúc ngủ thì càng đáng sợ hơn, cả tay cả chân đều tận dụng ôm Vương Tranh như bạch tuột bắt mồi, tứ chi bao gọn lấy hết người cậu. Vương Tranh cảm thấy phiền phức đến không thể chịu được nhưng cũng không thể đẩy anh ra, vừa đẩy ra anh sẽ tự động biến thành một đứa con nít to xác, đưa cặp mắt buồn rười rượi ra nhìn cậu chăm chăm không nói một lời, trong mắt ngập tràn đau lòng cùng lo lắng.

Vương Tranh thừa nhận mình hoàn toàn bó tay chịu thua với những hành động của Từ Văn Diệu. Vừa thấy anh như thế, trước hết liền mềm lòng, rồi áy náy vì không giải thích được, muốn dang tay ủ anh vào lòng ấp iu xoa dịu một phen. Cậu biết Từ Văn Diệu lo nghĩ chuyện gì. Tuy không rõ nguyên nhân song lại biết sự tồn tại của mình với Từ Văn Diệu mà nói còn quan trọng và thiết yếu hơn cả vai trò của một người yêu thông thường. Vì đối phương quá quan trọng nên chỉ cần thiếu chút tiếp xúc cơ thể là anh đã cảm thấy phiền muộn bất an, rồi sau đó không chế không được mà đi tìm da thịt người ấy. Đối với tâm lý học thì chứng này có hẳn một tên gọi riêng, nhưng Vương Tranh không muốn áp đặt bệnh trạng đó lên trên người Từ Văn Diệu. Cậu càng muốn cảm thụ một cách rõ ràng nhất sự mất không chế vô cùng bức thiết của người đàn ông đó với mình, khi mà sự khát cầu mạnh mẽ đó vượt qua cả sự khản cầu của tình yêu.

Đúng thế, Vương Tranh nhớ là từ lúc bắt đầu cho tới bây giờ Từ Văn Diệu chưa bao giờ nói câu “ Anh yêu em!” với cậu cả. Ba chữ này so ra chẳng có trọng lượng hơn khao khát được ở bên cậu của anh. Tình yêu của người trưởng thành, mặc kệ sâu nặng thế nào, thường bao hàm ít nhiều những suy tính. Chuyện này vốn dĩ không trách được ai cả. Họ đang sống trong một thời đại chẳng có được bao nhiêu cảm giác an toàn. Con người không thể không suy nghĩ cho bản thân mình nhiều hơn một chút, bớt lo lắng cho người khác

một chút. Giữa ranh giới của cái nhiều và cái ít đó, ba chữ “ Anh yêu em” vô hình trung sẽ trở thành một hiệp ước nhưng lại không phải là một lời thề.

Sở dĩ Từ Văn Diệu chưa bao giờ thốt ba chữ đó ra với Vương Tranh vì anh không chỉ đơn thuần nhất thời muốn làm bạn với cậu.

Năm giờ chiều, Vương Tranh tắt máy tính, rời khỏi bàn làm việc, ra phòng khách tập vài động tác giãn cơ đơn giản. Ngồi miệt mài trước máy tính suốt một ngày một đêm khiến cậu cứng hết cả người, bây giờ phải vận động một chút để thả lỏng các cơ cùng đầu óc. Những động tác thể dục này đều hết sức đơn giản, do cậu tùy tiện nghĩ ra, cũng không có tác dụng rèn luyện hay nâng cao thể lực, chỉ là giúp cơ thể được thoải mái, tứ chi được thư giãn. Thời gian này là thời điểm an tĩnh nhất trong ngày. Khoảng một tiếng nữa Từ Văn Diệu sẽ tan sở, bây giờ vừa lúc để chuẩn bị bữa tối. Vương Tranh mang những nguyên liệu nấu ăn tươi mới đi Trâu đã mua sẵn đi rửa sạch. Cái gì nên hầm thì cho vào nồi nước mà ninh, cái gì nấu thì cũng bỏ vào nồi để nấu. Đợi khi nào Từ Văn Diệu về, rửa mặt thay quần áo thì món ăn nóng hôi hổi cũng được dọn ra đĩa, trong phòng bếp liền tràn ngập hương thơm.

Vương Tranh vừa kéo thẳng phần eo, vừa suy nghĩ xem tối nay sẽ phải làm những món gì. Thịt đã lấy ra rửa đông, rau nên ngâm cũng đã được ngâm trong bồn thủy tinh. Đúng lúc này, chuông cửa vang lên, Vương Tranh trong lòng ngạc nhiên, khựng người lại, đi ra mở cửa. Một cậu thanh niên chuyển phát nhanh hỏi: “ Anh là Vương Tranh phải không? Xin ký xác nhận!”

Vương Tranh liền ký tên nhận bưu kiện. Một hộp giấy khá lớn. Mở ra bên trong là một bộ vest màu xanh đen được cắt may vô cùng khéo léo tinh xảo, chất vải cũng rất mịn sờ thấy vô cùng thoải mái, cầm lên xem thử, kiểu dáng hết như loại Vương Tranh thích, không phải phong cách quá thời trang hiện đại như trào lưu bây giờ mà cũng không phải quá cổ điển cứng nhắc. Vương Tranh nhìn trong hộp còn có cả áo sơ mi và quần tây phối hợp cùng với áo vest nữa, màu sắc hài hòa hợp nhãn, hiển nhiên là hàng thủ công rất có tiếng tăm.

Vương Tranh nghi ngờ không thôi, lập tức gọi điện thoại cho Từ Văn Diệu mà hỏi: “ Em vừa nhận được một gói bưu kiện, việc này anh có biết không?”

Từ Văn Diệu cười đáp: “ Bộ đồ đó là của em đấy! Tối nay cùng anh tới chỗ này nhé!”

“ Chỗ nào mà lại mặc âu phục vào mùa hè thế này? Em không đi, nóng lắm!”

“ Là một bữa tiệc khá trang trọng. Ngoan, đi với anh, lúc về anh mua gì ngon cho em ăn.” Từ Văn Diệu dụ dỗ. “ Chịu không nè?”

“ Nói vậy bữa nay không ăn cơm ở nhà hả?” Vương Tranh tiếc rẻ nói. “ Dì Trâu mua rất nhiều cá bơn tươi ngon.”

“ Không sao, để mai ăn cũng được. Tầm sáu giờ anh sẽ cho tài xế qua nhà đón em.”

“ Em biết rồi!”

“ Ngoan! À, em nhớ ăn gì lót bụng nhé. Trong mấy bữa tiệc kiểu này em ăn không no đâu.”

Vương Tranh gác điện thoại. Kỳ thật cậu không muốn cùng Từ Văn Diệu tham dự những buổi tiệc xã giao như thế. Quan hệ giữa hai người là tình yêu đồng tính, không phải dễ dàng công khai với người ngoài hay tùy thời phô bày cho xã hội biết. Nhưng Từ Văn Diệu đã yêu cầu như thế hẳn là có lý do riêng. Vì vậy, Vương Tranh cũng không muốn trái ý anh, bèn đi tắm rửa rồi ăn chút điểm tâm lót dạ. Dì Trâu đang giặt quần áo, vừa nghe hai người họ sẽ không ăn cơm ở nhà tối nay liền tiếc mà rằng: “ Dì mua nhiều quá luôn, lại còn rất tươi nữa, lúc dì mua còn bơi trong nước đấy.”

“ À, đúng rồi, hay dì nấu ừnh ăn đi, để tới ngày mai cũng không ngon nữa,” Vương Tranh nói.

“ Đâu có được chứ!”

“ Không sao đâu ạ!” Vương Tranh cười cười. “ Dì cũng cần ăn cơm tối phải không ạ? Dì đừng vì tội cháu không có mặt mà ăn bậy ăn bạ cho xong bữa.”

Sau đó, Vương Tranh canh thời gian đi thay y phục. Bộ vest ôm gọn người cậu, làm tôn lên vòng eo gầy và đôi chân vừa dài vừa thẳng. Nhìn vào gương thì soi ra phong vị thanh nhã ôn hòa. Vương Tranh nhún nhún vai nới lỏng cúc áo sơ mi rồi chợt nghĩ hay là cởi áo vest ra trước. Buồn cười thật, trời hè nóng chết đi được, cậu mặc bộ này ra khỏi cửa thể nào cả người cũng nổi sởi lên à xem.

Đúng sáu giờ tối tài xế tới đón. Vương Tranh khoác áo khoác lên tay bước ra cửa, thấy chiếc xe hôm nay có phần khoa trương. Tuy cậu không hiểu gì về xe nhưng nhận ra được là logo của Mercedes-Benz. Vừa bước vào cửa, tài xế liền cười hỏi: “Thầy Vương có nóng không? Tôi chỉnh máy lạnh xuống thấp chút nhé?”

“Được. Cảm ơn anh!”

Tài xế nổ máy, chạy men theo con sông trong thành phố G tiến vào khu biệt thự xa hoa nhất thành phố, cuối cùng dừng lại trước một nhà hàng kiểu Tây trang hoàng vô cùng đẹp đẽ. Vương Tranh từng nghe nhắc tới nhà hàng này, nổi tiếng là đắt và rất sang trọng. Vương Tranh mặc áo vest ngoài vào, bước xuống xe. Xuống xe liền có nhân viên mặc đồng phục tiến đến mở cửa cho cậu, sau đó một cô nàng tiếp tân dáng cao cao vô cùng xinh đẹp dẫn cậu vào trong. Bên trong đại sảnh bật đèn sáng trưng, những bộ đèn pha lê tinh xảo đang phát ánh sáng trên trần nhà, người dự tiệc xúng xính áo quần trang sức đứng tụ tập từng nhóm hai ba người, vừa thấy liền biết đa phần đều là người có chức vị cao ở thành phố G.

Vương Tranh cảm thấy hơi gò bó, cậu không thích hợp với bầu không khí này, đành phải đi loanh quanh tìm Từ Văn Diệu, cậu rất dễ dàng nhìn thấy anh đang đứng trong góc đại sảnh dĩnh đạc nói chuyện với một người đàn ông lớn tuổi. Ông ta đứng lưng thẳng tắp, vẻ mặt hết sức nghiêm túc trang trọng, đang lắng nghe Từ Văn Diệu nói. Vương Tranh bước về phía họ. Từ Văn Diệu thấy cậu mắt liền sáng lên, nhoen miệng cười, đi về phía cậu, kéo chặt tay cậu hỏi: “Tắc đường à?”

“Ủ, hơi kẹt xe chút.” Vương Tranh bối rối rút tay lại, nhỏ tiếng nói: “Anh à, ở đây có nhiều người lắm, đừng nắm tay em!”

Từ Văn Diệu nhìn cậu một lúc nhưng lại không bỏ tay ra, kéo cậu tới trước mặt người kia, cười nói: “Cha, đây là người mà con đã nhắc tới, hôm nay xin giới thiệu cho cha biết. Cậu ấy là Vương Tranh, Tiểu Tranh, người này là cha anh!”

Vương Tranh giật mình, chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ gặp cha của Từ Văn Diệu vào dịp thế này. Lúc này đây, cậu mới thốt nhiên nhận ra, cậu chẳng biết gì về bối cảnh gia đình anh cả. Có lẽ vì cậu đã cố tình không muốn tiếp thu những thông tin đó, hoặc cũng là vì Từ Văn Diệu đã tận lực che giấu. Tối tận bây giờ, cậu chỉ lơ mơ biết gia đình anh rất có thế lực, có vị trí cao trong quân đội. Nhưng rốt cuộc cao tới nhường nào có lẽ một người bình thường như cậu không tưởng tượng ra nổi.

Bây giờ đây, cha Từ Văn Diệu lại đang đứng trước mặt cậu, mặt mày ngưng trọng, không giận tự uy, ánh mắt ông quan sát cậu bén hơn cả lưỡi dao, khiến người ta không tự chủ mà run rẩy không thôi. Tuy Vương Tranh vô cùng lo lắng và e sợ nhưng lại tự nhủ là không thể để lộ vẻ sợ hãi ra. Đối với người cả đời chinh chiến như ông nhất định là rất khinh thường kẻ yếu đuối lại nhất gan. Cậu hít sâu một hơi, bình tĩnh mỉm cười, cúi đầu chào ông, rồi nhỏ nhẹ nói: “Cháu chào bác ạ!”

Ông hừ một tiếng, sau đó hỏi thẳng Từ Văn Diệu: “Hôm nay anh đưa cậu ta tới là định khiêu chiến với tôi chăng?”

“Con nào dám chứ. Cha xem, ở đây toàn là chiến hữu của cha, con đâu có gan làm gì khiến cha giận? Con không có ý gì khác, Tiểu Tranh chưa bao giờ tham dự cuộc bán đấu giá từ thiện nào, nên con đưa cậu ấy tới xem cho biết, luôn tiện giới thiệu hai người với nhau. Đúng rồi, mẹ bảo mẹ muốn có vòng ngọc, cái mẹ đang đeo màu không đẹp lắm. Tình cờ hôm nay lại có rao bán đấu giá một chiếc vòng phỉ thúy rất đẹp, con sẽ mua ẹ rồi nhờ cha mang về để mẹ biết tấm lòng hiếu thảo của con, được không ạ?”

“Tấm lòng? Chỉ cần anh đừng chọc tôi và bà ấy tức chết thì đã là hiếu đức lắm rồi.” Ánh mắt ông lạnh lùng, đây nghiêm nghị quét sang phía Vương Tranh, nói bằng giọng đầy ghét bỏ: “Trông dáng vẻ như một cô gái tay trái gà không chặt thể kia, cũng gọi là đàn ông nữa? Nếu mà vào quân đội thì thể nào cũng là dân đào ngũ!”

Lời này của ông hết sức nặng, phỏng chừng vì bị Từ Văn Diệu chọc tức nên mới không kiềm chế được mà thốt ra. Nói xong, ông có chút hối hận, nhưng trước nay ông luôn nhất quán mọi chuyện, lời đã nói không

cách nào thu hồi được.

Từ Văn Diệu xám mặt, tức giận nói: “ Cha, cha có thể tôn trọng bạn đời của con một chút được không?”

“ Bạn đời? Hai đứa đến cả hôn thú còn không có thì ai nhận là bạn đời?” Ông nói đầy nghiêm khắc. “ Anh hiểu thế nào là bạn đời không? Hai người đàn ông sống với nhau sao xứng để gọi là bạn đời?”

Từ Văn Diệu cười nhạt: “ Nói vậy cha và mẹ được gọi là bạn đời sao? Chuyện khác con không nói, chỉ mỗi chuyện hai người đều công tác trong quân đội, có gì tan sở rồi mẹ phải luôn hầu hạ cha suốt mấy mươi năm nay? Sao chưa bao giờ con thấy cha chăm lo ẹ một lần?”

“ Sao anh lại dám mang hai người ra so sánh với chúng tôi hả? Anh nhìn anh bây giờ xem, như các người thì gọi là gì? Đúng là bừa bãi hết sức!”

Từ Văn Diệu định sừng sộ lên mà trả treo lại nhưng Vương Tranh lại lập tức túm lấy tay áo anh, ra hiệu cho anh im lặng, nhưng cơn giận vẫn bốc cao ngùn ngụt không dập tắt nổi. Anh ôm chặt vai Vương Tranh như tỏ ý thị uy với cha, đáp: “ Con không quan tâm cha nghĩ gì, con sẽ sống theo cách con muốn, chấp nhận hay không cũng được!”

Ông Từ thần sắc xanh lại, bình tĩnh nhếch miệng cười: “ Giỏi lắm! Anh đủ lòng đủ cánh rồi nên cho rằng bây giờ tôi không làm gì được anh phải không? Nực cười!”

Bên này, ba người giương cung bạt kiếm làm cho bầu không khí ngưng trọng khiến mọi người để ý. Vương Tranh nhỏ tiếng nói vào tai Từ Văn Diệu. “ Anh mỉm cười cái nào. Nhanh lên! Đừng để người ta xem như trò cười chứ.”

Từ Văn Diệu mặt mày quệu đeo. Vương Tranh vội vã giục: “ Anh không lo ình cũng phải nghĩ cho thể diện của bác ấy chứ.”

Từ Văn Diệu vẻ mặt ôn hòa, miễn cưỡng cười một cái. Vương Tranh vội kéo anh nói với ông Từ: “ Bác Từ, cháu xin lỗi bác! Văn Diệu không nên chưa chào hỏi gì đã dẫn cháu tới gặp bác như thế. Cháu đã thất lễ, cháu xin lỗi. Chỗ này nhiều người, hay là chúng ta tìm nơi nào đó yên tĩnh hơn để cùng bình tĩnh ngồi xuống nói chuyện được không ạ?”

Ông Từ cười nhạt, quay lưng dẫn đường đi vào một góc vắng người. Từ Văn Diệu ngăn ra, Vương Tranh kéo tay anh: “ Mau đi thôi!”

“ Không đi, cha anh thật sự muốn nói chuyện với anh ư, có gì cần phải nói chứ.” Từ Văn Diệu nghi hoặc nhỏ giọng nói: “ Anh đã lật con át chủ bài với ông rồi mà.”

“ À, trước khi em tới, cha anh bảo, hai chúng ta ở bên nhau cũng được nhưng anh phải tìm cô gái nào đó cưới rồi sinh con. Anh đáp, không có chuyện đó đâu! Sau đó, cha mắng, nếu anh không nghe lời thì không để anh sống yên ở thành phố này. Anh trả lời, cùng lắm anh sẽ về Mỹ, sang đó rồi chúng ta có thể kết hôn. Nhưng như vậy thì thảm cho ông quá, sau này có người hỏi sẽ biết do ông cổ hủ và bảo thủ nên đã nhấn tâm buộc con mình phải sống tha hương ở nước ngoài.”

Vương Tranh sừng sộ không thôi. Cậu chưa bao giờ ăn nói với cha mẹ mình bằng thái độ đó cả. Từ trước tới nay, chỉ duy nhất một lần là cậu muốn sống cùng Lý Thiên Dương nên mới quyết liệt đấu tranh với mẹ, nhưng không tới mức đàm phán ông không lùi thì tôi vẫn cứ tiến giống như vậy. Cậu ngăn ra hỏi: “ Sau đó thì sao?”

“ Sau đó thì em tới, ông bị anh chọc tức không có chỗ phát tiết nên mới trút giận lên em đó. Còn mắng em không phải đàn ông. Em có phải là đàn ông hay không sao anh không biết được chứ? Tiểu Tranh, em đừng để bụng lời ông nói.”

Vương Tranh cười đáp: “ Cha anh cũng giống mẹ em hồi đó, quan niệm của những người thuộc thời đại như họ không thể chấp nhận được chuyện này.”

“ Không giống đâu.” Từ Văn Diệu vượt vai Vương Tranh. “ Gia đình anh đã sớm biết anh là người đồng tính rồi, chỉ là họ luôn cho rằng, không cần biết anh ngang bướng chơi bời kiểu gì, vì cũng tới lúc anh sẽ tỉnh ra mà quay về đường ngay lý phải thôi.”

Vương Tranh gật gù: “ Vì vậy anh mới đưa em tới đây?”

Từ Văn Diệu nhạo báng nói: “ Sớm muộn gì cũng sẽ phải đối mặt...”

Vương Tranh trừng mắt lườm anh, lạnh lùng nói: “ Về nhà rồi em sẽ tính sổ với anh sau!”

Từ Văn Diệu ôm cậu: “ Phải, là anh sai. Khi nào về, em muốn đánh muốn mắng kiểu gì cũng được hết. Nhưng còn cha anh thì em xem như nể mặt anh mà lượng thứ cho, cha anh làm lãnh đạo cả đời, em đừng để bụng những lời ông ấy nói nhé.”

“ Yên tâm, oán giận gì với cha anh em cũng sẽ tính lên trên đầu anh.”

“ Ủ, cứ đổ hết cho anh!”

Vương Tranh đi trước, Từ Văn Diệu theo sau. Hai người nối chân đi đến chỗ ông Từ. Bây giờ ông đang ngồi trong phòng riêng, trên chiếc sofa lớn, dáng lưng thẳng tắp như bóng tùng, kiểu ngồi uy nghi như chuông đồng. Vương Tranh nở nụ cười nhẹ mang tính tượng trưng. Hiện tại cậu đang hết sức căng thẳng nhưng cũng hết cách rồi, khi phải trực diện đối mặt với một lão tướng quân như ông Từ đây, gương mặt ai bất đắc dĩ cũng phải căng nịch cả lên. Nhưng may mắn rằng Từ Văn Diệu lại đang ở bên cạnh, lặng lẽ nắm lấy tay cậu.

Ông Từ quắc mắt nhìn hai bàn tay đang nắm chặt của họ như thể đang đi kiểm tra thấy sơ suất hay khuyết điểm gì, hừ một tiếng mà nói: “ Nếu muốn nói cho hết những gì cần nói thì đừng làm chuyện không ra thể thống gì trước mặt tôi!”

Từ Văn Diệu kéo Vương Tranh ngồi xuống ghế, thẳng lưng đáp: “ Tại cha không hiểu đây thôi, chúng con yêu nhau nên nắm tay nhau thế này sẽ càng động viên nhau nhiều hơn.”

Ông Từ khó chịu cau mày, nhướn mắt lên trừng Vương Tranh, hỏi: “ Cậu cũng nghĩ vậy?”

Vương Tranh vội rút tay mình lại, cúi đầu đáp: “ Cháu thất lễ rồi, xin lỗi bác!”

Ông Từ lại hừ một tiếng, cơ mặt thả lỏng hơn trước, dùng giọng điệu lạnh lùng trước sau như một mà nói: “ Tôi không chấp nhận mối quan hệ giữa cậu và con trai tôi.”

Vương Tranh bình tĩnh gật đầu.

Ông Từ nói tiếp: “ Tôi không biết rõ về cậu nên hẳn là sẽ có chút võ đoán. Nhưng tôi đã gặp không ít người trải qua nhiều biến cố, nên chỉ cần nhìn sơ cũng đoán được cậu là tuýp người gì. Theo lẽ thường thì tôi nên điều tra về cậu rồi sau đó mới đưa ra quyết định, song tôi vô cùng tin vào ánh mắt của mình. Tới tận bây giờ, rất ít khi phạm sai lầm.”

“ Vậy bác nghĩ gì về cháu?”

“ Tôi thấy cậu và con trai tôi không hợp.”

Vương Tranh dựng thẳng lưng, vội cướp lời người đang tính mở miệng là Từ Văn Diệu: “ Bác có thể cho cháu biết, dựa vào nguyên nhân gì bác lại phán đoán như vậy không ạ?”

“ Chuyện này mà cũng cần lý do ư? Hai người xuất thân không xứng, quan điểm không tương đồng, sở thích không hài hòa, một là thương nhân một là trí thức, chủ đề nói chuyện hạn hẹp. Tôi còn biết cậu còn hay đau ốm, điều đó có nghĩa hoạt động cộng đồng có thể có được của cả hai sẽ rất hạn chế. Bên cạnh đó, cậu không am hiểu cách đối nhân xử thế, không thể giúp ích gì cho Văn Diệu. Con trai tôi là người làm chuyện lớn, cậu đã chẳng thể hỗ trợ lại còn gây thêm chướng ngại. Hơn nữa...”

“ Hơn nữa cháu còn là đàn ông?”

“ Phải.” Ông Từ gật đầu, thẳng thắn nói: “ Trước năm ba mươi tuổi, Văn Diệu muốn chơi bởi kiểu gì, gia đình tôi không cấm, suy cho cùng tôi cũng không phải kiểu người gia trưởng cứng nhắc gì. Nhưng Văn Diệu cần phải thành gia lập nghiệp. Chuyện không còn liên quan tới một mình nó mà còn liên quan đến cả việc tôi và mẹ nó ngẩng cao đầu trước mặt mọi người nữa.”

18. Chương 18

Vương Tranh vẫn giữ vẻ bình tĩnh mà mỉm cười, vừa nghe vừa chú ý tới hơi thở của Từ Văn Diệu đã dồn dập và gấp rút, khấn trương siết chặt hai tay của mình, xem chừng chỉ một phút sau thôi là có thể không màng tất cả mọi sự mà vồ lên cự cãi lại cha anh. Vì vậy Vương Tranh khẽ khàng vươn tay ra nắm lấy tay anh. Bàn tay của cậu vừa nhỏ vừa thanh tú nhưng lúc này sức mạnh của nó không hề nhỏ. Cậu ngược đầu nhìn ông Từ, gật đầu đáp: “ Những gì bác nói đều có lý lẽ riêng, nhưng cháu không phục... Bởi vì bác dựa vào kinh nghiệm sống mấy mươi năm qua của bác mà phán đoán, áp đặt người khác vào trong cách nhìn của mình. Còn cháu thì không thể nào làm thay đổi suy nghĩ của một người đã lớn tuổi được.”

Từ Văn Diệu giật mình, lo lắng hỏi. “ Tiểu Tranh, em không định...”

Vương Tranh mỉm cười trấn an anh, đôi mắt hết sức nhu hòa, đoạn lại quay đầu nhìn về phía ông Từ. “ Cháu chỉ muốn bổ sung một điều. Tất cả lời bác nói đều không sai, nhưng tiếc thay khi người ta yêu nhau và quyết định ở bên nhau thì lại không có khái niệm ai đúng ai sai rồi đưa ra phán đoán. Có thể việc này dưới cái nhìn của bác là đúng, nhưng thử đổi dưới cái nhìn của Văn Diệu việc này lại vô cùng sai trái thì sao.”

“ Cậu đừng ngại biện!” Ông Từ đành giọng.

“ Cháu không nói bậy ạ! Xin bác hãy cho cháu nói. Thứ nhất, bọn cháu xuất thân khác biệt, sở thích lẫn thói quen không cách nào đồng nhất, nhưng bác có nghĩ rằng đó là vì chúng cháu không muốn phải o ép thay đổi mình cũng như đối phương? Tại sao không thể cứ là mình rồi bổ sung những gì mình có vào phần thiếu hụt của người kia? Thứ hai, Văn Diệu là thương nhân, cháu lại là dân trí thức, điều này bác nói không sai, thế nhưng bản chất thương nhân cũng có thể thích xem sách, còn một sách cũng có thể bày mưu tính kế, bản tính được mất hơn thua giúp thương nhân. Mọi người không đến từ một phía. Hơn hết, con trai của bác rất ưu tú, anh ấy không chỉ là một thương nhân thành công mà còn là người có nhiều hiểu biết về những lĩnh vực khác. Còn về phần cháu, chỉ cần cháu duy trì ý niệm muốn tinh thần cùng tiến bộ thì bọn cháu không bao giờ mất đi nền tảng để giao tiếp với nhau.” Cậu chợt dừng một chút, lại nói: “ Bác biết không, cha mẹ cháu khi chọn bạn đời đã không hề quan tâm ý nguyện của bản thân, suốt thời niên thiếu, cháu đã từng chứng kiến hết những bi kịch hôn nhân của họ, cũng chính vì vậy mà cháu hiểu hơn ai hết chuyện hai người muốn sống bên nhau cùng nhau cố gắng tiến bộ quan trọng biết bao, còn nếu như một người khinh miệt bạn đời của mình thì đúng là bị thương.”

Mặt mày ông Từ bỗng sượng cứng lại.

“ Và còn một chuyện cuối cùng nữa, cháu là đàn ông.” Vương Tranh khẽ thở dài. “ Cháu xin nói thật với bác, dù cháu trời sinh là người đồng tính, nhưng cháu còn nghi ngờ hơn cả bác và không thể tin rằng hai người đàn ông có thể yêu rồi sống với nhau cả đời. Thế nhưng Văn Diệu lại khiến cháu rất an tâm. Chỉ có người trẻ tuổi mới cho rằng dù sông cạn đá mòn thì tình cũng bền như núi như keo. Tới độ tuổi của bọn cháu rồi, phải suy nghĩ thực tế một chút may ra mới sống yên được. Văn Diệu đã nỗ lực và làm rất nhiều việc cho cháu, từ vật chất tới tinh thần. Anh ấy bằng lòng mở rộng lòng mình để cháu bước vào thế giới của anh ấy, vì vậy cháu cũng không có lý do gì để khước từ hay bỏ chạy. Mặc dù biết là bác không chấp nhận mối quan hệ của bọn cháu, nhưng xin bác thứ lỗi cho, cháu tuyệt đối không làm theo yêu cầu của bác!”

Vương Tranh nhìn Từ Văn Diệu, anh bây giờ mắt đã ngập tràn hạnh phúc như thể sẽ nhào lên ôm chầm hôn lấy cậu ngay lập tức. Cậu khẽ cười, siết chặt bàn tay của anh hơn, sau đó tự tin nói với ông Từ: “ Xin lỗi bác, đã khiến bác thất vọng!”

“ Cậu dám cam đoan là cậu không vì tiền của nó?” Ông Từ tức giận quát lên. “ Nếu nó là kẻ trắng tay thì cậu cũng cam nguyện ở bên nó không?”

Vương Tranh im lặng, câu hỏi này của ông Từ tuy tục tằn nhưng lại thực tế.

Ông Từ cười nhạt: “ Tuy Từ Văn Diệu có tài và cũng biết đủ trò nhưng tôi tự tin nói vậy với cậu bởi vì chuyện kinh doanh của nó một phần là dựa vào thế lực gia đình. Một mình nó không thể gây dựng được cơ nghiệp như vậy được. Cho nên, chuyện của nó không phải chỉ là việc của bản thân nó, không thể để mặc nó muốn làm gì thì làm!”

Ông khẽ quét mắt vào khuôn mặt đang sượng trân của con trai, biết chẳng thể dồn nó vào đường cùng, nên hạ thấp giọng nói tiếp: “Đương nhiên tôi cũng không phải là người không biết lý lẽ. Hai người muốn ở bên nhau cũng chẳng chuyện gì khó, chỉ cần đáp ứng điều kiện của tôi, Văn Diệu phải kết hôn.”

“Nếu con không đồng ý thì sao?” Từ Văn Diệu ngắt lời ông.

“Không đồng ý? Vậy anh đừng mang họ Từ nữa, cũng đừng mượn tên tuổi gia đình mà kinh doanh gì!”

“Cha, cha có thể đừng vô lý...”

“Anh, đừng nói vậy mà!” Vương Tranh kéo chặt tay Từ Văn Diệu, cậu hiểu rõ nếu cứ để hai cha con nhà này tiếp tục không ai nhường ai như thế thì ngay cả những lời tuyệt tình cũng sẽ nói ra mất thôi. Tới lúc đó lẽ nào ông Từ lại đi trút giận lên đầu con mình? Không đâu, nhất định ông sẽ đổ hết tội lỗi lên đầu cậu. Cậu ngăn không cho Từ Văn Diệu nói ra những lời kia, cố hít sâu vài hơi rồi quay sang nói với ông Từ: “Thưa bác, bác nói rất đúng, nếu không có bác sẽ chẳng có Văn Diệu. Anh ấy có thể trở thành người xuất sắc như bây giờ đều là nhờ vào công lao bác giáo dục từ nhỏ cả.”

Ông Từ tái xanh mặt, cười nhạt một tiếng: “Tôi cũng không dạy nó trở thành người vì một người đàn ông mà không nghe lời cha mẹ như thế này.”

“Không phải là anh ấy không nghe lời bác...” Vương Tranh kiên nhẫn giải thích. “Chỉ vì anh ấy xúc động nên lỡ lời. Con trai bác thế nào hẳn bác là người hiểu nhất, phải không ạ? Bình thường ai cũng nghĩ anh ấy lạnh lùng nghiêm trang lại còn khó gần, nhưng chỉ cần về tới nhà thì lại cứ như là con nít hoang nghịch ấy!”

Ông Từ giận dữ quát: “Đều tại mẹ nó nuông chiều từ nhỏ!”

Vương Tranh bất chợt muốn cười, hiểu ra chuyện xung đột giữa hai cha con nhà này không còn liên quan tới chuyện đồng tính nữa mà là đo sức xem ai phải chịu thua trước. Cậu hắng giọng một tiếng, thúc giục Từ Văn Diệu: “Lấy gì đó cho cha anh uống đi!”

Từ Văn Diệu ngậy ra.

“Đi đi mà, em cũng khát, cũng muốn uống nước!”

“Cà phê hả?”

“Bác uống cà phê ạ?” Vương Tranh hỏi ông Từ.

Ông Từ sắc mặt xanh xám, mím môi nhả ra hai chữ. “Tùy tiện.”

Từ Văn Diệu đứng dậy, bỗng nhiên lại thở dài, dịu giọng nói với cha mình: “Cha à, cha không quen uống cà phê mà, con sẽ lấy trà cho cha. Trà Ô Long Đống Đỉnh^[1] cha thường uống nhé?”

[1] Trà Ô Long Đống Đỉnh được sản xuất ở Đài Loan. Lá trà dùng để sản xuất ra loại trà này mọc ở độ cao từ 1000-1800 mét so với mực nước biển, ở Lộc Cốc, gần núi Đống Đỉnh ở Đài Loan, nơi sương mù dâng khắp núi vào mỗi buổi sáng và chiều muộn, nên đường lên núi rất trơn. Người hái trà khi lên núi phải chú ý đi dính sát mũi chân vào mặt đất để tránh bị trượt ngã xuống núi. Chính vì vậy trà Đống Đỉnh sản lượng rất hiếm, vô cùng quý, được mệnh danh là “thánh phẩm trong các loại trà”. Nước trà Ô Long Đống Đỉnh khi uống vào khiến người uống cảm thấy khoan khoái, hương trà thanh nhã. Tương truyền vì mùi hương độc đáo, nó được đế vương xem như thứ quý giá dùng để ngâm vào nước tắm. Loại trà này nổi tiếng ở Nhật Bản, Trung Quốc và cả khu vực Đông Nam Á.

Lúc này, sắc mặt ông Từ mới dễ xem hơn một chút, gật gật đầu không nói năng gì.

Từ Văn Diệu quay lưng đi rót nước, Vương Tranh mỉm cười nói với ông Từ: “Mong bác đừng giận, cháu muốn anh ấy đi vì có chuyện riêng muốn nói ạ.”

Ông Từ nhướn mày nhìn cậu.

“Lời bác nói vừa rồi đều có lý cả, cháu thật sự sẽ không thể yêu được một Từ Văn Diệu không có tiền, hay nói đúng hơn là cháu sẽ chẳng để ý tới Văn Diệu nếu anh ấy không có gì. Nhưng có việc này cháu nói thẳng

mong bác đừng nóng giận ạ, bác có lẽ nên tự hỏi lòng mình rằng nếu không có bác giúp đỡ thì Văn Diệu sẽ chẳng tạo được công cán gì sao?”

“ Theo cháu, sở dĩ Văn Diệu mạnh mẽ và giỏi giang như bây giờ, chắc chắn vì từ nhỏ đã chấp hành nghiêm ngặt những yêu cầu của bác. Bác muốn dạy dỗ anh ấy thành một người vô cùng tài ba chứ không phải là kẻ bất tài chỉ biết dựa vào thế lực gia đình mà chơi bời trác táng. Gia đình có điều kiện tốt bác càng trông chừng để anh ấy không trở thành một người chuyên ỷ thế hiếp đáp người ta, phải không ạ?”

Ông Từ nhú mày, không kiên nhẫn cắt ngang lời cậu: “ Rốt cuộc cậu muốn nói gì?”

“ Cháu chỉ muốn nói, thay vì trở thành loại người khiến bác lo lắng anh ấy lại thành người ưu tú và tài giỏi, trong lòng bác thật ra cảm thấy rất kiêu hãnh vì anh ấy, phải không ạ?”

Ông Từ có chút mất tự nhiên mà đáp: “ Nó không nghe lời lại chẳng hiểu thuận, có gì để tôi tự hào chứ?”

“ Nếu anh ấy không hiểu thuận sẽ chẳng nhớ kỹ loại trà mà bác thường uống.” Vương Tranh cười nói. “ Thật ra Văn Diệu luôn nhớ tới bác nhiều hơn cả nhớ bác gái nữa, lại còn thường xuyên kể cho cháu nghe rất nhiều chuyện của bác.”

Ông Từ liếc mắt nhìn Vương Tranh, gõ gõ lên tay vịn bọc lông nhung của sofa, ra vẻ vô ý nói: “ Thăng ranh đó chắc chắn toàn nói xấu tôi thôi.”

“ Không có đâu ạ! Anh ấy luôn nói bác là người cương trực, yêu ghét phân minh, như chuyện bác từng cứu Quý Vân Bằng khỏi cha của anh ấy lúc còn bé như thế nào.”

Ông Từ không nói gì, một lúc lâu sau lại khe khẽ thở dài: “ Thăng nhóc Vân Bằng đó, có người cha như vậy xem như số nó không may.”

“ Đúng vậy. Chắc chắn Văn Diệu đã nghĩ rằng anh ấy rất may mắn khi có người cha là bác. Tuy anh ấy không ưa lấy lòng, nhưng lại cố gắng làm việc để người khác không nhìn mà nói rằng hổ phụ sinh khuyển tử[2], phải không ạ?”

[2] Cha tài sinh con vô dụng.

Sắc mặt ông Từ đã tốt hơn trước rất nhiều, mỉm cười nhìn Vương Tranh: “ Cậu biết ăn nói lắm, cũng lo nghĩ cho Văn Diệu rất nhiều. Con trai tôi rất có mắt chọn người, rất tốt.” Ông ngừng lại giây lát, sau đó ngập ngừng nói: “ Nhưng để thuyết phục được tôi thì vẫn chưa đủ.”

“ Cháu nào dám dựa vào mấy lời đó mà lung lay được bác.” Vương Tranh cũng cười, nói: “ Cháu chỉ xin bác đừng vì chuyện đó rồi thất vọng về anh ấy, đồng thời cũng đừng phủ nhận những gì anh ấy làm mà tổn thương tình cảm của chính bác. Cháu nghĩ rằng, dù anh ấy có ở bên ai, lựa chọn cuộc sống thế nào cũng không thay đổi được quan hệ huyết thống. Bác giận thì giận nhưng anh ấy luôn là con trai bác. Anh ấy có ngang bướng cỡ nào cũng đều gọi bác là cha.”

“ Nói tới nói lui, cậu cũng chỉ muốn thuyết phục tôi chấp nhận chuyện của hai người.”

“ Đương nhiên là cháu rất muốn vậy, cháu không phủ nhận.” Vương Tranh cười hi hi đáp.

“ Như vậy khiến nó không kết hôn? Lẽ nào cậu muốn nó bị người đời thóa mạ nó có bệnh đồng tính?” ông Từ hỏi. “ Nếu cậu làm cha thì cậu có đồng ý không?”

Vương Tranh thở dài: “ Nếu anh ấy tự tin và vững chắc đi trên con đường của mình, cả đời không làm gì thẹn với lòng thì bị người ta chỉ trích vài câu cũng đâu là gì. Hơn hết, làm sao anh ấy nhẫn tâm đi hại đời một cô gái vô tội ạ. Nho gia từng dạy phải tĩnh tâm tu thân, sau đó mới tới tề gia trị quốc. Nếu tâm không tĩnh không chính thì sao có thể tu thân? Tu thân đã bại sao quản được chuyện nhà? Lại càng không tính tới chuyện bình thiên hạ.” Nói đoạn cậu lại ngưng ngưng, cúi đầu. “ Xin lỗi bác, cháu lại nói linh tinh.”

Ông Từ im lặng không nói một câu, chỉ trầm ngâm quan sát Vương Tranh. Đúng lúc này Từ Văn Diệu quay lại, sau lưng là một nhân viên phục vụ bưng bộ trà cụ tới bàn, cung kính sắp xếp ra trước mặt mọi người rồi pha trà.

“ Cha, tìm cho cha miếng trà uống cũng không dễ dàng. Con quên mất đây là nhà hàng Tây,” Từ Văn Diệu nói. “ Thứ này là con mượn từ văn phòng của chú Đình.” Anh quay sang nói với Vương Tranh: “ Chú Đình là cổ đông của nhà hàng, một người bạn lâu năm của cha anh.”

Ông Từ tràn đầy oai phong nâng tách lên ngửi thử mùi hương của trà, nhẹ nhẹ nếm thử một ngụm, xem thường nói: “ Ông Đình này không hiểu về trà lắm, không biết cách cất giữ trà, toàn là mùi mốc thôi!”

“ Đúng vậy ạ, chỉ có cha là sành trà nhất,” Từ Văn Diệu cười nói. “ Con thấy trong đại viện của chúng ta vị lãnh đạo phong nhã nhất chỉ có cha thôi.”

“ Nịnh à? Ranh con, có nịnh thì cũng vô dụng thôi!” Ông Từ cười nhạt.

“ Đâu có, con nói thật lòng mà!” Từ Văn Diệu cười ha ha, rót trà vào tách cho cha mình. “ Con đã tìm mua năm lạng trà Bạch Long Châu thượng đẳng, khi nào cha về nhà thì uống thử, cũng là đổi khẩu vị một chút.”

Bầu không khí trong phòng bấy giờ không còn đối đầu gay gắt nữa, hai cha con cũng phần nào hiểu hơn về tính cố chấp của nhau. Chính vì vậy, đôi bên bắt đầu thay đổi chiến lược, không đánh chính diện mà đối sang đánh du kích. Vương Tranh an tâm mỉm cười, chỉ cần hai người họ không trở mặt gay gắt đối chọi thì mọi việc có thể thay đổi được. Cha con nhà này đều ngang bướng hết nhau, dù biết rõ ràng là miệng nói một đằng bụng nghĩ một nẻo nhưng biết đâu cả hai lại làm chuyện gì đó không tốt, nếu vậy thì mọi tội lỗi đều sẽ đổ lên đầu cậu.

Đương khi ba người hòa thuận trò chuyện thì một vài chiến hữu của ông Từ lui tới chào hỏi. Từ Văn Diệu cũng lễ phép đối đáp dăm câu, sau đó kéo Vương Tranh lùi sang một bên, không quấy rầy ông Từ trò chuyện. Từ Văn Diệu nắm tay kéo Vương Tranh vào góc khuất, nhân lúc không ai chú ý mà sấn tới hôn cậu, vừa mút môi cậu vừa nói: “ Thật tình chỉ muốn làm thật em tại đây thôi.”

“ Đi chết đi!” Vương Tranh đỏ mặt, nhỏ giọng mắng: “ Ngoài chuyện đó ra anh còn nghĩ được chuyện gì khác hữu dụng hơn không?”

“ Có chứ!” Bàn tay Từ Văn Diệu trượt từ lưng cậu xuống tới mông, phả làn hơi của mình lên chóp mũi cậu mà rằng: “ Anh có thể suy tính xem nên dùng tư thế gì và bắt đầu từ đâu...”

“ Im ngay...” Vương Tranh bị anh sờ soạng khiến chân mềm nhũn cả ra.

“ Bây giờ không phải lúc.” Từ Văn Diệu hôn lên môi cậu lần nữa. “ Em còn phải gặp một người nữa. Khi nào xong chúng ta sẽ về nhà và làm chuyện nên làm.”

“ Gặp ai cơ?”

“ Bạn của cha Vu Huyền.” Từ Văn Diệu chỉnh lại mái tóc bị anh vò rối của Vương Tranh. “ Thật ra anh đưa em tới đây để gặp ông ấy. Cha anh chỉ là trường hợp ngoài ý muốn.”

“ Ai mà lại quan trọng như vậy?”

“ Ha ha, người phụ trách nhóm đề tài của dự án nghiên cứu khoa học trọng điểm quốc gia. Với anh chẳng là gì, nhưng với em lại rất quan trọng.”

Tim Vương Tranh chột đập nhanh. “ Từ Văn Diệu, đừng nói anh...”

“ Sao lại không chứ? Khoa Vắn cả nước hàng năm đều có ngân sách đào tạo. Anh đã hỏi kỹ rồi, lĩnh vực nghiên cứu của em cũng có phần. Với lại, nhà nước cũng có nghị định giúp đỡ và hỗ trợ công trình nghiên cứu của học giả trẻ. Như vậy chẳng phải em là người thích hợp sao? Đâu phải chúng ta ép buộc ông ta làm gì trái quy định, chỉ là gợi ý để ông ta dựa trên cơ sở đó biết nên ưu tiên em thôi...”

“ Không. Em không thể. Em chưa đủ tư cách. Văn Diệu, anh đừng như vậy...”

“ Tư cách?” Từ Văn Diệu mỉm cười, nhìn cậu nói: “ Anh nói em có thì em có!”

19. Chương 19

Vương Tranh bị Từ Văn Diệu kéo tới gặp vị học giả nổi tiếng nọ. Đối phương là một ông lão đã lớn tuổi nhưng phong độ nho nhã lại hòa ái dễ gần. Những lời được thốt ra từ miệng ông hết sức sắc sảo và bén nhọn, khiến người khác không tài nào nắm bắt được thực hư trong đó. Vương Tranh cũng không muốn nịnh bợ để được thứ gì từ ông, nên chẳng hề tỏ ra chút nhiệt tình nào, chỉ mỉm cười bàng quan với mọi sự. Nhưng trên thực tế một phần là vì cậu không quen chuyện giao tiếp, đa số thời gian đều sẽ im lặng. Từ Văn Diệu hai lần ba lượt bề lá câu chuyện sang trọng tâm được đề ra trước đó nhưng đều bị đôi bên vô tình hữu ý mà lãng tránh đi. Nụ cười trên môi anh dần dần cứng ngắc, vừa tính lên tiếng nói thẳng lại bị Vương Tranh ngăn lại, nhỏ nhẹ nói: “ Tim em hơi khó chịu. Chúng ta về nhà sớm chút nhé anh?” .

Từ Văn Diệu vừa nghe thấy Vương Tranh bảo mệt thì mọi chuyện trọng đại gì cũng bị anh ném ra sau lưng hết, hời hợt nói vài câu với vị học giả kia rồi cùng Vương Tranh chào từ biệt mọi người. Từ Văn Diệu bảo Vương Tranh đứng chờ anh một chút, để anh đi tạm biệt ông Từ một tiếng rồi sắp xếp người đứng ra thay anh mua chuỗi vòng phỉ thúy làm quà ẹ, sau đó vội vàng vàng chạy đến, đánh xe đưa hai người về nhà.

Vừa leo vào trong xe, Từ Văn Diệu lo lắng sờ trán Vương Tranh, hỏi: “ Bây giờ em thấy thế nào? Có cần uống thuốc không?” .

“ Vô duyên vô cớ thì uống thuốc làm gì. Em nói khó chịu là gạt anh thôi” . Vương Tranh hiếm khi lại có ý đùa cợt như thế. “ Em không thích phải lời qua ý lại với mấy người có quyền có thế đó, chi bằng về nhà vừa xem phim hoạt hình vừa ăn súp còn sướng hơn!” .

Từ Văn Diệu thở phào một hơi, phì cười, gõ vào đầu cậu một cái: “ Đồ xấu xa này, lần tới còn dám lừa anh như thế thì chống mắt xem anh phạt em thế nào!”

Vương Tranh thở dài. “ Anh à, em cũng đâu muốn vậy! Vốn dĩ em không rành rẽ những chuyện như thế. Sau này anh đừng dẫn em tới mấy bữa tiệc thế này, được không?”

“ Nếu em không tập làm quen sau này sẽ thiệt thòi đấy!”

“ Thiệt thòi thì thiệt thòi, cũng chẳng gì to tát cả” , Vương Tranh bất mãn nói. “ Em đã gần ba mươi tuổi, tính cách từ lâu đã định hình, không thay đổi được. Em đã sớm nhận ra rằng mình bẩm sinh khiếm khuyết khả năng nịnh bợ hay o bế ai rồi” .

Từ Văn Diệu nói đầy bất đắc dĩ: “ Anh làm thế không phải vì muốn tốt cho em sao?”

“ Ngàn vạn lần anh đừng làm vậy! Em vẫn giữ ý kiến cũ, thà mặc quần cộc ngồi nhà xem phim hoạt hình còn hơn trong tiết trời oi bức nóng nực ăn mặc như thế này đến đây nghe người ta làm mấy trò anh lừa tôi dối đó. Anh không thấy ông ta nói chuyện đầy nghệ thuật sao? Em nghe cả buổi cũng không biết rốt cuộc ông ta hiểu hay không hiểu ý anh muốn nói. Còn nếu hiểu thì lại không rõ ông ta đáp ứng hay không đáp ứng điều anh muốn. Như vậy cũng gây khó dễ cho một người có tuổi như ông ta, nói chuyện mà cũng phải vất vả...”

Từ Văn Diệu bật cười, xoa đầu cậu: “ Cái đó gọi là nghệ thuật ăn nói, biết chưa. Thật ra vì ông ta không biết chính xác anh là ai, và nếu làm vậy ông ta được lợi ích gì. Dù sao ông ta cũng là bạn của chú Vu, không thân với anh, lại càng không quen em!”

“ Thế sao không thẳng thắn cự tuyệt cho khỏe? Cứ làm việc theo nguyên tắc, vừa đơn giản vừa nhanh gọn, vậy chẳng phải sẽ tốt hơn? Với lại người ta cũng chẳng soi ra lỗi của ông ta” .

“ Ngốc ạ, nếu ông ta thẳng thừng được vậy đời nào leo lên được vị trí như bây giờ? Chuyện này em không hiểu đâu, nhưng em nói đúng, em không hiểu thì tốt hơn.”

Vương Tranh bĩu môi: “ Anh, có vài lời thật lòng em nói với anh được không? Nhưng hứa là đừng giận nhé!”

“ Em nói đi”

“ Ủ, em nói đây.” Vương Tranh ngẫm nghĩ một chút mới lên tiếng: “ Em biết là anh lo cho em, nhờ cả cha của Vu Huyền giúp sức. Anh đã vì em mà tổn không ít tâm tư, lại còn thay em lo nghĩ nhiều thứ. Em nói

không cần anh giúp tuy có phần không đúng nhưng thật lòng em chẳng muốn anh xen vào chuyện lần này” .

Từ Văn Diệu như thể đã đoán được Vương Tranh sẽ nói như vậy nên cũng không tức giận, chỉ chuyên tâm lái xe. “ Được rồi, cho em cơ hội để nói hết những gì mình nghĩ đây. Nhớ là đừng giấu diếm điều gì nhé” .

“ Em không muốn anh nhúng tay vào việc này là để không phải bắt công với những người khác. Nếu em đi cửa sau như thế thì cũng sẽ chẳng hơn gì lão phó chủ nhiệm khoa? Còn nữa, bây giờ em vẫn chưa đủ năng lực và tư cách. Tuy trong giới học thuật em đã gây dựng được chút thành tựu, nhưng nhiều đó không đủ để trở thành học giả nổi tiếng khiến người người ngưỡng mộ. Em muốn tự mình cố gắng...”

Từ Văn Diệu phì cười một tiếng: “ Xin lỗi, em cứ nói tiếp đi!”

Vương Tranh ghét bỏ mắng: “ Không nói nữa. Vốn dĩ anh chẳng nghe. Nếu nghe thì cũng cười em thôi” .

“ Anh không có... Được rồi, quả thật là anh thấy hơi buồn cười một chút. Em đừng giận. Anh sai rồi. Anh sẽ không cười nữa” . Từ Văn Diệu chồm qua hôn lên má Vương Tranh một cái, cười hì hì nói: “ Ai bảo em dễ thương lắm gì. Càng nghiêm túc như thế lại càng đáng yêu” .

“ Bién!”

Từ Văn Diệu khoái chí cười ha ha, hân hoan khởi động xe, vặn mở âm thanh, lập tức trong xe vang lên giai điệu dương cầm thanh trong như nước, là một tiểu phẩm của Beethoven, từ bản Minuet tới Moonlight. Vương Tranh im lặng nghe nhạc một lúc thì không giận nữa, lên tiếng nói: “ Em nói thật đấy, anh đừng xen vào chuyện này nữa nhé” .

“ Được rồi, anh không lo nữa!” . Từ Văn Diệu chẳng thêm nghĩ ngợi gì nhiều, sáng khoái đáp.

Vương Tranh ngạc nhiên hỏi lại. “ Thật chứ?”

“ Nếu không thì làm sao bây giờ?” Từ Văn Diệu bật cười. “ Ai bảo anh lại yêu một thầy giáo nghiêm chỉnh chính trực thế làm gì?”

“ Tự dưng anh lại vội vàng đổi ý nhanh như vậy...” Vương Tranh không chút dễ chịu nói: “ Đột nhiên thấu tình đạt lý thế... em không quen chút nào!”

“ Vì em nhất mực yêu cầu anh đấy chứ. Anh đã răm rắp làm theo, em còn muốn thế nào?”

“ Đừng nói lời vô ích!”

“ Tiểu Tranh, vì em đã quá chú trọng nguyên tắc cũng như luật lệ nên mới không biết cách xoay sở” Từ Văn Diệu nói đầy ôn hòa. “ Anh có thể hiểu được những ý tưởng cơ bản của em. Theo nghĩa rộng mà nói, sống trong thời kỳ chủ nghĩa tự do, mỗi cá nhân phải tự mình phấn đấu, em cảm thấy như thế mới công bằng. Nếu tất cả mọi người đều làm được như thế thì xã hội này sẽ công bằng và trật tự hơn. Nếu xã hội này không có được những điều như thế, thế thì chính bản thân em cũng không lấy làm hổ thẹn với lòng mình. Ý em là như thế, phải không?”

“ Cứ cho là vậy đi!”

“ Điều em muốn đến cả quốc gia phương Tây còn không thực hiện được nói chi đến đất nước mình. Chuyện to lớn khác anh không nói, chỉ riêng việc bản thân anh từng trải qua cũng đủ kiểm nghiệm điều đó rồi. Khi anh còn ở Mỹ, trong trường đại học có rất nhiều sinh viên làm trong hội đoàn chính trị, một vài người là xuất phát từ ý định đơn thuần, còn đa số đều có lý do thực tế. Trường anh theo học tốt hơn những trường trực thuộc nhà nước, theo anh thấy cũng không có tiếng tăm lắm nhưng lại để sinh viên rất tự do, tổng thể thì khá giống một trường Anh quốc hơn. Mấy anh em sinh viên cùng thuê chung nhà với nhau đều là những phân tử có ý thức bảo vệ môi trường tiến bộ. Cả ngày không có việc gì làm cũng kiếm chuyện làm, hề thấy một chút xú gì đó có vẻ ô nhiễm tức khắc liền gây huyên não âm ỉ lên, chỉ tiếc lúc bấy giờ pháp luật của nước Mỹ quy định về mặt này quá hoàn thiện rồi, những nơi họ có thể thể hiện giá trị của bản thân rất ít. Anh thường cười trêu họ là đã sinh nhầm thời cũng như lầm đất nước. Nếu như ở một nước đang phát triển thì những người đó nhất định sẽ vui mừng đến chết mất.”

“ Sau đó, cuối cùng họ cũng phát hiện ra được một chuyện lớn. Có một xưởng được phẩm ba mươi năm trước đã lắp phế phẩm xuống khu vực hồ, trải qua bao nhiêu năm sau hậu di chứng bắt đầu xảy ra nên mới bị phát hiện. Những người bạn của anh đã rất phấn khích tham gia vào công cuộc cách mạng ảnh hưởng đến cả sự nghiệp của họ. Nhưng chỉ tới khi thật sự bắt tay vào họ mới nhận ra mọi chuyện phức tạp vô cùng. Nhà xưởng đó đã bị bán và chia thành ba phần được ba công ty khác nhau thu mua, vậy nên rất khó lòng tìm ra được người phải chịu trách nhiệm chính. Tuy dựa theo pháp luật cả ba công ty đều phải bồi thường nhưng khi biết phải đền bù thế nào, bao nhiêu thì đối phương lại tìm đủ cách để chạy tội. Trình tự pháp lý ở bất cứ quốc gia nào cũng đều hết sức rườm rà, giống như Kafka đã viết trong Lâu đài[1] vậy, khi con người nhỏ bé phải đối diện với kẻ khổng lồ là bộ máy cơ chế đầy quyền năng sẽ tự giác sinh ra sợ hãi và áp lực.”

[1] Lâu đài (Das Schloss) là một trong ba tiểu thuyết nổi tiếng đã làm nên tên tuổi của nhà văn Franz Kafka (1883- 1924), người có ảnh hưởng sâu sắc tới nền văn học phương Tây thế kỷ 20.

“ Sau đó thì sao?”

“ Sau đó họ vẫn giải quyết được vấn đề. Em đoán xem là bằng cách nào?”

“ Dựa vào truyền thông?”

“ Giới truyền thông tuy từng quan tâm tới sự kiện này nhưng rất nhanh đã phớt lờ nó mà quan tâm tới những việc mới mẻ hơn cũng tai tiếng hơn”

“ Vậy mọi người đã làm thế nào?”

“ Chắc em chẳng tin nổi đâu, bọn họ đã lợi dụng đến chính khách” , Từ Văn Diệu cười nói. “ Đúng lúc đó lại diễn ra cuộc tuyển cử, ai ai cũng hô hào khẩu hiệu bảo vệ môi trường nhưng chẳng mấy người tranh cử có đủ khả năng giải quyết. Một người bạn cùng phòng của anh xuất thân từ giới thượng lưu ở Mỹ, nên có nhiều cơ hội tiếp xúc với các nghị sĩ đó. Vì vậy anh ta đã nghĩ cách để tuần việc hồ rác kia ột người ứng cử, mà người đó với đối thủ của ông ta có tỷ lệ phiếu bầu ủng hộ là tương đương nhau. Nhờ có vị chính khách đó đứng ra tuyên truyền, diễn thuyết cũng như nhắc nhở pháp viện ráo riết thụ lý, song song với việc đó ông ta còn cho quay clip tuyên truyền khuếch đại tầm nghiêm trọng của sự ô nhiễm từ hồ rác đấy. Chưa tới ba tháng tòa án đã phán xử xong xuôi, đồng thời ông chính khách nọ cũng có được danh tiếng, với ông ta mà nói sự việc đó như là con át chủ bài trong con đường hoạn lộ của mình”

Vương Tranh không nói được một lời.

“ Vì vậy em yêu à, có đôi khi thể chế không phải là dòng nước lũ hay mãnh thú. Em không nên cho rằng việc lợi dụng chức quyền trong thể chế là một chuyện xấu. Hay nói đúng hơn, thay vì để người khác lợi dụng thì mình phải nhanh chân mà lợi dụng trước, vì không chừng ngoài giúp được chính mình còn có thể đấu tranh thay ột thành phần khác nữa. Lấy chuyện của em làm ví dụ, nếu em chưa đến ba mươi tuổi mà đã đạt được kế hoạch chuyên đề cấp quốc gia, vừa có quyền vừa có danh tiếng thì trường đại học Z chắc chắn sẽ giữ em lại cho bằng được. Đợi tới khi em vững chắc chủ quyền rồi, đã có tiếng nói rồi sẽ dễ dàng quản thúc lão phó chủ nhiệm... lão ít nhất sẽ không dám giở trò giả tạo học thuật ngay dưới mắt em, và em cùng những giáo viên trẻ khác cũng sẽ có môi trường tốt hơn để học tập, nghiên cứu. Như vậy không phải sẽ tốt hơn nhiều so với việc em một mình kiên trì chống đối?”

Đầu óc Vương Tranh loạn hết cả lên, há hốc miệng, những lời muốn nói đều không còn thích hợp nữa. Từ Văn Diệu cười xoa mặt cậu: “ Không được rồi, nhìn vẻ mặt em như thế thì thân dưới anh lại cương đến phát đau. Phải về nhà mau lên. Phải mau về nhà”

Anh vừa than van vừa nhăn ga chạy hết tốc lực. Vương Tranh thì vẫn còn chìm đắm trong những lời vừa rồi của người yêu, cố gắng học hỏi những điều mình chưa từng trải qua. Đến khi cậu giật mình tỉnh táo lại mới phát hiện xe đã tấp vào trong bãi đỗ xe còn Từ Văn Diệu thì quắc mắt lên nhìn cậu đầy ham muốn, khiến da đầu cậu run lên bần bật. Cậu biết anh đang suy nghĩ gì, bèn lo lắng mà nói: “ Anh à, chúng ta... lên nhà rồi hẵng...”

“ Không kịp rồi!” Từ Văn Diệu vặn nhạc lên to hết cỡ, sau đó liền tháo dây an toàn của Vương Tranh ra, ôm cậu vượt qua hàng ghế trước mới thả cậu xuống hàng ghế sau rồi chồm người đè lên người cậu, không ôm hôn cậu trước mà lại phấn khích cởi dây nịt của cậu ra.

Vương Tranh run rẩy nói: “ Lẽ nào anh lại muốn... tại đây...”

“ Thỉnh thoảng thử cảm giác rung trong xe cũng rất thú vị”

“ Không được. Sẽ bị người ta nhìn thấy đó”

Từ Văn Diệu cởi phăng chiếc quần âu của Vương Tranh ra, nâng cậu ngồi lên trên đùi anh, thở dốc mà nói: “ Không sao đâu, phía trên em ăn mặc chỉnh tề thế kia mà. Dù có thấy cũng không ai nghĩ rằng thầy Vương lại chẳng bận gì ở dưới, lại còn đang cùng người ân ái”

“ Anh điên rồi. A.. đừng vào... đau...”

Từ Văn Diệu ra sức chèn vào bên trong cơ thể Vương Tranh, vừa xoa nắn phía trước của cậu vừa hạ lưu nói: “ Thật dễ chịu! Thầy Vương à, thầy đừng di chuyển mạnh quá kéo người qua đường sẽ đổ ý đấy”

“ Anh, anh, đồ khốn...”

“ Cục cưng đừng sợ. Anh chỉ đùa em thôi, kính xe này là đặc chế, đứng ngoài chẳng thấy được bên trong. Vậy nên em hãy cứ thoải mái mà vận động”

Tối nay, vốn dĩ Vương Tranh đã lên kế hoạch làm một vài việc.

Đầu tiên là đọc một chương của cuốn Lý Luận Kinh Điển vô cùng khó hiểu. Cậu cảm thấy bản dịch tiếng Trung của cuốn sách có vấn đề nên đã đến thư viện mượn sách gốc về đọc. Nhưng với tác giả này thì với ngay cả một học giả ở các nước nói tiếng Anh cũng cảm thấy tối tăm mặt mày, huống hồ gì là Vương Tranh khi tiếng mẹ đẻ của cậu là tiếng Trung và chưa bao giờ học qua bất cứ khóa phiên dịch nào. Đọc xong một mục nhỏ, cậu tính đi là quần áo, vừa nghe nhạc của Debussy vừa lấy những chiếc áo sơ mi nhăn nhúm trong tủ áo quần ra là phăng phiu cả cổ áo và tay áo. Kế đó cậu sẽ gọi điện thoại hỏi thăm sức khỏe cha mẹ, tiện thể báo cáo tình hình bản thân gần đây rồi nghe mẹ mình lái nhải một trận. Trong thời gian nói chuyện điện thoại, cậu sẽ nhân đó mà sai khiến Từ Văn Diệu đi giặt áo quần. Di Trâu xem ra cũng xấp xỉ tuổi cha mẹ cậu, vậy nên chẳng bao giờ cậu để di phải đụng vào máy giặt.

Ngay lúc đó, trong bếp lại đang hầm nồi súp măng gà sâm Hoa Kỳ, dùng cho bữa ăn khuya. Sau năm tiếng hầm thịt gà đã tới ra, lúc muốn ăn canh chỉ cần mở nắp nồi hầm ra mùi súp hòa quyện và thơm lừng đến ngạt cả mũi. Đây là thói quen thường ngày ở nhà của Vương Tranh, những khi đầu đầu nghiên cứu học thuật lại giải trí bằng cách làm chút việc vụn vặt trong nhà. Khi ngồi ăn súp, Vương Tranh sẽ mở MSN, vừa tán gẫu với người bạn cũ đang du học nước ngoài vừa nghe tiếng tivi của chương trình tin tức buổi tối Từ Văn Diệu đang xem ngoài phòng khách vọng sang.

Vương Tranh cảm thấy những ngày tháng êm đềm như vậy thật khiến cậu an tâm, và càng giúp cậu như chìm đắm vào tận sâu thẳm trong suy nghĩ nhất, âm nhạc của Debussy có độ phủ cực mạnh, sự vận động hài hòa của thanh âm trong đó cơ hồ chứa cả một sức mạnh, bất kể là cái gì, chỉ cần giai điệu đó vừa được cất lên có là việc gì khó khăn cũng sẽ dễ dàng giải quyết hơn. Trong lúc đang làm công việc là quần áo vụn vặt ấy lại được nghe loại âm nhạc trần thuật mệnh đề trọng yếu như thế Vương Tranh luôn có cảm giác chênh lệch diệu kỳ. Cậu thích cảm giác đó, có thể phân tách những phiền muộn, những vấn đề quan trọng ra thành từng mảnh nhỏ rồi hòa nhập vào trong cuộc sống bình thản vô ưu.

Những điều này đều thuộc về riêng Vương Tranh, có thể gọi là “ Cuộc sống của Vương Tranh” cũng được.

Nhưng tiếc rằng đêm nay mọi kế hoạch vạch sẵn trong đầu đều đã tan tành hết cả. Cậu bị Từ Văn Diệu ôm chặt trong xe, cơn nhục cảm kích thích dồn dập phát tiết ra như sóng làm cho cậu như phát điên lên được, thực sự là những trải nghiệm không thể miêu tả thành lời, sức kéo dài của cả hai người quá mạnh mẽ. Lại còn cả những kỹ năng cao siêu của Từ Văn Diệu cộng thêm tiết tấu mạnh mẽ xuất quỷ nhập thần, đã vậy còn rập tâm dồn ép Vương Tranh lên đến đỉnh cuồng phong của cơn khoái cảm, mất hết cả lý trí nữa. Vương Tranh cả đời này chưa từng trải qua chuyện tương tự như thế. Sau chuyện lần này cậu phát hiện, hóa ra những lúc Từ Văn Diệu ôm ghì cậu trên thềm, hoặc đè dồn cậu lên cánh cửa, hay lật trở trong bồn tắm mà vốn lẽ đã cho rằng vô cùng khác biệt, bây giờ so ra lại chẳng là gì cả.

Kích thích thật sự tới từ cơn khoái cảm cực đại do nỗi sỉ nhục cũng như hoang mang mang lại. Trong một thời khắc Vương Tranh mơ hồ nghĩ, không thể trách sao có người lại thích cái cảm giác nhìn trộm người ta làm tình hoặc bị quay trộm lúc ân ái.

Sau đó, Vương Tranh không biết mọi chuyện đã kết thúc thế nào, chỉ nhớ khi xong việc rồi chân cậu nhún nhão cả ra không thể đi nổi, nơi bị dùng quá độ ở phía sau cũng phát nhiệt đau đớn, còn cậu lại được Từ Văn Diệu công lên nhà. Giữa đường có hàng xóm nhiệt tình hỏi han anh liền vui vẻ đáp thầy Vương đột ngột phát bệnh tim đi không nổi, báo hại Vương Tranh dúm mặt vào vai anh, một nhọc không chịu nổi còn phải cố nặn ra một nụ cười biểu hiện mình không sao cả.

Vào tới nhà, Vương Tranh liền tức tốc đi tắm rửa, sau đó chui tuột vào trong chăn mà vỗ giấc. Đang lúc mơ mơ màng màng thì biết Từ Văn Diệu rón rén nhẹ tay chỉnh lại máy điều hòa, rồi ém chăn lại, hôn nhẹ lên trán cậu một cái rồi hỏi: “Tiểu Tranh, em ăn súp không?”

Vương Tranh nhớ tới món súp mình hầm trong nồi điện bèn tỉnh dậy mà nói: “Cho em một chút, anh cũng ăn luôn đi, không lại đổ bỏ thì phí lắm”

Thói quen tiết kiệm này của Vương Tranh được mẹ cậu hun đúc từ bé. Nếu làm cho nhà mình thì chớ có lãng phí, còn nhà có mời khách nhất định làm cho thật nhiều vào, dù rằng mấy ngày sau đó gia đình phải ăn đồ thừa lại nhưng tuyệt đối không thể để người khác nghĩ rằng gia đình mình không có đồ ăn. Sau khi dọn đến sống cùng Từ Văn Diệu mới phát hiện ra đặc điểm này. Mỗi lần khách khứa đi hết anh lại giấu Vương Tranh đổ bỏ thức ăn thừa trong tủ lạnh. Không thì người xui xẻo sẽ là anh, từ bé tới lớn anh đã quen ra ngoài hô mưa gọi gió, nhưng giờ mỗi khi về nhà lại trở thành cái máy tiêu hóa đồ ăn thừa, nếu để người khác biết sẽ mất mặt lắm.

Vương Tranh tựa lưng vào gối, ăn hết nửa bát súp, một lúc sau thì lắc đầu xin thôi. Từ Văn Diệu cũng không cần lấy thêm bát, ăn nốt phần còn lại trong bát của cậu, sau đó xuống bếp múc một bát súp khác mà lấp cho đầy bụng. No nê rồi cả người cũng thư thái hơn, nhưng lại chẳng thể đi ngủ ngay được. Anh nhìn đồng hồ, đã gần mười một giờ rưỡi đêm, bình thường lúc này Vương Tranh phải đi ngủ rồi.

Từ Văn Diệu đi vào phòng ngủ, bật chiếc đèn trên đầu giường, Vương Tranh ngồi dựa đầu vào gối, gương mặt nghiêng nghiêng nhìn nhu hòa hơn hẳn dưới ánh đèn màu, làn da cũng có chút khí sắc hồng hào và sáng bóng hơn, bất giác khiến cõi lòng của anh thấy ấm áp như có dòng nước ấm đang lưu thông vậy. Anh bước lên giường, kéo Vương Tranh ôm vào lòng, hôn lên khắp mặt Vương Tranh hỏi: “Chưa ngủ à?”

“Vừa mới ăn xong, không ngủ được,” Vương Tranh đáp.

“Vậy mình xem đĩa nhé? Có một bộ phim cũng hay lắm”

“Không xem đâu, chẳng có hứng, nằm một lát thì ngủ ngay ấy mà”

“Có muốn nghe nhạc không?”

Vương Tranh nghĩ ngợi một chốc thì gật đầu.

Từ Văn Diệu bế cậu ra phòng khách, đặt xuống chiếc ghế bành êm ái rồi đi mở nhạc, là những bài thánh ca chuyên dùng trong giáo đường, đồng thanh hợp xướng hiện đang rất được ưa chuộng. Nghe vào ban đêm càng khiến âm nhạc trở nên mông lung và huyền ảo hơn. Vương Tranh khẽ nhắm hai mắt lại, mỉm cười mà nói: “Anh thật biết chọn bài, bây giờ thích hợp để nghe CD này nhất”.

“Lần này đi châu Âu, lúc ở Đức một lần tình cờ đi ngang qua nhà thờ thấy người ta đang tập hát, vì vậy anh đã vào nghe một lúc”

“Không phải anh luôn rất bận rộn ư? Sao lại thanh thản để nghe cái này...”

“Quan niệm công tác của người châu Âu khác chúng ta, sau bốn giờ chiều đối tác sẽ từ chối bàn công việc”. Từ Văn Diệu cười rồi chèn người lên ghế bành, để cả nửa người Vương Tranh nằm sấp trên người anh, vừa ve vuốt lưng cậu vừa nói: “Tiểu Tranh, em có tin rằng người ta sẽ được tha thứ sau khi đi xưng tội và cầu nguyện không?”

“Em không biết”. Vương Tranh ngẫm nghĩ một lúc mới đáp: “Em nghĩ đây là vấn đề hết sức huyền diệu, chỉ khi nào đi sâu vào hệ thống của một tôn giáo mới có thể có đáp án”

“Đến tận bây giờ, anh cũng không biết liệu mình có thể tin vào bất kỳ tôn giáo nào không nữa. Thế nhưng khi ngồi trên băng ghế dài trong giáo đường, từ tận đáy lòng mình anh đã nghĩ rằng, nếu anh có thể không hoài nghi mà tín niệm vào một cái gì đó thì cuộc đời này sẽ hạnh phúc biết bao”.

“ Đúng vậy, nhưng lại cũng rất khó. Đến cả các nhà triết học cũng liệt tôn giáo vào giai đoạn tối cao nhất của con người”

“ Phải ha... Kể từ ngày trưởng thành, anh đã có cách nghĩ không gì có thể thay đổi được về thế giới này rồi. Nếu chẳng có gì bất ngờ xảy ra hẳn là tương lai cũng sẽ giữ nguyên cái nhìn như bây giờ cho đến chết. Hoặc tới khi già rồi, anh sẽ thành lão già cố chấp, như thể việc anh đã kiên quyết đối chọi với cha anh hôm nay. Cố chấp đến ngoan cố”

Vương Tranh ngược đầu lên nhìn anh, mỉm cười rướn người hôn môi anh một cái: “ Có em ở đây dù có già đi, anh cũng sẽ là ông lão đẹp mà”

Từ Văn Diệu bật cười, hôn đáp lại cậu một cái: “ Cảm ơn em! Em làm anh cảm thấy bản thân mình không quá tệ hại tới vậy”

Anh khẽ ngừng một chút, nói tiếp: “ Nhưng có điều, chuyện về tư tưởng cố định thật sự có tồn tại. Nếu giờ khiến anh đi tin vào một vị thần nào đó, tin vào sức mạnh chúa tể của người đó và tin rằng người đó có thể can dự vào vận mệnh của mình, việc đó với anh mà nói là rất khó”

Vương Tranh gật đầu, chờ anh nói tiếp.

“ Và chính vì vậy mà anh không thể đi xưng tội, nên cũng không có được sự tha thứ. Anh không có cơ hội để tẩy rửa linh hồn mình” . Từ Văn Diệu thở dài, buồn bã nói: “ Lúc ở trong giáo đường, bỗng dưng anh thấy rất ganh tị với những con chiên có thể xưng tội trước cha xứ. Nếu như anh cũng có cơ hội thì biết đâu chừng sẽ được ban ân” .

“ Anh... cũng có thể xưng tội mà” , Vương Tranh e dè nói.

“ Ngay cả khi anh chẳng có bất kỳ tín ngưỡng nào?” Từ Văn Diệu phì cười, lắc đầu. “ Vậy không gọi là xưng tội đâu”

Vương Tranh im lặng, ôm chặt Từ Văn Diệu.

Từ Văn Diệu mỉm cười, vỗ vỗ vào vai cậu: “ Không sao, em mệt chưa?”

“ Một chút!” Vương Tranh tựa vào ngực anh, nhỏ giọng nói: “ Anh, tuy em không biết phải biểu đạt thế nào, nhưng em nguyện ý nghe anh nói. Không phải là muốn đưa ra lời khuyên hay an ủi... Trước đây em từng nói, chúng ta vốn dĩ cùng một loại người, đều có những hố đen sâu hun hút trong lòng... Em có thể cảm nhận được, hơn nữa còn tình nguyện thấu hiểu và san sẻ với anh. Cũng như anh đã hiểu em, cam lòng chia sẻ nỗi đau của em vậy” .

Cậu ngược đầu, mỉm cười nhu hòa nhìn anh: “ Khi nào thời điểm tới hãy nói cho em nghe nhé?”

Từ Văn Diệu gật đầu, đỡ gáy cậu sang mà hôn xuống đôi môi mềm kia.

20. Chương 20

Vì trong bữa tiệc hôm đó, vị cán bộ trong ngành giáo dục nọ không có bất kỳ biểu hiện hay hứa hẹn gì nên Vương Tranh cũng quên hẳn luôn chuyện đó. Cậu không màng để ý xem việc kia có kết quả gì không. Với cậu mà nói không có kết quả còn thoải mái hơn nhiều. Nhưng lại vô ý mà đánh giá thấp năng lực làm việc của Từ Văn Diệu. Chưa tới một tuần, Từ Văn Diệu lại dẫn cậu tới một nhà hàng Trung Hoa xa xỉ, đặt hẳn phòng riêng mà tiếp đãi vị học giả nọ. Lần này, thái độ của đối phương đã hòa nhã hơn rất nhiều, thậm chí còn vui vẻ bắt chuyện, hoàn toàn chẳng thấy dấu vẻ xa cách lần đầu gặp mặt. Một lúc sau, Từ Văn Diệu cùng học giả nọ bước ra ngoài, bảo là phải đi đón ai đó. Vương Tranh chợt thấy bất an, định bụng cũng phải cùng đi xem thử. Nhưng chưa ra đến cửa đã thấy một ông lão mặt mày rạng rỡ đi vào cùng Từ Văn Diệu. Ông nhìn thấy Vương Tranh liền mỉm cười hồn hậu, nói: “ Tiểu Tranh, chúng ta lại gặp nhau rồi. Không ngờ nhỉ?”

Vương Tranh ngây ra. Người đó đích thị là cha của Vu Huyền, Tham mưu trưởng Vu. Vừa được gặp ông thì cậu đã vui vẻ bước tới chào hỏi trước: “ Bác Vu, sao lại là bác? Bác tới thành phố G bao giờ ạ?”

“ Mới đến thôi. Ta vừa xong một cuộc họp ở đây, tiện đường ghé thăm hai đứa” Ông Vu vui vẻ vỗ vai Vương Tranh. “ Sao bây giờ nhìn gầy hơn cả lúc trước? Từ Văn Diệu, cháu không cho người ta ăn uống đầy đủ à?”

“ Có nghĩ cháu cũng không dám nữa ấy chứ” Từ Văn Diệu cười to. “ Chú Vu, sau khi chú đi Tiểu Tranh phải làm tiểu phẫu, bây giờ còn đang trong quá trình tịnh dưỡng ạ.”

“ Còn trẻ vậy sao lại đau bệnh thế này? Mà là phẫu thuật gì?” Ông Vu lo lắng hỏi. “ Hiện giờ cháu sao rồi?”

“ Chỉ là tiểu phẫu thôi, không có gì đâu ạ” , Vương Tranh cười đáp. “ Hiện tại, cháu ăn được ngủ được, cảm thấy khỏe hơn trước rất nhiều”

“ Phải vậy chứ. Mấy đứa đừng nghĩ mình trẻ mà không chăm lo cho sức khỏe, mai này có tuổi rồi thì bệnh tật triền miên đó”

Ông Vu quay sang nói với học giả kia. “ Chuyện này chắc anh Kỷ biết mà ha, hồi đó còn trẻ chúng ta từng hành quân suốt ba ngày ba đêm không ngủ không nghỉ chẳng sao, bây giờ còn được như thế không nhỉ?”

Ông Kỷ cười lắc đầu nói: “ Làm gì còn sức lực nữa chứ! Lúc này cứ đứng mười giờ tối liền lên giường đi ngủ. Cũng hết cách, bà nhà cứ ở sau lưng canh chừng từng li từng tí, nghiêm túc hơn cả trại lao động ấy chứ.”

“ Được rồi, tối nay tôi sẽ cho anh được bay nhảy một phen.” Ông Vu khoái chí cười to.

Mọi người cười nói trở về phòng ăn. Vừa ngồi vào chỗ, chỉ chốc sau các món ăn liền được mang lên. Từ Văn Diệu rất biết cách ứng xử, gấp món ăn, mời rượu, tất cả đều làm rất thuần thực, hơn nữa anh còn biết cách quan sát sắc mặt của đối phương, khơi mào đề tài. Biết người lớn tuổi thường thích hoài niệm về những năm tháng vàng son ngày xưa, vậy nên cứ xoay quanh những câu chuyện thú vị về tông quân năm đó của hai người mà triển khai. Hai ông bạn già bao năm rồi không gặp lại nên có nhiều chuyện để nói, thân thiết bàn chuyện nay việc xưa đến là vui vẻ. Đến khi tiệc gần tàn, ông Kỷ dường như đã say mềm rồi, Từ Văn Diệu đích thân đưa ông ấy về nhà. Ông Vu thì muốn Vương Tranh cùng ông ngồi xe về khách sạn. Vương Tranh chẳngặng từ chối, bèn gật đầu đáp ứng.

Khi cả hai người đều yên vị trong xe đã chờ phía bên ngoài, ông Vu mới cười hỏi: “ Ta nghe Văn Diệu nói cháu không muốn dựa vào mối quan hệ với ta để anh Kỷ giúp cháu đi cửa sau à?”

Vương Tranh giật mình, e rằng nếu nói hết sự việc sẽ gây phiền hà cho ông, nên do dự một lúc mới dám đáp: “ Không phải ạ, chỉ vì cháu cho rằng mình vẫn chưa đủ tư cách...”

Ông Vu nghe chuyện, mãi sau cũng không nói năng gì. Sự trầm mặc của ông khiến Vương Tranh bất an, liền giải thích: “ Bác Vu, cháu thật sự nghĩ rằng mình còn non kém quá. Nếu như mạo muội xin đề tài quốc gia e là sẽ bị người khác chỉ trích sau lưng ạ...”

“ Không sao đâu,” ông Vu khua tay cắt ngang lời cậu, đoạn lại một môt xoa thái dương, “ bỗng dưng ta lại nhớ tới Tiểu Huyền. Nó với cháu giống hệt nhau, chẳng bao giờ chịu dựa vào gia đình.”

Vương Tranh thấy lòng nhói đau, gục đầu im lặng.

“ Ta vẫn không hiểu được, chẳng biết con bé giống ai mà lại quật cường như thế?” Ông thì thào. “ Ai đòi lại chẳng bao giờ chịu nói gì với cha mình, lẽ nào hai cha con mà cũng khó nói chuyện với nhau như vậy?”

“ Không phải đâu ạ. Vì cô ấy không biết diễn đạt ý của mình như thế nào. Bác cũng biết đấy, người ta thường chẳng rõ mình nên phải biểu đạt suy nghĩ của mình sao cho phải, nhất là với người thân.”

“ Ta là một người cha thất bại!” . Ông Vu thở dài, giọng đã khàn đi. “ Ta có một đứa con gái vô cùng đặc biệt, nhưng ta luôn xem nhẹ tính cách đặc biệt của nó. Ta luôn nghĩ sao nó chẳng thể giống những đứa con gái nhà khác, song lại chưa khi nào nghĩ rằng nó là như vậy, mà như vậy thì chẳng làm sao cả.”

Vương Tranh trầm mặc một lúc thì an ủi ông, nói: “ Bác, bác đừng buồn! Bác như thế Tiểu Huyền sẽ không vui đâu ạ!”

“ Ta không sao” . Ông xua tay. “ Tối nay uống hơi nhiều, lại có tuổi nữa, thành ra mới nói nhiều như vậy, cháu đừng chấp.”

“ Làm sao cháu dám ạ...”

“ Chuyện anh Kỷ, cháu cũng đừng thấy áp lực, ta nghe anh ấy nói, không phải anh ấy là người duy nhất quyết định việc chọn ai, còn có cả một hội đồng thẩm định, lại đủ thứ quy tắc tuyển chọn. Nói đúng hơn, cháu có đủ tư cách và khả năng hay không chẳng phải do ta, anh ấy hay là cháu định đoạt. Chúng ta chỉ đưa mấy thứ sang cho họ thôi, không có làm gì quá xấu xa cả, hiểu chưa?”

Vương Tranh lo nghĩ một lúc thì gật đầu.

“ Tên nhóc Văn Diệu đó, nó vì cháu mà lo lắng đủ thứ chuyện” . Ông Vu phì cười. “ Ta xem như cũng chứng kiến quá trình nó lớn khôn, thông minh lanh lợi hơn người, nhưng ta lại chưa từng thấy nó vì ai mà lo nghĩ tới nông nổi này. Nếu ta là cha nó nhất định sẽ phải cảm tạ cháu ấy chứ.”

Vương Tranh mỉm cười, nhỏ nhẹ nói: “ Cháu đã gặp cha anh ấy rồi ạ.”

“ Hả? Có phải lão ta rất khó ưa?” Ông Vu nheo mắt lại cười. “ Đừng để khí thế của lão dọa cho sợ, lão cũng chỉ là con cọp giấy thôi.”

Vương Tranh bật cười thành tiếng.

“ Cháu đừng lo lắng quá.” Ông Vu nhàn nhạt nói.

“ Bác Vu à...”

“ Lớn tuổi rồi, cũng trải nhiều chuyện rồi, chuyện hai đứa đừng tưởng qua mắt được ta.” Ông Vu hiền từ nói. “ Yên tâm đi! Ta chẳng bảo thủ hay cổ hủ như lão Từ đâu. Trong quân đội cũng có không ít chuyện như vậy, và bọn ta cũng biết đó chẳng phải là bệnh hoạn gì, chỉ là nói ra thì không hay gì cho lắm, nên thường không ai đề cập đến chuyện đó thôi.”

“ Aii, chớp mắt một cái mà đã mấy mươi năm, bọn ta đều đã già, Văn Diệu cũng hơn ba mươi rồi, cha mẹ nó có chăm con thế nào cũng đâu quản được nó mãi?” Ông nhìn Vương Tranh, lại nói: “ Cháu không phải lo sợ gì cả.”

Vương Tranh gật đầu, thấy lòng ấm áp, chân thành nói: “ Cảm ơn bác!”

Xe chạy tới gần sát cửa nhà khách quân khu thì dừng lại, ông Vu vỗ đùi nói: “ Đến rồi, ta đi đây. Cháu không cần lo cho ta, ta đã bảo tài xế đưa cháu về nhà, nghỉ ngơi sớm đi nhé.”

“ Dạ.” Vương Tranh xuống xe, mở cửa giúp ông, cười đáp: “ Bác cũng nghỉ ngơi sớm! Chúc bác ngủ ngon.”

Vương Tranh nhìn theo ông Vu cho tới khi ông đã khuất bóng hẳn rồi mới xoay người nói với tài xế đang đứng chờ bên cạnh: “ Anh không cần đưa tôi về đâu, tôi sẽ tự đi.”

Cậu muốn đi một mình.

Vì bỗng dưng lại thấy nhớ Vu Huyền tha thiết.

Lúc ngẫm lại chuyện Vu Huyền mới bất chợt nhận ra mình đã bước qua tuổi thanh xuân lâu đến như vậy. Cứ như cậu chỉ bàng quan khoanh tay đứng nhìn, rõ ràng là như còn trông thấy một thiếu niên và một thiếu nữ cùng ngồi dưới bóng cây tử kinh lén lút cầm bình rượu brandy bằng thiếc uống. Thiếu nữ lơ đãng gạt gạt mấy sợi tóc lòa xòa qua một bên, ngưỡng đầu uống một ngụm rượu, chớp mắt gây tàn thuốc, nhân thần ngóng xa xăm, đôi con ngươi sâu hun hút, phẳng phất nét trải đời và thấu suốt vạn tượng thế tục phồn hoa mà mắt thường không thể hiểu được, sau đó nghiêng mặt cười với cậu thiếu niên.

Tuy Vương Tranh là đồng tính, nhưng mỗi khi hồi tưởng lại cũng không thể không thừa nhận rằng, nụ cười hôm đó của cô gái là trong sáng nhất cũng xinh đẹp nhất.

Dưới vòm cây năm ấy vang lên đôi lời đối thoại hiếm có:

“ Tớ nói, rốt cuộc cậu không hài lòng chỗ nào hả?”

“ Tướng mạo? Tính cách?”

“ Gì cũng được, cậu có thể nói rõ chỗ nào cậu ghét nhất không?”

“ Chỗ nào ghét nhất ư.” Vương Tranh nghĩ ngợi một chốc mới đáp: “ Thật ra cũng không nhắm vào bộ phận nào cụ thể hết, như mắt mũi miệng vậy. Nếu buộc phải nói chắc là tại bản thân tớ.”

“ Ý cậu là cậu không hài lòng về chính bản thân mình, từ dung mạo tới tích cách?” Vu Huyền xốc lại tinh thần. “ Tại sao?”

“ Không biết nữa.” Cậu thanh niên Vương Tranh tính khí dễ chịu cười nói: “ Tớ luôn nghe, nếu tớ là một ai khác liệu có giống như bây giờ không, hay sẽ mạnh mẽ dám nói dám làm những việc bây giờ không dám làm, hoặc là có một cuộc đời khác hẳn bây giờ...”

“ Đợi đã, cậu nói rõ ra xem nào, đang nói chuyện bất mãn với hiện tại chứ không đề cập việc chẳng hài lòng về bản thân.”

Vương Tranh xoa xoa gáy, gật gù mà rằng: “ Cậu nói cũng đúng, có lẽ tớ phải cố gắng thay đổi cuộc sống của tớ thôi.”

“ Rốt cuộc thì cậu muốn thành người thế nào?”

“ Nếu được thì trở thành người giống như Thiên Dương là được.”

Vu Huyền liền lắc đầu: “ Ồ, nói vậy là cậu chưa từng nghĩ người khác có thể sẽ để ý tới cậu chứ gì?”

“ Đời nào chứ. Tớ có gì đáng để khiến người khác để ý tới? Tớ muốn nói là, bản thân tớ cứ im ỉm như thế, lại còn không biết cách nói chuyện hay giao thiệp, hơn nữa còn ngu ngốc, năng lực cái gì cũng có hạn. Mỗi khi nói tới tương lai cũng chỉ nghĩ tới việc tiếp tục đọc sách. Nói thiệt đó, từ nhỏ tới lớn chẳng có cô gái nào tỏ tình với tớ hết.”

Vu Huyền bật cười: “ Nghĩa là cũng chưa từng hôn nhỏ nào hết?”

“ Đương nhiên!”

“ Có muốn thử không?”

“ Ban ngày ban mặt đừng nói mấy lời hù tớ sợ chứ?”

“ Làm gì mà đến cả chút hiếu kỳ cậu cũng không có vậy? Đồ nhát gan!” Vu Huyền khinh bỉ nói.

Thật lâu sau đó, Vương Tranh nhớ Vu Huyền đã đưa mắt liếc cậu mà rằng: “ Vậy nếu như có một cô gái thích cậu, cậu có muốn thử không? Ý tớ là hôn môi hay gì đó, à ừ thì, sờ ngực một tí cũng được, sao hả, muốn không?”

“ Tiểu Huyền à, cậu không biết những điều cậu vừa nói, với một thằng gay thì đó chẳng khác gì là ác mộng sao?”

Bất chợt di động của Vương Tranh đổ chuông làm cắt ngang mạch hồi tưởng của cậu. Cậu bắt máy, là Từ Văn Diệu gọi.

“ Em về chưa? Anh đưa ông Kỷ về rồi, em ở đâu? Có muốn anh qua đón không?”

“ Văn Diệu, em nhớ Tiểu Huyền quá!” Vương Tranh siết chặt điện thoại, bỗng nhiên lại thấy lòng ghen ngào, đưa mắt nhìn lên thì thấy thành phố này về đêm sáng rực đầy màu sắc, ánh đèn lung linh rực rỡ. Lúc này đây, cậu đang đứng giữa con phố sầm uất nhất, dòng người chen chúc đông đúc, các hàng quán vẫn tiếp tục kinh doanh đến những hơn mười giờ.

Nhưng, thế giới rộng lớn nhường ấy, có nhiều người nhường ấy, cuối cùng bạn cũng không thể tìm lại người đã thất lạc kia.

“ Em rất nhớ cô ấy, nhưng càng nhớ bao nhiêu thì lại càng nhận ra mình đã mất cô ấy rồi.” Vương Tranh ngược đầu lên, cố nén nước mắt, khàn giọng mà nói: “ Sau đó, em nghĩ hồi đó nếu em không phải vì bản thân mình không vượt qua chuyện đau lòng đó rồi cắt đứt liên lạc với cô ấy trong bốn năm, hay nếu em luôn kiên trì ở cạnh cô ấy biết đâu Tiểu Huyền sẽ không bị bệnh, hoặc ít ra... sẽ không chết sớm như vậy...”

Bỗng dưng, Vương Tranh lại thấy tức thở, lồng ngực co rút lại, phải vịn vào song sắt ven đường mà đứng, siết chặt điện thoại trong tay như thể đang nắm giữ trái tim của mình.

“ Tiểu Tranh, Tiểu Tranh, em đang ở đâu? Anh sẽ tới ngay! Em đứng đó chờ anh!” Từ Văn Diệu hét lên.

“ Em, em ở...” Vương Tranh ngược đầu nhìn quanh, đột nhiên không xác định được bản thân đang ở đâu. Rõ ràng đây vẫn là thành phố quen thuộc tới mức giữa những hơi thở của nó cậu còn cảm giác được cả mạch đập, vậy mà vừa chớp mắt một cái đã biến thành xa lạ như thể cậu đã bước lạc vào cánh đồng mênh mông hoang vu không tỏ đường đi lối về.

“ Tiểu Tranh, em sao thế? Em đừng làm anh sợ! Tiểu Tranh...” Từ Văn Diệu gần như rống lên trong điện thoại.

Vương Tranh ôm ngực, lấy lại bình tĩnh, miễn cưỡng đáp: “ Chỗ gần khách sạn chú Vu ở. Chắc là em chỉ mới đi về hướng nam cách chừng một trăm mét thôi.”

“ Ở đó chờ anh!” Từ Văn Diệu tức tốc cắt máy.

Trước mắt Vương Tranh bỗng tối sầm lại, giữ lấy song sắt mà cố hít thở từng hơi dài, gắng sức điều hòa nhịp đập đang hỗn loạn. Bỗng lúc này, cậu nghe thấy có tiếng bước chân tiến lại phía cậu, hơi e sợ hỏi: “ Thầy Vương phải không? À, đúng là cậu rồi, sao cậu lại đứng đây?”

Vương Tranh ngược lên, gương mặt thân thiện của J ánh vào trong mắt. Cậu miễn cưỡng cười đáp: “ Tôi, tôi không sao, chỉ thấy hơi khó thở.”

“ Cậu có muốn tới bệnh viện không?” J sợ hãi tính vươn tay đỡ cậu nhưng lại không dám.

“ Tạm thời thì không cần.” Vương Tranh chìa tay ra. “ Phiền anh đỡ tôi đứng lên, tôi đứng không nổi nữa.”

“ À, Ừ!” J lập tức nâng tay Vương Tranh đỡ cậu dậy, lo lắng hỏi: “ Tôi gọi điện cho Văn Diệu tới đây nhé, một mình cậu sao về nhà được?”

“ Anh, anh ấy sẽ tới ngay thôi.” Vương Tranh thở hổn hển. “ Tôi nghĩ một chút là khỏi, không sao đâu.”

“ Vậy tôi chờ với cậu.” J dìu cậu. “ Chúng ta tìm chỗ nào cho cậu ngồi nhé? Trước mặt có tiệm Starbucks, chúng ta vào đó ngồi đợi Văn Diệu đến nhé?”

Vương Tranh gật đầu, mỉm cười nói: “ Vậy phải làm phiền anh rồi.”

J không đáp, chỉ cẩn thận dìu Vương Tranh đi vào tiệm cà phê. Bấy giờ, Vương Tranh mới để ý thấy J tuy gầy nhưng khỏe mạnh. Hai người chỉ đi được vài bước thì một người đàn ông lại hung hổ xông tới, quát: “ Trương Quý Sinh, anh cũng gan quá nhỉ, tôi vừa rời anh một chút anh liền chèo kéo đàn ông khác.”

J run lên, lắp bắp nói: “ Cậu, cậu đừng nói bậy! Đây là Vương Tranh. Cậu xem, cậu ấy không khỏe...”

“ Cậu ta không khỏe thì can gì tới anh?” Người đàn ông vẫn còn quát nạt: “ Mau bỏ tay cậu ta ra! Anh tính chộc cho tôi tức lên mới chịu à?”

J khiếp đảm dừng lại nhìn Vương Tranh, thì thầm giải thích: “ Cậu, cậu đừng như vậy. Cậu ấy thật sự không khỏe, tôi tính dìu cậu ấy vào Starbucks ngồi. Bạn trai, bạn trai cậu ấy sẽ tới liền...”

“ Và anh thì nhân đó mà gặp lại người tình cũ?”

J vừa tức lại vừa gấp gáp, toàn thân đều run rẩy quát: “ Cậu đừng nói bậy...”

Vương Tranh cảm thấy họ cãi nhau càng lúc càng nặng lời, bèn nhún mào vỗ nhẹ lưng J, sau đó rút tay mình ra khỏi tay anh ta, hít sâu vài hơi, thấy mình không còn chóng mặt như trước, bèn đứng thẳng lưng nhẹ nhàng nói với người đàn ông: “ Giám đốc Hách, lần trước gặp mặt tôi không nghĩ anh lại nhiều lời như thế.”

Người đàn ông thô lỗ vừa xuất hiện chính là giám đốc Hách lạnh lùng ở nhà hàng Thái lần trước. Chỉ có điều lúc này anh ta không mặc đồ vest nên nhìn trẻ ra vài tuổi, trên mặt cũng không có cái vẻ lạnh lùng sương giá làm cho nghiêm cẩn như thường, nét mặt giận dữ nghiêng rằng nghiêng lợi lúc này xem chừng rất thú vị. Vương Tranh dù sao cũng đã có tuổi, vừa liếc mắt nhìn liền đoán ra chuyện gì, mỉm cười mà nói: “ Tim tôi không được tốt cho lắm, là J hảo tâm giúp đỡ, tôi xin lỗi. Nếu không làm lỡ chuyện của hai người, tôi mời cả hai một châu cà phê nhé? Đừng vì tôi mà hai người phải hiểu lầm vậy thì ngại lắm, anh Hách nói xem phải không?”

Cậu đã nói vậy, giám đốc Hách cũng chẳng phải kẻ không biết điều, dùng dằng ghen tuông vô lý mãi cũng khó coi, nên nhíu mày, xấu hổ nói: “ Cậu tự đi được không?”

Vương Tranh liếc nhìn J, thấy đối phương thần sắc lộ rõ vẻ lo lắng, bèn mỉm cười chủ động nắm lấy tay J: “ Đành phải nhờ anh tiếp!”

“ Không có gì.” J vội vàng đỡ lấy Vương Tranh, bình tĩnh hỏi: “ Tôi đi chậm hơn nữa nhé?”

Giám đốc Hách có vẻ cảm tức, nhưng lại không nói năng gì, im lặng cùng hai người bước vào Starbucks. May mắn tìm được chỗ ngồi, J cẩn thận đỡ Vương Tranh ngồi xuống ghế sofa. Vương Tranh thở dài, móc ví ra đưa cho J: “ Anh gọi giúp tôi một phần sữa nóng. Hai người gọi gì tùy ý nhé.”

“ Không cần đâu, sao lại để cậu trả tiền được.” J đứng dậy, lắc đầu nói: “ Để tôi đi mua.”

“ Ngồi xuống!” Giám đốc Hách không chịu được nữa quát nhẹ. “ Tôi đi!”

Anh ta xoa lưng bước tới quầy gọi món, lúc sau mang ba phần đồ uống về, chỉ có một là cà phê, hai ly còn lại đều là sữa nóng. J lúng túng nói: “ Tôi, tôi không gọi sữa...”

“ Anh bị mất ngủ.” Giám đốc Hách lạnh lùng cắt ngang lời J.

J không dám nhiều lời, cầm ly lên nhấp một hớp.

Sau khi ngồi xuống Vương Tranh thấy đỡ hơn rất nhiều. Cậu mỉm cười để ý thấy J mặc trang phục có vẻ tốt hơn trước kia, hai bên tóc mai nhuộm bạc đã nhuộm sang màu hạt dẻ, làn da trắng nhưng không còn xanh xao. Gương mặt vốn dĩ ngũ quan xinh đẹp nhưng vì nhiều năm bôn ba bươn chải, lại thiếu chất dinh dưỡng mà nom tiêu tụy thiếu sắc khí bây giờ cũng đã không còn nữa, hiện tại lại như món đồ sứ tinh xảo được người dụng tâm lau đi lớp bụi để hé ra nhan sắc lúc đầu. Hơn nữa, nhờ vào trang phục được phối chọn kỹ càng trông anh trẻ hẳn ra. J bưng ly sữa nóng lên uống, thần thái mang vẻ nhu mì dịu dàng, bắt mắt dĩ khiến người khác tìm phải mềm ra. Vương Tranh liếc nhìn giám đốc Hách một cái. Quả nhiên, vẻ mặt lạnh lùng như muốn đóng băng lại ban nãy đã dần dần chuyển sang ấm áp khi nhìn J, trong ánh mắt thậm chí chứa cả thứ gọi là yêu chiều trong đó.

Xem chừng Vương Tranh đoán không hề sai. Cậu xoa hai bên thái dương rồi nhấp một ngụm sữa nóng, cười hỏi J: “ Gần đây anh thế nào?”

“ Cũng được.” J bỏ ly sữa xuống, khẽ cúi đầu, ngại ngần đáp: “ Bây giờ, tôi không làm pha chế rượu nữa.”

“ Hả?” Vương Tranh ngạc nhiên trợn mắt hỏi: “ Anh đổi nghề rồi à? Tốt quá! Tôi cứ lo cho cái tay của anh. Tuy anh điều chế rượu rất ngon, nhưng về lâu về dài sẽ không tốt cho tay.”

“ Ừm.” J ngẩng đầu, khiếp đảm nhìn giám đốc Hách, lí nhí nói: “ Cậu, cậu ấy cũng nói vậy.”

Vương Tranh cười cười, lại hỏi: “ Bây giờ anh làm gì?”

“ Tôi, tôi tính mở một cửa tiệm ình,” J đáp, “ là một quán bar nhỏ, kiểu quán bar có nhạc nhẹ.”

“ Rất tốt đó.” Vương Tranh thật lòng thấy vui cho anh. “ Đã tìm được chỗ chưa?”

“ Đã tìm được, hiện giờ sửa chữa và trang trí lại cũng gần xong.” J đã có chút tinh thần hơn. “ Tối lúc đó, hai người nhất định phải ghé đó.”

“ Đương nhiên.” Vương Tranh mỉm cười. “ Nếu Văn Diệu biết thì chắc sẽ rất vui.”

Nụ cười của J chợt sượng lại, cúi đầu nói: “ Tôi không làm được những việc khác, chỉ có thể mở quán kiểu như thế. Mặt bằng không lớn, đồ tôi bán có thể cũng không được tốt lắm, đến lúc đó các cậu đừng chê...”

“ Nói gì vậy!” giám đốc Hách mặt mày buồn bực cắt ngang: “ Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, không được xem thường bản thân.”

J giật mình, có chút đỏ mặt, như phản xạ có điều kiện mà thì thào: “ Xin lỗi!”

Vương Tranh nhíu mày, vỗ vai J, kẻ người sát lại, hỏi: “ Một mình anh đảm đương hết không?”

J mỉm cười, gật đầu đáp: “ Yên tâm, tôi có thể làm mà.”

Vương Tranh gật đầu lại hỏi: “ Anh đã hứa khi nào có gì khó khăn sẽ tìm tôi, nhớ chứ?”

J lại gật đầu, cười nói: “ Nhất định! Cảm ơn cậu!”

Giám đốc Hách không kiên nhẫn được mà đằng hắng một tiếng.

J lập tức liền ngồi thẳng dậy, cao giọng bẻ câu chuyện sang hướng khác: “ À, sao Văn Diệu còn chưa tới nhỉ. Hay tôi gọi điện thoại cho cậu ấy, nói cho cậu ấy biết là cậu đang ở đây...”

Vương Tranh chưa kịp đáp thì giám đốc Hách đã sầm mặt mà quát: “ Liên quan gì tới anh?”

J mặt trắng bệch, vội vã giải thích: “ À, thì, không phải là thầy Vương đang bệnh sao?”

Giám đốc Hách lạnh lùng nói: “ Thầy Vương đây chắc chẳng cần anh gọi điện thoại giúp đâu. Phải không, thầy Vương?”

Lông mày Vương Tranh thêm một lần nữa chau lại, cậu thấy có chút không hài lòng nhưng lại không tiện tranh cãi, chỉ đành gật gù đầu, cười với J, dịu dàng nói: “ Để tôi gọi là được rồi, không khéo Văn Diệu lại tưởng tôi phát bệnh nặng nữa. Anh ấy thường hay làm lớn chuyện lắm. Nói không chừng sẽ tá hỏa lên. Không sao mà, cứ để tôi gọi.”

J ngại ngừng cúi đầu: “ Xin lỗi!”

Vương Tranh thở dài vỗ vai J, thân thiết trấn an: “ Đây là gì vậy, tôi còn chưa cảm ơn anh nữa mà.”

Cậu lấy di động ra gọi cho Từ Văn Diệu trước mặt hai người, nói cụ thể địa chỉ. Lúc ngẩng đầu lên thì nhác thấy giám đốc Hách mặt mày lạnh lùng nói gì đó khiến J sợ hãi và lúng túng. Vương Tranh vừa định lên tiếng giám đốc Hách lại mở lời trước: “ Anh Từ sắp đến rồi à?”

“ Khoảng chừng năm phút nữa.”

“ Ủ, cảm ơn cậu!”

“ Không cần. Tôi không phải nói lấy lệ, mà là thật lòng.” Vương Tranh thở dài, trịnh trọng nói: “ Anh đừng e ngại gì hết, cứ tìm tôi, biết chưa?”

“ Thầy Vương...” J buồn bã nói, “ tôi biết cậu là người tốt, thế nhưng tôi đã lớn tuổi rồi, có một số việc không thay đổi được.”

Nhác thấy Vương Tranh sững sờ không nói nên lời, anh liền mỉm cười nhẹ giọng nói: “ Tôi không sao đâu, hiện giờ sống rất tốt!”

“ Chắc chắn rồi.” Vương Tranh thì thào.

“ Có đi hay không hả?” Giám đốc Hách quát to.

“ Tới ngay!” J cuống quýt đáp lời, sau đó mỉm cười chào Vương Tranh: “ Tôi đi nhé, tạm biệt!”

Ngay khi hai người bước ra thì Từ Văn Diệu tiến vào. Ba người đứng ngoài cửa thăm hỏi vài câu rồi chia tay. Từ Văn Diệu hốt hải chạy vào, ngồi xuống cạnh Vương Tranh, nắm lấy tay cậu, hỏi ngay: “ Thế nào hả? Em đã đỡ hơn chút nào chưa?”

“ Ổn rồi!” Vương Tranh mỉm cười. “ Anh đừng lo lắng.”

“ Sao lại không lo được? Anh chỉ hận không đi bằng khí cầu cho nhanh.” Từ Văn Diệu thở phào, lấy ly sữa của cậu uống một hơi, khi tâm trạng đã ổn định hơn liền nói: “ Có thể đựng phải J ở đường đi bộ, trái đất đúng là nhỏ thật. Người đi cùng có phải là giám đốc nhà hàng Thái không? Sao họ lại đi chung nhỉ? Ha, lạ thật!”

“ Đúng vậy, sau này sẽ còn đủ chuyện lạ lùng nữa.” Vương Tranh tựa vào ghế sofa, thở phào một hơi, nói: “ Chúng ta ngồi một lát rồi về. Em muốn nghỉ thêm chút nữa.”

“ Ủ.” Từ Văn Diệu nói. “ Anh đi mua ly Latte đây, em vẫn uống sữa à?”

“ Thôi, mình anh uống đi.”

Từ Văn Diệu xoa đầu Vương Tranh, bước tới quầy mua cà phê sau đó thì cầm thêm đường và dụng cụ khuấy quay lại bàn, bỏ thêm đường vào ly sữa của Vương Tranh. “Sữa tươi không cho đường thật là khó uống, chẳng phải em không thích uống như vậy sao?”

“À, do vị giám đốc kia mua đó,” Vương Tranh nói. “Em không thể đi lấy đường trước mặt anh ta. Với lại anh ta hình như không hề nghĩ tới việc phải lấy đường theo.”

“Chắc anh ta không có thói quen đó, cũng có người uống sữa tươi không bỏ thêm đường mà.”

“Không đâu, J không thích vậy. Anh chẳng thấy ly của J chỉ uống mấy hớp thôi à? Rõ ràng là J không thích uống sữa tươi không thêm đường.”

Từ Văn Diệu nhấp một ngụm cà phê, hỏi: “Ừ, vậy thì thế nào?”

“Anh ta chú ý việc buổi tối J uống cà phê thì không ngủ được, thế nhưng lại không chú ý đến ly sữa không bỏ thêm đường của J, điều đó nói lên điều gì?” Vương Tranh nhíu mày. “Anh tới trễ nên không biết đó, lúc này anh ta làm đủ thứ trò trước mặt em, không nể mặt J, lại còn la hét bảo anh ấy đi đứng theo ý mình. Tên đó đúng là có vấn đề.”

Từ Văn Diệu thấy buồn cười nói: “Em nói vậy anh cũng đoán được rồi. Khi này đứng chào hỏi họ ở cửa, anh ta cứ đánh mặt ra nhìn anh, làm anh tưởng mình đã làm gì đắc tội anh ta mà không biết ấy. Nhưng may là J tốt tính, người kia lại rất biết khống chế. Tên giám đốc đó có ý chiếm hữu quá mạnh, có lẽ đây là cách mà họ ở bên nhau.”

“Em cũng dễ chịu vậy, nhưng đâu thấy anh làm trợn làm thương với em trước mặt người khác?” Vương Tranh chau mày nói. “Ồ ngoài đường còn vậy thì lúc về nhà còn thế nào nữa? Sao J lại bất hạnh thế chứ?”

“Em nghĩ thế là đen đủi nhưng biết đâu chừng người ta cam tâm tình nguyện muốn vậy?” Từ Văn Diệu lắc đầu. “Được rồi, đừng lo chuyện người ta nữa. Sau này, em có đi đâu cũng phải mang thuốc theo. Không thì anh cũng bắt buộc học người ta mà độc tài chuyên chế quản thúc em đấy.”

Vương Tranh phì cười. “Anh yên tâm đi, như anh thì không gọi là độc tài, nói đúng là lắm chuyện như bà thím vậy.”

Từ Văn Diệu nổi giận: “Nói gì hả đồ tồi này? Đi, về nhà! Anh sẽ cho em thấy thế nào là bá đạo độc tài.”

Vương Tranh khoái chí cười to. “Được, tới mà bạo hành tôi đi, thím Từ!”

21. Chương 21

Nói gì thì nói đêm nay chẳng cách nào thực thi chủ nghĩa quân phiệt độc tài được. Rất lâu rồi Vương Tranh không còn phát bệnh nữa, nhưng bữa nay lại đột ngột lên cơn tức thở. Tuy rằng không có gì nghiêm trọng cả, song Từ Văn Diệu vẫn thấy sợ hãi. Anh chịu không nổi cái cảm giác Vương Tranh té xỉu ngã xuống đất chẳng ai quan tâm đến, ở một nơi nào đó mà anh không biết. Chỉ cần nghĩ tới điều này thôi thì tim anh như bị ai bóp nghẹn đến hoảng sợ. Sau khi về nhà, Từ Văn Diệu liền giúp Vương Tranh tắm gội rửa mặt sau đó thì dìu cậu lên giường, đứng nhìn cậu uống hết thuốc rồi ngoan ngoãn nằm lên giường đắp chăn lại. Từ Văn Diệu mới cảm thấy tim quay lại trong lồng ngực mình. Anh sờ đầu cậu, cúi người hôn lên vầng trán trơn bóng của cậu, sau đó thở dài một tiếng, khẽ khàng đứng dậy qua phòng đọc sách giải quyết một vài sự vụ còn đang dang dở trong ngày.

Đến khi anh làm xong mọi sự, quay về phòng ngủ, nhẹ tay nhẹ chân đi tắm rồi trở lại giường, giở chăn ra chuôi người vào, muốn đưa tay ra ôm lấy Vương Tranh lại sợ cậu giật mình tỉnh giấc, suy nghĩ một chút, sau đó từ bỏ, chỉ ngây ngẩn nằm ngủ bên cạnh Vương Tranh. Nhưng sau cùng lại theo thói quen, lần mò, tìm kiếm tay Vương Tranh rồi nắm nó thật chặt trong lòng bàn tay mình.

Đồng thời, bàn tay anh cũng bị siết chặt, lực không hề nhỏ.

Từ Văn Diệu bật cười, cũng không nhồm dậy mở đèn, hỏi trong bóng tối: “Ngủ không được à?”

“Đạ.”

“ Ngoan, lại đây anh ôm rồi ngủ.”

Vương Tranh nhích người sát lại gần, vùi mặt vào ngực, hai tay ôm lấy thắt lưng, đè một nửa người lên trên cơ thể anh. Từ Văn Diệu cũng ôm ghì lấy cậu, cảm nhận những va chạm khê khàng và ấm áp giữa hai người. Vương Tranh nằm im như loài vật ngủ đông, hai má dúi áp sát vào hõm cổ anh, phả những làn hơi nóng hôi hổi vào đó. Có chút nhồn nhột, lại thêm chút ấm áp, nhưng nhiều nhất vẫn là cảm giác an tâm. Cơ thể Vương Tranh tỏa ra một thứ cảm giác dịu nhẹ ôn hòa vừa linh hoạt lại vừa mềm mại, khiến người khác phải tâm loạn chân run. Đường cong ở thắt lưng và mông rất đẹp, gần như là một hình cung hoàn mỹ. Nghiêng người nằm kề bên Từ Văn Diệu để anh vừa vịn ôm vào lòng. Trong không khí có mùi hương đặc thù thanh mát mà chỉ khi ở cạnh Vương Tranh mới ngửi được. Hương thơm như tỏa ra từ làn da nuột nà của cậu, vừa ngọt ngào lại vừa ấm áp. Từ Văn Diệu không kìm lòng được, lần tay xuống xoa mông Vương Tranh. Anh úp bàn tay lên đó, cảm nhận vùng da nơi đó sao mà mềm mại lại còn tràn đầy sinh khí đến thế. Những khi ân ái, anh thích vuốt ve nơi đó nhất, tưởng chừng chẳng bao giờ muốn rời khỏi, nhiều lúc còn xúc động mà hôn lên đấy.

Vừa nghĩ tới điều đó thôi, Từ Văn Diệu cảm giác cơ thể mình nóng lên, nhưng không thể nào phát cương được. Vương Tranh không khỏe, tối nay cậu suýt ngã xỉu ngoài đường, dù anh có khao khát cỡ nào cũng không thể làm gì vào lúc này. Anh rất sợ, so với việc mất cậu thì dục vọng nhất thời không cách nào giải tỏa như lúc này chẳng là gì cả.

Cơn xúc động càng lúc càng lớn, khiến cơ thể vô cùng khó chịu. Hơn nữa hai người lại nằm kề sát vào nhau, Từ Văn Diệu có gì lạ Vương Tranh liền phát hiện ra ngay. Anh nghe thấy người yêu nằm trong lòng mình phì cười một tiếng, cả người khê run run. Vì thẹn quá thành giận, anh khê quát: “ Nhìn em có vẻ có tính thần quá nhỉ? Nếu đã thế anh không khách sáo đâu nhé!”

Anh nắm tay Vương Tranh đặt lên phần cơ thể đã biến hóa của mình, mặt dày nói: “ Dù sao cũng là do em nhóm lửa, vậy em phải tìm cách mà chữa cháy đi”

Vương Tranh không thể giấu tiếng cười của mình, ngẩng đầu lên, ánh mắt long lanh nhìn anh: “ Em đang là người bệnh đấy. Đến cả người bệnh mà anh còn động dục được vậy mà cứ chối là mình không phải mặt người dạ thú.”

“ Nếu anh là cầm thú thì em còn nằm sát thế làm gì? Lại còn cọ người vào anh nữa. Em cố tình phải không?” Từ Văn Diệu nghiêng răng nói. “ Mặc kệ! Tuy hiện giờ anh rất khó chịu nhưng sẽ không đi vào, em cứ lấy tay thôi.”

Vương Tranh đứng đưng chạm nhẹ mấy cái vào anh, không dập được lửa mà càng khiến nó thổi bùng lên. Từ Văn Diệu vội la lên: “ Làm cho đằng hoàng chứ. Em muốn người anh em của anh bị hủy trong tay em hả?”

“ Được cái này mà còn đòi cái kia. Em không làm.” Vương Tranh rút tay về.

“ Thôi thôi, anh sai rồi! Tiểu Tranh, chỉ một chút thôi mà?”

“ Không! Mỗi lần giúp anh tay em đau muốn rút gân mà anh vẫn không suy suyễn gì. Em mặc kệ đó.”

“ Mặc kệ thiệt hả?”

“ Phải!”

“ Có tin là anh xé quần em rồi hành hình tại chỗ không?” Từ Văn Diệu nổi giận.

Vương Tranh cười ồ ồ, sáp tới hôn anh, sau đó thành thành thật thật dùng tay giúp anh.

Nhưng chuyện đáng nói ở đây là kỹ xảo dùng tay của Vương Tranh rất tệ, lại còn thường vào những lúc thể này mà thích bàn đủ thứ chuyện linh tinh. Giống như hiện giờ, cậu lại bắt đầu câu được câu mất hỏi: “ Anh phát hiện ra mình là gay khi nào?”

“ Hình như là hồi mười bốn? Cũng không nhớ nữa!” Từ Văn Diệu nắm tay cậu để điều chỉnh tiết tấu, chốc lát sau hơi thở anh nặng nề đi, mặt mày cũng ửng đỏ lên.

“ Sớm thế ư!” Vương Tranh vươn bàn tay còn lại vuốt mặt anh, ngón tay cái lướt qua đôi mi vừa dài lại vừa dày của anh, cười hỏi: “ Nói vậy chắc anh yêu sớm lắm nhỉ? Người đó là người như thế nào? Đối tượng của anh ấy?”

Bàn tay đang nắm lấy tay Vương Tranh bỗng nhiên dừng lại. Từ Văn Diệu hít sâu vài hơi rồi để tay cậu sang một bên, ngồi dậy, chỉnh sửa lại quần áo rồi vội vã nói: “ Đột nhiên anh nhớ còn vài việc ở châu Âu cần theo dõi. Em ngủ trước đi nhé!”

Anh vừa bước xuống giường vừa nói tiếp: “ Nếu em vẫn không ngủ được, hay là uống một ly sữa nóng nhé? Hoặc nghe một chút âm nhạc gì đó...”

Vương Tranh cũng nhồm dậy, mở đèn bàn, ánh đèn màu vàng cam lan tỏa khắp phòng. Cậu nhìn anh, lo lắng hỏi: “ Anh sao thế?”

“ Không có gì đâu. Thật đấy.” Từ Văn Diệu lấy tay vuốt lại mái tóc rối.

“ Anh chắc chứ?”

“ Xin lỗi em! Nhưng giờ em ngoan ngoãn đi ngủ trước đi, được không?” Từ Văn Diệu bước tới cúi người hôn cậu. “ Anh làm xong việc rồi sẽ quay lại. Cho anh mười phút thôi. Với lại, em bỏ dở giữa chừng thế này, anh phải vào nhà tắm tự giải quyết chứ.”

Anh đỡ Vương Tranh ngủ, đắp kín chăn cho cậu, tắt đèn, bước ra khỏi phòng. Anh ra phía ngoài ban công mà khe khẽ thở dài, đưa tay vào túi tìm thuốc hút mới nhớ ra mình đang mặc đồ ngủ, không mang thuốc lá theo.

Thật ra không phải không thể kể ra được, mà chẳng biết phải nói thế nào. Chuyện đã xảy ra rất lâu về trước, hình dáng người thầy giáo anh yêu thầm ngày ấy giờ cũng không còn nhớ rõ nữa. Chỉ còn sót lại trong đầu các mảnh ký ức rời rạc và hỗn độn của những tội lỗi đeo bám cùng thảm cảnh đau đớn lòng người.

Anh biết suốt đời này cũng đừng mong có thể gột rửa được hết thủy tội nghiệt đó. Cho dù hiện giờ bản thân đã có người đủ ấm áp để sưởi ấm sinh mệnh rồi, hay đủ sức mạnh và có được tình yêu đích thực mà không phải nghi ngờ hay đổ kị, hoặc đã là một người trưởng thành, đã kiên định và quyết đoán hơn lúc thiếu thời... nhưng vẫn không tài nào giải bày, chia sẻ tất cả mọi chuyện với đối phương.

Tất cả chỉ thuộc về riêng anh. Là số mệnh của Từ Văn Diệu. Là ký ức cô độc.

Từ Văn Diệu không biết mình đã đứng ở ngoài ban công bao lâu, chỉ thấy gió mùa hè nóng hổi thổi qua người xen lẫn trong đó cái giá lạnh của buổi đêm. Tới khi anh đã có thể phân định rõ ràng trong không khí có cả mùi của cây cỏ tươi mới thì trời đã hừng sáng. Anh xoa cánh tay và cẳng chân đau nhức của mình một lúc rồi quay về phòng.

Vương Tranh vẫn đang yên tĩnh ngủ ngoan trước những tia nắng bình minh bắt đầu lóe lên. Gương mặt nom điềm tĩnh, đẹp đẽ như một đứa trẻ vô cùng sạch sẽ. Từ Văn Diệu mỉm cười, đi tới, nhẹ nhàng leo lên giường, ôm chặt người cậu vào lòng.

Vương Tranh dường như theo quán tính chủ động quấn chặt lấy anh, chủ động hôn anh. Động tác ẩn chứa đầy sự thương hại và bất an lo lắng mà Từ Văn Diệu chưa thấy bao giờ.

Bất chợt, anh cảm thấy rất đau lòng, anh chẳng cách nào giải thích rõ được, nên chỉ biết thành khẩn hôn đáp lại cậu. Dùng chính nhiệt tình trong anh nói cho cậu biết: Anh không sao. Chỉ là tạm thời anh cần có không gian riêng. Tuy vậy nhưng anh chưa bao giờ rời khỏi em cả. Đừng lo lắng! Tất cả sẽ tốt đẹp thôi!

Khi anh tiến vào trong cơ thể cậu, được sự ấm áp quen thuộc của cậu bao bọc, anh khẽ nhắm mắt lại, và nhìn thấy rõ một lối đi trong đường hầm tối tăm nhỏ hẹp, có lẽ phải thông qua con đường đó mới đến được nơi hỏa táng. Có những tia sáng yếu ớt hé rạng, giữa chùm sáng đó, anh thấy bóng dáng mơ hồ của một cậu thiếu niên vừa gào thét gọi tên một ai đó vừa bỏ chạy về phía xa xa.

Đấy chính là anh, mười bốn tuổi.

Từ trong hốc mắt anh chảy ra những dịch thể trong suốt, một cảm giác chua xót khổ sở xen lẫn với khoái cảm lớn lao khó diễn tả thành lời đột nhiên dâng trào lên trong anh. Anh biết cậu thiếu niên nông nổi đó đã tàn nhẫn thế nào, và cũng yếu ớt ra sao. Hơn bất kỳ ai, anh hiểu cậu bé đó đã sợ hãi ra sao, đã do dự nhường nào. Cậu bé thậm chí còn chẳng có can đảm chạm vào đầu ngón tay của người mình yêu. Luyến tiếc và trân trọng đến như vậy. Cậu bé đã luôn nghĩ rằng, hãy đợi tôi lớn lên chút nữa, chút nữa thôi, tôi có thể lý giải được mình, có thể giải quyết được mọi sự.

Nhưng cuối cùng, cậu bé đó đã chẳng đợi được.

Ngay vừa khi lên tới cao trào, Từ Văn Diệu bật khóc. Anh ôm Vương Tranh, nghẹn ngào khóc nức lên.

Vương Tranh không hỏi anh bất cứ điều gì, chỉ ôm ghì anh thật chặt, lẳng lặng hít thở.

Một lúc sau, Từ Văn Diệu thấy như nước trong cơ thể mình đều đã bốc hơi hết, liền rời khỏi người Vương Tranh, xoay người vào phòng tắm mở nước, rồi trở ra bế cậu đặt vào trong bồn nước nóng, giúp cậu tắm rửa.

Vương Tranh quay người, đề bàn tay của anh lại, dịu dàng nói: “ Để em” .

Từ Văn Diệu mê man không hiểu, cậu lại khẽ cười, nói: “ Hôm nay, em sẽ tắm gội cho anh.”

Từ Văn Diệu dường như bình tĩnh ngoan ngoãn xoay người, tùy ý để Vương Tranh muốn xoay chuyển người anh thế nào cũng được. Vương Tranh kì rửa cho anh rất cẩn thận, không bỏ sót bất kỳ chỗ nào. Sau khi xong, cậu lại mở nước nóng rửa đi lớp bọt xà phòng dính trên người anh.

“ Em sẽ xối một lần nước lạnh nữa cho anh, được chứ?”

Từ Văn Diệu gật đầu. Vương Tranh tắt nước nóng, mở bên nước lạnh, dùng vòi sen xả một lần nữa từ đầu đến chân anh.

Mùa hè, dù có tắm nước lạnh cũng không lạnh, nhưng vì vừa mới xối một lần nước nóng nên người có chút run rẩy. Từ Văn Diệu không nhúc nhích, để những giọt nước chảy lên người, len qua lông mày rơi xuống mũi, rồi xuống vòm ngực rộng.

Một lúc sau, Vương Tranh không làm gì nữa, ném cái khăn tắm lớn sang, nhẹ nói: “ Tự anh lau khô nhé!”

Từ Văn Diệu xoa xoa mặt, giờ đã tỉnh táo hơn hẳn, nhắc thấy Vương Tranh đã mặc áo choàng tắm ngồi trên nắp đậy toilet mỉm cười nhìn anh lại thấy xấu hổ thì thào: “ Xin lỗi.”

“ Xin lỗi chuyện gì?”

“ Anh không nên...” Anh ngập ngừng. Không nên cái gì? Anh chẳng thể giải thích, nhưng lại thấy rất hoang mang: “ Em đừng giận, Tiểu Tranh...”

“ Thật tiếc vì em không phải là cha xứ.” Vương Tranh mỉm cười. “ Nếu không ba lần nước thánh cũng đủ để gột hết tội lỗi của anh.”

“ Gì cơ?”

“ Anh đã được gột rửa hai lần nước...” Vương Tranh dừng dậy, chậm chậm bước tới, lấy khăn lau những vụn nước bám trên người anh, dịu dàng nói: “ Anh đã được em gột rửa hai lần nước... lần cuối cùng phải do tự anh làm thôi.”

Từ Văn Diệu lơ mơ hiểu ra ý cậu, khẽ gật đầu, đáp: “ Anh biết rồi.”

“ Biết thì đừng làm chuyện điên rồ nữa.” Vương Tranh ngáp một cái. “ Lát nữa, anh gọi điện cho trợ lý, báo là nếu không có gì quan trọng thì sáng nay sẽ không tới công ty.”

“ Để làm gì?”

Vương Tranh tức giận lườm anh: “ Để ngủ!”

Một giấc kéo dài mất nửa ngày, lúc Từ Văn Diệu tỉnh dậy đã là hơn bốn giờ chiều.

Anh chưa bao giờ tùy hứng như thế, dẹp công việc qua một bên, ở nhà nằm ngủ li bì như người bị đánh cho bất tỉnh, sau khi thức dậy thì cả người vẫn còn mang dấu vết của việc vừa ngủ say sưa. Thân thể mềm oặt như có chiếc máy bơm vô hình đã bơm hết sức lực của anh ra ngoài. Mông lưng mở mắt ra thấy phản ứng của mình từ tư duy tới động tác chậm chạp hơn bình thường gấp mấy lần.

Có tiếng nói khe khẽ mơ hồ truyền tới từ phòng khách, còn có cả tiếng Tivi đang mở. Từ Văn Diệu chăm chú cố gắng lắng nghe như đang phá giải mật mã, một lúc sau mới phát hiện, ngoài Vương Tranh còn có tiếng nói chuyện của hai người khác. Anh chậm chậm bước xuống giường, vào phòng tắm lấy nước lạnh gột rửa một lượt, thay quần áo sạch sẽ, cả người như vừa lột xác trút bỏ lớp da cũ kỹ của cơ thể, thay vào đó là cảm giác khoan khoái và tươi trẻ hẳn lên. Anh mở cửa phòng, tiếng náo động ỉn ỏi huyền não trong phòng khách dội thẳng vào tai. Anh liền bước sang đó mấy bước lập tức nghe thấy giọng Quý Vân Bằng sang sảng vang lên: “ Văn Diệu tỉnh rồi hả? Người ta ngủ tới trưa là ghé gối lằm rồi, vậy mà cậu làm một lèo tới khi mặt trời xuống núi luôn.”

22. Chương 22

Từ Văn Diệu cười cười, vừa đưa mắt nhìn, ôi trời, trong phòng khách có ba người, ngoài Vương Tranh, Quý Vân Bằng thì còn có Tạ Xuân Sinh. Anh lắc đầu cười mắng: “ Sao cậu cũng có mặt nữa hả? Tiểu Tranh, lần sau cậu ta ghé dừng mở cửa cho vào. Tên khốn này tới nhà mình chỉ để trục lợi mà thôi. Nói à biết, bây giờ khó khăn rồi, địa chủ người ta cũng chẳng dư dả thức ăn đâu, muốn đến ăn chực hả, không có cửa đâu.”

“ Anh Văn Diệu, em cũng không được ăn ư?” Tiểu Tạ cũng hòa theo. “ Em ở dưới quê mà cứ nhớ mãi những món ăn anh Vương Tranh nấu.”

Từ Văn Diệu bĩu môi: “ Cậu muốn tới đây cũng được thôi, nhưng phải cắt cái đuôi Quý Vân Bằng này đi.”

Quý Vân Bằng châm chọc: “ Đây nè anh bạn, tôi làm sao mà bị được với cậu. Tôi chỉ là cái đuôi thôi, trong khi cậu là miếng thuốc dán bám chặt trên người thầy Vương á, bóc hoài không chịu rớt.”

Cả nhà cười ha ha. Ngay cả Vương Tranh cũng cười ngặt nghẽo, cậu đứng dậy bước vào bếp, lúc sau mang một bát canh ra cho Từ Văn Diệu: “ Anh ăn cái này trước đã.”

Từ Văn Diệu ngửi thấy mùi thơm nhẹ, đón lấy bát canh rồi húp một ngụm lớn, có chút giòn ngọt. “ Ngon quá!”

Quý Vân Bằng gào lên: “ Thầy Vương bắt công quá đi, sao bọn tôi lại không có?”

“ Cả ngày anh ấy chưa ăn gì, nên phải có gì lót bụng chứ. Hai người cũng đói rồi à?” Vương Tranh ngại ngùng nói: “ Xin lỗi nha, dì Trâu còn đang chuẩn bị đồ ăn, đợi tôi vào trong làm...”

“ Kệ cậu ta.” Từ Văn Diệu ngồi xuống ghế, tiện đà kéo Vương Tranh qua, một tay ôm lấy eo cậu, bằng giọng bề trên nói: “ Tên này thấy người ta ăn thì thòm thèm thôi. Bây giờ mới có mấy giờ mà đã đói hả?”

Vương Tranh lo lắng quay sang hỏi Tạ Xuân Sinh: “ Tiểu Tạ đã đói chưa? Tôi lấy gì cho cậu ăn nhé?”

“ Không cần đâu ạ, uống trà cũng được rồi.” Tạ Xuân Sinh liếc Quý Vân Bằng một cái. “ Anh ấy cũng không đói đâu, anh không cần lo cho tụi em.”

Vương Tranh gạt đầu, hất bàn tay đang choàng ngang eo cậu của Từ Văn Diệu ra, ngồi sát bên cạnh anh, hỏi: “ Cậu phải ở dưới quê bao lâu nữa mới chuyển về làm việc trên đây?”

“ Sếp em bảo là phải một năm nữa cơ,” Tạ Xuân Sinh đáp. “ Nhưng cũng không nói chắc được, tùy vào tâm trạng cấp trên thôi. Ông ấy chỉ cần nói một câu em còn phải ở đó dài dài.”

Quý Vân Bằng cũng chen ngang vào: “ Nói không phải than chứ, ở dưới đó điều kiện kém lắm, đường sá rất tệ, muốn đi công việc đâu đó thì không sao, tới khi mưa xuống thì đúng là cá quẫy trong bùn...”

Rồi như thể chiếc máy hát được bật lên. Quý Vân Bằng liền miên mẫn hẳn đi chuyện với Vương Tranh, nào là muỗi con nào con nấy to như con ruồi, điện thoại lại chẳng bao giờ có sóng, đến cả nhà vệ sinh cũng là kiểu xưa. Từ Văn Diệu cười cười lắng nghe, cũng không hề chen ngang vào, để mặc bạn mình than vãn. Sau đó, Vương Tranh cũng hiểu ra là Quý Vân Bằng đang ngụ ý muốn Từ Văn Diệu dựa vào các mối quan

hệ giúp Tạ Xuân Sinh có thể chuyển công tác về. Nhưng việc này anh ta cũng không hiểu rõ là có phiền phức hay không, vì không dám nói thẳng nên chỉ quanh co lòng vòng một hồi lại chớp mắt e dè nói với Từ Văn Diệu: “ Hay là, cậu nói giúp vài lời để Tiểu Tạ sớm được về...”

Từ Văn Diệu chặn ngang lời anh ta, đáp qua loa: “ Tuy điều kiện gian khổ nhưng không phải sẽ rên giữa con người sao? Đạo này trông sắc mặt Tiểu Tạ rất tốt đó.”

“ Không dám đâu, suốt ngày phơi mặt dưới nắng, lột cả lớp da, đen hết rồi kìa...” Quý Vân Bằng sốt ruột cắt ngang lời Từ Văn Diệu.

“ Nhưng tinh thần nhìn rất tốt! So với hồi ở bệnh viện thì khỏe khoắn và vui vẻ hơn.” Từ Văn Diệu quay sang hỏi Tạ Xuân Sinh. “ Tôi nói đúng không, Tiểu Tạ?”

Tạ Xuân Sinh mặt mày ửng đỏ, ngượng ngùng gật đầu đáp: “ Em cũng thấy hiện giờ rất ổn, ăn uống cũng điều độ và nhiều hơn, sức khỏe cũng tốt lên...”

“ Có học hỏi được gì nhiều không?”

“ Có ạ.” Tạ Xuân Sinh bên lên nhìn Quý Vân Bằng cười. “ Biết thêm rất nhiều thứ so với mấy năm nay em đi làm, với lại đơn vị trực thuộc dưới đó cũng đánh giá em rất cao.”

“ Tốt!” Từ Văn Diệu bưng bát canh ăn một hơi cạn sạch. “ Tôi cũng vui cho cậu.”

“ Cậu đừng nói vội thế chứ. Tại cậu chưa thấy tình hình thực tế nên nói vậy thôi.” Quý Vân Bằng quát lên. “ Lần trước chạy xe máy đã bị tai nạn rồi...”

“ Rồi người không bị gì chứ?” Vương Tranh lo lắng.

“ Không sao ạ.” Tạ Xuân Sinh lễ phép đáp. “ Hai người đừng bị Vân Bằng dọa, em chỉ bị trầy xước sơ sơ thôi, không bị thương gì cả.”

“ Diên à, em còn muốn bị thương nữa hả? Em có biết bữa đó thấy em chảy bao nhiêu máu mà anh hoa cả mắt không? Không được rồi, Văn Diệu, chỗ anh em với nhau, tôi cũng nói thật luôn. Hôm nay, tôi tới trước là chào hỏi hai người, sau là có chuyện muốn nhờ cậu. Chỉ cần cậu giúp Tiểu Tạ quay về công tác trên thành phố G này, tôi sẽ nhớ mãi cái ơn này!”

Từ Văn Diệu đặt mạnh bát canh lên bàn, tiếng đũa bát chạm lên mặt thủy tinh vang lên chói tai, khiến mọi người giật mình. Quý Vân Bằng từ nhỏ quen biết anh, thói quen luôn nghe lệnh của anh nên có phần e dè và kính nể, nay thấy anh mặt trầm như nước bèn không dám lớn lối gì. Một lúc sau lại lúng túng nói: “ Xin cậu hãy giúp tôi. Là anh em bao năm, lẽ nào chẳng thể giúp nhau...”

“ Là anh em đương nhiên không thể không giúp được.” Từ Văn Diệu cười nhạt. “ Cậu đã lên tiếng cầu xin, sao tôi có thể từ chối? Thế nhưng Vân Bằng à, cậu có suy nghĩ cho Tiểu Tạ không?”

“ Sao tôi lại không lo cho cậu ấy chứ?”

“ Nếu cậu từng suy nghĩ thay cậu ta thì ít nhất cũng phải hiểu, ai bị điều xuống công tác dưới quê đều có định chế hẩn hoi, theo quy tắc khi trở về sẽ tăng nửa cấp. Bây giờ bỏ về giữa chừng chả có thành tích gì cả, chẳng phải nửa năm trời ở dưới đó công cốc sao? Tôi có thể dùng quan hệ thuyền chuyển công tác cho cậu ta nhưng như vậy có thể giải quyết được vấn đề không? Cậu ta ở dưới quê, cậu chỉ cần lo mỗi chuyện mưa xuống đường trơn đi đứng không an toàn. Còn một khi tùy tiện quay lại rồi, tôi nói cho cậu biết những việc phải lo sẽ nhiều hơn thế gấp bội. Tối lúc đấy, cậu lại muốn xin tôi gì nữa? Cho cậu ta thăng chức hay là phát tài? Đừng đùa chứ...”

Quý Vân Bằng tức giận: “ Nói tới nói lui, cậu không đồng ý giúp cái việc con con này chứ gì?”

“ Việc này là việc con con sao? Cậu nghĩ cấp trên của Tiểu Tạ là ai mà phải nể mặt tôi? Cơ quan họ là cơ quan nhà nước, chứ có phải của nhà họ Từ đâu?”

Wương Tranh thấy hai người to tiếng cãi nhau bèn đứng dậy giảng hòa: “ Được rồi. Anh Vân Bằng đừng nóng, Văn Diệu không hề nói là không giúp. Chuyện này cần phải bàn bạc kỹ càng hơn...”

“ Nếu cậu Từ đây muốn đưa một người về thành phố làm việc chỉ cần gọi một cuộc điện thoại là đủ, việc quái gì phải bàn bạc kỹ càng?” Quý Vân Bằng cười gằn. “ Tiểu Tạ đâu phải nhân viên gì quan trọng đâu mà anh ta mượn cớ để xiên xỏ tôi?”

Từ Văn Diệu thấy đối phương phát hỏa, bản thân cũng chẳng việc gì phải nhẫn nhịn nữa: “ Câm miệng. Cậu có phải đàn ông không hả? Người không chịu giúp cậu là tôi, cớ gì lại trút tội vạ lên đầu Tiểu Tranh?”

“ Cậu thì ngon rồi!” Quý Vân Bằng tức giận dùng ngón tay vào Vương Tranh, quát thẳng mặt Từ Văn Diệu: “ Tôi chỉ mới lớn tiếng có một câu với tình nhân của cậu mà cậu đã nói năng tuyệt tậm như thế. Cậu để tôi phải nhìn Tiểu Tạ vất vả cực khổ, mệt mỏi dãi nắng dầm mưa lại còn nói mấy lời đạo lý to lớn đó với tôi! Tôi hôm nay cũng nói thẳng cho cậu biết, mẹ kiếp, cậu suy bụng ta ra bụng người mà xem, nếu Vương Tranh lâm vào tình cảnh giống Tiểu Tạ bây giờ thì liệu cậu có an tâm không? Nếu không nể tình anh em bấy lâu thì cậu cũng nên nghĩ chuyện Tiểu Tạ từng một thời ở bên cậu mà giúp đỡ chứ. Cậu đúng là thứ có mới nới cũ, độc ác tàn nhẫn...”

“ Quý Vân Bằng!” Từ Văn Diệu đứng phắt dậy rống lên, mặt mày đen lại, quát lớn: “ Cậu ăn nói hồ đồ kiểu gì thế hả? Bị lú lẫn rồi phải không? Được rồi, muốn nghĩ sao thì nghĩ. Nhưng tôi nhắc à biết, tôi không nhúng tay vào chuyện này, giỏi thì đi tìm người khác mà cầu xin!”

“ Không giúp thì không giúp!” Quý Vân Bằng ngoan cố cãi lại: “ Tôi không tin không có cậu thì bọn tôi sẽ sống không nổi.” Anh ta đứng phắt dậy, lôi kéo tay Tạ Xuân Sinh. “ Chúng ta đi thôi Tiểu Tạ!”

Vương Tranh lo lắng nói: “ Anh đừng nóng nảy như thế Vân Bằng à! Có chuyện gì từ từ nói. Hai người là anh em, tội tình gì cãi nhau vì chuyện con con này. Ngồi xuống bình tĩnh mà bàn.”

“ Tiểu Tranh để cậu ta đi đi,” Từ Văn Diệu lạnh lùng đáp, “ Tôi nói cho cậu biết thế này, hôm nay cậu ra khỏi cửa nhà này, sau này quay lại nhận anh em không dễ dàng như vậy đâu!”

“ Tôi thêm vào!” Quý Vân Bằng tức tối đến mặt đỏ phừng phực lên, không suy nghĩ gì đã quát vào mặt Vương Tranh: “ Thầy Vương cũng thấy rồi đó! Đi theo cậu ta cậu phải cẩn thận đấy, đừng đắc tội với cậu ta để tránh việc mình chết thế nào cũng không biết, nhé!”

“ Mày nói gì hả?” Từ Văn Diệu giọng lạnh lùng đến mức băng đá muốn vỡ tan ra, “ Mẹ nó chứ, có gan mày nhắc lại xem!”

“ Tôi nói có gì sai chứ?” Quý Vân Bằng có chút sợ hãi nhưng vẫn mạnh miệng. “ Cậu cũng đã làm thế rồi mà!”

Chưa kịp nói hết câu, Từ Văn Diệu đã giáng một đấm vào dưới cằm Quý Vân Bằng, Quý Vân Bằng bị đánh cho lệch cả đầu, chưa kịp hồi thần bụng bị nện thêm mấy quyền nữa. Tuy Quý Vân Bằng thân thủ giỏi hơn Từ Văn Diệu, nhưng lại không dám trả đòn, tự biết câu nói do tức giận mà thốt ra vừa rồi của mình đã chạm tới ngưỡng cửa cấm kỵ của Từ Văn Diệu. Tuy mạnh miệng đòi cắt đứt tình anh em với Từ Văn Diệu nhưng trong lòng nào có ý định muốn thật sự tuyệt giao đâu? Sau khi bị đánh cho vài cú, nhìn Từ Văn Diệu mắt long sòng sọc xách cổ mình lên, giáng thêm một vài đấm nữa. Kể từ ngày trưởng thành tới nay đã mấy mươi năm đã bao giờ hai người lại đánh nhau thế này đâu? Quý Vân Bằng ân hận vô cùng, giằng lấy tay Từ Văn Diệu mà hét lên: “ Đừng đánh nữa! Tôi sai rồi! Đừng đánh nữa!”

Nhưng Từ Văn Diệu lại không để ý tới, ra sức đấm đá liên tục. Quý Vân Bằng ôm đầu không chống trả, biết nếu mình ra tay đánh lại thì tình anh em liền sẽ không còn. Trong lòng không ngừng kêu khổ, nhưng không biết tới bao giờ đối phương mới hết giận dỗi. Đúng lúc này, tiếng bát bị đập vỡ vang lên. Vương Tranh tức giận quát lớn: “ Hai người dừng tay hết cho tôi!”

Từ Văn Diệu khựng lại, bồi thêm vào bụng Quý Vân Bằng một cước nữa mới chịu ngừng hẳn. Khi anh quay đầu lại, chỉ thấy Vương Tranh mặt mày xanh mét, Tạ Xuân Sinh thì mặt mày trắng bệch, mắt rưng rưng lệ, run rẩy chờ anh ngừng tay, lập tức chạy tới đỡ lấy Quý Vân Bằng lên. Cửa nhà bếp cũng mở rộng, dì Trâu lo sợ đứng nép bên cửa mà nhìn, vẻ mặt kinh hãi.

Vương Tranh thở ra một tiếng, cố gắng dùng giọng nói bình ổn để nói: “ Không sao đâu dì Trâu, hai anh em họ có chút mâu thuẫn ấy mà. Đánh xong rồi sẽ không sao.”

Dì Trâu vẫn chưa hoàn hồn, nói: “ Ai da, thanh niên sao cứ hay xúc động quá, có chuyện gì cứ từ từ mà nói.”

“ Dạ, xin lỗi dì, phiền dì lấy giúp cháu hộp thuốc sang đây.”

Dì Trâu tức tốc đi lấy hộp thuốc giao cho Vương Tranh, đoạn cậu lại đẩy về phía Tạ Xuân Sinh: “ Tiểu Tạ, cậu dìu Vân Bằng lên sofa rồi thoa thuốc cho anh ấy đi. Không sao rồi!”

Tạ Xuân Sinh mắt ngấn lệ, gật đầu, tay run run nhận lấy hòm thuốc, đỡ lấy Quý Vân Bằng lên ghế.

Vương Tranh nắm vai kéo Từ Văn Diệu ngồi xuống, rồi nói với Quý Vân Bằng: “ Vân Bằng, nếu anh cho rằng Văn Diệu phải giúp Tiểu Tạ việc này mới đáng làm anh em thì tôi thay mặt anh ấy đồng ý với anh, nhất định sẽ hoàn thành chuyện đó. Thế nhưng, có điều tôi phải nói, anh khiến tôi thật thất vọng. Hóa ra anh lấy tình cảm anh em bao năm mà mang lên bàn cân đong đếm nhằm thỏa mãn yêu cầu cá nhân của mình. Tôi luôn nghĩ anh là người nghĩa khí, nhưng những gì anh nói và làm hôm nay thật hèn hạ!”

Mặt Quý Vân Bằng tái đi, nghiêng đầu đi không nói lời nào.

Vương Tranh lại quay sang nhìn Từ Văn Diệu: “ Đường nhiên Văn Diệu cũng có chỗ không đúng. Điều tôi muốn nói chính là, hai người không còn nhỏ nữa, đừng cho rằng mình còn là những cậu bé mười tám tuổi, muốn nói gì thì nói muốn làm gì thì làm, chửi bới tới hết mức. Chuyện này dù tôi không lên tiếng hẳn hai người cũng tự hiểu nhỉ? Bất luận trước đây Văn Diệu đã làm gì, anh ấy cũng đã phải trả giá rồi. Chẳng cần tôi nhắc chắc anh Vân Bằng cũng biết, hai người là anh em bao nhiêu năm trời có gì lạ lẫm nhau nữa đâu? Anh ấy đánh anh là đúng!”

“ Nhưng tôi, tôi đã không đánh trả rồi còn gì?” Quý Vân Bằng ấp úng nói: “ Xin, xin lỗi!”

Từ Văn Diệu hừ một tiếng.

“ Tôi thấy hai người có chỗ vẫn không hiểu được nhau. Có phải vì mỗi người đều đã tìm ình một người đồng hành rồi nên cả hai vẫn chưa quen được? Nếu đúng là vậy thì thật ấu trĩ!” Vương Tranh nhíu mày nhìn người yêu. “ Anh cũng cố ý đối nghịch với anh ấy như thế. Việc của Tiểu Tạ, nếu Vân Bằng đã cam tâm tình nguyện anh có thể giúp được thì cũng nên giúp, đừng để anh ấy mang tình cảm huynh đệ giữa hai người ra làm quân cờ vì Tiểu Tạ. Còn anh Vân Bằng cũng vậy, đừng tị nạnh chuyện Văn Diệu thiên vị với tôi, điều đó cũng bình thường thôi. Sao anh không chịu thay Văn Diệu và Tiểu Tạ suy nghĩ một chút chứ?”

Hai người đàn ông to xác bị Vương Tranh mắng cho không còn mặt mũi gì phải thẹn thùng cúi đầu. Vương Tranh trong lòng cũng thấy buồn cười lắm. Lúc sau, Vương Tranh hỏi Từ Văn Diệu: “ Dù gì anh ấy cũng hối hận và xin lỗi rồi, có phải anh cũng nên rộng lượng bỏ qua chuyện này?”

Từ Văn Diệu liếc Quý Vân Bằng, thấy mặt mũi đối phương bầm tím sưng vù tơi tả, biết là mình đã ra tay không nhẹ, cơn giận cũng vơi quá nửa, bèn hừ một tiếng: “ Từ nhỏ tới lớn không ít lần anh nhường nhịn tên ranh này, nếu muốn tính toán thì đã chẳng chịu tới hôm nay!”

“ Phải, cậu là bao dung nhất. Không biết ai gây ra không ít chuyện để rồi tôi phải chịu điều tiếng thay? Sao cậu không nói bao nhiêu lần tôi bị cha cậu cấm túc vì chịu tội thay cậu chứ?” Quý Vân Bằng phồng mang trợn mắt đốp chát lại. “ Đánh tôi không chút nương tay lại còn chẳng biết xấu hổ mà nói chuyện năm nào.”

“ Cậu muốn ăn đòn nữa chứ gì! Lúc này tôi đã nhẫn nhịn mà không đá thêm mấy cú nữa đấy!”

“ Cậu nghĩ vậy là cậu ngon hả? Vì tôi nhịn cậu đấy!”

...

Vương Tranh bật cười nghe hai người đấu võ mồm với nhau một lúc thì đứng dậy tính bước vào bếp trần an dì Trâu, nhưng lúc này chuông cửa lại vang lên.

“ Để em mở cho!” Tạ Xuân Sinh nói vọng vào.

Chốc sau, tiếng cửa mở ra, Vương Tranh vừa giúp dì Trâu vừa hỏi với ra: “ Ai thế Tiểu Tạ?”

Tiểu Tạ không đáp. Vương Tranh nghi ngờ lau tay bước ra ngoài, nhìn mọi người ở phòng khách như đều bị điểm huyệt ngất người ra nhìn hướng cửa. Cậu nương theo tầm mắt mọi người nhìn sang thì thấy ông

Từ vận thường phục, một thân uy phong ngời ngời đứng chấp tay ngay lối vào phòng khách, nhú mày hỏi: “ Các người cảm hết rồi à? Sao, không vui khi thấy tôi đến hả?”

23. Chương 23

Phòng khách bây giờ trầm mặc một cách kỳ lạ. Sau cùng lại do chính Quý Vân Bằng tươi cười tiến lên chào hỏi nhằm đánh vỡ cục diện nặng nề này: “ Cháu chào bác, bác cũng tới đây ă? Sao trước đó bác không gọi để cháu...”

Lời còn chưa dứt ông Từ đã lạnh lùng nhìn thương tích trên mặt Quý Vân Bằng, nghiêng răng nói: “ Lại đánh nhau?”

Quý Vân Bằng lập tức rụt vai, cười ngượng đáp: “ Dạ không, tụi cháu chỉ giỡn tí thôi.”

“ Chỉ đùa giỡn mà mặt mũi lại bầm dập như thế, cháu cũng giỏi quá nhỉ!” Ông Từ cười nhạt, quay đầu nhìn con trai, quát: “ Sao hả, thấy cha mình tới, con không nói được một câu chào hỏi tử tế sao?”

Từ Văn Diệu sờ sờ mũi, mỉm cười bước lại dìu ông vào nhà: “ Sao cha lại nói vậy, con nào dám không đón chào chứ. Thấy cha tới con vui còn không kịp nữa là. Sao hôm nay cha lại rảnh rỗi mà ghé đây? Lại còn không dẫn theo ai hết.”

“ Ta đến gặp con mình mà cũng cần mang theo người khác sao?” Ông trừng mắt lườm Từ Văn Diệu, xua tay nói: “ Lúc này mới gặp chú Vu của con xong, lại nhớ ra nên đến đây gặp con.”

“ Cha đã ăn gì chưa?”

Ông Từ đi thẳng tới ngồi ở chiếc ghế sofa trong phòng khách, đáp: “ Có hơi đói. Hồi trưa ông Vu toàn gọi những món lỏng, ăn chẳng thấy no chút nào.”

Từ Văn Diệu nhanh nhẩu nói: “ Sao vậy được, để con đi lấy gì đó cho cha ăn lót dạ.”

“ Con đâu biết nấu nướng gì mà nói vậy hả? Đành phải nhờ Tiểu Vương một phen rồi. Tiểu Vương đâu rồi?” Ông Từ nhìn về phía Vương Tranh, nói: “ Ở nhà có mì chứ, nhưng đừng dùng loại mì sợi nhỏ miền nam nhé...”

Wương Tranh liền đáp: “ Cháu thực ra không biết nấu mì nhưng trong nhà có chút điểm tâm. Cháu lấy cho bác ăn lót bụng trước nhé, bữa tối đang được nấu, chỉ chốc nữa là xong ạ.”

Ông nhướn mày nhìn cậu, có chút gì đó không vui nhưng cuối cùng vẫn nhàn nhạt nói: “ Cháu cứ làm việc của mình đi.”

Wương Tranh gật đầu, ra hiệu cho dì Trâu mang mấy cái bánh ú nóng hầm hập ra ọi người, sau đó lại bảo với Từ Văn Diệu: “ Anh cũng ăn một chút đi nhé, đừng để đói quá mà đau dạ dày. Tiểu Tạ, anh Vân Bằng, mọi người ngồi nói chuyện với bác trai, tôi vào trong làm cơm tiếp đây.”

Từ Văn Diệu nói: “ Em cứ làm việc của mình đi.”

Wương Tranh khẽ gật đầu chào ông Từ rồi mới quay vào bếp. Tuy người ở bên trong, tay bận rộn xào nấu nhưng hai tai vẫn dựng lên nghe ngóng tình hình bên ngoài. Giọng nói ông Từ vô cùng lớn lại có sức vang. Tiếng Quý Vân Bằng cũng chẳng hề thua kém. Nội dung cuộc nói chuyện đại loại chỉ xoay quanh vấn đề thăm hỏi thông thường giữa trưởng bối và hậu bối. Lúc này, Vương Tranh mới thấy an tâm đôi chút, cười mà nghĩ, rốt cuộc họ cũng là người nhà, cùng sống với nhau mấy mươi năm, dù có nảy sinh mâu thuẫn gì cũng sẽ không oán hận mà ghi thù. Đường miên man nghĩ ngợi thì cửa phòng bếp bị đẩy ra, Tạ Xuân Sinh lúng túng bước vào: “ Em, em có thể giúp anh một tay không ạ?”

“ Được chứ, nhưng thật tình tôi cũng không biết nên kêu cậu làm gì nữa.” Vương Tranh nhìn quanh, lại chỉ rõ rau đã lột xong trên bàn. “ Hay là cậu rửa nó giùm tôi nhé?”

“ Dạ.” Tạ Xuân Sinh hớn hở cười híp mắt xắn tay áo lên, chen vào phụ giúp. Dì Trâu thở dài một hơi. “ Cái bếp nhỏ như vậy cần gì đến ba người? Đây cậu, rau đó rửa rồi, lãng phí nước sau này chết đi xuống âm ti phải gánh nước trả nợ đó.”

Vương Tranh mỉm cười nói với dì Trâu: “ Dì cứ để cậu ấy làm gì đó đi ạ. Bây giờ có cho thêm mười lá gan cậu ấy cũng không dám ra ngoài đối mặt với tướng quân đâu. Đừng nói cậu ấy, đến cả cháu ra cũng phát sợ lên nữa.”

Tạ Xuân Sinh đỏ mặt, lí nhí đáp: “ Cũng, cũng không phải vậy ạ. Vân Bằng nói là muốn thừa chuyện của bọn em cho bác Từ, bảo em nên tránh mặt...”

“ Cái gì?” Vương Tranh nhất thời chưa nghe rõ.

“ Anh, anh ấy nói là sẽ thừa chuyện bọn em...”

“ Hồ đồ!” Vương Tranh hoảng sợ, mắng: “ Bác trai đã bị Văn Diệu chọc cho giận điên lên được, bây giờ hai người lại tới bồi thêm một cú nữa...”

“ Dạ?” Tạ Xuân Sinh hoang mang. “ Nhưng mà Vân Bằng nói, bác Từ là người anh ấy kính trọng nhất, nên nhất định phải thừa với bác chuyện này.”

“ Bây giờ đã là thời đại nào rồi mà con phải thừa tở chuyện yêu đương của mình cho bề trên?” Vương Tranh phát hỏa. “ Nếu kính trọng trưởng bối thì phải suy nghĩ cho họ, lại càng phải để ý thái độ nữa. Quý Vân Bằng luôn nói năng lỗ mãng, bác trai chịu nghe mới lạ.”

“ Vậy phải làm sao bây giờ?” Tạ Xuân Sinh khẩn trương nói. “ Để em ra ngoài xem. Vân Bằng nói là bác Từ rất lợi hại. Anh nói xem, lỡ bác ấy đánh Vân Bằng thì sao? Mới nãy anh ấy vừa bị anh Văn Diệu đánh một trận. Không được, em phải ra đó!”

Tạ Xuân Sinh chẳng kịp lau tay đã xoay người xông ra, nhưng Vương Tranh lập tức kéo lại. “ Cậu đi cho thêm loạn à? Được rồi, để tôi!”

Vương Tranh cởi tạp dề ra, vừa bước tới cửa bếp liền nghe thấy một tiếng rống kinh thiên động địa: “ Tụi mày... lũ ranh này, bọn mày tính làm tao tức chết sao? Đứng dậy hết! Cần thận suy ngẫm lại cho kỹ mình đã làm sai cái gì!”

Vương Tranh và Tạ Xuân Sinh giật nảy người lên, vội vàng ra khỏi bếp, nhìn ông Từ giờ đã mặt mày xanh xám giận dữ, thần tình nghiêm khắc chưa từng thấy. Vừa nhác thấy hai người đi ra liền liếc ánh mắt sắc như dao của mình qua, khiến cả hai sợ hãi không dám nói năng cũng không dám làm gì.

Ông Từ quát to: “ Hai cậu đừng trốn nữa! Khiến hai thằng con của tôi làm phản xong thì đừng mong tránh được tội vạ! Ra đây!”

Vương Tranh cùng Tạ Xuân Sinh không biết làm sao đành rụt rè bước ra ngoài. Bấy giờ, Từ Văn Diệu coi như là không sao, tuy rằng mặt mày có chút cau có, thần sắc miễn cưỡng mà nói thì vẫn có vẻ như bình thường. Nhưng Quý Vân Bằng lại cúi đầu im lặng như ve sầu mùa đông chẳng dám hé răng một lời.

“ Cậu là cậu Tạ phải không? Việc của hai người đến đây là chấm dứt! Bữa nay, tôi sẽ dẫn Vân Bằng về nhà. Cậu đừng oán tôi. Đã là người trưởng thành nên biết tan biết hợp đúng lúc. Nếu cậu muốn lắng nghe đeo bám thì cứ thử xem!” Ông Từ đập bàn, giận dữ quát: “ Con ruột tôi đã quản không được, nếu đến cả con nuôi cũng nói không nghe thì tôi còn mặt mũi nào nữa? Sống chung với đàn ông! Khá khen cho hai đứa này! Tính từ bỏ hết tương lai sự nghiệp à? Ngay cả danh dự nhà họ Từ cũng không cần?”

“ Cha lại nói đi đâu...”

“ Mày câm miệng cho tao!” Ông phẫn nộ gầm lên. “ Vân Bằng đi theo mày mới hư đồn như thế. Rõ ràng trước đây rất ngoan, tuy rằng học hành không giỏi, làm quân không xong, nhưng lại vô cùng lễ nghĩa hiếu thuận. So ra thì nó tốt hơn mày cả trăm lần. Còn bây giờ thì sao hả, học gì không học lại bắt chước mày đi yêu đàn ông, lại còn ra điều kiện với tao. Đúng là thứ khốn nạn mà!”

“ Bác Từ...” Vương Tranh vừa định lên tiếng giảng hòa thì ông Từ quay phắt sang mắng luôn cả cậu: “ Cậu cũng im miệng cho tôi! Đường đường là giáo viên phải làm gương cho người khác chứ, cậu nói thử xem yêu đàn ông có gì tốt? Rành rành là đàn ông vậy lại học theo đàn bà đi hầu hạ một thằng đàn ông khác. Cậu có biết hai chữ liêm sỉ viết thế nào không hả?”

“ Cha, cha thật quá đáng!” Từ Văn Diệu bước xấn lên ôm lấy vai Vương Tranh, ngang ngạnh cãi lại: “ Là con trai của cha nhất mực đeo bám thầy giáo Vương. Nếu muốn bàn về liêm sỉ thì chính con cha mới là người không biết chữ liêm sỉ viết thế nào. Là con trai cha không biết xấu hổ. Là nhà họ Từ không biết nhục nhã! Can gì tới Tiểu Tranh chứ! Cha tức chuyện Vân Bằng thì nhắm cậu ta mà mắng, đừng giận cá chém thớt như vậy!”

Ông Từ cũng biết vừa rồi đã vô duyên vô cớ trút giận lên Vương Tranh, ông thở hổn hển, lấy giọng điệu không tha thứ nói: “ Chẳng cần phải bàn cãi nữa. Vân Bằng theo bác về nhà! Việc này sẽ không bàn bạc gì nữa!”

Từ Văn Diệu nhếch mép cười: “ Nếu muốn về thì cha cũng nên hỏi ý của Vân Bằng chứ.”

“ Vân Bằng, đến cả lời của bác mà cháu cũng không nghe?”

Quý Vân Bằng dửng người thô kệch giờ mặt trắng như tờ giấy, sợ hãi lắp bắp nói: “ Cháu, cháu không về đâu ạ.”

“ Nói to lên!”

“ Cháu không về đâu ạ!” Quý Vân Bằng hét lên. “ Cháu xin lỗi. Bác cứ đánh cứ mắng cháu. Nhưng Vân Bằng không thể làm theo ý bác được.”

Ông Từ lạnh lùng cười gằn. “ Chỉ e mọi chuyện không do cháu quyết định. Một mình bác không thể bắt cháu đi, ta sẽ nói với các lão chiến hữu ở đây mượn một đội quân đến mà vẫn không kéo cháu về được ư?”

Quý Vân Bằng hoảng loạn nói: “ Xin bác đừng làm thế! Cháu không về! Cháu thật sự sẽ không về!”

Ông Từ không thèm để ý tới Quý Vân Bằng, lấy điện thoại ra gọi. Vương Tranh đẩy vai Từ Văn Diệu một cái, anh bước lên, giữ lấy tay cha mình, rồi lấy đi di động của ông Từ. Ông Từ liền trở tay giáng cho Từ Văn Diệu một bạt tai. Tiếng vang rõ mồn một.

“ Cha...” Từ Văn Diệu ôm mặt, nhả nhẹn nói: “ Cha có thể nghe người khác nói chuyện một lần có được không?”

Ông Từ tức giận mắng: “ Phản rồi! Tội mày phản hết rồi! Thằng ranh, dám làm loạn với cả cha mày! Mau trả điện thoại cho tao!”

“ Cha, con xin cha đó, đừng lỗ mắng thế! Vân Bằng bao nhiêu tuổi rồi? Con cũng vậy? Cha cũng thế? Cha tưởng rằng bọn con còn như hồi còn bé, cha chỉ vừa nói một câu hai bọn con liền bị cấm túc, một chữ cũng không dám nói?”

Ông Từ hơi giật mình, hai người trừng mắt nhìn nhau cả buổi, một lúc lâu cũng không lên tiếng. Vương Tranh nhân đó tiến lên hòa giải: “ Được rồi, bác Từ cũng đã đói bụng, anh cả ngày nay chưa ăn gì hết. Chuyện gì cũng không quan trọng bằng việc ăn cơm. Mọi người ăn cơm trước rồi nói tiếp có được không?”

Đoạn quay đầu lại kèm cả nụ cười nói với Tạ Xuân Sinh: “ Tiểu Tạ, vào trong giúp dì Trâu dọn bàn đi.”

Tạ Xuân Sinh tức tốc quay đi. Từ Văn Diệu đang đứng sững ra thì bị Vương Tranh đá ột cước: “ Mau mời cha anh ngồi vào bàn đi chứ!”

“ Hừ, ta có nói là ăn cơm ở đây đâu...”

“ Bác Từ, xem như bác cho cháu chút mặt mũi đi ạ. Dù tay nghề nấu nướng của cháu không giỏi nhưng cũng có thể chăm cho Văn Diệu béo lên mấy cân. Bác nhất định phải nếm thử. Hôm nay cháu làm món sườn hầm khoai tây mà Văn Diệu rất thích ăn. Cháu nghe nói đây cũng chính là món bác thường dùng đãi khách?”

Ông Từ mặt mày lạnh lùng, nghiêm giọng nói: “ Nhà chúng tôi có người vú già chuyên nấu món này!”

“ Vậy thì càng tốt ạ, bác có thể nhận xét khách quan món ăn này.” Vương Tranh không nói gì thêm mà đẩy đẩy cánh tay Từ Văn Diệu. Sau cùng, anh mới thở dài bước lại nắm lấy cánh tay ông Từ, nói: “ Cha, ngồi xuống ăn cơm đi, để bụng đói sẽ khó chịu lắm.”

“ Ta còn chưa dạy dỗ xong thằng nhóc Vân Bằng lão toét kia!”

“ Con đã thay cha dạy dỗ cậu ta! Cha không thấy mấy vết thương trên mặt cậu ta à, là do con đánh đó!”

Tuy bữa ăn trôi qua trong nặng nề, nhưng tới cuối vẫn được tính là sóng yên biển lặng. Ông Từ mặt mày ủ rũ như thể đối diện với ông không phải thức ăn mà là chiến hào của quân thù. Quý Vân Bằng thì nơm nớp lo sợ. Tiểu Tạ càng không dám làm hay nói gì. Nhưng dưới sự cố gắng của Vương Tranh và Từ Văn Diệu, cả hai luôn ra sức nói vài câu góp vui, bầu không khí cũng không tới nỗi đông cứng lại. CƠM nước xong, sắc mặt ông Từ cũng giãn ra. Tuy rằng ông kén cá chọn canh luôn chê tới chê lui là tay nghề của Vương Tranh “ chẳng đâu vào đâu, còn phải nâng cao lên nhiều nữa” nhưng cũng khiến cậu trút được gánh nặng.

Sau bữa ăn, nhân lúc ông Từ không hờn giận, Vương Tranh lại mời ông uống chút trà rồi đi. Lúc pha trà lại khó tránh khỏi bị ông chỉ trích một phen, nào là lá trà không ngon, một lát sau lại chê thủ pháp của cậu sai bét nhè. Vương Tranh dễ tính, chỉ im lặng mỉm cười lắng nghe, còn thật lòng hỏi phải làm sao để khiến trà ngon. Ông Từ cũng không phải người ưa xoi mói hay cạnh khỏe gì, chỉ vì nhất thời bị chọc tức nên mới tìm nơi để trút xả mà thôi. Ông kín đáo đưa mắt quan sát mọi người trong căn phòng. Con trai ông sống cùng thầy Vương tinh thần rất vui vẻ và phấn chấn, vẻ mặt ôn nhu, so ra thì trầm tính và hiểu chuyện hơn trước đây, lại còn biết lo nghĩ tới tâm trạng của ông. Quý Vân Bằng kéo người yêu của mình ra ngồi ở phía xa nhất, mặt đầy vẻ đề phòng, như thể nếu có người chọc chờ xông lên áp giải mình đi thì liều mạng bặt dậy chống trả một phen.

Ông Từ thở dài một hơi. Hơn nửa cuộc đời chinh chiến, lời ăn tiếng nói hằng ngày cũng rập khuôn mang theo ba phần ra lệnh. Vợ ông cũng có xuất thân bình thường, nhưng tính tình lại quật cường, không dựa hơi chồng làm quan to, một mực vẫn dựa vào thực lực bản thân để có được chỗ đứng vững chắc tại địa phương. Bà lúc nào cũng ăn mặc giản dị, đi làm bằng xe đạp, đồng sự quen biết mấy mươi năm cũng không biết bà có chồng là tướng mang quân hàm cấp cao. Ông không biết tại sao vợ ông động một tí sẽ mắng ông là kẻ quân phiệt phát xít, lại càng không rõ vì cái gì đứa con trai duy nhất lại chẳng yêu phụ nữ mà cứ nhất quyết muốn sống cùng đàn ông. Do tính cách gia trưởng cổ hủ nên trong quan niệm của ông không coi trọng quyền cá nhân tự do của người khác. Với ông mà nói, cấp dưới phải tuyệt đối phục tùng cấp trên, con phải làm theo ý cha, những chuyện như thế đều là lẽ hiển nhiên. Nhưng nói gì thì nói, xuất phát điểm của những gì ông làm đều vì muốn tốt cho những người ông thương yêu, nhưng nhất thời ông nghĩ không thông, chỉ còn cách tự mình nỗ lực suy nghĩ cho thông suốt.

Giờ phút này đây, ông bỗng cảm thấy dường như đã rất lâu rồi ông không còn nhớ cảm giác cùng người nhà ngồi quây quần uống trà tán gẫu là như thế nào. Thường ngày, con trai lẫn con nuôi cũng không ở bên, bạn già thì bẽ bộn công vụ ở đơn vị. Có đôi khi ông về muộn, chỉ có người vú già là nhớ mở đèn sẵn cho ông. Ông ngẩng đầu nhìn những đứa trẻ ở trước mắt, thốt nhiên trong lòng xúc động. Cảnh con cháu cùng cháu chắt sum vầy dưới một mái nhà như trong tưởng tượng không thấy đâu, nhưng giờ đây hai đứa con trai ông yêu thương đều đang rất khỏe mạnh và vui vẻ, thành tựu sự nghiệp có được cũng không có gì phải mất mặt, chỉ có gia đình là khiếm khuyết, nhưng ở đời mấy ai là toàn vẹn?

Ông lại thở dài, chậm rãi hỏi: “ Mấy đứa muốn sống như vậy cả đời à?”

Từ Văn Diệu nghe đến câu này, vội vàng đáp: “ Vâng ạ, cả đời đều sẽ như thế.”

“ Không sợ dư luận ư?” Ông nhìn về phía Vương Tranh, không chút nào ngần ngại nói ra: “ Văn Diệu thì không sao vì nó là ông chủ, còn cậu? Cậu làm việc trong môi trường sư phạm, nếu việc này truyền ra ngoài, cậu sẽ gặp rất nhiều khó khăn đó.”

Vương Tranh khẽ mỉm cười, đáp: “ Bác nói rất đúng, nhưng xin bác đừng lo, chúng cháu đều trưởng thành. Đây là cuộc sống riêng của cháu. Cháu không giống như con nít không kiên định mà sợ người khác biết mình là đồng tính. Quả thật xã hội này có rất nhiều người có ác cảm với người đồng tính, cháu cũng tôn trọng cá nhân họ, cũng không có ý định xúc phạm tới thế giới đó. Tuy vậy, cháu cũng sẽ không bao giờ cho phép bất kỳ ai được mạo phạm hay báng bổ tới cuộc sống của cháu.”

“ Người không nể ta, ta cũng chẳng nể người?” Ông Từ hỏi.

“ Đúng ạ. Người ta đã không để mình yêu thì chẳng việc gì mình lại nhún nhường.” Từ Văn Diệu nắm lấy tay Vương Tranh, tự tin nói với cha mình: “ Xin cha cứ yên tâm, con cháu nhà họ Từ không dễ để ai bắt nạt đâu!”

Vương Tranh lườm anh một cái. “ Hà tất phải nói với về đằng đằng sát khí như thế? Người Tây có câu ngạn ngữ, cái gì của Caesar sau cùng vẫn thuộc về Caesar, đường nào cũng sẽ về La Mã thôi. Việc chúng ta làm sau cánh cửa nhà vẫn quan trọng hơn lời người khác nói.”

Ông Từ gật đầu, nhíu mày nói: “ Nhưng mấy đứa không có giấy đăng ký kết hôn?”

“ Dạ?”

“ Không có hôn thú thì không được phát luật bảo hộ, lấy một ví dụ đi... nếu một trong hai đứa phải vào phòng phẫu thuật, người còn lại không có quyền ký tên xác nhận.”

“ Con cũng có nghĩ tới chuyện này,” Từ Văn Diệu nói. “ Bọn con không ra nước ngoài kết hôn vì đã quyết định sẽ sống ở đây. Chứng nhận kết hôn ở nước ngoài không có giá trị lắm. Nếu cha đồng ý, con muốn thêm tên Tiểu Tranh vào hộ khẩu gia đình để pháp luật công nhận cậu ấy là người thân. Cha nghĩ sao?”

Ông Từ im lặng một lúc mới nói: “ Tài sản chung các thứ thì không cần ta nói, chắc hẳn con đã có kế hoạch hết rồi.”

Từ Văn Diệu gật đầu, lâu sau lại lo lắng nói: “ Con xin lỗi cha. Về phía mẹ con...”

“ Mẹ đã sớm biết con không phải là đứa bình thường rồi.” Ông Từ xua tay cắt ngang lời anh nói, đứng dậy, nói: “ Tối lúc ta phải về rồi. Mấy đứa đừng tưởng việc này như vậy là ta đã nhượng bộ, chờ mười năm nữa nếu tất cả vẫn còn yêu nhau, sống với nhau giống như bây giờ thì ta mới tính tiếp.”

Ông xoay lưng ra cửa, Quý Vân Bằng ngượng ngùng hỏi: “ Bác, còn cháu thì sao ạ?”

“ Cháu?” Ông Từ quay người lại, ánh mắt nghiêm khắc mắg: “ Ráng mà thay đổi tật xấu của mình đi! Lần sau, ta mà thấy cháu hèn nhát như thế nữa thì sẽ lôi cổ cháu về bằng mọi cách, đồ phải ra đường khiến ta mất mặt!”

Ông hừ một tiếng, vừa định bước đi thì Vương Tranh liền chạy tới giúp ông mở cửa: “ Tướng quân Từ, xin bác đợi một chút!”

Ông Từ dừng chân, nhìn cậu: “ Sao không gọi ta là bác Từ hả?”

Vương Tranh giật mình, ông Từ lại cười khê: “ Có phải cháu rất dễ bực những lời ta đã mắg chữ?”

Vừa rồi khi ông mắg cậu là bắt chước phụ nữ hầu hạ đàn ông, cậu thực ra đã rất tức giận, nhưng lại không dám tranh cãi với ông, chỉ thay đổi cách xưng hô thành trang trọng tỏ ý hờn mát như trẻ con chút xíu. Bây giờ, bị ông vạch trần, cậu có chút ngượng ngùng, chỉ biết cười trừ.

Ông vỗ vai cậu, nói: “ Món sườn hầm khoai tây đó cháu để lửa chín không tới. Lần sau đến nhà, ta sẽ bảo người vú già chỉ cho bí quyết.”

Mắt Vương Tranh sáng lên, mừng rỡ đáp: “ Vâng, nhất định ạ!”

“ Ta đi đây.”

“ Để cháu tiễn bác.” Vương Tranh đưa ông đến tận cửa cầu thang, nhìn ông chậm chậm đi xuống, khi ông sắp đi khuất vào sau cánh cửa cậu liền vẫy tay, lễ phép chào: “ Bác Từ, bác đi cẩn thận ạ!”

Ông dường như có hơi mỉm cười, thẳng lưng đi xuống lầu.

Vương Tranh vẫn nhìn theo tới khi người đã đi mất, lúc quay đầu lại thì thấy Từ Văn Diệu đứng tựa người vào khung cửa trước mà nhìn mình.

“ Cha anh mà lại để em tiễn, anh quá đáng rồi đó!” Vương Tranh lườm anh.

“ Cha rất thích em nhưng lại cứ giấu đó. Anh không biết sao càng già ông lại càng như con nít ấy?” Từ Văn Diệu bĩu môi, bước tới ôm cậu. “ Cũng đều là em lợi hại, rất biết cách hòa giải, dập được cơn giận của cha, nếu không ông thật sự đã bắt Vân Bằng về nhà.”

“ Lễ nào anh Vân Bằng ngốc tới nỗi đứng im cho người ta bắt?” Vương Tranh phì cười thì thấy Quý Vân Bằng lo sợ bất an thò đầu ra nhìn xem ông Từ đã thật sự đi khỏi chưa bèn trêu chọc anh ta: “ Anh Vân Bằng, anh nói xem, nếu anh bị bắt, có thật là anh sẽ không chạy không?”

“Đừng có mong tới chuyện có thể trốn được!” Quý Vân Bằng thấy ông Từ thực sự đã rời khỏi, bèn thở phào nhẹ nhõm. “Thầy Vương không biết mới nói vậy, bác ấy lợi hại lắm, nếu tôi mà trốn thật thì dù có bẻ gãy chân bác cũng lôi tôi về cho bằng được.”

“Anh cao to da dày thịt chắc như vậy bị gãy chân có là gì!” Vương Tranh trêu. “Đúng là nhát cáy!”

“Một mình tôi chịu tội thì không sao, nhưng lỡ như liên lụy cả Tiểu Tạ vào thì chết. Bác Từ không có hiền đâu!”

Nói cũng đúng! Vương Tranh gật gù, theo Từ Văn Diệu vào nhà rồi xoay người khóa chặt cửa lại, thấy Tạ Xuân Sinh vẫn mặt mày căng thẳng khiếp sợ liền cười bảo: “Yên tâm, bác ấy về rồi.”

“Má ơi, cuối cùng cũng đi rồi!” Tạ Xuân Sinh thở dài, thả người ngồi xuống sofa, cởi bỏ cúc áo sơ mi trên cùng ra. “Vân Bằng, chắc em phải chia tay với anh thôi. Lần sau mà còn gặp vị Phật sống như vậy nữa thì em chẳng còn mạng đâu để theo.”

“Em dám nói vậy hả! Đồ chết bầm, ngon thì nói lại xem!” Quý Vân Bằng nghiêng răng nghiêng lợi bỏ vào người Tiểu Tạ, cù lét cậu một trận. Tiểu Tạ cười ngất đến mức xin Vân Bằng dừng tay, hai người đùa giỡn với nhau cứ như chẳng có ai bên cạnh. Vương Tranh và Từ Văn Diệu đưa mắt nhìn nhau, trong ánh mắt mỗi người đều hàm ý đành chịu vậy chứ không biết làm sao, Từ Văn Diệu cười hì hì nói: “Chúng nó chơi trò chúng nó, bọn mình vào phòng chơi trò của hai đứa đi?”

Vương Tranh không thèm ngoảnh đầu lại thụi cùi trỏ vào bụng anh một cái, chọc mạnh tới mức Từ Văn Diệu phải kêu ai dô lên một tiếng, Vương Tranh còn nhúu mày đe dọa: “Chơi cái gì mà chơi! Muốn chơi phải không, ngoan ngoãn vào bếp rửa chén cho em!”

Bước vào tháng Chín, cảm giác nóng bức tựa như rơi vào trong nồi hấp ở thành phố G cũng dần dần giảm bớt, vào tầm sáng sớm và chiều tối sẽ có gió mát thổi qua. Ga tàu bắt đầu ồ ạt học sinh sinh viên lên xuống, báo hiệu một học kỳ mới lại bắt đầu. Tác phẩm chuyên ngành của Vương Tranh lúc này cũng đã xuất bản. Cậu vẫn chưa đến trường điểm danh thì nhận được hai thư thông báo từ khoa. Một là chúc mừng việc cậu đã xin phép được chuyển đề dưới danh nghĩa của hội ủy viên giáo dục quốc gia. Hai là thông báo bắt đầu học kỳ này cậu phải tới phân hiệu của trường dạy các môn cơ sở chuyên ngành cho sinh viên năm nhất của khoa.

Bắt đầu từ hơn một năm trước, đại học Z cũng bắt kịp phong trào lúc bấy giờ đã hợp tác với một số trường đại học trọng điểm của quốc gia đến làng đại học tại thành phố ven biển gần thành phố G xây dựng phân hiệu. Cơ sở đó vừa mới lại vừa đẹp, nhưng sinh viên lại ít, nom như thể tòa thành cốt thép thủy tinh bị bỏ trống vô duyên vô cớ nằm trên hoang đảo. Bốn bề trống không trụi lủi, cây chỉ trồng mới được mấy năm, cỏ mọc lơ thơ ở một vài nơi. Nơi này quá rộng lớn, con người lại quá nhỏ bé, đặt bản thân vào hoàn cảnh mới mẻ và hoang vắng như thế này, dường như tất cả đều kháng cự lại danh hiệu nào đó được giao phó cho bản thân.

Vương Tranh không thích trụ sở đó, nhưng lại không có cách nào hơn, trong khoa có không ít giáo viên trẻ phải đến đó dạy, ngày hôm sau lại ngồi xe buýt của trường quay trở về thành phố G. Khi nhận thời khóa biểu, vừa nhìn cậu liền nhận ra những tiết dạy của mình đều vào buổi sáng. Phân hiệu cách thành phố G một khoảng không gần mà cũng chẳng gọi là xa, không thể đi về trong ngày, nhưng lại chẳng cần phải ở lại dài hạn. Nếu có tiết vào buổi sáng thì tối ngày hôm trước phải chạy sang bên đó thuê khách sạn ngủ, dạy một tiết học mà cứ như làm kinh doanh buôn bán, chạy qua chạy lại không khác gì con thoi giữa hai thành phố. Cứ như vậy mất trắng cả hai ngày, nếu điều chỉnh không chính xác không chừng lại mất thêm một ngày nữa, một tuần chạy đi một lần cũng khiến người ta mệt mỏi quá chừng.

Vương Tranh nhìn thời khóa biểu thì trong lòng chợt nảy sinh sự nghi ngờ, cậu muốn lên tiếng hỏi nhưng sợ sẽ gây ấn tượng không tốt với mọi người trong công việc. Hết lần này tới lần khác giáo viên làm phòng hành chính đều nói lời chúc mừng cậu rằng: “Tiểu Vương, thầy chưa học xong khóa học sau tiến sĩ nhưng khoa đã phân thầy giảng dạy, xem như thầy là giáo viên chính thức rồi đấy!”

Vương Tranh cười gượng. “Mọi chuyện vẫn còn sớm quá. Mà trong khoa có không ít giáo viên, tôi đi như vậy có phù hợp không?”

24. Chương 24

“ Là phó chủ nhiệm đích thân đề cử, có gì mà không phù hợp? Thầy không biết rồi, hôm đó thầy ấy đã khen thầy không ngớt trước mặt mọi người, nói thầy còn trẻ nhưng lại đầy hứa hẹn, đã xuất bản tác phẩm chuyên ngành, sau này tiền đồ xán lạn, còn bảo là trong khoa có không ít giáo viên lớn tuổi, sức khỏe không tốt, nhà trường nên để cho những người trẻ có thể thể hiện bản lĩnh.”

Trong đầu Vương Tranh nghe ầm một tiếng, tim bỗng lạnh đi. Cậu vẫn lấy làm lạ là sao tác phẩm học thuật của cậu đã xuất bản, lại lấy đó làm nền tảng xin được chuyên đề quốc gia mà khi biết được lão lại không tức giận? Thì ra là lão đang chờ cho cậu rơi vào trường hợp này, vậy mấy câu nói xiên xỏ đó là nhằm mang đến kẻ thù cho cậu sao? Thảo nào cậu nhận được nhiều vinh quang thế, những giáo viên quen biết với cậu không tỏ thái độ gì, nhưng giáo sư từng dạy cậu lại lo lắng gọi điện tới hỏi: “ Một mình em đảm nhận chuyên đề lớn như vậy liệu có làm nổi không?”

Rất cuộc, Vương Tranh cũng hiểu ra cách lão ấy tính làm khó dễ cậu. Cậu nhất thời vô cùng phẫn uất nhưng lại không biết trút xả vào đâu, bần thần quay về nhà, ngồi cả buổi miên man suy nghĩ tới kết cục xấu nhất có thể xảy ra. Bị đồng nghiệp nghi kỵ căm ghét, rồi bị người khác biết chuyên đề của cậu do nhờ vả quan hệ mà có, bị bạn bè xa lánh. Càng nghĩ càng kinh hãi, chỉ muốn tức tốc bật dậy gọi điện từ chối phần vinh dự mà cậu có được. Nhưng dần dần, Vương Tranh đã bình tĩnh hơn, đổi quần áo, đi ra ngoài. Khi ngang qua cửa hàng bán trái cây, mua một giỏ hoa quả đẹp mắt mang tới nhà giáo sư đã dạy cậu.

Vì vậy ngày đó khi Từ Văn Diệu tan ca về nhà liền không thấy Vương Tranh đâu, gọi điện thì điện thoại khóa máy, báo hại anh lo lắng toát cả mồ hôi ra. Đang tính đảo cả thế giới lên tìm thì Vương Tranh quay lại, mặt mày mệt mỏi nhưng ánh mắt lại rất sáng. Cậu vừa bước vào cửa nhìn thấy anh liền nói: “ Anh, ôm một chút!”

Từ Văn Diệu bước tới dang tay ôm lấy người yêu, không quan tâm tới dĩ Trâu đang chuẩn bị cơm tối trong bếp, bế Vương Tranh ngồi xuống sofa, mở điều hòa ở mức thích hợp rồi quay đi lấy thuốc, rót nước cho cậu uống, tiếp đó lại vào phòng tắm xả khăn ấm cho cậu lau mồ hôi. Vương Tranh cầm cốc nước, đợi bản thân khỏe hơn một tí liền nắm áo kéo Từ Văn Diệu lại, dịu dàng nói: “ Qua đây.”

Từ Văn Diệu ngồi xuống bên cạnh cậu, Vương Tranh tựa đầu lên vai anh. Cậu nhắm hờ mắt, thì thào: “ Em mới tới nhà thầy hướng dẫn em.”

“ Ừ.”

“ Em nói với thầy, một mình em không đảm đương nổi chuyên đề khoa học đó nên xin thầy chỉ đạo cho em.”

“ Ông ta nói gì?”

“ Thầy không đồng ý, bảo nếu em thực sự không làm nổi thì hãy hợp tác với đàn anh của mình.” Vương Tranh ngừng hơi, lãnh đạm nói: “ Người đàn anh đó là học trò cưng của giáo sư, từ thời đại học là học sinh trong khoa của thầy, sau đó tới thạc sĩ rồi tiến sĩ cũng vậy. Có thể nói, anh ta là do thầy một tay nhào nặn lên.”

Từ Văn Diệu không lên tiếng, chỉ ôm cậu thật chặt.

“ Vị đàn anh kia rất thông minh lanh lợi, nhưng lại không kiên định với việc nghiên cứu. Anh ta là người quảng giao, quen biết rộng, chưa thấy có đề tài luận văn gì nhưng luôn đi dự các cuộc hội thảo nghiên cứu này nọ ở khắp nơi. Em và anh ta tính tình không hợp. Nói thật, em không thích anh ta, nhưng lại không thể không đồng ý với ý kiến của thầy.” Vương Tranh cười khổ. “ Em có thể tưởng tượng ra viễn cảnh sau khi hợp tác với loại người như thế, một mình em thì cực lực làm việc còn anh ta thì tiếp tục chơi bời, sau khi sách được xuất bản tên em phải để sau tên anh ta.”

Sắc mặt Từ Văn Diệu trầm xuống, im lặng.

“ Thật lòng, em không trách giáo sư đối xử bất công, và thực tế em làm giáo viên cũng vậy chẳng thể công bằng hết được. Thế nhưng càng nghĩ em càng thấy buồn. Em đảm đương chuyên đề này đã đắc tội với không biết bao nhiêu đồng nghiệp rồi. Giáo sư dư sức biết áp lực em phải chịu, nhưng lại cố tình vin vào đó để khiến học trò cưng của mình được hưởng lợi.”

Vương Tranh ngẩng đầu, miễn cưỡng mỉm cười: “ Anh, chắc em bị anh chiều hư rồi ấy, sức chịu đựng giảm lắm thương, không thể nhìn riết thành quen mấy chuyện quá quắt này. Anh không được cười nhạo em đâu đấy!”

Từ Văn Diệu phì cười, nghiêng người qua hôn lên trán cậu, trầm giọng nói: “ Tiểu Tranh, cái này không quá quắt, nên trước mặt anh em không cần phải tự ép mình tỏ vẻ không thất vọng. Với người khác đây chỉ là chuyện thường, thậm chí chẳng đáng nhắc đến. Nhưng với em, anh biết là em khó chịu, lại càng chẳng thể xem nó là chuyện nhỏ.”

Vương Tranh im lặng dụi mắt vào vai anh, lúc sau mới nói: “ Cảm ơn anh. Nói cho anh nghe xong em thấy dễ chịu hơn nhiều rồi.”

“ Vậy là được rồi, ăn cơm sớm một chút, sau đó đi nghỉ ngơi. Hôm trước chẳng phải em nói muốn xem từ điển nghệ thuật có tranh minh họa của Oxford sao?” Từ Văn Diệu hỏi.

“ Hả, đừng nói là anh đã mua rồi nhé? Đắt lắm, hơn một ngàn đô...”

“ Tiền bạc đâu là gì. Bộ sách này anh cho người đi mua rồi, chừng hai ba ngày nữa sẽ giao tới nhà. Em cứ xem như đó là phần thưởng cho việc hôm nay em đã thành thật tâm sự với anh.”

Vương Tranh ngượng ngùng, cúi đầu thềm thì: “ Thế mà cũng được thưởng nữa à!”

“ Đương nhiên! Tâm sự với nhau là thói quen tốt, đáng thưởng!”

Chưa đến một tuần sau, Vương Tranh bỗng dưng nhận được thông báo từ khoa nói rằng cậu không cần phải đến dạy ở phân hiệu của trường nữa, thay vào đó là phụ trách một môn chuyên ngành cho sinh viên năm ba ngay tại trường cũ này. Vài ngày kế tiếp, giáo sư của cậu gọi điện thoại, nuối tiếc bảo vị đàn anh vốn dĩ sẽ hợp tác với cậu lại đột ngột từ chối, lý do là đang giải quyết chuyện ly thân, việc trong nhà chưa yên, nên tạm thời không có tâm trạng làm nghiên cứu. Tiếp đó vài tuần, ngay trước kỳ quân sự của sinh viên khóa đầu kết thúc, trong khoa rộ lên tin phó chủ nhiệm chuyển công tác tới một trường đại học nào đó trong thành phố.

Tất cả vấn đề đều được giải quyết hết sức nhanh chóng và dễ dàng, Vương Tranh kinh ngạc không ngớt, và đồng thời cũng cảm thấy không chân thật với vận may của mình. Sau sự việc lần này, cậu cũng rút ra được bài học, biết suy tính cẩn trọng hơn, lựa chọn và gửi lời mời hợp tác tới một đồng nghiệp có năng lực và phẩm hạnh rất tốt. Đối phương biết tin liền mời cậu ăn cơm cảm ơn. Ganh ghét và đố kỵ của mọi người với cậu qua đó được tiêu trừ không ít.

Hôm nay, Vương Tranh đến khoa để điểm danh, tình cờ gặp phải lão phó chủ nhiệm khoa từ trong tòa nhà đi ra, vì không kịp tránh mặt nên đành phải tiến lên bắt chuyện. Lão vẫn như cũ, mặt bóng mỡ, da dẻ hồng hào, chỉ là mái tóc vốn đã thưa nay lại còn hói hơn. Vương Tranh cho rằng khi trông thấy cậu lão không đối mặt phỉ báng cậu thì chí ít cũng mặt nặng mày nhẹ, nhưng ai biết thực tế chứng minh cậu một lần nữa lại mắc chứng bệnh ấu trĩ. Lão ta đã sớm lẫn lộn, từng trải ở trường đại học này, vừa nhìn thấy Vương Tranh, lão đã đơn đả đi tới, miệng cười tươi như hoa, ra vẻ như không có gì mà thân thiết chào hỏi, lại càng quan tâm chuyện bài vở thế nào, rồi phương hướng chuyên đề khoa học sau này của cậu.

Cách hỏi han đầy chân thành của trưởng bối giành cho hậu bối đó khiến Vương Tranh vừa mừng vừa lo, nhưng tiếc rằng da mặt cậu lại chẳng dày, hơn nữa càng không có kinh nghiệm đối phó những chuyện như vậy nên luôn đối đáp hết sức ngại ngùng, châm chọc ngôn từ sợ mình sẽ nói sai. May rằng bữa nay lão cũng không tính nói nhiều, xem chừng đang vội vã muốn đi. Trước khi rời khỏi, lão cười đến là xảo quyệt, ẩn ý nói: “ Tiểu Vương, chúng ta đều là người trong ngành giáo dục với nhau, nếu trước đây tôi có làm gì khiến thầy phật ý cũng vì tôi đã suy nghĩ không chu toàn, thầy đừng để bụng nhé!”

Vương Tranh giật mình đáp: “ Thầy đừng nói vậy, tôi nào dám.”

“ Hiếm ai còn trẻ như thầy mà lại không kiêu căng ngạo mạn. Có lời này nói thật, mong thầy sẽ không buồn lòng.”

“ Thầy cứ nói đi ạ.”

“ Tôi biết là thanh niên các thầy luôn kín tiếng, không muốn để người khác biết bối cảnh gia đình, nhưng cẩn thận quá cũng không tốt. Một mình thầy cực khổ không nói ra đã đành, song lại khiến người khác hiểu lầm thì không nên.”

Vương Tranh nhú mồm: “ Tôi không hiểu ý của thầy.”

“ Ha ha, thầy khiêm tốn quá, tôi hiểu, hiểu mà!” Lão vỗ vai cậu, lại nói: “ Mong thầy chuyển lời tới anh họ của thầy, khi nào có dịp cho tôi được mời cậu ấy một bữa để cảm ơn cậu ấy. Hi vọng rằng cậu ấy sẽ nể mặt mà nhận lời.”

Vương Tranh ban đầu còn chẳng hiểu có sự gì nhưng sau đó lại ngỡ ra, ngoài Từ Văn Diệu cậu làm gì có ông anh họ nào nữa? Đoạn, chào tạm biệt lão, rồi đưa mắt nhìn lão cao hứng đi khuất.

Tới khi người đã đi mất, Vương Tranh liền lấy di động ra gọi cho Từ Văn Diệu, chất vấn: “ Không phải em đã nói là anh đừng quản chuyện của em rồi sao? Sao anh lại còn đi quản nhiều thứ đến thế?”

“ Cục cưng, em đừng khó chịu mà. Nếu anh không nhúng tay vào thì em sẽ càng lúc càng không vui. Em buồn thì anh cũng buồn. Khi anh buồn thì chuyện càng không cứu vãn được, lỗ như tính toán sai một con số thôi cũng lỗ không biết bao nhiêu tiền. Vì vậy, anh làm chuyện này vì em chỉ một, vì anh tới mười lăm.”

“ Anh...” Vương Tranh bị anh nói vặn lại không biết đường mà đỡ, bình tĩnh suy nghĩ lại, có người có thể vì chính mình mà lo nghĩ như thế cũng không dễ gì. Cậu thở dài, hòa nhã hỏi: “ Anh đã cho lão cái gì mà vừa nãy gặp em lão làm như trông thấy người thân vậy?”

Từ Văn Diệu bật cười. “ Cũng không có gì to tát, chỉ là chuyển công tác cho lão mà thôi.”

“ Đại học Z là trường tốt nhất thành phố G rồi. Lão bị điều đi nơi khác sao lại vui vẻ đến thế?”

“ Có nói em cũng không hiểu đâu, mà tốt hơn là không cần hiểu làm gì. Tóm lại chính là sang chỗ mới, lão càng như cá gặp nước.”

Vương Tranh ngây ra, bỗng nhiên tức giận nói: “ Như vậy chẳng phải quá hời cho lão rồi sao?”

“ Phàm chuyện gì cũng đều có rủi ro cả. Em đừng nóng nảy. Cứ chờ đi, sớm muộn gì lão cũng gặp quả báo thôi.” Từ Văn Diệu cười đáp. “ Thôi nhé, anh có cuộc họp, chào em.”

“ À, chào anh.” Vương Tranh cúp máy, tuy không hiểu Từ Văn Diệu ám chỉ điều gì nhưng cũng thấy nhẹ nhõm hơn. Không biết thì cũng chẳng sao, chỉ cần trong nhà có người hiểu là được rồi.

Vương Tranh lắc lắc đầu, lên lầu ký tên thì gặp một giáo sư lớn tuổi, hai người hàn huyên vài câu. Lúc cậu đi xuống, điện thoại đổ chuông, lần này là Lý Thiên Dương gọi tới.

“ Là anh, Tiểu Tranh, giờ em rảnh không?”

“ Tôi đang ở trường,” Vương Tranh đáp. “ Có chuyện gì sao?”

“ May quá, anh cũng đang ở gần trường em. Sách của em ra rồi, anh đến đưa sách mẫu cho em.” Lý Thiên Dương nói hết một hơi, bỗng nhiên chần chừ, cẩn thận hỏi cậu: “ Chúng ta có thể gặp nhau không?”

“ Được chứ.” Vương Tranh thoải mái đồng ý. “ Tôi đứng dưới lầu giáo học đợi anh.”

“ Ủ.” Đối phương dửng dưng như rất vui đáp: “ Anh sẽ tới ngay.”

Lúc này, tâm trạng Lý Thiên Dương như bị phân liệt, như thể khoái cảm do bản thân tự ngược đãi mà có. Dẫu biết sẽ không có kết quả gì nhưng vẫn không hết hy vọng có tới gần Vương Tranh, nhằm được nhìn cậu gần hơn một chút. Thế nhưng người thì chưa thấy đâu, tim đã sớm dâng lên cảm giác sa sút mất tinh thần rồi. Hắn không biết hóa ra bản thân lại chấp niệm với Vương Tranh mãnh liệt tới nông nổi này. Như thể cậu là một loại virus, đã sớm xâm nhập vào chương trình rồi, bình thường bạn không mở chương trình đó lên nên không biết sự tồn tại của nó, nhưng một khi đã mở lên rồi thì trong chốc lát toàn bộ hệ thống sẽ sụp đổ.

Tình cảm mà hắn dành cho Vương Tranh bây giờ đã không còn đơn giản có thể dùng hai chữ “ hối hận” để diễn tả nữa mà còn nhớ lại cả những chuyện xưa, những tình cảm một thời ôm ấp. Tất cả như một tổ hợp không cách nào dung hòa được. Vừa có hồi ức xưa cũ khiến đêm đêm trần trọc ôm từng cơn mộng mị đầy

khao khát và nhung nhớ. Vừa có chút kích động mới xuất hiện khi trông thấy Vương Tranh của bây giờ hội đủ tất cả những tiêu chuẩn hần muốn, khiến hần phải quyến luyến ái mộ chỉ muốn giữ cho riêng mình. Sau khi gặp lại Vương Tranh, Lý Thiên Dương luôn bị giày vò trong hai thái cực của dục vọng, một là chỉ muốn không màng hết thảy mà tìm kiếm rồi giữ cậu cho bằng được bên cạnh mình; một là chỉ mong lặng lẽ được dõi theo mà thôi. Hần vừa vui vừa buồn vụng vụng trong suốt cả quãng thời gian này, mượn chuyện xuất bản sách nhằm có thể tới gần cậu hơn. Kỳ thực chuyện xuất bản sách của Vương Tranh, hần đã phải nhờ tới bạn bè, tiền bỏ ra cũng không ít, nhưng lại chẳng dám để Vương Tranh biết. Với tính tình của cậu mà nói, nếu biết được sách của mình làm sao để xuất bản được sẽ thà từ bỏ còn hơn. Cậu lúc nào cũng nhốt mình trong tòa tháp ngà, sống đời thanh cao cổ hủ, có chút đơn thuần rất đại khờ. Bản tính này ở cậu ngày xưa từng làm hần chán ghét, nhưng bây giờ lại khiến hần yêu thích. Không những thấy là đáng yêu mà còn cả đau lòng nữa, khiến hần chỉ muốn cả đời che chở cùng bảo bọc, để cậu mãi mãi không rành thế sự, không hiểu nhân tình thị phi như vậy suốt cả đời.

Chuyện thành ra thế này, Lý Thiên Dương cũng đã hiểu được, chẳng phải do Vương Tranh và hần không thể gương vỡ lại lành hay cảm tình đã cạn, mà vì hai người đã gặp nhau sai thời điểm. Cậu thì nhạy cảm ấu trĩ không biết chuyện, là một thiếu niên chỉ biết chăm chăm dâng hiến và yêu thương một người; còn hần là một thanh niên sự nghiệp đang còn chần chừ không dứt khoát, một thanh niên có tâm trạng tùy hứng lên xuống thất thường. Vào lúc đó, hần và cậu không thể nào có nổi một lời hứa hẹn dài lâu, hết lần này tới lần khác đều dùng chính phương thức mà mình cho là tốt, có thể bền lâu mà đối đãi với đối phương. Kết quả, ai cũng không thể chờ được, muốn bên nhau cũng không thể nào được.

Yêu vốn dĩ không phải là một quá trình cần làm theo thứ tự, bên này xây cái mới thì bên kia có thể phá bỏ thứ cũ. Đi một vòng lớn suốt bao năm, Lý Thiên Dương giạt mình nhìn lại nhận ra bản thân vẫn không quên được Vương Tranh nhưng lại chẳng cách nào có thể tìm lại. Nếu hần có thể thoải mái quay lưng bỏ đi cần gì phải phí sức ngược xuôi tới thành phố G để tìm gặp Vương Tranh lần nữa? Chuyên tập của Vương Tranh được xếp ở ghế sau trong xe, lúc nào rảnh rỗi, Lý Thiên Dương lại mở ra xem vài trang, tuy là không biết nó nói gì nhưng lại hiểu người thanh niên kia rất có lý tưởng, từng vấn đề cậu đưa ra đều rất sắc sảo, hơn nữa kiến thức cũng uyên bác. Trình độ học vấn như vậy chẳng phải ngày một ngày hai mà có được. Có lẽ ngay từ khi cậu vẫn còn ở bên hần, ngày qua ngày đợi chờ hần trong ngôi nhà đó, đã bắt đầu học hỏi và rèn luyện tư duy rồi. Lý Thiên Dương hồi tưởng lại thì thấy xấu hổ không thôi. Một người vừa nặng tình vừa giỏi giang như vậy, sao lại bị hần xem là một con mọt sách chán phèo? Suy nghĩ và hành động của một người sẽ phản ánh thế giới quan của chính họ. Thế giới trong mắt Vương Tranh lúc nào cũng muốn hình muôn vẻ. So với hần, cậu hiểu cách hưởng thụ và coi trọng cuộc sống này hơn. Thế nhưng hần lại cứ luôn coi khinh và chỉ xem cậu như một tình nhân nhỏ nhoi không đáng kể được hần nuôi trong nhà.

Lý Thiên Dương lái xe từ từ chạy tới đại học Z. Trên đường miên man suy tưởng, nếu bây giờ ơn cao cho hần cơ hội, hần nhất định sẽ cẩn thận coi trọng Vương Tranh. Sẽ không còn những phán đoán hơi hợt nữa mà thật lòng nhìn nhận và thấu hiểu, không kèm theo bất kỳ định kiến khuôn khổ nào rồi quy cho cậu là một kẻ sĩ chỉ biết trốn trong lầu đài ngà voi lý tưởng của bản thân. Hần nhận chẳng đáng mà mơ mộng, có lẽ Từ Văn Diệu cũng không hiểu về Vương Tranh lắm, có lẽ cũng giống như hần, phạm vào sai lầm hần từng mắc phải, liệu lúc đó hần sẽ có cơ hội chăng?

Trong khoảnh khắc suy tưởng đó, tim hần đã đập rất nhanh. Cách lần cửa kính xe, từ xa đã trông thấy Vương Tranh ngồi ở bồn hoa lớn trước lầu giáo học của khoa, tướng mạo thanh tú, phong thái bất phàm, ở Vương Tranh như hội tụ hết thảy những tinh hoa của cả thế giới mà ngày thường Lý Thiên Dương luôn khao khát có được. Lý Thiên Dương bỗng dừng lại thấy kích động như quay về hồi thiếu niên mười sáu tuổi, tay nắm vô lăng xe run nhè nhẹ. Thời trẻ, hần luôn phí hoài thanh xuân, chẳng biết trân trọng, chỉ bỏ công chà đạp. Hần đã từng như một vị vua được bao bọc trong tình yêu và sự kính ngưỡng của cậu thiếu niên Vương Tranh mà sống một thời cao ngạo tự phụ. Nhưng nay khi đã đánh mất tất cả, một khắc quay đầu, ngỡ như thấy trăm năm đã vụt qua.

Trên thế gian, chỉ có duy nhất một người mới có thể khiến hần rung động tới nhường này. Người đó từng có mặt trong quá khứ ảnh hưởng đến hiện tại và tác động sâu sắc tới tương lai của hần. Người đó hiện giờ đang gần ngay trước mắt, nhưng lại xa tận chân trời. Người đó mang trong bản thân tất cả những hồi ức tốt đẹp nhất của hần, là nỗi hoài niệm về những năm tháng thanh xuân đầy buồn phiền, nhưng trái lại giúp cho tâm hồn hơn ba mươi năm tang thương của hần được bồi dưỡng.

Lý Thiên Dương thấy gần như là tức thở, phải ngừng xe cố gắng bình ổn lại tâm tình, một lúc sau mới mở cửa ôm sách mẫu đi xuống, từ từ đi về phía Vương Tranh. Vương Tranh mỉm cười chào, vẫy vẫy tay, ý bảo hần nhanh chân lên. Lý Thiên Dương cảm lòng không đành cũng mỉm cười, rảo nhanh bước chân, đến chỗ Vương Tranh câu đầu tiên cậu nói là: “ Anh tới rồi, cùng nhau ăn trưa nhé?”

Lý Thiên Dương vừa mừng vừa lo, gật đầu nói: “ Được, được. Đi đâu ăn?”

“ Trường tôi có một nhà hàng rất ngon, tôi dẫn anh đi.” Vương Tranh sải chân đi trước, nói với lại: “ Anh cứ để xe ở đây cũng được, ăn xong rồi quay lại. Bữa này tôi mời, cảm ơn anh vì đã trợ giúp chuyện xuất bản sách.”

“ Không cần phải khách sáo như thế!”

“ Tôi biết, nhưng dù gì cũng phải hậu tạ chứ,” Vương Tranh đáp. “ Lần này anh đã giúp tôi rất nhiều.”

“ Thật ra cũng không có gì, cũng may là quen biết với phía bên nhà xuất bản.”

“ Được rồi Thiên Dương. Anh càng nói càng khiến tôi thấy mình thật vô dụng.”

“ Sao lại nói vậy chứ?” Lý Thiên Dương nhướn mày, có chút lo lắng, rồi sau đó chợt hiểu ra, nói: “ Phó chủ nhiệm đó lại làm gì khó dễ em nữa ư?”

“ Cũng có một chút.” Vương Tranh cúi đầu, sau đó nói: “ Nhưng không sao, Văn Diệu đã giúp tôi giải quyết rồi.”

Lý Thiên Dương him him mắt: “ Nếu vậy thì chắc không việc gì phải lo nữa. Những chuyện đó với anh Từ dễ như ăn cơm bữa ấy.”

“ Cũng chính vì vậy mà tôi lại càng thấy mình vô dụng. Vốn cứ tưởng có thể tự giải quyết được, ai dè sau cùng vẫn phải phiền tới anh ấy...”

Lý Thiên Dương bỗng dưng thấy vui vui, Vương Tranh nói như thế có phải là đang oán giận hay là tự trách mình với hần? Hần lập tức nói: “ Dù sao em cũng đừng nghĩ như thế, quan trọng là em đã rất nỗ lực rồi. Nếu không phải em viết được sách và có thành quả như thế này thì anh Từ có muốn giúp em cũng không giúp được. Nên xét cho cùng, cũng là từ năng lực của bản thân em làm nên.”

Wương Tranh cười cười: “ Cảm ơn. Nghe anh nói thế tôi cũng thấy dễ chịu.”

“ Ha ha, em lúc nào cũng vậy, chỉ thấy cái giỏi của người khác mà không nhìn ra ưu điểm của chính mình.” Lý Thiên Dương khéo léo dẫn dắt. “ Anh thấy em tốt nhất mỗi ngày phải đứng trước gương năm phút đồng hồ.”

“ Tại sao?”

“ Phải nhìn xem mình có bao nhiêu ưu tú chứ!” Lý Thiên Dương cười hi hi, nói: “ Em đừng cười. Mỗi ngày cứ đứng trước gương nói ít nhất ba lần câu ‘Tôi là người tài giỏi!’, nó sẽ giúp nâng cao tự tin của mỗi người. Em có muốn trở thành người xấu xí thì giờ cũng không được nữa, huống gì em lại rất xinh đẹp, thì càng phải đẹp hơn thế nữa.”

Wương Tranh bị Lý Thiên Dương ca ngợi tới mức phải xấu hổ, cậu cười nói: “ Vì anh là bạn cũ nên mới coi trọng tôi như thế.”

Lý Thiên Dương không suy nghĩ nói ngay: “ Vì anh biết em đủ lâu để thấy được em tốt thế nào.”

Lời vừa thốt ra, Vương Tranh không kìm được mà bật cười, tới chính Lý Thiên Dương cũng thấy có phần lỗ mãng vội đổi chủ đề: “ Em xem, đây là sách của em, in rất đẹp.”

Wương Tranh đón lấy cuốn sách. Dù sao đây cũng là ấn bản đầu tiên của chính mình nên kìm lòng không đành mà tìm đập liên hồi, hạnh phúc vuốt ve bìa sách, lật xem rồi nói: “ Dàn trang rất khéo, bìa vẽ đẹp. Nhà xuất bản này quả rất tốt.”

Lý Thiên Dương nghĩ thầm, không phải do nhà xuất bản đó tốt mà vì hần đã đặc biệt mời nhà thiết kế có tiếng vẽ bìa. Hần thấy Vương Tranh thích, trong tim hần cũng vui không kém, gật đầu nói: “ Anh thấy nó rất thanh thoát, phù hợp với nội dung của em lắm.”

“ Nội dung em viết cũng bình thường thôi, đâu có gì xúng hay không.”

“ Đâu nào, anh xem qua rồi, viết sắc sảo và gãy gọn lắm.”

Vương Tranh tìm nén để không bật cười, hỏi: “ Anh có hiểu hết không?”

Lý Thiên Dương xấu hổ xoa xoa mũi, đáp: “ Mới đầu thì không hiểu, nhưng sau đó xem từ từ cũng hiểu được đôi chút... Không bằng em giải thích cho anh nghe lần nữa?”

Hai người vừa đi vừa cười nói đi vào nhà hàng lần trước Vương Tranh đã mời J đến. Vương Tranh gọi món, rồi tiếp tục tán gẫu với Lý Thiên Dương một chút. Lúc sau, điện thoại đổ chuông, Vương Tranh xin lỗi hẳn rồi đứng dậy ra chỗ khác nghe máy. Phía đầu kia điện thoại truyền tới giọng nói của Từ Văn Diệu: “ Em ăn trưa chưa?”

“ Đang ăn đây!” Vương Tranh nghĩ ngợi một lúc lại nói: “ Anh, em đang mời cơm Thiên Dương. Anh ta mang sách mẫu tới cho em...”

Cậu còn chưa nói hết ý thì phía bên kia đã ùng ùng nổi giận: “ Em nói gì? Mời Lý Thiên Dương ăn cơm? Em ngốc hả? Em không biết anh ta có ý đồ gì hả? Sách gì lại cần tới phiên hẳn đến đưa bản mẫu? Bộ người của nhà xuất bản chết hết rồi à?”

Vương Tranh không chịu nổi, kéo điện thoại ra xa lỗ tai một chút, đợi Từ Văn Diệu la hét xong mới dịu dàng nói tiếp: “ Cái đó em không cần biết. Chỉ cần biết người ta đã vất vả giúp mình thì mình không thể không cảm tạ được. Anh đừng lo, cùng đến đây ăn cơm với em đi. Bọn em đang ở nhà ăn trong lầu Giao lưu học thuật của trường, chỗ anh cũng biết đó.”

Từ Văn Diệu lại có chút chần chừ: “ Em không ngại là anh cũng tới đó chứ?”

“ Em chỉ sợ anh suy nghĩ rồi ghen tuông linh tinh thôi. Nếu không bận gì, anh cứ tới đi. Nói nhé, anh tới thì anh trả tiền, em không có mời anh đâu!”

“ Cái đồ tồi kia, tiền anh chẳng phải cũng là của em sao? Đợi đó! Mà khoan, nói vậy thành ra anh mời Lý Thiên Dương rồi? Mẹ kiếp, anh có mà dở hơi khi mời người có ý đồ xấu xa với cục cưng của mình ăn cơm...”

Vương Tranh cố nhịn cười, nói: “ Tới hay không tùy anh!”

Từ Văn Diệu suy nghĩ mấy giây, nghiêng rằng đáp: “ Con bà nó, tới thì tới! Em đợi đó! Đến nơi anh sẽ trừng trị em!”

25. Chương 25

Từ Văn Diệu lái xe như bay, trong đầu toàn là những huyền cảnh về việc Vương Tranh bị Lý Thiên Dương bắt cóc đi mất. Anh biết mình đã phản ứng thái quá, nhưng làm sao hơn được, khi chuyện của anh và Vương Tranh càng tốt đẹp thì anh lại càng ức nấu, tại sao vào thời điểm thanh xuân tươi đẹp với những cảm tình thuần túy và tha thiết nhất của Vương Tranh lại chẳng dành cho anh mà lại dành ột người hề nhìn đã thấy bức mình như Lý Thiên Dương? Hơn ai hết, anh hiểu một người suốt đời có khi chỉ trải qua duy nhất một lần như thế, một lần đại khờ đem trao đi tất cả tình cảm mà không màng chuyện được mất những gì từ đối phương. Yêu đến mức chỉ sợ đối phương không màng đến tình cảm của mình chứ không hề nghĩ đến bản thân, thứ tình cảm đó, suy cho cùng tổn hại rất lớn, không phải ở thời niên thiếu non trẻ không biết nặng nhẹ chắc sẽ không đi nằm thử giống như bản thân anh vào năm đó vậy. Tình yêu thuở ban đầu của anh đối với Vương Tranh vô cùng phức tạp, trong ghen tỵ có đau lòng, trong thương ếc có hối ếc... giá mà có thể gặp gỡ cậu sớm hơn để yêu cậu thì tốt biết bao nhiêu.

Không phải chỉ một lần anh suy tưởng đến chuyện này. Nếu có thể yêu Vương Tranh sớm hơn một chút, hai người sẽ chẳng lãng phí thời gian để liếm láp vết thương ủ ê đau buồn xưa cũ đó. Nhưng suy nghĩ này tới hôm nay có phần dao động. Vì khi trông thấy nụ cười đậm mạc của Vương Tranh, dù cách rất nhiều bàn ăn cùng rất nhiều ếng cười nói ồn ã của các thực khách, anh vẫn bị nụ cười ấy của cậu làm rung động rồi. Chỉ khi nào trải qua hết thấy những buồn đau mất mát con người ta mới có thể mỉm cười đầy lạnh đậm và buồn bã đến thế. Trong khoảnh khắc đó, lòng đố kỵ không yên của anh đã lắng xuống. Tuy chẳng rõ nguyên do làm sao nhưng anh biết, trong m Vương Tranh đã không còn chỗ cho Lý Thiên Dương nữa.

Bởi vì cậu đã chẳng còn đặt người đó vào vị trí quan trọng nhất trong lòng mình nên mới có thể nhoe nhoẹt miệng nở nụ cười vừa nhẹ nhõm vừa hòa nhã thân mật đến vậy nhỉ?

Con người sống ở đời, cần bao nhiêu sức lực và trí khôn mới có thể giác ngộ như thiền sư Huệ Năng[1] đây? Đại đa số trí tuệ của một người chỉ đủ để bạn ậm tu[2] từ từ, một ít người có được nó do vận mạng khả kính, một ít người lại học được nó từ trong những thống khổ của cuộc đời. Nháy mắt đó, Từ Văn Diệu nhận ra, nếu Vương Tranh vẫn luôn là Vương Tranh của trước kia, anh sẽ chẳng cách nào rung động được.

[1] Huệ Năng (638-713) là vị Tổ thứ sáu của Thiền Tông Trung Quốc, môn đệ và pháp tự của Ngũ tổ Hoàng Nhẫn. Ông là một nhân vật vừa chân thực vừa thần bí, ngộ đạo trước xuất gia sau, thành Tổ trước làm tăng sau, tuy mù văn song lại có đại trí; Lục Tổ Huệ Năng có thể Trung Quốc hóa Phật Giáo, sáng lập ra Thiền Tông mà cho đến nay vẫn còn ảnh hưởng sâu rộng trên khắp thế giới. “Lục Tổ Đàn Kinh” là một bộ điển tịch Phật Thiền duy nhất do người Trung Quốc viết được tôn xưng là “Kinh”, được dịch ra nhiều thứ tiếng khác nhau phổ biến khắp cả năm châu, Mao Trạch Đông gọi bộ “Đàn Kinh” này là “kinh Phật của nhân dân lao động”.

[2] Một khái niệm trong Phật giáo, một phương pháp tu hành để đạt đến giác ngộ.

Và đương nhiên, nếu anh cũng chỉ là anh của ngày xưa, Vương Tranh nhất định cũng chẳng nguyện ý cùng sống với anh.

Vì thế, cứ mãi hồi ức về chuyện đã chẳng gặp nhau khi cả hai chưa ai thương tổn gì đã không còn ý nghĩa nữa. Từ Văn Diệu cười khẽ một tiếng, nhìn người yêu gần ngay trước mắt, tự nghĩ rằng không chỉ hôm nay hay ngày mai mà cả từng giây từng phút mai sau, trong đời cậu sẽ luôn có anh làm bạn. Cuối cùng, nhất là khi cả hai mái đầu đã bạc, người mà Vương Tranh khắc cốt ghi tâm sẽ chỉ có mình anh, Từ Văn Diệu, chỉ Từ Văn Diệu mà thôi.

Cảm giác bất an cùng nỗi sợ hãi đối phương sẽ rời đi luôn chôn giấu trong đáy lòng bấy lâu bỗng chốc đã được hóa giải khiến tâm tư nhẹ bẫng, đặc biệt là vào một ngày tháng Chín, khi hoa tử kinh rơi đầy trên bãi cỏ xanh, không gian man mác mùi thơm dịu dịu của cây tùng bách một trăm tuổi. Từ Văn Diệu bước về phía người mình yêu, anh nghĩ đây là việc tất nhiên và nó chỉ có thể như vậy mà thôi.

Lúc này Từ Văn Diệu đã có thể ngồi xuống đối diện và nói chuyện thoải mái với Lý Thiên Dương. Hai người đều là thương nhân giỏi ăn nói, lại lẫn lộn trên thương trường bao năm nay, chỉ cần họ muốn liền dễ dàng khiến bầu không khí âm trầm hoặc vui tươi theo như ý thích. Lúc đang nói chuyện, Từ Văn Diệu biết được Lý Thiên Dương dạo gần đây thích uống rượu vang đỏ, liền không ngần ngại đưa ra ý định mang tặng chai rượu vang đỏ ủ lâu năm đích thân mua từ châu Âu đem về. Lý Thiên Dương nhanh chóng che giấu vẻ ngạc nhiên trong ánh mắt. Lòng tự trọng không cho phép hắn nhận quà từ tình địch. Vì vậy, chẳng màng tới chuyện Vương Tranh đang có mặt thẳng thừng từ chối. Từ Văn Diệu cũng không đòi co, chỉ cười mà nói: “Anh Lý khách sáo quá! Anh giúp ều Tranh nhà tôi chuyện xuất bản sách, ân tình này Từ mỗ tôi xin ghi tạc thay. Chỉ là một chai rượu vang đỏ thì có gì to tát chứ?”

Lý Thiên Dương khoanh tay, nhàn nhạt nói: “Tôi quen biết ều Tranh đã lâu, cũng xem như là bạn bè nhiều năm, chuyện lần này đâu tính là gì. Anh Từ không cần phải cảm tạ gì cả, nếu không tôi sẽ thấy xấu hổ lắm.”

“Anh Lý khiêm tốn quá. Thời đại này hiếm người còn trọng tình xưa nghĩa cũ. Người thấu tình đạt lý như anh Lý đây là quý hóa vô cùng, tôi tự thấy mình không bằng... Huống hồ, ều Tranh cũng chẳng có nhiều bạn bè nên khó lòng kiếm ra người thật tâm, vậy nên tôi hết sức cảm kích anh. Chỉ nói cảm ơn suông thì không đáng, nên mới muốn biếu chút quà mọn nhằm thể hiện tâm ý, mong anh Lý đừng từ chối.”

Sắc mặt Lý Thiên Dương có chút tái, cười nhạt đáp: “Nhớ đến tình xưa là một việc tốt, chung quy nó vẫn hơn việc quên đi tất cả. Anh Từ đã có lòng như vậy, nếu tôi còn khước từ thì đâm ra bất kính. À đúng rồi, hình như anh vốn sống ở thành phố N nhỉ, thế anh có biết trường trung học XX không?”

Từ Văn Diệu biến sắc, suy nghĩ một lúc mới gật đầu: “Có biết, đó là trường cũ của tôi.”

“Tình cờ thật! Trường đó vốn rất nổi ềng, nghe đâu đào tạo ra không ít nhân tài. Người như anh Từ đây chắc chắn phải là rồng trong biển người ấy chứ.”

Bàn tay cầm khăn ăn của Từ Văn Diệu siết chặt lại, anh ngược đầu lên, nhàn nhạt đáp: “ Thời gian cũng lâu quá, tôi không nhớ nữa.”

“ ếc thật!” Lý Thiên Dương lấy khăn lau một chút ở khóe miệng, nói: “ Chuyển đi trước, tôi đã gặp được giáo viên chủ nhiệm của anh năm xưa. Bà ấy bảo vẫn còn ấn tượng về anh, gặp được học sinh ưu tú như anh đúng là may mắn của giáo viên, nhưng đáng ếc, anh chỉ học ở đây có một năm rưỡi thì chuyển trường.”

Từ Văn Diệu cười lạnh nói: “ Vậy à? Tôi nhớ chủ nhiệm khi đó là nữ, bây giờ chắc bà đã về hưu rồi, không ngờ trí nhớ vẫn còn tốt như vậy, thật khiến người ta kinh ngạc. Tôi thì chả có được trí nhớ như thế, không biết anh Lý đây thế nào.”

“ Chuyện gì nên nhớ tôi sẽ không quên.” Lý Thiên Dương liếc nhìn Vương Tranh chậm chậm nói.

Từ Văn Diệu nhướn mày hỏi: “ Thế anh có nhớ ngày này sáu năm trước mình đã làm gì không?”

Lý Thiên Dương lắc đầu: “ Ai lại nhớ chính xác vậy được?”

“ Tôi thì nhớ.” Từ Văn Diệu quay sang nhìn Vương Tranh, ánh mắt dịu dàng như mặt hồ tĩnh lặng. “ Sáu năm trước, cũng chính là ngày hôm nay, hai mươi ba tháng Chín, tôi đã nhận được thị thực của Mỹ, chuẩn bị bỏ học thạc sĩ ở trong nước mà sang hẳn bên kia đại dương học thạc sĩ. Sáng hôm ấy, tôi tới thư viện trả nốt số sách đã mượn, đó là một thư viện rất cũ và tôi tình cờ đụng phải cậu ấy, nhưng lại là lần đầu tiên khiến tôi thấy ấn tượng.” Anh cười khẽ, nắm lấy tay Vương Tranh, vuốt ve các ngón tay cậu. “ Đường nhiên, lúc đó tôi không ngờ cậu thanh niên kia sẽ làm lãnh đạo nhà tôi vào hôm nay.”

Vương Tranh nhìn anh cười, rồi đáp: “ Em cũng không ngờ hóa ra đàn anh kiêu ngạo khó gần đó lại mặt dày mày dạn tới vậy.”

Hình ảnh hai người nắm tay, nhìn nhau và mỉm cười hạnh phúc đâm vào lòng Lý Thiên Dương, đau nhói. Hắn nhớ, khoảng thời gian đó khi còn sống cùng với Vương Tranh, vì ngại chuyện cậu cư xử như đàn bà nên chẳng khi nào hắn dám công khai dắt cậu đến dự ệc. Nhưng dù có chán ghét cỡ nào cũng đều tận lực che giấu không bao giờ để lộ ra ngoài. Sau đó một năm, hắn tan dũ với Vu Thư Triệt, vứt bỏ Vương Tranh. Từ đó về sau thì vĩnh viễn mất đi.

Muốn biết được nhu cầu chân chính từ nội tâm của một người, phải biết lắng nghe, như khi bạn nhẫn nại và tràn đầy nghị lực tìm kiếm ếng rao hàng yếu ớt của ông lão bán khoai tây giữa khu chợ nông sản vô cùng huyền ảo.

Đó là lời mà cô gái tên Vu Huyền đã nói.

Lý Thiên Dương hẳn không có được sự nhẫn nại đó, vì tự cho mình thông minh nên chẳng tha thiết chuyện cố gắng. Chính vì vậy tai hắn đã bị vô số âm thanh của dục vọng quấy nhiễu, khiến hắn chưa kịp lắng nghe thì đã vượt mất cơ hội tìm thấy.

Có biện minh cỡ nào thì bỏ lỡ cũng chính là bỏ lỡ. Một khi đánh mất, chẳng có cơ may tìm lại được.

Lý Thiên Dương khe khẽ thở dài. Hắn biết rõ chuyện trong quá khứ của Từ Văn Diệu, đoán lo rằng nếu Vương Tranh biết được sẽ có phản ứng thế nào. Sau nhiều lần suy tính, hắn quyết định im lặng. Nếu Vương Tranh đã chọn Từ Văn Diệu, việc gì hắn lại phải gây thêm chuyện khiến người ta đau khổ lần nữa?

Hắn suy nghĩ một lúc rồi nói: “ Nhìn hai người hạnh phúc như thế tôi cũng an tâm.”

Vương Tranh cười đáp: “ Anh yên tâm, chỉ cần tôi hạ quyết tâm muốn sống tốt thì cuộc sống nhất định sẽ tốt đẹp.”

“ Ừ!”

Sau bữa ăn, Từ Văn Diệu trả ền rồi cùng Vương Tranh đứng nhìn Lý Thiên Dương lái xe đi khuất, sau đó mới quay về xe của mình. Vào xe, Từ Văn Diệu xoay người giúp Vương Tranh thắt dây an toàn rồi nói: “ Về nhà nhé! Vừa đúng thời gian em ngủ trưa.”

Kể từ cuộc phẫu thuật, Từ Văn Diệu luôn bắt ép Vương Tranh phải ngủ trưa. Trước đây, cậu thường mất ngủ vào ban đêm, nên ban ngày sẽ bỏ giấc chùng một ếng. Dần dà cũng tạo thành thói quen, tới giờ cơ thể sẽ tự động nghỉ ngơi, hai mắt cũng nhắm lại. Từ Văn Diệu thấy cậu cứ ngáp liên tục, biết mười mười ai kia

đã buồn ngủ lắm rồi, bèn xoa xoa vành tai cậu mà rằng: “ Buồn ngủ lắm chứ gì, ngoan, chúng ta sẽ về nhà nhanh thôi.”

“ Ừm.” Vương Tranh ngoan ngoãn gật đầu, lại ngáp một cái rồi thuận miệng nói: “ Mệt quá!”

“ Không phải lúc này em chuyện trò vui vẻ với Lý Thiên Dương lắm à?” Từ Văn Diệu nói đầy ghen tuông: “ Trước khi vào, anh còn thấy em và anh ta nói cười hết sức hào hứng.”

“ Sao bì được với anh, chỉ vừa gặp người ta đã như bạn bè bao năm lại còn mang tặng chai rượu đỏ Bordeaux nữa chứ. Rượu đâu rồi? Có thật là hiếm không? Đưa em để mang lên mạng bán nào!”

“ Anh làm vậy chính là vì nể mặt em đó.” Từ Văn Diệu vừa lái xe vừa đáp. “ Người ta tốt xấu gì cũng đã giúp em chuyện lớn, chúng ta không nên để anh ta chịu lỗ.”

Vương Tranh dụi mắt, buồn ngủ nói: “ Chai rượu đó bao nhiêu ền, có đủ để trả cái ơn lần này không? Nếu như không đủ thì biếu thêm gì đó, không thể để anh ta mất ền vì em được.”

Từ Văn Diệu ngạc nhiên: “ Xem ra em cũng không tới nỗi ngốc, biết anh ta bỏ tiền ra lo chuyện xuất bản sách cho em à.”

“ Mới đầu thì không biết, nhưng sau khi thấy sách được thiết kế đẹp như vậy liền sáng tỏ. Một nhà xuất bản bình thường đâu thể nào chịu đầu tư vào một quyển sách học thuật như thế.” Vương Tranh thở dài, nói với giọng điệu có phần trẻ con: “ Càng lúc càng rắc rối. Nếu sớm biết anh ta làm như vậy lúc đầu em sẽ chẳng nói với anh ta chuyện này làm gì.”

“ Đúng vậy!” Từ Văn Diệu chuyển hướng vô lăng, gật gù nói: “ Ai bảo em không chịu bàn bạc với anh. Bây giờ thì hay rồi, chuyện đã không còn nằm ở vấn đề ền bạc nữa, sau này nếu anh ta cứ lằng nhằng dây dưa với em thì phải làm sao?”

“ Không thể nào đâu!” Vương Tranh mặt mày khó xử. “ Em đâu phải sắc nước hương trời hay tài năng xuất chúng gì, so ra còn kém xa Vu Thư Triệt nhiều, Lý Thiên Dương chẳng ngốc tới nỗi đó...”

“ Đừng nói với anh, chuyện tới nước này mà em còn không nhìn ra tâm tư anh ta dành cho em nhé?”

Vương Tranh đỏ mặt, cúi đầu, xoa xoa hai thái dương một lúc rồi thì thào: “ Xin lỗi!”

Từ Văn Diệu hả dạ hỏi lại: “ Biết mình sai cái gì rồi à?”

“ Em không nên chưa bàn bạc gì với anh đã nhận lời hỗ trợ của Lý Thiên Dương...”

“ Cái đó chỉ là phụ thôi, cái then chốt nhất là từ trước tới nay, Lý Thiên Dương luôn có ý đồ xấu xa với em, em làm như thế chẳng khác gì cho anh ta cơ hội, biết không hả? Chẳng phải anh có ý muốn em tránh xa anh ta, nhưng việc lần này sẽ khiến người ta càng lúc càng lấn tới. Khi nào có cơ hội em hãy giải thích cho rõ, việc gì có thể không làm thì đừng có làm, biết chưa?” Từ Văn Diệu nói. “ Thôi việc này em đừng quản nữa, nhé?”

“ Dạ.” Vương Tranh gật đầu. “ Anh à, em thật lòng không có ý gì với Lý Thiên Dương hết, chuyện giữa bọn em đã kết thúc lâu rồi.”

“ Anh biết!” Khóe miệng Từ Văn Diệu cong lên.

“ Em nói thật đó!”

“ Anh biết!”

Vương Tranh thở hắt ra, ngả lưng dựa vào thành ghế, khẽ nhắm mắt lại, thì thầm: “ Vậy là tốt rồi, em chỉ sợ anh suy nghĩ lung tung rồi ghen tuông bậy bạ thôi.”

“ Em nói gì?”

“ Không...” Vương Tranh hé mắt ra nhìn anh. “ Em nói món đậu phụ phù dung bữa nay thật là ngon, về nhà phải cùng đi Trầu nghiên cứu cách chế biến rồi làm cho anh ăn.”

Sau khi về nhà, Từ Văn Diệu đưa Vương Tranh lên giường ngủ trưa, ép đó đi thay quần áo, rửa mặt, chuẩn bị quay lại công ty.

Trước khi đi, anh vào phòng hôn Vương Tranh một cái, rồi sờ mó nựng nịu cậu chút chút. Ngay lúc anh cầm chìa khóa xe bước ra cửa, di động của Vương Tranh đổ chuông. Vì sợ sẽ đánh thức cậu, anh liền vội vàng chạy tới bắt điện thoại. Trên màn hình hiển thị tên người gọi, là J.

Từ Văn Diệu không biết hóa ra hai người lại còn liên lạc mật thiết như thế sau lưng anh. Vừa nghĩ tới gương mặt hanh gầy nhợt nhạt của J thì ngực anh lại khó chịu. Bây giờ, những khi vô tình nhớ tới J, trong lòng đã không còn thấy vô cùng hối ức với thời thanh xuân nữa, cảm xúc có phần phức tạp hơn. Như thế anh không muốn gặp J để đối mặt với những chuyện ngu xuẩn mình đã làm và càng không hy vọng đối phương có liên quan gì đến cuộc sống của mình.

Những việc sau này về J, anh đều nghe Vương Tranh kể lại. Chuyện J chịu nhận năm mươi vạn phần nào giúp anh thấy nhẹ nhõm hơn. Anh biết số tiền đó chẳng giúp được gì nhiều ột người, nhưng ít ra nếu đối phương muốn tự trang trải và bắt đầu lại từ đầu thì số tiền đó cũng đủ. Sau khi giao tiền cho J, Từ Văn Diệu cố gắng không hỏi thăm gì tới tình hình đối phương nữa. Anh biết như thế là bất công với J, thế nhưng chuyện sai lầm ngày trước cũng đã qua hơn chục năm trường. Từ Văn Diệu cảm thấy không thể vì lúc xưa nông nổi, vô trí và ngu xuẩn rồi cả đời sau phải trả món nợ đó mãi.

26. Chương 26

Từ Văn Diệu nhú mồm nhìn chữ J nhấp nháy trên màn hình điện thoại, không chịu được nữa liền bấm từ chối. Một chốc sau điện thoại lại vang lên, Từ Văn Diệu lại bấm từ chối. Cứ như thế ba lần thì không reo nữa. Từ Văn Diệu hài lòng mỉm cười, xóa bỏ nhật ký cuộc gọi đến, rồi xỏ giày bước đi.

Ở công ty, chiều đó Từ Văn Diệu bận rộn công tác, hết hợp hành lại tới kiểm tra tài liệu, bận đến nỗi không thể về nhà ăn tối. Lúc gọi điện thoại về nhà, Vương Tranh hỏi: “Biết rồi, anh không về nhà ăn cơm chứ gì. Máy giờ về?”

“À, khoảng tầm mười giờ được không?”

“Vậy đúng mười rưỡi là phải có mặt ở nhà nhé, không thì em phạt!”

“Phạt cái gì?”

“Rửa chén!”

“Khụ khụ!” Từ Văn Diệu ho lên vài tiếng, khoan dung nói: “Cực cưng à, em đổi hình phạt nào khác ngoài việc rửa chén được không? Như là ra lệnh cho anh phải hầu hạ em chẳng hạn?”

“Hầu hạ thế nào cơ?”

“Thì hầu hạ tận tình từ đầu tới chân khiến em thoải mái dễ chịu, nhất là khoản tắm rửa sạch sẽ sau khi hầu hạ ấy!”

“Hứ!” Vương Tranh cười mắng. “Anh chỉ giỏi cái trò này thôi! Chẳng biết là ai hầu hạ ai nữa!”

Hai người nói đùa vài câu xong thì ngắt điện thoại. Trợ lý mang thêm văn kiện vào, Từ Văn Diệu tập trung giải quyết. Một khi đã chuyên tâm làm việc thì anh liền quên hết thời gian. Lúc giật mình xem đồng hồ đã gần mười một giờ đêm. Từ Văn Diệu rửa thềm một tiếng, vội vàng tắt máy tính, cầm lấy áo khoác và chìa khóa xe chạy ra cửa. Trợ lý nhắc thấy anh liền nói: “Sếp, còn chuyện này nữa...”

“Đã trễ thế này sao cậu không nhắc tôi? Được rồi, cậu cũng về đi, có gì mai lại nói.”

“Không chỉ mình tôi, nguyên cả phòng kế hoạch cùng tăng ca với sếp...”

Từ Văn Diệu vội vàng nói: “Bảo trưởng phòng dắt mọi người đi ăn đêm đi, chi phí tôi lo. Giờ tôi phải đi, có gì cũng đừng gọi tôi.”

“Nếu là chuyện cực kỳ quan trọng thì sao?” Trợ lý không sợ chết vẫn cố chấp hỏi.

“Quan trọng thì gọi, còn mà linh tinh thì cậu đợi bị trừ tiền thưởng cuối năm đi!”

Từ Văn Diệu còn chưa xuống tới sảnh dưới, điện thoại lại vang lên. Là Vương Tranh gọi tới. Anh nghe máy, dịu dàng nói: “ Tiểu Tranh, xin lỗi em, anh bị tắc đường, chừng mười phút nữa là về nhà...”

“ Không sao, anh lái xe cẩn thận chút” , Vương Tranh chần chừ nói. “ Anh, lúc này bạn trai của J gọi hỏi có phải anh ấy đang ở nhà mình không.”

“ Sao anh ta có số của em, không phải, em đã trả lời thế nào?”

“ Thì em có sao nói vậy thôi. Em bảo mấy bữa rồi em không gặp J. Anh, lẽ nào hai người họ có chuyện?”

“ Em đừng lo, không sao đâu. Chắc là cãi nhau ấy mà. Có ai sống mà không mâu thuẫn với người khác,” Từ Văn Diệu lãnh đạm nói. “ Nhà còn gì ăn không? Anh đói quá.”

Vương Tranh nhanh chóng bị lạc sang chuyện khác: “ Còn, hôm nay em hầm xương rồi, khi nào anh về sẽ nấu mì cho anh.”

Từ Văn Diệu dập máy, lòng bỗng có dự cảm bất an, tức tốc đánh vô lăng lái xe về nhà. Khi gần tới chung cư, thấy tiệm bánh dưới lầu vẫn còn mở cửa, chợt nhớ có lần Vương Tranh bảo rất thích bánh sừng bò ở chỗ này, nên dừng xe ghé vào mua. Anh chưa bao giờ mua bánh lúc đêm hôm thế này nên không biết mẻ bánh cuối cùng đã bán hết, vì vậy đành mua một vài mẫu gato sặc sỡ bắt mắt, định đem về cho Vương Tranh vui.

Từ Văn Diệu chạy xe vào khu ở, quẹt thẻ tiến vào dãy lầu, dừng xe bước lên lầu, khi đến nhà, vừa lấy chìa khóa nhà ra thì cửa được mở từ bên trong. Vương Tranh bồn chồn lo lắng mở cửa, nhìn thấy anh thì thở phào nhẹ nhõm: “ Anh về rồi!”

“ Nhớ anh rồi phải không?” Từ Văn Diệu hí hửng bước vào, chưa kịp cởi giày ra đã ôm lấy Vương Tranh, vừa tính đề cập lên cửa hôn một trận lại bị cậu đẩy ra, mặt mày đỏ ửng: “ Nhà đang có khách, anh đừng làm vậy!”

“ Ai?” Từ Văn Diệu nhíu mày. “ Trẻ thế này rồi!”

“ Bạn trai của J,” Vương Tranh nói. “ Anh ta mới tới, bảo là J bỏ nhà đi, và nghi người đang ở chỗ chúng ta.”

“ Đồ thần kinh!” Từ Văn Diệu giận dữ quát. “ Nhà của mình cũng giữ không xong, khi đánh mất lại đến nhà chúng ta đòi người! Hừ, để anh đuổi anh ta về!”

Anh cởi giày, hung hổ xộc vào phòng khách, quả nhiên thấy giám đốc Hách đang ngồi ôm đầu, hai tay cắm trong tóc, dáng vẻ hết sức đau khổ. Vừa nghe thấy tiếng chân, anh ta liền ngẩng đầu, mắt đầy tơ máu, nhảy bổ về phía Vương Tranh, nôn nóng nói: “ Thầy Vương, tôi xin anh, làm ơn nói cho tôi biết J đang ở đâu có được không?”

“ Bạn trai của anh đi đâu sao Tiểu Tranh biết được chứ?” Từ Văn Diệu ngăn anh ta lại, tức giận nói: “ Nếu có thời gian rảnh mà tới đây, chi bằng đi tìm người ta đi. Tối nhà tôi thế này cũng chẳng ích gì đâu!”

“ Tôi đã tìm khắp nơi rồi nhưng đều không thấy. Ở thành phố G, J không có nhiều bạn bè, hỏi ai cũng nói không biết. Những người bạn J biết thì tôi đều quen, nghĩ đi nghĩ lại chỉ có hai người ở đây. Thầy Vương, xin cậu nói cho tôi biết, được không? J đang ở đâu? Trương Quý Sinh đang ở đâu?”

“ Ở đâu cũng không liên quan tới chúng tôi. Chúng tôi không biết!” Từ Văn Diệu cười nhạt. “ Nếu không phải vì anh có vấn đề, sao đang yên đang lành anh ta lại bỏ đi?”

“ Nếu chẳng phải vì hai người cho J mượn năm mươi vạn thì J đâu có gan dám rời bỏ tôi?” Giám đốc Hách rống lên. “ Vương Tranh, cậu đừng có chối! Tôi đã kiểm tra ghi chép điện thoại của J, ba cuộc gọi cuối cùng là gọi cho cậu.”

Vương Tranh kinh ngạc: “ Tôi không biết, J có gọi cho tôi sao?” Đoạn cậu mở nhật ký điện thoại ra cho đối phương xem: “ Anh nhìn đi, hoàn toàn không có số của J gọi tới.”

“ Thật sự là J đã gọi cho cậu!” Giám đốc Hách tức giận. “ Thầy Vương, tôi học chuyên về công nghệ thông tin, chuyện xâm nhập vào dữ liệu điện thoại của một người không khó gì. Dữ liệu thì không biết nói dối.”

“ Ý anh là tôi nói dối anh?” Vương Tranh dù có tử tế thế nào cũng phải nổi giận, ngữ khí tăng mạnh lên: “ Nếu chẳng phải vì anh đối xử với J không tốt làm gì có việc J bỏ đi? Anh ấy yếu đuối và hiền lành như vậy, nếu chẳng phải anh ức hiếp anh ấy quá đáng khiến anh ấy chịu không nổi, đâu có gì anh ấy lại phản kháng đến mức này? Anh Hách, khi chuyện không hay xảy ra đừng đổ hết trách nhiệm lên đầu người khác, mà phải tỉnh táo, tiên trách kỷ hậu trách nhân. Đây là chuyện cơ bản mà người trưởng thành phải làm.”

Mặt mày giám đốc Hách trở nên hung tợn, tính xấn lên túm lấy Vương Tranh, nhưng Từ Văn Diệu nhanh chóng đứng ra can thiệp: “ Cút khỏi đây ngay! Vừa bị người ta nói trúng tim đen thì lồng lộn lên. Anh như vậy bị J bỏ cũng đáng!”

“ Khốn nạn!” Giám đốc Hách hét hét. “ Tôi yêu anh ấy như vậy, nữ lòng nào ngược đãi anh ấy? Các người biết quái gì? Anh ấy đi theo tôi được ăn ngon mặc đẹp ở nhà cao cửa rộng! Tôi cho anh ấy nhiều như thế, có chỗ nào là không tốt với anh ấy hả?”

Vương Tranh cười nhạt, nói đầy mỉa mai: “ Đến cả nuôi chó người ta cũng biết, không phải chỉ cần cho nó ăn no mặc ấm là xong! Chó còn như vậy huống gì con người? Chúng tôi không quan tâm anh đối đãi với J thế nào, nhưng chỉ cần nghe giọng điệu và thái độ của anh với J thôi cũng đủ hiểu anh ấy phải chịu đủ tủi nhục vì anh rồi. Anh ấy có thể chịu đựng tới hôm nay đã là may mắn lắm, đổi lại là người khác thì đừng mong đối phương chịu nhìn anh thêm một chút!”

Vương Tranh rất ít khi nói những lời nặng nề như thế, nói xong tự mình cảm thấy có chút ngại ngần bèn nhích lại gần Từ Văn Diệu, hạ giọng ôn hòa nói: “ Tôi không phải đang chỉ trích anh, nhưng tới cả người dễ chịu và hiền lành như J còn bị anh làm cho phải bỏ đi, có nghĩa anh đã làm chuyện khiến anh ấy bị tổn thương! Anh bình tĩnh mà ngẫm nghĩ lại đi. Bình thường J hay đi đâu nhất, chỗ nào quan trọng với anh ấy nhất. Có thật là anh đã tìm hết tất cả các nơi rồi chứ?”

Giám đốc Hách thì thào: “ Chỗ J thích đến, chỗ quan trọng với J? Thường ngày anh ấy đều ở nhà, không thì tới nhà hàng hoặc ra ngoài gặp vài đồng nghiệp trước đây... những nơi đó đều đã tìm qua...”

“ Anh không biết? Vậy mà cũng đòi là người yêu...” Vương Tranh lắc đầu, rồi đổi chủ đề: “ Anh ấy có mang theo mấy thứ như chứng minh thư và ví tiền không?”

“ Có.” Giám đốc Hách mặt trần ngập vẻ cầu xin: “ Anh ấy mang đi theo nên tôi mới không biết phải làm sao nữa... Cả nước Trung Quốc này nơi nào J cũng có thể đi... Trời ơi...”

Từ Văn Diệu không quen nhìn bộ dạng đáng thương kia của đối phương, lạnh lùng hỏi: “ Người mất tích khi nào?”

“ Đêm qua...”

“ Nói vậy chỉ mới có một ngày một đêm. Với tính cách của J mà nói hẳn sẽ không đi xa được. Anh đã liên lạc với người nhà của J chưa?”

“ Người nhà?” giám đốc Hách nhúm mày đáp: “ Anh, anh ấy hình như từng bảo là không thể qua lại với họ nữa...”

Vương Tranh trừng mắt liếc đối phương, xoay người cầm áo khoác bước ra cửa: “ Đi thôi!”

“ Đi đâu?” Giám đốc Hách hỏi.

“ Tới nơi anh ấy có thể đi nhất. Không phải anh đã mở cho anh ấy một quán bar sao? Vẫn chưa khai trương phải không? Lần trước J nói với tôi rằng rất mong chờ ngày quán mở cửa. Hiếm có người đàn ông nào lại vứt bỏ sự nghiệp mình khao khát. Bây giờ chúng ta sẽ tới đó.”

“ Ban ngày tôi đã tới đó tìm nhưng không có...”

“ Anh là heo à? Ban ngày ban mặt như thế, anh ấy đâu có gốc mà lộ mặt ra để bị anh bắt về?” Vương Tranh tức giận mắng.

Giám đốc Hách dẫn đường, Từ Văn Diệu lái xe đưa cả ba tới quán bar đang thi công nằm sâu trong khu trung tâm thành phố cũ. Bên trong hoàn toàn tối đen, không thấy bóng người nào. Giám đốc Hách mở đèn, nhìn căn phòng trống vắng vật liệu xây dựng mà nói: “ Tôi đã bảo là không có...”

Lời còn chưa dứt Vương Tranh đã cắt ngang: “ Chờ đã, có người vừa hút thuốc ở đây xong.”

Ba người đều chú ý thấy đầu lọc thuốc lá vẫn còn đang cháy dở trên sàn. Từ Văn Diệu sắc mặt ngưng trọng, nhanh chóng đảo mắt nhìn khắp nơi, rồi tức tốc chạy ra phía cửa sau. Giám đốc Hách chân chừ giầy lát cũng liền đuổi theo. Vương Tranh chẳng thể vận động mạnh, chỉ bước thật nhanh theo hai người kia. Đi vào bên trong mới phát hiện phía sau quán bar có cửa dẫn ra một con hẻm nhỏ. Một người đang hoảng loạn chạy trốn. Từ Văn Diệu và giám đốc Hách ba chân bốn cẳng vội vã truy đuổi. Chẳng mấy chốc, Từ Văn Diệu ý thể chân dài đã đuổi kịp người kia, một bước dài nhào tới đẩy ngã đối phương xuống đất, tức giận quát: “ Trương Quý Sinh, có ngon thì chạy nữa xem!”

Giám đốc Hách vội vàng đẩy Từ Văn Diệu ra, đem người đang nằm dưới đất ôm vào lòng, run rẩy nói: “ Anh còn dám chạy! Anh còn dám chạy! Lần này để xem anh chạy được đi đâu? Tôi không đánh gãy chân anh không được mà! Có tin là tôi đánh gãy chân anh...”

“ Cậu... buông tôi ra!” Người đang nằm dưới đất bỗng nhiên la lớn vùng vẫy thoát khỏi cánh tay người đang kìm kẹp mình. Lúc này Vương Tranh bước tới, kịp nhận ra người đang bị giám đốc Hách ôm chặt kia không ai khác là người mất tích cả ngày nay, J. Vương Tranh thở phào một hơi: “ J, may là đã tìm được anh. Anh làm chúng tôi lo chết đi được! Có gì sao không bình tĩnh giải quyết? Anh đứng dậy nào. Chúng tôi đưa anh về nhé?” Cậu tiến lên kéo cánh tay của giám đốc Hách ra, không quên nhắc nhở: “ Anh Hách, anh mau mau đỡ J dậy, đất dơ lắm, lại còn lạnh nữa.”

Giám đốc Hách chợt nhớ ra, vội vội vàng vàng đỡ J dậy, vẫn ôm chặt lấy anh không buông, miệng mồm không ngừng ra uy: “ Mau theo tôi về nhà! Anh nhìn xem mình lòi thối lếch thếch ra hình thù gì rồi!”

J gục đầu, bất ngờ ra sức một tay đẩy mạnh giám đốc Hách ra. Giám đốc Hách trở tay không kịp, bị đẩy ra hơi loạng choạng, cả giận cả mừng. “ Anh lại nổi điên gì nữa hả? Tôi còn chưa tính sổ chuyện đang yên đang lành thì anh dùng dùng bỏ nhà đi đó!”

“ Đó không phải là nhà của tôi!” J ngẩng đầu lên, mặt mày toàn bụi bẩn, nhãn thần thờ ơ lãnh đạm, nói: “ Đó là chỗ để cậu nuôi tình nhân và càng không phải nơi để tôi có thể trú chân.”

Giám đốc Hách ngây ra, giận xanh mặt, quát: “ Mẹ nó chứ, anh nói bậy bạ gì đó? Có gan nhắc lại lần nữa xem!”

“ Anh im miệng, để cho J nói!” Vương Tranh vô cùng ghét giám đốc Hách, nhìn chẳng đặng mà xen vào, đoạn liếc nhìn Từ Văn Diệu một cái. Anh thở dài không còn cách nào khác, chỉ biết phụ họa theo: “ Phải, để cho J nói.”

Giám đốc Hách siết chặt tay, cắn răng hỏi: “ Trương Quý Sinh, tôi hỏi anh, từ ngày anh theo tôi, tôi có từng đánh đập ngược đãi anh sao? Tôi đối với anh như thế còn chưa đủ tốt ư? Những khi anh gặp chuyện, không phải đều do tôi giải quyết giúp? Tôi đã làm gì để anh phải tức giận bỏ nhà trốn đi? Anh bao nhiêu tuổi rồi? Anh tưởng mình là thiếu niên mới mười mấy tuổi đầu giận dỗi mong được tôi dỗ dành sao? Tôi nói cho anh biết, theo tôi rồi thì đừng có sinh tật như vậy! Hôm nay, anh nhất định phải theo tôi về! Không muốn cũng phải về! Anh đừng mong hai người gọi là bằng hữu này có thể giúp được anh! Anh đừng ngốc nữa! Ai lại ngu si đi giúp đỡ tình nhân cũ của bạn trai mình chứ? Anh đúng là thứ suốt ngày chỉ biết mơ tưởng tới tình cũ...”

Trương Quý Sinh tức giận đến toàn thân run lên, run rẩy nói: “ Cậu, cậu im đi!”

Những lời đó vô tình chọc đúng chỗ ghét của Từ Văn Diệu, làm anh nhếch mép cười nhạt: “ Anh Hách, chuyện đó chẳng cần anh bận tâm. Tôi vốn dĩ là người trọng tình nghĩa, nếu có thể giúp tôi liền giúp một tay, chứ không phải loại người tham lam được voi đòi tiên. Hôm nay, chẳng cần anh nói khích, một khi Trương Quý Sinh đã không muốn thì anh đừng hòng dẫn anh ta đi trước mặt tôi. Tôi không có ý dây dưa gì, chẳng qua xét lương tâm mà nói, tôi chẳng thể nhìn bạn mình bị người ta khi dễ được. Tiểu Tranh nhà tôi rất hiểu tính cách này ở tôi, phải không em?”

Wương Tranh gật đầu: “ Đúng vậy! J, anh đừng sợ! Nếu muốn rời khỏi thì anh cứ đi. Nếu tiền không đủ chúng tôi sẵn lòng cho anh vay.”

J buồn bã cười, quay sang cúi đầu với Vương Tranh: “ Xin lỗi Vương Tranh, vì tôi đã kéo cậu vào phiền phức này. Thật lòng xin lỗi cậu!”

Không chờ Vương Tranh phản ứng lại J liền đứng thẳng lưng xoay người nói với giám đốc Hách: “ Tôi biết cậu nhất định sẽ không tha thứ cho tôi, nhưng hôm nay tôi phải nói câu này: Chúng ta chia tay đi!”&nb

27. Chương 27

Mặc dù Vương Tranh đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng khi nghe J rõ ràng đòi chia tay như thế lại thấy kinh ngạc không thôi. Trong ấn tượng của cậu, J là một người dịu dàng và hiền lành. Anh không giống Tạ Xuân Sinh. Tạ Xuân Sinh lúc ban đầu bị ngược đãi hoàn toàn không biết phản kháng, ngoại trừ yếu tố tâm lý đây bí ẩn, thì cũng do cậu ta lớn lên trong một hoàn cảnh bình thường bất ngờ gặp phải chuyện bạo lực nên không biết phải đối phó thế nào. Còn J thì hoàn toàn khác hẳn. Cho tới bây giờ, anh luôn tìm cách giãy giụa và thoát khỏi nghịch cảnh. Cuộc sống khó khăn khiến anh hiểu rằng, nếu có người tốt với mình thì mình phải biết giữ gìn và quý trọng. Giám đốc Hách có tướng mạo đẹp đẽ, sự nghiệp thành công, tuổi đời còn rất trẻ. Tính ra, với những người trong giới, anh ta là người có điều kiện tương đối hoàn hảo. Hơn nữa lại còn xuất hiện vào lúc J khó khăn nhất mà ra tay giúp đỡ. Chẳng cần nghĩ cũng biết, miễn là anh ta có gì yêu cầu thì J sẽ tuyệt đối không cự tuyệt.

Nhưng bây giờ, J lại đơn phương đưa ra ý muốn chia tay. Rốt cuộc, chuyện kinh khủng gì đã xảy ra để J có thể mạnh mẽ và kiên cường đưa ra quyết định như thế?

Trong khi Vương Tranh còn chưa tìm ra lời giải thì phía bên này, giám đốc Hách đã lông lộn lên, xông tới, một tay túm lấy cổ áo của J, một tay vo lại thành nắm đấm tính sẽ giáng vào mặt J. Từ Văn Diệu rửa mặt câu gì đó không nghe rõ, nhưng giây sau, anh liền xắn đến giữ chặt nắm đấm của giám đốc Hách, cất tiếng mắng: “ Mẹ kiếp, có gì thì bình tĩnh nói chuyện, đàn ông đâu cần phải động tay động chân?” .

Mặt mày giám đốc Hách âm trầm bất định, trừng mắt nhìn J đầy nguy hiểm, như thể sẽ xông lên nuốt chửng đối phương: “ Được, nói thì nói đi! Có gì muốn cứ nói đi! Anh nói xem, anh dựa vào cái gì lại đòi chia tay tôi? Anh ăn của tôi, ở của tôi. Mẹ nó chứ, từ đầu đến chân có gì là không xài tiền của tôi? Bây giờ muốn chia tay à? Lợi dụng xong rồi tính phỉ tay? Muốn chia tay hả, đừng có mơ!” .

Đoạn lại hất Từ Văn Diệu ra, quát gầm lên: “ Họ Từ kia, chuyện này can gì tới anh hả? Tôi nói cho biết, đây là việc riêng giữa Trương Quý Sinh và tôi, không tới phiên người ngoài như anh xen vào, anh dựa vào cái gì mà đứng đó chỉ huy hả! Cả cậu nữa Vương Tranh! Cậu đừng tưởng chỉ mình Trương Quý Sinh là oan khuất, tôi thì sao? Hai người hỏi anh ta xem, tôi đối xử với anh ta thế nào? Trương Quý Sinh, anh có lương tâm thì thành thật nói xem, tôi đối với anh có tốt hay không?” .

Mắt Trương Quý Sinh đỏ lên, thần sắc đầy vẻ thống khổ, ra sức giãy khỏi tay giám đốc Hách, bi thương nói: “ Phải, cậu đối với tôi rất tốt! Lúc tôi thiếu nợ nặng lãi, tính tự sát, chính cậu đã cứu tôi. Ân tình đó, tôi xin ghi nhớ, hơn nữa không phải không muốn trả. Thế nhưng cậu lại...” .

“ Tôi làm sao? Mẹ kiếp, tôi thế nào hả? Chuyện năm mươi vạn lẻ nào là tôi nói sai? Khi không anh lại nhận số tiền đó làm gì? Hả? Trước mặt người tình cũ, anh hãy nói cho rõ ràng đi, mẹ kiếp, thật sự là trong lòng anh không có ý đồ chứ?” .

J khẽ nhắm mắt, khóe miệng run run, bao lời muốn nói lại hóa thành tiếng thở dài. Sau một lúc im lặng, anh mới chán nản nói: “ Bỏ đi, cậu muốn nghĩ sao thì nghĩ. Nếu cho rằng tôi ti tiện thì để không phải làm bẩn mắt cậu, chúng ta nên đường ai nấy đi” .

Giám đốc Hách sững sờ, trong mắt toát ra vẻ bất lực.

“ Cứ vậy đi. Chìa khóa nhà cậu tôi để trên bàn trà, chắc cậu cũng đã thấy. Quần áo giày dép tôi mặc, giống như lời cậu nói, đều là do cậu mua, nên tôi sẽ chẳng có quyền gì lấy đi. Còn quán bar...” . J quay đầu liếc nhìn cửa tiệm sau lưng, buồn bã nói. “ Nói thế nào thì đó cũng là cậu bỏ tiền ra mở, tôi vốn dĩ không có quyền hành gì, mọi thứ đến từ đâu thì nên về lại đó thôi” .

Anh nói xong, không để ý tới giám đốc Hách nữa, xoay người móc tấm thẻ ngân hàng từ trong túi ra đưa cho Vương Tranh: “ Thầy Vương, hôm qua tôi gọi điện tìm cậu là tính trả tiền cho cậu. Thật lòng tôi rất

cảm kích ơn cậu, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, tôi vẫn không thể nhận tiền. Mọi chuyện không phải như cậu Hách đã nói. Cả đời này tuy tôi đã chịu rất nhiều oan ức cùng đau khổ, nhưng nếu nhận số tiền này thì tôi còn tư cách gì nhìn người nữa? Mong cậu nghĩ tình tôi mà nhận lại” .

Lời lẽ đã tha thiết tới mức này, Vương Tranh không thể không nhận, nhưng ngực vẫn thấy khó chịu, không kìm được cất tiếng hỏi: “ Trả tôi rồi anh còn tiền trang trải không?” .

“ Còn chứ” . Trương Quý Sinh ngắc đầu nói. “ Tôi lấy hết tiền lương làm ở nhà hàng rồi, tuy không nhiều nhưng đủ để sống. Nếu thiếu thì tôi cũng có chân có tay mà, sẽ không để mình chết đói” .

Nhìn J như vậy, ngay cả Từ Văn Diệu cũng không nhịn được mà xen vào: “ Không thì tôi tìm công việc mới cho anh. Hãy yên tâm, việc lần này rất phù hợp với anh...” .

Lời nói chưa dứt đã bị J xen ngang cự tuyệt. “ Không cần đâu. Tôi đã gây quá nhiều phiền phức cho hai người rồi. Hơn nữa, nếu có thể, tôi không muốn có quan hệ gì với cả hai. Xin lỗi thầy Vương, tôi thật sự không biết ăn nói lắm mong cậu không để bụng. Tôi rất có hảo cảm với cậu, với cả Văn Diệu, thậm chí còn mong có ngày chúng ta xem nhau như bạn bè. Nhưng bây giờ vẫn không phải lúc” . Anh ngừng lại, sắp xếp câu chữ, rồi vung về giải thích: “ Tôi đã lớn tuổi như thế này rồi, không làm được bất cứ việc gì, bản thân cũng cảm thấy vô cùng xấu hổ, cả cuộc đời cứ không tiến bộ rồi vô phương giải quyết được chuyện của mình, tôi thật... thật rất xấu hổ...” .

“ Anh đừng nghĩ vậy!” . Vương Tranh cắt ngang nói.

“ Nếu không nghĩ vậy thì phải nghĩ thế nào đây?” . Trương Quý Sinh ảm đạm cười, nói: “ Tôi đi đây, sau này khi nào rảnh sẽ liên lạc với cậu” .

“ Anh đi đâu?” . Vương Tranh hỏi.

“ Chắc là về quê, thành phố bên đó nhỏ, mở một hàng quán buôn bán gì đó cũng dễ dàng hơn” . Trương Quý Sinh gật đầu chào mọi người. “ Nếu có dịp sẽ gặp lại” .

“ Đợi đã!” . Giám đốc Hách lúc này như bừng tỉnh khỏi cơn mộng, cuống cuống chạy tới nắm lấy tay Trương Quý Sinh, nhưng anh đã nghiêng người né tránh. Trương Quý Sinh bình tĩnh nhìn đối phương nói rất nhẹ: “ Xin lỗi, tôi thật sự không muốn có dây dưa gì với cậu nữa!” .

“ Đừng như vậy, không phải, xin anh hãy ở lại!” . Giám đốc Hách đến lúc này mới thực sự hoảng loạn, run rẩy nói: “ Tôi, tôi sẽ không trách cứ gì anh nữa. Không, sau này tôi không bao giờ nghi ngờ gì anh nữa, tôi...” .

“ Cậu không cần tôi ở lại như cậu đã tưởng đâu!” . Trương Quý Sinh lắc đầu, giọng nói cố gắng dịu dàng hết sức, nói: “ Chẳng qua bây giờ cậu chưa kịp thích nghi với việc mất đi một kẻ cậu luôn coi thường và tùy tiện trách mắng mà thôi” .

“ Tôi chưa từng coi thường anh...” .

Trương Quý Sinh thở một hơi, gương mặt đầy sự mệt mỏi, mềm giọng nói: “ Bây giờ nói những lời này đã không còn ý nghĩa gì nữa. Số tiền nợ mà cậu đã trả giúp tôi, sau này từ từ tôi sẽ kiếm tiền trả lại. Mong cậu nhượng tình chúng ta từng sống với nhau, tôi đã từng chăm sóc sinh hoạt cá nhân cho cậu, mà thông thả cho tôi thời gian trả nợ... Nếu cậu không thể đáp ứng cũng không sao, tôi hiểu...” .

“ Trương Quý Sinh, có thật là anh quyết tâm muốn bỏ đi?” . Giám đốc Hách cắt ngang lời anh, lớn tiếng chất vấn.

Trương Quý Sinh gật đầu.

“ Được, anh giỏi lắm!” . Giám đốc Hách mặt mày xanh xám, dựng ngón trỏ lên, chỉ thẳng vào mặt J, dữ tợn bật ra một câu: “ Vậy thì mau mau rút khỏi đây! Đừng để tôi trông thấy anh lần nào nữa!” .

Anh ta quát tháo xong cũng không nhìn J một cái liền nổi giận xoay lưng bỏ đi.

Trương Quý Sinh nhìn theo bóng lưng đối phương rồi đi, trong mắt chất chứa đau thương và thống khổ, thở dài một tiếng rồi gục đầu xuống. Lúc sau nhỏ nhẹ nói với hai người còn lại: “ Tạm biệt, tôi đi đây!” .

“ J à ” . Vương Tranh gọi, bỗng thấy bất an nhưng lại không biết phải nói gì, suy nghĩ một chút thì bước tới trước mặt J: “ Đưa tôi di động của anh ” .

J chần chừ chốc lát, lấy điện thoại ra đưa cho Vương Tranh. Vương Tranh lưu vào máy J số điện thoại bàn, email và địa chỉ MSN của cậu, sau đó mới trả lại cho đối phương rồi căn dặn: “ Đi đâu cũng phải nhắn tin báo cho tôi hay. Đừng giống như hôm nay cứ thế mà im lặng bỏ đi, nhé? ” .

Khóe miệng J run run, trầm mặc, gật đầu.

“ Tôi đã lưu vào máy tất cả cách thức để liên lạc với tôi. Sau này không có chuyện anh không thể tìm được tôi đâu ” . Vương Tranh ngừng lại một lát. “ Cố gắng giữ gìn sức khỏe, tự lo ình nhé ” .

“ Cảm ơn, tôi nhớ mà ” . J khó khăn nặn ra một nụ cười, hắng giọng nói: “ Không ngờ trong thành phố này còn có người để tôi nói lời từ biệt ” .

“ Ủ, vẫn còn có người để cho anh thăm hỏi mà ” . Vương Tranh đáp.

“ Cậu, cậu và Văn Diệu cũng phải hạnh phúc nhé ” . J ngẩng đầu nhìn Từ Văn Diệu, lần đầu tiên không tỏ ra rụt rè và lo lắng nữa, gật đầu chào: “ Bảo trọng, Văn Diệu! ” .

Trong nháy mắt, khi J nói lời giã biệt đó, Từ Văn Diệu phát hiện có thứ gì đó đã biến mất rồi. Cậu thiếu niên mười tám và người tình lớn tuổi hơn, lưỡi dao nhuốm máu cùng những tình cảm mãnh liệt thời thanh xuân nồng nức đã lặng lẽ tan biến thành khói sương. Anh khẽ rủ mắt xuống, tính nói gì đó nhưng mọi lời lẽ đều ứ nghẹn lại trong cuống họng. Bỗng nhiên anh nhận ra, người đàn ông trước mặt đã không còn là người luôn dịu dàng dung thứ mọi lỗi lầm của anh, cũng chẳng phải kẻ khiến anh mỗi khi nghĩ tới lại thấy hổ thẹn không thôi. J bây giờ là một J mà anh không biết, có một cuộc đời và số phận anh chẳng rõ. Giữa hai người trong lúc đó đã cách nhau hơn mười năm. Một quãng thời gian dài đằng đẵng, và đủ làm thay đổi hết thảy.

Tạm biệt!

Từ Văn Diệu lặng lẽ nói với J, đồng thời cũng đang gửi lời chào với cậu thiếu niên mười tám tuổi yếu đuối kia, tới thời tuổi trẻ ác liệt và hoa mỹ trong ký ức.

Tạm biệt!

J mỉm cười, vẫy tay chào hai người, sau đó thì quay đầu liếc nhìn theo hướng giám đốc Hách giận dỗi bỏ đi, rồi xoay lưng đi theo hướng ngược lại. Càng đi càng xa.

“ Một người phải trải qua bao nhiêu đau khổ mới có thể tỏ ra bình tĩnh như thế khi giông tố đến? Liệu anh ấy có sống tốt được không? ” . Vương Tranh khẽ hỏi.

“ Chẳng phải em đã bảo, người ta chỉ cần có quyết tâm thay đổi thì cuộc đời chắc chắn sẽ tốt đẹp thôi hay sao ” . Từ Văn Diệu choàng tay qua vai cậu, ôm cậu vào lòng. “ Khuya rồi, chúng ta về nhà thôi... ” .

“ Về cái gì mà về, anh còn chưa chịu nói sự thật với em đấy! ” . Vương Tranh chất vấn. “ Là anh đã từ chối cuộc gọi từ J rồi xóa nhật ký điện thoại phải không? ” .

Từ Văn Diệu ấp úng đáp: “ Gì hả, anh đâu biết... ” .

“ Trong nhà chỉ hai người chúng ta, dì Trâu chẳng đời nào đụng vào đồ đạc của em ” . Vương Tranh hơi tức giận nói: “ Anh không thấy làm vậy là thiếu tôn trọng em hay sao hả? ” .

Từ Văn Diệu chẳng biết phải trả lời thế nào. Tuy anh không cho rằng chuyện mình làm là xấu, nhưng có một số việc, làm là một lẽ, còn giải thích lại là lẽ khác, nhất là khi do chính người mình yêu vạch trần, khiến anh phút chốc bỗng dưng chẳng biện minh được gì.

Vương Tranh thấy anh như vậy, vốn dĩ cậu chỉ cảm thấy hơi khó chịu mà thôi, nhưng lúc này thì cậu thật sự tức giận. Việc vừa xảy ra may mà J không sao nếu lỡ J gặp chuyện gì không may, cậu phải làm sao đây? Nếu J gọi tới chẳng phải muốn trả năm mươi vạn mà cần giúp đỡ thì thế nào? Càng nghĩ lại càng thấy sợ. Hơn nữa, từ trước tới nay cậu rất tôn trọng quyền riêng tư của mỗi người, dù có thân mật đến mấy đi nữa cũng không có nghĩa đối phương có quyền tùy tiện mở xem thư từ và tin nhắn của người kia. Vương Tranh nghĩ tới đây, nhin không đành mà chất vấn: “ Nếu đó là cuộc gọi thông thường thì không sao, nhưng đây

là J gọi cho em. Với tính cách của anh ấy thì nhất định phải là chuyện gấp gáp lắm. Anh có từng nghĩ tới, anh ấy không phải tìm em để trả lại tiền mà vì có điều nghĩ quẩn rồi tính làm chuyện điên rồ không? Phải chăng chỉ khi là việc không thể cứu vãn anh mới thấy hối hận?” .

Từ Văn Diệu mặt mày ỉu xiu, miễn cưỡng đáp: “ Chẳng phải anh ta cũng không xảy ra chuyện gì sao? Với lại, người như J nếu có tính tự tử cũng không dứt khoát đâu...” .

“ Anh nói gì hả?” . Vương Tranh cắt lời giận dữ quát lên: “ Tốt xấu gì anh ấy cũng là người yêu cũ của anh mà. Chuyện tới nông nổi này mà anh một chút cũng không thấy đồng cảm gì? Một chút lòng thương xót cơ bản cũng không có?” .

“ Mẹ kiếp, anh mà không thương cảm anh ta à? Nếu anh thật sự phớt lờ anh ta thì bọn mình sẽ chẳng đứng đây cãi nhau đâu!” . Từ Văn Diệu chán nản xoay mặt, nhíu mày lại, nghĩ ngợi rồi thở dài nói: “ Được rồi. Chúng ta đừng vì người ngoài mà bất hòa nữa được không? Tự tiện từ chối điện thoại của em là anh quá đáng, nhưng em đâu cần vì một người xa lạ mà trách cứ anh nặng nề như thế?” .

Vương Tranh đỏ mặt nói: “ Anh quên nhanh thế sao? Nhiều năm về trước, anh ấy không phải ai xa lạ gì với anh!” .

Từ Văn Diệu rống lên: “ Được rồi, được rồi! Chuyện đã qua lâu như thế em còn bận tâm làm gì? Nếu em để bụng thì cứ nói thẳng, cần gì phải quanh co mượn cố người khác làm khổ anh!” .

“ Anh, anh càng lúc càng nói quàng. Bây giờ là anh tự tiện xóa nhật ký điện thoại, không tôn trọng quyền cá nhân của em. Anh đã không hề lo lắng tới tình hình an nguy của một người bạn cũ như J. Văn Diệu, sao anh không thành thật tự hỏi lòng, lý do vì sao anh lại không muốn em nghe điện thoại J gọi?” . Vương Tranh lạnh lùng và kiên quyết nói. “ Rồi sau đó anh trả lời cho em biết, anh lấy quyền gì để quyết định chuyện em nghe hay không điện thoại của J!” .

Từ Văn Diệu bị Vương Tranh chọc cho nghẹn lời, chỉ muốn đấm một cú lên tường để hả giận nhưng sau cũng lại chỉ siết chặt tay, đè nén cơn giận. Đúng thế, lý do thật sự là gì? Bởi vì hoàn toàn không muốn nhớ lại những sai lầm ngu muội thời trẻ nên mới cực lực tránh đối mặt với tình nhân cũ? Hay tất cả chỉ vì những nguyên nhân sâu xa và chồng chéo lên nhau mà J vô tình lại là người đại diện, chứng minh cho sự tồn tại của những vết thương lở loét dưới thịt da năm xưa. Sau bao nhiêu năm trôi qua, anh đã vì tội lỗi trước đây mà đánh mất khả năng yêu thương, liên tục thay đổi bạn tình, giả vờ sắm vai một kẻ chẳng phải là mình. Cực khổ lắm mới có thể tạo dựng lên mọi thứ, có cảm giác mọi thứ đã qua đi, vậy nên làm sao có thể để những điều hạnh phúc và ấm áp của hiện tại kết nối với mùa đông lạnh lẽo buốt giá của quá khứ cơ chứ?

Anh cắn chặt môi, tha thiết nhìn Vương Tranh. Một người đàn ông đẹp đẽ, thậm chí có nổi giận cũng vẫn đẹp, lúc nào cũng yêu ghét rạch ròi khiến anh thấy buồn cười và cảm động. Nhưng chính vì cậu đã từng trải qua những bất công cùng bất hạnh nên mới dễ dàng thương cảm cho phần số của người khác. Thốt nhiên anh nhận ra, hẳn là J đã chạm được vào nỗi lòng của Vương Tranh, khiến cậu bàng quan nhìn niềm đau thương cùng hân hoan của người khác, nhưng cái linh hội được lại chính là cuộc đời của bản thân mình. Từ Văn Diệu thở hắt ra một hơi dài, dang rộng hai tay, lặng lẽ ôm chầm lấy người yêu vẫn còn đang rất tức giận của anh. Không để ý tới sự giãy giụa của cậu, chỉ cố gắng ghì siết cậu thật chặt vào lòng, luôn miệng thì thào: “ Anh sai rồi! Anh sẽ không bao giờ làm thế nữa! Đừng giận anh! Anh sai rồi!” .

Vương Tranh vẫn còn rất tức giận, nên không chịu mà ra sức giãy khỏi kim kẹp của anh, chân vừa giơ lên cũng bị anh dễ dàng dùng hai chân mình khóa lại. Cậu giãy mãi không ra, bèn quát lên: “ Bỏ ra mau! Đừng tưởng làm vậy mà em sẽ tha thứ cho anh! Buông em ra!” .

“ Đừng đẩy anh ra nữa! Anh đã biết sai rồi mà, cực cực! Đừng giận cũng đừng kích động! Bác sĩ nói em không thể kích động, quên rồi hả? Ngoan, hít sâu vào, không nổi nóng nữa! Em nói sao thì anh nghe vậy! Tất cả đều là lỗi của anh hết, chịu chưa?” .

Vương Tranh lườm anh: “ Anh lại nói cho có để gạt em!” .

“ Không đâu!” . Từ Văn Diệu cam đoan. “ Anh thề là anh đã rất hối hận vì những gì mình đã làm. Về nhà anh sẽ viết kiểm điểm, được không?” .

“ Thôi được rồi! Không cần anh viết kiểm điểm đâu!” . Vương Tranh tức giận hừ một tiếng: “ Anh dám viết nhưng em không dám nhận đâu!” .

“ Ha ha, có gì lại không dám, tất cả con người anh đều là của em hết, chỉ mỗi chuyện anh cúi đầu nhận lỗi với em thì tính là gì?” .

“ Đừng có mà giả vờ! Cái tay để ở đâu thế á” . Vương Tranh đỏ mặt, bị anh sờ nắn nhũn hết cả chân, oán hận mắng: “ Từ Văn Diệu, chuyện không đơn giản thế đâu, anh đừng tưởng là qua mặt được em...” .

“ Anh làm sai nên phải chịu phạt!” . Từ Văn Diệu hôn cậu, thấp giọng nỉ non: “ Có muốn phạt anh tối nay hầu hạ em chu đáo không?” .

Vương Tranh lạnh lùng hừ một tiếng: “ Tay anh còn dám mò xuống thêm một tác nữa thì đêm nay cuốn gói ra hầu hạ cái sofa!” .

Từ Văn Diệu ngửa đầu, mỉm cười, sau đó buông lỏng tay ra, đáp: “ Được rồi, không sờ lung tung nữa, cái gì cũng nghe theo em!” . Đoạn lại thở dài: “ Nhưng mà cục cưng à, hôm nay anh bận rộn cả ngày, cơm chưa kịp ăn, vừa về nhà thì gặp phải chuyện rắc rối này. Chẳng biết em thấy sao nhưng anh mệt sắp chết rồi này! Hay là chúng ta về nhà nghỉ ngơi đã, còn việc phê bình và tự phê bình ngày mai lại tính nhé!” .

Bấy giờ Vương Tranh mới nhớ ra, Từ Văn Diệu hôm nay tăng ca, nhắc thấy mắt anh toàn tơ máu lại mềm lòng đứt ruột, có lẽ chuyện hệ trọng gì cũng bị cậu dẹp qua một bên, phải nghỉ ngơi lại sức mới tính tiếp được chứ. Vì vậy cậu liền gật đầu mà rằng: “ Về thôi!” .

“ Phải vậy chứ!” . Từ Văn Diệu vui sướng ôm lấy bả vai cậu, vừa đi vừa hỏi: “ Món khuya là mì sườn heo hả em?” .

“ Chưa giải thích rõ ràng mọi sự mà dám mơ tưởng tới bữa khuya?” .

Tuy Vương Tranh mạnh miệng là vậy nhưng khi về nhà thì liền tức tốc vào bếp nấu mì cho Từ Văn Diệu, nhìn anh ăn bát mì nóng hôi hổi xong mới chịu đi đánh răng rửa mặt đi ngủ. Hôm nay hai người cùng trải qua một đêm vô cùng kích động, nên khi đã lên giường rồi lại không chớp mắt được. Vương Tranh mắt mờ trao tráo mà nói: “ Anh, bỗng nhiên em đã hiểu tâm tình của J rồi” .

“ Sao cơ?” .

“ Thì chuyện tại sao anh ấy lại muốn rời xa giám đốc Hách đó” . Vương Tranh thở dài. “ Tám phần mười là anh ấy đã thích cái tên ngốc[1]cứng đầu kia rồi” .

[1] Nguyên tác : nhị bách ngũ (250) có nghĩa là đồ ngốc hoặc đồ khờ. Cách gọi đó có nhiều cách giải thích: có xuất xứ từ cổ sự thời Chiến Quốc, có xuất xứ từ truyền thuyết dân gian, lại có lai lịch từ trò chơi điện tử Street Fighter, rồi chơi bài, trong văn học, ca kịch cũng có những giai thoại...

“ Không thể nào!” . Từ Văn Diệu chau mày. “ J từng này tuổi, có loại người nào là anh ta chưa gặp. Tên Hách đó chỉ là một gã nhóc xấu xa chuyên dùng lời lẽ làm tổn thương người khác. Nói trắng ra thì chẳng ai chịu nổi!” .

Vương Tranh im lặng một lúc mới nói: “ Anh không hiểu J đâu. Anh ấy có thể chịu đựng hay không thể chịu đựng được cũng không sao cả, nhiều năm như vậy chưa từng có chuyện gì tốt thì không chịu được cũng có sao? Anh đừng quên, ngày xưa anh còn khó hầu hạ hơn giám đốc Hách bây giờ nhiều, song đến cùng chẳng phải là J vẫn chịu đựng đấy ư?” .

“ Sao có gì cũng đổ hết lên đầu anh vậy?” . Từ Văn Diệu bất mãn nói. “ Vậy sao bây giờ anh ta không chịu đựng tiếp đi? Chẳng phải cố chịu rồi sẽ được sống cùng người mình thích đó ư?” .

“ Có mấy ai trên đời chỉ vì chút ít vượt ve an ủi mà nhẫn nhịn cả đời được? Với hai người yêu nhau mà nói, việc khó chấp nhận nhất chính là mình bị người kia coi thường. Anh...” . Vương Tranh quay đầu lại, ánh mắt lóe sáng nhìn Từ Văn Diệu, hỏi: “ Anh cũng coi thường J phải không? Chính vì vậy mà anh không muốn em tiếp xúc nhiều với anh ấy?” .

Chuyện đã rõ ràng thế này, Từ Văn Diệu cũng chỉ bất đắc dĩ thở dài, vươn cánh tay vuốt tóc Vương Tranh, ôn nhu nói: “ Anh tuyệt đối không bao giờ khinh khi gì J cả” .

“ Thật không?” .

“ Thật!” . Từ Văn Diệu suy tư một lúc mới nói tiếp: “ Quả thật anh không mong hai người qua lại với nhau, nhưng không phải vì J, vấn đề là ở anh” .

“ Vì sao?” .

“ Bởi vì, J, với anh, là một người mà anh cần phải tạm biệt” . Từ Văn Diệu dịu dàng hôn lên trán Vương Tranh, vừa hôn vừa nói: “ Anh ta mang trong mình tất cả những hồi ức mà anh không muốn nhìn thấy và nhớ tới” .

“ Nghĩa là sao?” .

“ Nghĩa là, anh ta từng chứng kiến đoạn thời gian tàn khốc và xấu xa nhất của anh” . Từ Văn Diệu lại khẽ hôn lên chóp mũi người yêu, sau đó hôn lên môi, nhẹ nhàng từng chút từng chút một, nhỏ nhẹ nói: “ J là nhân chứng còn anh là tội phạm. Tội phạm thì không thích chạm mặt nhân chứng” .

Vương Tranh khó hiểu nhíu mày, vừa định hỏi tiếp lại bị đôi môi quyến rũ của Từ Văn Diệu cướp lấy thần trí, rồi mơ mơ màng màng bị anh cởi quần áo ngủ ra, hầu hạ tận tình từ đầu tới chân.

Đêm nay hai người làm vô cùng kịch liệt và triền miên. Chính vì vậy, khi Vương Tranh đã ngủ say lại mơ hồ trông thấy những ảo cảnh mờ lung đầy hư thực nhưng không cách gì nắm bắt được. Trong giấc mơ có một cảnh rõ như thực, cậu thấy mình đang đứng giữa một thành phố, tận mắt nhìn những tòa nhà cao ốc chọc trời đổ sập xuống, hiệu ứng rung động mãnh liệt y như đang ở trong một bộ phim Hollywood khiến cậu chẳng nhúc nhích gì được, chỉ có thể trợn mắt nhìn mặt đất xuất hiện những khe nứt sâu kéo dài đến bàn chân cậu. Sau đó, một cú lắc mạnh khiến cậu giật mình tỉnh giấc. Lúc này lại phát hiện toàn thân mình đang được bọc trong tấm chăn và ngủ trong một cái xe đang chạy như bay về phía trước. Cậu hoảng hốt muốn bật dậy nhưng lại bị cánh tay ai đó đè xuống, đoạn lại ngược đầu lên thì thấy Từ Văn Diệu mặt mày tái nhợt nhìn cậu, ngữ điệu hết sức dịu dàng: “ Tỉnh rồi à? Em đã ngủ rất say” .

28. Chương 28

“ Dạ, em... sao chúng ta lại ở trong xe?” .

“ Hôm nay anh nghỉ làm, và chúng ta sẽ đi đến một nơi” .

“ À” . Vương Tranh có chút mơ màng: “ Đi đâu?” .

“ Đến nơi em sẽ biết” .

“ Đi du lịch ă?” .

“ Cứ xem là vậy” . Từ Văn Diệu xoa đầu cậu, hỏi: “ Em còn muốn ngủ nữa không?” .

“ Không” . Vương Tranh dụi mắt, ngồi dậy, tựa đầu vào ngực anh, nói: “ Em muốn đánh răng rửa mặt rồi ăn sáng” .

“ Đợi một lát nữa đã” . Từ Văn Diệu khẽ nhồm dậy, nói với tài xế. “ Chú Hứa, khi nào tới trạm xăng trước mặt thì chú dừng xe nhé” .

“ Vâng” .

Từ Văn Diệu cúi đầu giải thích với người yêu: “ Ở trạm xăng có nhà vệ sinh, em rửa mặt tạm ở đó, anh có mang theo kem đánh răng và bàn chải cho em” .

Xe chạy chưa đến mười lăm phút, quả nhiên dừng lại ở một trạm xăng. Từ Văn Diệu kéo qua một túi du lịch, lấy đồ dùng cá nhân của Vương Tranh ra. Cậu đưa mắt liếc vào trong chiếc túi, thấy đủ thứ đồ, hèn gì nó mới căng phồng ra như vậy. Nhìn không giống như đi du lịch gần mà giống hai người đi đến nơi nào đó cắm trại.

“ Sao anh mang nhiều đồ thế?” . Vương Tranh tò mò.

“ Bởi vì chỗ đó rất xa, với lại nơi ấy khả năng trời đang lạnh, sức khỏe em không tốt. Anh mang theo là để dự trữ, phòng khi cần mà không có” .

Vẻ mặt và giọng điệu của Từ Văn Diệu hết sức ôn hòa và dịu dàng, nhưng lại khiến Vương Tranh thấy khác lạ, như thể nếu anh không tiếp tục điệu bộ đó nữa thì mọi thứ sẽ được miêu tả sống động nhưng hết sức tương phản so với ngày thường. Nhưng tới sau cùng Vương Tranh vẫn không hỏi han gì nhiều. Bỗng dưng cậu nhận ra bất luận cậu muốn hỏi điều gì, nếu Từ Văn Diệu chỉ hàm hồ nói cho có lệ thì sẽ chẳng đáp án nào được phơi bày. Giống như những chiếc ô tô đang lướt vùn vụt trên đường cao tốc vậy, chúng chạy rất nhanh và chẳng ai đoán được chúng sẽ đi đâu về đâu.

Vương Tranh lặng lẽ lấy túi đựng đồ dùng cá nhân rồi vào nhà vệ sinh trạm xăng mà đánh răng rửa mặt. Bên trong cái túi nhỏ có đủ mọi thứ, cả bọt cạo râu, dao cạo râu chạy bằng pin, thậm chí có cả nước làm dịu sau khi cạo râu nữa. Cậu chậm rãi rửa mặt, sau đó lấy lược, nhìn vào gương chải tóc, tới khi mặt mày đã tươi tắn và tỉnh táo mới trở ra xe.

“ Em làm vệ sinh xong hết rồi chứ?” . Từ Văn Diệu hỏi.

Vương Tranh nói: “ Anh, tới đây một chút” .

“ Chuyện gì cơ?” . Từ Văn Diệu vừa hỏi vừa xuống xe, Vương Tranh xoay người đi về phía bồn rửa tay. Từ Văn Diệu theo bản năng đi theo cậu. Vừa vào liền thấy Vương Tranh lấy từ trong túi đựng đồ cá nhân một cái bàn chải khác, trét kem rồi đưa cho anh, sau đó mỉm cười nói: “ Anh chưa đánh răng mà phải không? Vệ sinh nhanh nhanh lên nào” .

Từ Văn Diệu nhận lấy, máy móc nhét bàn chải vào miệng, đánh răng xong nhổ bọt ra, lấy nước súc miệng, làm như thế ba lần. Ngay lúc anh ngẩng đầu lên Vương Tranh nhanh chóng đưa khăn mặt cho anh, nói: “ Chẳng biết nước ở đây có phải lấy từ mạch nước ngầm hay là nước suối không mà lạnh quá, rửa mặt xong thì tỉnh ngủ luôn” .

“ Ừ” . Từ Văn Diệu đáp, tiếp theo lau mặt quả nhiên là lạnh thấu xương. Đoạn, anh chần chừ một lúc, cúi thấp đầu xuống, mở lấy vòi nước xịt lên mặt mấy lần, sau đó mới cầm lấy khăn lau, cả người như khoan khoái tỉnh táo hẳn ra.

Vương Tranh mỉm cười nói: “ Bây giờ nhìn đẹp trai hơn rồi này!” .

Từ Văn Diệu xoa tóc cậu một trận: “ Lên xe đi tiếp nhé?” .

“ Vội cái gì, vẫn chưa ăn uống gì mà” . Vương Tranh nói. “ Anh sẽ không quên chuẩn bị bữa sáng cho em chứ?” .

Từ Văn Diệu lắc đầu, cứng chiều đáp: “ Làm sao anh dám quên chứ! Mới sáng sớm đã bảo chú Hứa mua cháo bỏ vào bình giữ nhiệt rồi. Anh lấy ra em ăn nhé?” .

“ Dạ” . Vương Tranh gật đầu. “ Anh cũng ăn chung với em đi, còn cả chú tài xế nữa. Bắt người ta lái xe đường trường như vậy đã cực lắm rồi, đến cả cơm mà cũng không cho ăn thì tội lỗi lắm” .

Từ Văn Diệu nắm tay kéo cậu vào xe, mở bình giữ nhiệt, lấy bộ đồ ăn đã ngoại ra, chia cháo thành hai phần, một cho tài xế, một cho Vương Tranh.

“ Anh thì sao?” . Vương Tranh lo lắng.

“ Anh không thích lắm, em ăn đi. Ngoan!” . Từ Văn Diệu miễn cưỡng cười một cái: “ Đừng lo cho anh, anh hút thuốc là được, khi nào đói anh sẽ ăn” .

Vương Tranh cũng không lằng nhằng, cầm lấy bát ăn cháo, rồi ăn thêm bánh bao, ăn xong lại đổ hết cháo còn trong bình giữ nhiệt ra bát ăn hai ba ngụm, đột nhiên nói: “ Anh, em ăn hết rồi” .

“ Vậy bỏ đi” .

“ Không thể lãng phí thế được. Anh ăn giúp em đi” . Vương Tranh đẩy bát cháo qua.

Bình thường hai người ở nhà cũng đều là như vậy. Từ Văn Diệu nghĩ ngợi một chút thì bưng bát lên húp vài hớp, tới khi nhận ra Vương Tranh là cố tình làm vậy để anh ăn, cháo cũng cạn.

“ Bây giờ anh thấy sao? Có phải thấy phần chán hơn không?” . Vương Tranh cười hỏi.

“ Tốt hơn nhiều rồi” . Từ Văn Diệu dịu dàng nói. “ Yên tâm, anh không sao, tại tối qua ngủ không ngon thôi” .

“ Em thấy rất lạ, anh thu xếp mọi thứ khi nào mà em không hay biết gì hết vậy, thì ra cả đêm anh không ngủ hả?” . Vương Tranh lắc đầu, thở dài: “ Đừng ý mình đẹp trai mà làm loạn chứ, nếu anh tàn tạ thì em cũng sẽ ruồng bỏ anh đấy” .

Từ Văn Diệu bật cười, cầm tay cậu lên cắn một cái: “ Muộn rồi cưng, anh đã đóng dấu ký tên lên em thì em đừng hòng thoát thân” .

Vương Tranh nhìn anh đầy bao dung, se sẽ hỏi: “ Có phải bây giờ anh nên thành thật nói cho em biết chúng ta đi đâu rồi không?” .

Nụ cười của Từ Văn Diệu chợt đông cứng lại, sau một lúc trầm tư mới đáp: “ Đến một nơi, xem xem có thể sửa chữa một vài lỗi lầm trong quá khứ không. Mặc dù là anh không biết liệu mình có đủ sức để giải quyết được chúng hay chẳng. Có lẽ như người ta thường nói, đáp án luôn có sẵn phía trước chờ ta đến lấy. Anh đã suy nghĩ cả đêm và cho rằng đây là lúc thích hợp để anh có thể làm một cái gì đó...” .

“ Được rồi, thả lỏng người ra nào” . Vương Tranh mỉm cười nắm chặt lấy tay anh. Cậu hiếm khi có hành động thân mật nào với anh ở nơi công cộng: “ Hai chân mày của anh sắp xoắn lại thành một đường rồi này. Đừng căng thẳng quá, anh cười lên mới đẹp trai” .

Từ Văn Diệu nhin không dặng mà bật cười, nhìn Vương Tranh đầy thâm tình.

“ Một nhà tư tưởng phương Tây từng nói rằng, vốn dĩ tất cả mọi chuyện trên đời đều không có đáp án, ngay khi chúng ta cố làm rõ mọi thứ thì câu trả lời đã có sẵn tự bao giờ” . Vương Tranh nói. “ Câu này còn có nghĩa là, lúc anh cho rằng mình không tìm thấy lời giải đáp thì có thể do vấn đề của anh còn chưa đủ sáng tỏ” .

Từ Văn Diệu ngược đầu nhìn không trung. Đây là một buổi sáng vô cùng tươi đẹp, bầu không khí ngoại thành trong lành, dù đôi lúc sẽ có vài chiếc xe vút qua trên đại lộ cao tốc nhưng lại không hề gây cản trở gì đến tiếng chim ríu rít từ cánh rừng cách đó không xa vọng lại. Anh siết bàn tay Vương Tranh thật chặt, dùng cả hai tay mình mà bao bọc lấy tay cậu. Thay vì nói là xua cái lạnh giúp đối phương chi bằng bảo rằng đang tự làm ấm bản thân mình. Ánh mắt của anh nhìn lướt qua bầu trời xanh lam quang đãng của mùa thu, lướt qua dãy núi trùng điệp trải dài từ xanh lục đến xanh lam kia, lướt qua cả mấy con chim sẻ nhỏ đang muốn bay vút qua cột điện, sau cùng dừng lại trên gương mặt Vương Tranh, chăm chú soi mình vào trong đôi mắt trong sáng và con ngươi đen lay láy của cậu, khẽ khàng mỉm cười và nói: “ Theo anh!” .

“ Lẽ nào em còn trốn được sao?” . Vương Tranh chớp chớp mắt ra vẻ vô tội.

Từ Văn Diệu thích thú cười to, nắm lấy tay người yêu bước tới xe, nói với tài xế: “ Đi thôi, chúng ta không lần lữa làm trễ lữ trình nữa” .

Xe chạy rất lâu, Vương Tranh kéo đầu Từ Văn Diệu tựa lên vai mình, buộc anh nhắm mắt nghỉ ngơi. Ban đầu Từ Văn Diệu không ngủ được, nhưng chỉ cần ngửi thấy mùi hương cơ thể Vương Tranh liền thấy an tâm, sau đó lại vươn tay ra ôm choàng lấy eo cậu. Chốc sau, anh dịch người ngã đầu lên đùi của người yêu, gối lên chân cậu mà ngủ. Khi anh tỉnh lại thì trời đã tối, một vài ánh đèn nê ông thi thoảng lại nhoáng lên rọi vào kính xe. Anh vội ngồi dậy xem, thì ra xe đã rời khỏi đường cao tốc và đang đi vào con đường của một thành phố nhỏ.

Từ Văn Diệu vừa xoay đầu lại liền thấy Vương Tranh đang tháo tai nghe ra, mỉm cười với anh, một mối hỏi: “ Anh dậy rồi à?” .

“ Ủ. Sao không gọi anh?” . Từ Văn Diệu áy náy xoa bóp hai chân cậu: “ Có đau không?” .

“ Tê hết cả lên ấy” . Vương Tranh trờng anh. “ Đầu anh nặng quá đi!” .

Cả hai đang trò chuyện thì tài xế lên tiếng: “ Cậu Từ, đã tới thành phố XX” .

“ Ủ, tìm chỗ nào ngủ lại thôi. Bên kia kia, khách sạn kia nhìn cũng khang trang đó” .

Tài xế lái xe tới trước cửa khách sạn, quả nhiên là hạng bốn sao, tuy không xa hoa lắm nhưng lại sạch sẽ và đủ tiện nghi. Ba người vào khách sạn và thuê hai phòng. Mọi người lên phòng tắm rửa thay đồ rồi xuống sảnh dùng bữa. Vì ai cũng đều mệt rũ cả người nên khi ăn cơm xong liền quay về phòng nghỉ ngơi. Từ Văn Diệu đã ngủ suốt đường đi, bây giờ lại tỉnh như sáo. Nhưng vì lo lắng sức khỏe của Vương Tranh nên liên tục nhắc nhở cậu phải mau mau đánh răng rồi lên giường đi ngủ, còn anh thì mở máy tính xử lý chút chuyện công ty và tham khảo giá cả thị trường đầu tư. Sau đó, mới nhẹ tay nhẹ chân vào phòng tắm rửa ráy rồi khẽ khàng bước lên giường, cố gắng không làm ồn tới Vương Tranh.

Sáng hôm sau, Vương Tranh bị Từ Văn Diệu gọi dậy từ sớm. Khi cậu giải quyết chuyện vệ sinh cá nhân xong bước ra ngoài liền thấy Từ Văn Diệu đã vận bộ tây trang màu đen vô cùng chỉnh chu. Áo sơ mi đen thẳng tắp, quần âu đen phẳng lì, giày da đen bóng lưỡng làm cho cả người anh nom nghiêm cẩn tới lạ.

“Đồ tang?” . Vương Tranh không biết tại sao nhưng lại bất ngờ bật thốt ra.

Từ Văn Diệu giật mình gật đầu: “ Phải, chúng ta sẽ đi tảo mộ” .

“ Em có cần mặc vậy không?” .

“ Em không cần đâu, đối với em mà nói người đó chỉ là một người xa lạ” . Từ Văn Diệu mỉm cười. Đúng lúc này chuông cửa vang lên, anh bước ra mở cửa. Là nhân viên khách sạn đẩy xe đồ ăn vào, tay còn ôm theo một bó bách hợp trắng.

“ Cảm ơn” . Từ Văn Diệu đưa đôi phương tiện boia rồi ra ý cho người đó rời đi, sau đó ngồi xuống bàn nói với Vương Tranh: “ Mau tới ăn sáng đi. Ăn xong, anh sẽ đưa em đến một nơi” .

Vương Tranh gật đầu, ngồi vào bàn, nhanh chóng giải quyết phần trứng ốp la và ly sữa tươi. Trong phòng thoang thoảng mùi hương hoa bách hợp. Cậu ngược đầu lên thấy sắc mặt Từ Văn Diệu rất tệ, chậm rãi uống tách cà phê mà nét mặt nom như thể đang uống thuốc vậy.

“ Em ăn xong rồi” . Vương Tranh lau miệng, bỏ dao và nĩa xuống.

Từ Văn Diệu đặt tách cà phê xuống bàn, cầm lấy bó hoa, nói: “ Chúng ta đi thôi” .

Hai người không mang theo tài xế riêng mà gọi taxi. Từ Văn Diệu nói ra tên một nghĩa trang.

“ Chỗ đó xa lắm, phải thêm hai mươi tệ tiền xăng” , bác tài mặc cả.

Mặt Từ Văn Diệu trầm xuống, vừa tính phản bác, Vương Tranh liền lên tiếng: “ Thôi thêm đi, bác tài đi chuyến này cũng không dễ dàng gì” .

“ Hai anh là người từ nơi khác tới nhỉ, ở đây taxi tụi tôi không chở ai tới nghĩa địa bao giờ, tại sợ xui xẻo, ban đêm đi đường gặp phải thứ không nên gặp. Tôi lấy thêm hai mươi tệ, không phải là tiền vôi vĩnh đâu” .

“ Được rồi, phiền bác vậy!” .

Tài xế taxi vô cùng cao hứng khởi động cho xe chạy ra rìa thành phố. May mà thành phố này rất nhỏ, gọi là ra vùng ngoại ô nhưng đi cả quãng đường cũng chỉ mất độ bốn mươi lăm phút thôi. Cuối cùng xe cũng đến nơi, đó là một nơi sơn thủy hữu tình. Bên cạnh nghĩa trang có một ngôi chùa rất lớn, khói nhang hương thịnh, có không ít thiện nam tín nữ tới dâng hương.

“ Tôi qua bên kia thắp hương, hai anh có muốn tôi chờ đợi chỗ về không?” . Tài xế hỏi.

“ Vậy có được không? Thế thì tốt quá, bọn tôi cũng lo không bắt được xe quay về khách sạn” . Vương Tranh mỉm cười, rút tờ một trăm tệ từ trong ví ra đưa cho đối phương. “ Bác cầm trước đi, phí quay về chúng ta tính sau” .

Tài xế vui vẻ lấy tiền. Vương Tranh mở cửa xuống xe, cùng Từ Văn Diệu một trước một sau đi vào nghĩa trang. Cả hai đi lướt qua một hàng bia mộ nhưng lại tìm không thấy chỗ cần đến. Vương Tranh nhìn không được, hỏi: “ Anh, liệu anh có nhớ nhầm không?” .

“ Không thể nào, mỗi năm anh đều trả tiền cho người ta đến dọn...” . Từ Văn Diệu chột sững lại, mặt hiện lên vẻ buồn chán, thấp giọng mắng: “ Mẹ kiếp, sao anh lại ngốc thế chứ? Nhiều năm như thế chẳng khi nào anh ghé qua, người ta lấy tiền rồi không lừa anh mới là lạ” .

Vương Tranh không đành lòng thấy cảnh anh vừa sốt ruột và hối hận, liền nói: “ Anh đừng nóng, anh còn nhớ tên phải không, chúng ta tới hỏi quản lý nghĩa trang là biết thôi” .

Hai người đi đến tìm quản lý hỏi thăm liền hay, quả nhiên là có phần mộ của người đó, nhưng chỗ mai táng không phải là phần mộ chôn riêng Từ Văn Diệu đã đặt mua, thay vào đó chỉ là một ô nhỏ đựng tro cốt nằm ở tầng dưới cùng trong linh tháp. Quản lý tận tình cho người dẫn cả hai tới tận linh tháp phía bên kia, người kia vừa đi vừa an ủi họ: “ Hai anh đừng thấy hoàn cảnh ở bên này tuy không phải là quá tốt, nhưng cũng hợp túi tiền. Quản lý của bọn tôi thậm chí hào phóng tới mức cứ mừng một mười lăm lại muốn người tới đây làm vệ sinh miễn phí nữa kia. Nhiều khi có những linh vị không thân nhân coi sóc chúng tôi cũng giúp đỡ thấp hương cúng hoa cho họ” .

Từ Văn Diệu nghe đến đây thì buồn tới mức mắt đỏ lên, mím môi không nói ra lời. Vương Tranh thở dài: “ Các anh thật tốt quá. Tôi hỏi anh chuyện này, bọn tôi có thể dời tro cốt của người đã khuất vào trong khu mộ có bia mộ có được không?” .

“ Được chứ, nhưng bây giờ đất ở đây đắt lắm, những mấy vạn. Vả lại anh cũng không hỏi qua người nhà người ấy, hay anh cứ để người đã khuất ở lại trong linh tháp, ở đây có nhiều hàng xóm, người ấy cũng vui vẻ mà” .

Vương Tranh nghe xong chỉ gật đầu lấy lệ. Một lúc sau, người dẫn đường kia reo lên: “ A, tìm thấy rồi, chỗ này nè” .

Vương Tranh và Từ Văn Diệu nhìn theo hướng tay của người kia, quả nhiên là ở tầng dưới cùng của linh tháp có một ô cửa nhỏ, trên cửa đá hoa cương ấy có khắc tên một người đàn ông, phía trên là bức ảnh xưa cũ, nhưng vẫn nhìn ra được đôi phương còn rất trẻ, đáng vẻ thanh tú, nụ cười hòa nhã.

Mặt Từ Văn Diệu tái xanh đi, lão đảo bước tới, đặt bó hoa xuống trước ô cửa, nhưng vì bó hoa quá lớn nên không đặt vừa chỗ đó. Người dẫn đường hảo tâm đề nghị: “ Để tôi đi lấy bình hoa cho hai anh, để đây mấy hôm, khi nào hoa tàn tôi sẽ dọn cho” .

“ Cảm ơn anh” . Vương Tranh nói.

“ Ôn nghĩa gì chứ. Cũng lâu lắm rồi tôi mới lần đầu thấy có người tới thăm người này, thân thích của hai anh hả?” .

“ Là bạn” . Vương Tranh mơ hồ đáp.

“ Nói vậy hai người thật là có tình nghĩa, lặn lội đường xa tới thăm bạn cũ. Thôi, tôi đi lấy bình hoa đây, hai anh chờ tí nhé” . Người kia lắc đầu xong thì quay lưng đi.

Vương Tranh cùng Từ Văn Diệu chỉ đứng lặng hồi lâu. Một lúc sau, người dẫn đường quay lại, tay cầm theo một bình hoa to. Vương Tranh đón lấy, biểu đối phương chút tiền, người kia vui vẻ nhận lấy rồi rời đi. Vương Tranh vừa tính bỏ hoa vào lọ thì Từ Văn Diệu đã lặng lẽ giành lấy, như thể bức tức ai đó mà hằn học cắm những cành hoa vào bình. Vương Tranh thở dài, nói: “ Đừng đau lòng quá, sau này chúng ta sẽ thường xuyên tới đây thăm anh ấy” .

“ Anh không biết phải nói gì, rõ ràng là mỗi năm anh đều gửi tiền để người nhà lo cho thầy ấy. Bọn họ bảo rằng, thầy mang danh giết người nên không thể chôn trong phần mộ của dòng họ, anh bảo không sao, anh sẽ lo hết tất cả chi phí, và còn mua luôn cả mộ phần cho thầy ấy. Sau đó, họ lại bảo, đất ở quê sẽ bị thu hồi, tốt nhất nên an táng thầy ở nội thành cách nhà không xa. Nghe vậy anh cũng không phản đối. Mẹ kiếp, anh cứ như thằng ngốc, hằng năm đều nhắm mắt mà gửi tiền cho họ, để họ có thể đi tảo mộ, có thể đốt cho thầy ít giấy tiền vàng bạc. Anh không thể nào ngờ được người ta có thể đối đãi thất đức đến thế với cả người đã khuất...” .

Giọng nói của Từ Văn Diệu không kìm nén được bỗng chốc lại vỡ òa. Vương Tranh đau lòng không nói nên lời xoa vai anh.

“ Đều là lỗi của anh. Nếu không phải vì anh thầy ấy đâu bị như vậy, hoặc chí ít cũng sẽ không chết, nói không chừng bây giờ còn đang sống rất hạnh phúc, cưới vợ sinh con, và có một chức danh bình thường, trải qua những ngày bình yên của một người bình thường. Tất cả đều tại anh, anh đã phá hủy cuộc đời của thầy

ấy. Khi đó anh thật sự thích thầy ấy... em nói xem, thích một người như vậy, sao lại có thể nhẫn tâm hủy hoại...” .

Anh ghen ngào, kể ra từng chút những rung động của tình cảm đầu đời, sự thống khổ và tàn nhẫn đã diễn ra trong quá khứ. Anh đã không hề tha thứ cho bản thân, đứng trước linh vị của người thầy anh yêu mà đem hết những xấu xa, dơ bẩn trước nay chưa bao giờ công khai cho người khác, bày ra dưới ánh mặt trời. Không phải anh đang sám hối, vì anh không tin vào sự cứu chuộc, nhưng như Vương Tranh đã nói, cách duy nhất để tìm ra được lời giải cho vấn đề gút mắc mãi không có đáp án chính là triệt để phơi bày từng góc ngách của nó ra.

Khoảng thời gian nông nổi đó, có một thiếu niên vừa cố chấp vừa điên cuồng, nhìn đâu cũng chỉ thấy tình yêu của mình, đã không chịu nổi cơn ghen tuông dần vật mà phá hủy toàn bộ cuộc sống của người khác. Có lẽ, thế giới của người ấy sẽ suy tàn và sụp đổ một lúc nào đó, nhưng có biện giải cỡ nào thì cậu thiếu niên kia cũng chính là kẻ tiên phong giáng những nhát phá hoại đầu tiên. Cũng bởi vì lẽ đó mà sau này, cậu ta mới vận dụng tất cả sức lực nhằm gánh chịu hết thảy những đau thương cùng gánh nặng của người khác. Cậu ta liên tục thay đổi tình nhân, không cách nào thật lòng yêu thương được ai, mà chỉ như lướt qua cuộc đời của những người xa lạ.

Từ Văn Diệu chẳng rõ mình bị gì, chỉ thấy bản thân run rẩy bật thốt ra hết những bí mật khó nói trong lòng bấy lâu. Trái tim anh như hốt hoảng không thể khống chế được, có lẽ do lo sợ Vương Tranh sẽ vì điều này mà sợ hãi, thậm chí xa lánh anh cũng không chừng. Quá khứ đã qua đó như một lời nguyện khiến tự bản thân anh không cách nào giãi giụa được. Anh có thể ngang nhiên đối chọi với người khác, đối chọi với cả quy tắc xã hội, nhưng lại chẳng thể chống lại một lời nguyện rửa vô hình, và đồng thời cũng chẳng thắng được nỗi khiếp sợ hèn yếu sâu tận trong đáy lòng. Anh không dám ngẩng đầu, cam chịu nghĩ rằng, nếu như anh ngược nhìn và Vương Tranh tức giận bỏ đi. Như vậy, chắc chắn anh sẽ không sống nổi. Đặc biệt khi anh đang đứng ở đây, trước linh vị của người thầy bị anh làm hại, điều đó càng khiến anh ghệt thở đến đau đớn.

Nhưng nếu quả thật chuyện đó xảy ra, thì đó cũng được xem như là một kết cục, chẳng phải sao?

Từ Văn Diệu chậm chậm xốc lại tinh thần, lấy lại bình tĩnh, ngẩng đầu lên nhìn về phía Vương Tranh, rồi nhắm mắt lại nói: “ Tiểu Tranh, đó là những chuyện anh đã làm, chỉ cần anh còn sống thì không thể đảm bảo rằng đó là chuyện xấu xa cuối cùng của anh. Con người anh đã như vậy biết đâu lại làm chuyện gì đó đốn mạt và kinh khủng hơn nữa. Em... anh biết em có nguyên tắc sống của mình, nếu như em muốn đổi ý...”

Anh không thốt nổi nên lời, những lời anh muốn nói ra giờ bỗng ngưng như những giọt sương buổi sớm dần bốc hơi đi hết, anh khổ sở đến mức chỉ muốn chết đi. Rõ ràng trời trong xanh là thế, nhưng lại chỉ thấy buốt giá tận xương. Anh muốn có thể được ôm Vương Tranh thật chặt vào lòng, khát vọng được chạm vào từng tác da thịt cậu, khát vọng để cơ thể hai người dán dính vào nhau, khiến nhiệt độ cơ thể của cả hai được hòa quyện. Khát khao sâu kín và cháy bỏng đó như một loại phản ứng tự nhiên của bản năng đi từ sinh lý đến tâm lý vậy. Nhưng làm sao có thể nói “ nếu như” được chứ? Hai chữ “ nếu như” ấy ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ đến, ngay cả ngửi mùi vị của nó cũng phải quyết tâm cự tuyệt kia mà.

Từ Văn Diệu chẳng thém để ý đến điều gì, xắn lên ôm chặt lấy Vương Tranh. Anh không nói gì, chỉ không ngừng run rẩy, dùng hết tất cả sức lực mà ghì siết lấy Vương Tranh như muốn khảm cậu vào trong máu thịt mình. Cậu càng giãi giụa, anh càng siết chặt hơn. Đoạn, cậu ra sức giáng cho anh một cái bạt tai, tiếng đánh vang vọng và rõ ràng. Từ Văn Diệu bị đánh đến choáng cả đầu.

“ Một tát này là em thay thầy ấy đánh anh” . Vương Tranh nói. “ Em tin chắc rằng, nếu thầy ấy có thể đội mồ đứng dậy nhất định cũng sẽ tự mình đánh anh” .

Từ Văn Diệu đỏ mắt, cúi đầu không nói được một lời.

Vương Tranh khê thở dài, kéo anh ôm vào lòng, cảm thấy người anh đông cứng lại, tức giận nói: “ Sao hả, chỉ có anh mới được quyền ôm em, còn em thì không được? Không được nhúc nhích!” .

Từ Văn Diệu ngoan ngoãn đứng bất động, tựa vào vai Vương Tranh mà trào lệ. Vốn dĩ anh sẽ kiên quyết nhẫn nhịn tới cùng nhưng có một luồng nhiệt trào dâng từ sâu thẳm trong tim, muốn cản cũng không thể,

khuyến trong nháy mắt anh không còn nghĩ ngợi được gì nữa, chỉ biết dựa vào Vương Tranh, òa khóc sụt sùi. Anh muốn nói rằng, bao nhiêu năm trời, thật ra bản thân đã đau khổ thế nào, chịu đựng khó khăn ra sao.

Vương Tranh vỗ về lưng anh, dịu dàng dỗ dành: “ Cứ khóc đi, khóc xong thì đi xin lỗi thầy anh nhé” .

“ Thầy ấy sẽ không tha thứ cho anh” .

“ Có lẽ thầy ấy sẽ không tha thứ, việc anh đã làm vượt quá xa phạm trù dung thứ. Nhưng anh xưng tội chẳng phải vì người khác mà vì chính anh” .

“ Em cũng sẽ không tha thứ cho anh!” . Giọng điệu anh yếu ớt vô cùng.

Vương Tranh đột nhiên thấy buồn cười: “ Ủ, em cũng không bỏ qua đâu, nhưng chỉ cần anh thật lòng cải tạo thì pháp luật sẽ khoan hồng” .

“ Vậy, trước tiên em phải hứa sẽ không rời xa anh đi!” .

Vương Tranh đẩy anh ra, lấy khăn giấy lau nước mắt cho anh, kéo anh tới đứng trước linh vị của người thầy đang an nghỉ kia, cùng anh gặp người bái lạy, sau đó đứng thẳng người dậy khẽ vỗ mặt anh mà nói: “ Đi về nhé?” .

“ Về đâu?” .

“ Đương nhiên là về nhà!” . Vương Tranh khẽ mỉm cười rồi bổ sung: “ Nhà của hai chúng ta!” .

29. Chương 29 : Ngoại Truyện: Một Tang Lễ Khác

Di chuyển mộ phần một người đã chết so ra dễ dàng hơn người sống dọn nhà. Ít ra tất cả các thủ tục chỉ cần làm một lần tại quản lý nghĩa trang là xong. Từ Văn Diệu nộp tiền, điền các giấy tờ cần thiết. Tốc độ nộp tiền nhanh chóng cùng thái độ hợp tác của Từ Văn Diệu đã khiến các nhân viên quản lý ở đó rất vui vẻ. Thậm chí sự cao hứng ấy đạt đến đỉnh điểm khi anh hỏi ý kiến và ủy thác cho họ mời giúp đạo sĩ về cúng bái siêu độ cho vong linh người đã khuất vào ngày dời mộ. Các nhân viên quản lý ai nấy mặt mũi hồng hào, cười tít cả mắt, bỗng nhiên nhìn sang còn tưởng họ không phải là kẻ quanh năm suốt tháng giữ nghĩa trang mà lại giống những nhân viên bán hàng chuyên nghiệp ở cửa hàng vậy, dùng ánh mắt nhìn hai người Từ Văn Diệu như những kẻ coi tiền như rác, còn khách khí tiễn anh và Vương Tranh ra đến tận ngoài cổng.

Tài xế taxi chở hai người tới đây rất có trách nhiệm, ngồi trong xe hút thuốc chờ cả hai quay lại. Vương Tranh và Từ Văn Diệu lên xe, tài xế vừa khởi động xe vừa nhanh miệng hỏi: “ Hai người đi vào đó cũng nhanh nhả, tôi cứ tưởng phải hết cả ngày mới xong” .

“ Chúng tôi cúng bái ột người bạn” . Vương Tranh đáp. “ Cũng thuận tiện di dời linh vị của anh ấy sang một phần mộ tốt hơn” .

“ Nếu mà dời mộ thì hai anh phải tìm người lo việc cúng bái mới được. Ở đây chúng tôi có tập tục phải làm lễ siêu độ khi bốc mộ đi, bằng không người khuất mặt khuất mày sẽ không vui. Còn nói như thời buổi hiện nay, không phải trước khi dọn nhà thì nên gửi lời chào tới hàng xóm chung quanh hay sao? Đúng rồi, hai anh đã tìm được vị sư thầy lo cúng bái hành lễ chưa?” .

“ Tìm rồi, chúng tôi đã ủy thác việc đó cho những người quản lý nghĩa trang” .

“ Ai nha, hai anh bị lừa rồi, mấy người quản lý mộ phần ở đó nổi tiếng là ăn tiền hoa hồng của người đã khuất, chắc hai anh bị gạt một khoản rồi nhĩ. Sao không tới hỏi tôi, tôi giúp hai anh liên lạc với thầy trong chùa, bảo đảm rẻ hơn bên đó quá nửa tiền...” .

Vương Tranh lặng lẽ vươn tay nắm lấy tay Từ Văn Diệu, khẽ cười mà đáp: “ Vậy sao, nhưng bọn tôi đã đánh tiếng với người ta rồi, hơn nữa cũng ngại không dám làm phiền tới anh” .

Tài xế tiếc rẻ thở dài: “ Hai anh không cần khách sáo. Lạ nước lạ cái tới đây dễ bị lừa lắm. Thiệt không giấu gì hai anh, tôi quen thân với trụ trì của chùa sát bên đó, thậm chí còn là đệ tử tục gia của thầy ấy nữa.

Không tin tôi lấy chứng nhận quy y ra cho hai anh xem, đệ tử Phật môn chúng tôi đều trọng chữ tín, tuyệt đối không lừa ai bao giờ...” .

Từ Văn Diệu đột ngột lên tiếng: “ Mời sư thầy và đạo sĩ lo việc cúng bái thì có gì khác nhau!” .

“ Khác biệt rất xa đó. Các thầy trong chùa tụng kinh mới có thể siêu độ vong linh. Anh biết Địa Tạng Bồ Tát chứ, ngài ấy có quyền hạn cao hơn cả Diêm Vương. Với lại niệm một bài Kinh Địa Tạng có thể giúp người đã khuất tăng thêm công đức, như vậy nơi đến đầu thai sẽ tốt hơn, chẳng phải sao?” .

Vương Tranh nghe tài xế ăn nói ba hoa về hai nhà Phật – Đạo mà chỉ muốn cười thầm trong bụng, lại nghe Từ Văn Diệu nghiêm nghị nói: “ Anh nói rất có lý, vậy phiền anh lái xe đến ngôi chùa nổi tiếng nhất ở đây, tôi muốn mời một vị cao tăng đại đức ở đó siêu độ vong linh cho bạn mình” .

Tài xế có chút hoảng sợ: “ À... thì... anh chỉ cần mời một sư thầy bình thường trong chùa cũng được rồi...” .

“ Không được. Nếu cần hòa thượng tụng kinh vãng sinh, những tăng nhân Phật giáo bình thường có thể đem so với hòa thượng trụ trì sao?” . Từ Văn Diệu lạnh lùng nói. “ Phiền anh chạy nhanh một chút, chúng ta bây giờ đến đó, có thể nói chuyện được với vị cao tăng đó trước giờ làm lễ vãn đảo[1] của họ” .

[1] Vãn đảo: nghi thức tôn giáo tiến hành vào buổi tối.

Tài xế chẳng dám nhiều lời bèn theo như lời anh nói lái xe đi vào phố sá sầm uất rồi vào một ngôi chùa cổ được dựng đã hơn nghìn năm. Sân chùa rộng rãi, nhang khói thịnh vượng, thiện nam tín nữ ra vào không dứt. Từ Văn Diệu thanh toán tiền rồi xuống xe, cùng Vương Tranh vào chùa, vừa vào đã tìm ra ngay người phụ trách việc cúng bái lễ nghi. Từ Văn Diệu thẳng thắn nói ra ý định của mình, đối phương vui vẻ đáp ứng, lấy hoàng lịch ra xem ngày thì chọn được ngày lành là bảy hôm sau, ngày đó vừa hay đại hòa thượng chủ trì cũng rảnh và đồng ý đến nghia trang tụng kinh đời mộ. Bàn bạc xong, Từ Văn Diệu gọi điện cho ban quản lý nghia trang, hủy bỏ lễ rước vong đã bàn trước đó, và chỉ lấy lại một nửa phí dụng đã bỏ ra. Bên kia khi không lại được tiền, nên chẳng nói lời nào dây dưa. Tuy họ không rõ gia thế Từ Văn Diệu thế nào, nhưng chỉ nhìn vẻ ngoài cùng khí chất hơn người của anh liền biết là người không nên đắc tội, vì vậy đã rất niềm nở phối hợp.

“ Anh nghĩ rồi, những gì mà anh nợ thầy ấy không cách nào trả được, bây giờ cũng chỉ có thể sửa soạn việc tế lễ cúng cấp như thế này, để mọi người biết rằng không phải không có ai tiếc thương cho sự qua đời của thầy” , giọng Từ Văn Diệu mất tinh thần, âm trầm nói. “ Anh hy vọng làm như vậy có thể giảm bớt được chút tội nghiệt của mình” .

Vương Tranh thở dài, xoa hai bên huyệt thái dương: “ Được ạ, anh cứ làm đi” .

Từ Văn Diệu gọi điện cho tài xế đến đón họ, sau đó lại gọi cho trợ lý ở thành phố G, bảo người đó tạm ngưng công việc đang làm mang theo một vài người thuộc phòng quan hệ xã hội đến sắp xếp tổ chức cho lần đạo pháp này. Anh tâm tâm niệm niệm muốn chuộc lại danh dự cho người đã khuất, thậm chí còn yêu cầu nhân viên cấp dưới mời tất cả thân bằng quyến thuộc cũng như các đồng nghiệp trước đây của đối phương đến dự lễ.

Tính toán còn mấy ngày nữa là đến buổi cầu siêu, Từ Văn Diệu cũng không quay lại thành phố G, cả ngày ngồi ngẩn người hút thuốc trong khách sạn. Ánh mắt dôi đến một vùng xa xăm nào đó, đôi khi không biết hồn phiêu lạc phương nào. Người thầy giáo trẻ kia là vết thương không bao giờ lành trong lòng anh, khiến bao nhiêu dưng khí tích cốp được mấy năm nay bỗng chốc tan biến như băng tan trên mặt đất.

Anh không biết mình phải làm sao, chỉ hành động theo cảm xúc, có thể sẽ chẳng cứu chuộc được gì nhiều nhưng ít ra cũng có ý nghĩa nào đấy.

Bản thân anh bây giờ thấy rất mệt lung và chán chường, như một kẻ một chân đã ở trong hư không còn chân kia đang lắc lư chơi với ngay trên mép vực, nhưng anh không để tâm quá nhiều.

Vương Tranh cũng không nói chuyện gì nhiều với anh, chỉ im lặng ở bên cạnh, tới giờ ép anh ăn cơm uống nước, đem xuống võ về anh vào giấc ngủ. May là luôn có cậu ở bên trông coi, bằng không vì tinh thần anh luôn hoảng hốt mà xảy ra việc gì, hay vì ăn uống thất thường thiếu chất dinh dưỡng rồi đau ốm nơi đất khách quê người.

Hôm làm lễ truy điệu, Vương Tranh lấy hai bộ tây trang màu đen, giúp Từ Văn Diệu mặc vào, sau đó còn thay anh thắt cà vạt, vỗ nhẹ lên ngực anh mà nói: “Được rồi, đi thôi”.

Từ Văn Diệu gật đầu, lúc ra cửa thì có hơi chần chừ, bàn tay nắm tay nắm cửa cứ siết chặt lại, lâu sau cũng không chịu nhúc nhích.

“Sao vậy? Lễ nào đột nhiên lại thấy mọi chuyện đều vô nghĩa?” . Vương Tranh hỏi.

“Đúng vậy...” . Từ Văn Diệu cúi đầu thừa nhận. “Chuyện đã qua lâu như vậy, nếu như thật sự có luân hồi thì thầy ấy cũng đã đi đầu thai, làm gì còn chờ anh tới đây truy điệu hay siêu độ?” .

“Anh chưa từng nghe qua câu này à, làm lễ mai táng hay truy điệu chẳng qua cốt chỉ để làm an lòng người còn sống” . Vương Tranh bước tới ôm lấy bờ vai anh, dùng sức vỗ vỗ, nói: “Hoặc giả, anh nên tự hỏi chính mình, rốt cuộc anh muốn sắm vai trò gì trong buổi lễ ngày hôm nay?” .

“Sắm vai?” .

“Phải. Rốt cuộc anh muốn làm kẻ bị mất người yêu, một gã đàn ông si tình bao nhiêu năm trời vẫn còn tâm tâm niệm niệm không quên được mối tình xưa, một cậu học trò có lòng tri ân thầy cũ, hoặc một ông chủ ngu ngốc lắm tiền nhiều của, hay là tên gian thương đứng ra tổ chức tang lễ nhằm lấy chút tiếng tăm hiển đức?” .

Từ Văn Diệu ngậy ra một lúc rồi thều thào: “Em à, anh nào nghĩ được nhiều như vậy” .

“Thế bây giờ anh nghĩ đi” . Vương Tranh cười vỗ vai anh. “Đừng gấp gáp, từ đây tới nghĩa trang mất cả tiếng, trong thời gian đó hãy cố gắng tìm ình một câu trả lời” .

Suốt quãng đường đi, Từ Văn Diệu cứ trầm tư, Vương Tranh cũng không thúc giục anh, cậu có mang theo người quyển sách đóng gáy buộc chỉ nhìn hay hay mà cậu đã mua từ sạp sách cũ.

Xe lần này hai người đi là một chiếc Lincoln Limousine, chẳng biết nhân viên phòng quan hệ xã hội kia đã thuê ở đâu, tổng thể toát lên hình tượng của một ông chủ lớn. Vương Tranh tự nhủ mình chỉ là một người đến dự tang lễ bình thường, nhưng khi vừa bước vào nghĩa trang thấy bầu không khí trang trọng và nghiêm cẩn bị thổi phồng lên đó thì lại khiếp sợ không thôi. Khắp nơi giăng đầy cờ tang màu xanh đen, các hàng liễn phúng điếu, đầu đầu cũng bài trí vòng hoa trắng có cả cúc trắng cúc vàng và cả lay ơn nữa. Vào bên trong, ngay phía trước sớm đã có một hương án dài với tượng Bồ Tát thanh thoát, các vị sư sãi mặc tăng bào chỉnh tề, da đầu cạo sạch nhẵn nổi gân xanh, tay cầm đồ gõ mõ trang nghiêm đứng ở hai bên, vị đại hòa thượng mặc áo cà sa nét mặt nghiêm nghị đứng nép một phương, nhìn thấy hai người thì khẽ gật đầu chào. Còn bên kia có không ít người tới xem, chẳng biết có phải tất cả đều là thân quyến của người đã khuất không, dù nhìn thế nào cũng thấy cảnh tượng hôm nay giống như lễ đưa tang của một nhân vật quan trọng.

Hình như tất cả mọi người đều đã quên, người hôm nay nằm dưới mộ chỉ là một thầy giáo trẻ bình thường tới mức không thể bình thường hơn, năm đó phạm tội sát nhân và nguyên nhân cái chết là tự sát.

Xem ra nhân viên của Từ Văn Diệu đã ra sức làm việc hết sức chuyên tâm nhằm thể hiện bản lĩnh trước ông chủ là anh. Buổi lễ vô cùng xa hoa và long trọng. Trước khi mời đại hòa thượng lên tụng kinh còn có thầy hiệu trưởng ngày xưa của trường làm người đại diện đọc điếu văn. Ngay cả Từ Văn Diệu cũng quên mất năm đó có nhân vật số một này, bỗng nhiên thấy một ông lão đầu tóc bạc phơ, tay run run lấy ra một tờ sớ, đọc những lời tán dương người thầy kia khi còn sống kỳ thực là một thầy giáo cần cù chăm chỉ có thái độ chừng mực như thế nào... khiến Từ Văn Diệu chỉ muốn bật cười thành tiếng. Bao nhiêu khổ ải cùng nỗi áp lực kìm nén trong lòng mấy ngày nay nhờ vào trò khôi hài này mà vơi đi không ít. Anh liếc mắt nhìn về phía Vương Tranh, cậu cũng đang mang vẻ mặt cố nhịn cười. Hai người nhìn nhau một lúc liền dời mắt nhằm không để bản thân mất kim chế mà cười phá lên, làm tổn hao danh dự.

Phải khó khăn lắm rồi mới tới lượt vị đại hòa thượng mặt mày lạnh tanh đứng ra dâng hương vẩy nước tụng kinh. Động tác của ông vô cùng thành thạo, hướng các sư tăng vừa gõ pháp khí vừa ngâm tụng theo một cách bài bản, thanh âm vang dội, tràn đầy năng lượng rất dễ nghe. Chỉ tiếc là vì không có quãng trầm quảng bổng, cứ nghe như vậy lại đứng dưới ánh mặt trời nên rất dễ buồn ngủ. Mấy ngày nay Vương Tranh không dám rời mắt khỏi Từ Văn Diệu một phút, sớm một tối đến không chịu nổi, giờ nghe bài kinh tụng

như khúc hát ru thôi miên, nhin chẳng đặng mà dúi mắt, đầu bắt đầu gật gù lên xuống. Giữa lúc cậu đang mơ màng ngủ thì bị tiếng khóc kinh thiên động địa làm giật mình, ngỡ ngàng mở mắt ra mới phát hiện một vài người nam nữ đang gào khóc thảm thiết giữa đám người dự lễ.

“ Chuyện gì vậy?” . Từ Văn Diệu nhíu chặt đôi mày, ngoắc tay gọi trợ lý lại. Trợ lý cúi đầu đi từng bước nhỏ tới, chưa kịp hỏi han gì anh ta đã vội vàng xin tội: “ Sếp, cái này không phải do tôi sắp xếp đâu. Tự dưng họ lại gào khóc, tôi trở tay không kịp...” .

“ Ai đang ở bên đó? Không biết đang cúng tế như thế này là phải trang nghiêm à!” . Từ Văn Diệu nghiêng rằng hỏi.

“ Chắc là người thân của người đã khuất” . Trợ lý len lén nhìn sắc mặt ông chủ, nói nhỏ. “ Anh không biết đó thôi, mấy người nhà quê bây giờ khôn khéo lắm, chắc thấy chúng ta bỏ tiền đời mộ nên mới khóc lóc một hai tiếng để gây thiện cảm, tiếp theo muốn cái gì cũng sẽ cầu xin cho xem...” .

Từ Văn Diệu trán nổi đầy gân xanh: “ Bọn họ tính làm gì hả?” .

“ Ai mà biết được, à, nếu là tôi, thì cũng sẽ khóc lóc than nghèo kể khổ” , trợ lý khe khẽ nói lẩm bẩm, “ anh đừng nóng giận, chuyện này rành rành ra đó. Nếu tôi là họ cũng sẽ nói với anh như vậy, nhà chúng tôi vô cùng thân thiết với người đã khuất, trước đây khi anh ta còn sống chúng tôi đã giúp đỡ cho anh ta rất nhiều. Bây giờ mặc dù người đã khuất, nhưng chúng tôi vẫn rất tưởng nhớ, đáng tiếc nhà quá nghèo, làm đến đâu thiếu đến đó, đến cả trẻ con cũng không có đủ tiền để đi học...” .

“ Được rồi” . Vương Tranh nhin cười, cắt ngang lời trợ lý, nhỏ giọng nói: “ Anh đúng là chỉ sợ chuyện không đủ loạn mà. Chẳng thấy Văn Diệu đã phát hỏa rồi sao? Bây giờ anh qua đó nói với họ là ông chủ của anh không thích khóc lóc như vậy, có gì đợi buổi lễ kết thúc rồi tính” .

Trợ lý trẻ môi nói: “ Biết mà, tôi thiệt thòi vậy, tôi đành phải đi một chuyến vậy” .

“ Tên ranh này, mau đi, đứng đấy nói nhảm gì nữa!” . Từ Văn Diệu trừng mắt lườm đối phương một cái.

Trợ lý nhanh như chớp chạy đi mất, sau đó chẳng biết đã nói gì mà tiếng khóc liền im bật đi. Vương Tranh ngược đầu nhìn anh ta đứng bên kia hết sờ mặt rồi nhún vai với hai người, quay sang hỏi Từ Văn Diệu: “ Anh ấy muốn nói gì vậy?” .

“ Ý nói mấy người đó chỉ khóc khan chứ không có nước mắt” . Từ Văn Diệu ngẩng đầu nhìn trời, rồi bỗng quay sang nói với Vương Tranh: “ Tiểu Tranh, chúng ta rời khỏi đây nhé?” .

“ Hả...” . Vương Tranh ngạc nhiên. “ Có được không?” .

“ Có gì không được?” . Từ Văn Diệu hít sâu một hơi, cau mày nói: “ Anh bỏ tiền làm lễ truy điệu, lễ nào không được giữa chừng rời khỏi?” .

“ Nhưng... nhưng làm vậy không phải là bất kính với người đã mất sao?” .

Từ Văn Diệu xoay đầu nhìn cậu, đắn đo một lúc mới nói: “ Nếu như thầy ấy biết sẽ không đồng ý cho anh làm chuyện này đâu. Suýt chút nữa thì anh quên mất, ngoài việc là kẻ sát nhân ra, thầy là người rất bình dị, luôn an phận thủ thường, lại còn hiền lành tốt bụng nữa” .

Từ Văn Diệu đưa ra quyết định vô cùng nhanh chóng, ra hiệu cho trợ lý ở lại thu xếp mọi chuyện xong liền dẫn Vương Tranh rời khỏi đó. Anh vốn là người thích gì làm nấy, những chuyện vô si hơn còn làm được huống gì chỉ là việc trốn khỏi một buổi lễ truy điệu vô cùng nhàm chán chứ. Hai người đi cũng không xa, kể trước người sau chậm chạp đi sang dãy bia mộ bên kia. Khi cách hiện trường làm lễ một quãng đủ xa Từ Văn Diệu mới dừng lại dưới một gốc cổ thụ, thở phào một hơi dài, nới lỏng cà vạt ra, nói với Vương Tranh: “ Một quá, chúng ta ngồi nghỉ một lúc” .

Vương Tranh gật đầu, xoay người ngồi xuống phần rễ trôi lên khỏi mặt đất của cây cổ thụ. Cậu cũng tháo lỏng cà vạt, xoa hai bên huyệt thái dương, nói: “ Đáng lẽ phải rời đó sớm rồi, đứng ở đó em bị khói hun làm cho không thở nổi” .

Nhìn mặt mày cậu xanh xao nhợt nhạt, Từ Văn Diệu chợt nhớ ra mấy hôm nay Vương Tranh vô cùng mệt mỏi. Vốn dĩ sức khỏe cậu không tốt, nhưng mấy ngày nay anh chỉ lo nghĩ đến chuyện không thể vượt bở

trong lòng, chẳng hề nghĩ gì đến Vương Tranh đang lo lắng tiêu tụy bên cạnh mình như thế nào nữa. Cứ nghĩ tới việc Vương Tranh phải vất vả vì mình anh lại hổ thẹn và đau lòng, bước tới đứng trước mặt cậu, dùng tay áo lau mồ hôi cho người yêu, áy náy nói: “ Xin lỗi em” .

“ Không sao đâu” , Vương Tranh cười.

“ Anh thật ích kỷ” . Từ Văn Diệu gục đầu xuống. “ Anh chỉ lo lắng mình mà quên mất em” .

“ Thật lòng em rất muốn đâm anh một cái” . Vương Tranh lạnh nhạt nói. “ Nhìn bộ dạng sống dở chết dở, một chút cũng không giống anh của thường ngày, lại còn chuyện gì cũng giấu em mà tức gần chết. Vì em không biết phải làm gì cho anh nên càng thấy lo lắng hơn. Nhưng bên cạnh đó, em cũng hiểu là anh đã phải tự dần vật mình rất nhiều, không dễ gì đối mặt được với những chuyện như vậy huống hồ tính đến việc giải quyết chứ. Vậy nên, em rất bội phục anh” .

“ Em khen anh như vậy không sợ anh đắc ý tự kiêu à” . Từ Văn Diệu ngượng ngùng cười, vuốt lại mái tóc rối, nghe tiếng kinh cầu từ xa vọng lại, chê cười nói: “ Gì thế, buổi hài kịch này! Em đừng chế nhạo anh nhé” .

Vương Tranh mặt mày đăm chiêu nhìn anh một lúc, chốc sau bỗng nhiên không thể đăm chiêu mãi được mới phá ra cười. Thấy cậu cười, Từ Văn Diệu cũng cười theo. Những dồn nén không được cười vừa này bây giờ được thể mà bộc phát. Vương Tranh vừa cười vừa nói: “ Ha ha ha, không ngờ còn có chuyện hiệu trưởng ở trường cũ tới đọc diếu văn ở lễ truy điệu của người chết, chẳng biết ông ấy từ đâu tới nữa, ha ha ha, em đang chờ tới phần cuối để xem ông ấy có suốt mướn khen tặng gương người tốt việc tốt không, hóa ra lại đứng y chốc luôn...” .

Từ Văn Diệu bật cười: “ Mẹ kiếp thật! Ông ta chẳng nhớ nổi người chết đó là ai, còn bảo thầy ấy là tận tụy giỏi giang, đào lý[2] khắp thiên hạ. Vớ vẩn! Thầy ấy là giáo viên ở trường chưa đến ba năm, còn là thầy giáo sinh vật. Đào lý ở đâu ra?” .

[2] Trong nguyên tác, chữ [táo lý] (đào mạn) có ý chỉ học sinh.

“ Ở đây chẳng phải có sẵn một trái đào thật lớn sao?” . Vương Tranh xoa đầu anh. “ Văn Diệu này, em thấy đầu anh vừa tròn vừa to, nếu cạo trọc đi, nhìn giống trái đào lắm đấy!” .

“ Đây này, sờ cái gì mà sờ, chẳng biết lớn nhỏ gì hết!” . Từ Văn Diệu trở tay kéo Vương Tranh ôm vào lòng, ôm thật chặt, vùi mặt vào hõm cổ người yêu hôn hít một trận rồi nói: “ Lại còn dám thân thích và hàng xóm láng giềng kia nữa, anh vẫn chưa tính sổ với họ vậy mà đã mò tới đây kêu khóc rồi. Khóc tang cũng phải có chút kỹ thuật chứ, tất cả mấy người tay ngang đó đều xem anh là thằng xem tiền như rác chắt!” .

Vương Tranh chợt nhớ tới trận biểu diễn gào khóc kia mà rùng mình bật cười thành tiếng.

Từ Văn Diệu cũng phì cười, nhìn ra phía xa xa, đột nhiên yếu ớt mà thở dài, nói: “ Tiểu Tranh, em nói xem, anh ngang nhiên dời mộ của thầy đi như vậy, liệu thầy có vui không?” .

Vương Tranh tựa vào lòng anh, khẽ nhắm mắt lại: “ Em cũng không biết nữa” .

“ Thật ra anh không phải muốn làm cái gì đó, đơn giản anh chỉ muốn cho thầy một lễ tang trang trọng, đàng hoàng. Hoặc nên nói, anh không thể chấp nhận nổi chuyện mọi người đã quên đi người mà anh luôn ghi nhớ trong lòng” .

Vương Tranh thở dài, vươn tay xoa hai má của anh, thì thầm: “ Anh còn nhớ hôm Tiểu Huyền qua đời không?” .

Từ Văn Diệu gật đầu.

“ Hôm đó, em ngỡ như bầu trời đã sụp đổ dưới chân rồi. Em cứ luôn suy nghĩ, phải tìm cách đặc biệt để nói lời chia tay với cô ấy theo phương thức chỉ hai đứa bọn em biết với nhau thôi. Cách mà cô ấy biết và em cũng có thể biết. Sau đó bọn em sẽ nói tạm biệt nhau thật dịu dàng, sẽ lưu giữ lại những ký ức tốt đẹp nhất có liên quan đến đối phương” . Vương Tranh quay đầu lại nhìn anh, khẽ cười, nói: “ Thầy của anh... chắc chắn là anh luôn nhớ về thầy ấy với những hồi ức xinh đẹp nhất, phải không? Anh kể cho em nghe đi” .

Từ Văn Diệu có chút sững sốt, im lặng một lúc rồi nuốt nước bọt, nói: “ Nhiều năm như vậy, những khi nghĩ về thầy, anh chỉ nhớ tới đoạn quá khứ cuối cùng, như trong nhà giam, trong nhà hỏa thiêu... chẳng có gì tốt đẹp hết” .

Vương Tranh gạt đầu, không nói, chỉ dịu dàng vuốt ve mái tóc anh. Động tác này không có ý nghĩa gì đặc biệt, những lúc hai người ở bên nhau cậu vẫn thường làm như thế, dùng ngón trỏ và ngón cái mân mê mái tóc anh. Cảm nhận cảm giác khi ngón tay chạm tới lớp lông tơ mịn như nhung, sau đó ôm ấp hết cả mái tóc, rất mềm mại, hơi lạnh lạnh rồi nó sẽ dần trở nên ấm áp hơn trong tay cậu.

Từ Văn Diệu khẽ nhắm mắt, trầm ngâm rất lâu, hồi tưởng về những chuyện xưa cũ, tựa như lạc chân quay về băng nguyên hoang vu lạnh giá nọ, vượt qua cả bề mặt thời gian để rồi không biết cuối cùng sẽ đến nơi đâu.

“ Anh còn nhớ” . Giọng nói khản đặc của Từ Văn Diệu chậm rãi vang lên: “ Anh còn nhớ, chỉ là hơi hơi nhớ, chẳng biết liệu có đúng hay không” .

“ Anh cứ nói đi” .

“ Lúc đó, thầy thích xà loại xà phòng chưa đến hai tệ một cục, màu xanh lục, hình bầu dục, mùi thơm tựa như mùi hoa nhài. Thầy đặt xà phòng trong cái bát sứ mẻ ở bên phía song cửa sổ, nhà không có máy giặt, nên cứ cách hai ngày thầy lại lấy cục xà phòng đó để giặt quần áo” .

“ Sau đó thì sao?” .

“ Quần áo giặt xong đều có mùi thơm của xà phòng, khi phơi dưới ánh nắng sẽ dậy lên mùi thơm khô ráo dễ chịu. Anh nghĩ, chính điều đó đã mang đến cho anh khái niệm về sự sạch sẽ. Bắt đầu từ đó, khái niệm sạch sẽ của anh luôn đi liền với khuynh hướng cảm xúc như: ấm áp, đượm mùi nắng và thoang thoảng hương nhài. Nhưng kỳ quái, từ đó về sau anh không tìm được loại xà phòng có mùi thơm đó, tên hiệu là gì anh cũng không nhớ nữa. Có thể bây giờ nó không còn được sản xuất nữa...” .

Vương Tranh càng dựa sát hơn vào lòng anh.

“ Còn nữa, thầy rất lạ lùng, rất là tiết kiệm, không biết tại sao... Thầy luôn nghĩ rằng thằng oắt con học sinh trung học như anh cả ngày chẳng được ăn no. Vì vậy, mỗi khi anh tới nhà, thầy đều bổ sung chất dinh dưỡng cho anh. Có khi là trứng luộc, lúc lại là cá hấp, hôm thì gà ta. Anh biết thường ngày thầy không bao giờ ăn những món đó, thầy quen để dành tiền, ngay cả cái khăn mặt dùng tới mức mấy góc xù lông cả rồi cũng không dám đổi cái mới. Thầy có phẩm hạnh hết sức mộc mạc của một nhà giáo, em cũng biết cái đó phải không? Thầy từng nói, đúng rồi, anh nhớ ra rồi, đúng là thầy có nói về việc này, Một khi đã đứng trên bục giảng thì phải có trách nhiệm của người làm thầy” . Từ Văn Diệu cười khẽ, lắc đầu nói: “ Cái từ ‘ý thức trách nhiệm’ thật đáng cười biết bao! Đến cả đứa trẻ chỉ mới mười bốn tuổi như anh còn thấy buồn cười nữa là, nhưng sau cùng, chẳng ai dám chê bai gì thầy cả, đối với những người như thầy khi em cười nhạo trước mặt họ thì cuối cùng lại đang tự nhạo báng chính mình” .

“ Nếu còn sống, chắc chắn thầy ấy sẽ là một giáo viên tuyệt vời” . Vương Tranh mỉm cười nói. “ Là người thầy có học sinh ở khắp mọi nơi, thầy ấy nhất định sẽ làm được điều đó” .

“ Tiếc là thầy không ôm ấp nhiều hoài bão tới vậy” . Từ Văn Diệu vuốt tóc Vương Tranh. “ Những gì thầy muốn rất đơn giản, ngày ngày chăm chỉ làm việc rồi lấy người con gái mình yêu, sau đó hiếu thuận với cha mẹ, chăm lo cho con cái. Thầy chỉ tâm niệm có được một cuộc sống bình thường... nếu như thầy còn sống...” .

“ Có lẽ vì quan niệm quá cứng nhắc đó, nên thầy ấy mới không chấp nhận được biến cố đó” .

Từ Văn Diệu im lặng.

“ Em có thể hiểu quan niệm cố chấp đó và cách nó trở thành thế giới quan vững như vách sắt thành đồng không ai lay chuyển được. Giống như mẹ em vậy, cuộc đời bà có rất nhiều bi kịch, những bất hạnh của bà là do chính quan niệm sống tạo thành. Hay như em, mượn lời của Tiểu Huyền thì, những quan niệm sống thâm căn cố đế đã ăn sâu bám rễ vào đầu, chúng cứng như đá. Em không thể làm tình với phụ nữ, không thể ngồi ngoài đường ăn kem, không thể to tiếng cãi nhau, hay không thể mặc áo sơ mi bắn ra đường” . Vương Tranh cười, lại quay đầu nhìn Từ Văn Diệu. “ Đây gọi là ngoan cố, người ta sống ở đời khó lòng

tránh khỏi những điều đó. Nhưng em biết, sự ngoan cố của em và mẹ em khác nhau. Cố chấp của em chỉ dừng lại ở việc kiểm soát cuộc sống của chính mình, còn mẹ, ở rất nhiều thời điểm, lại muốn kiểm soát luôn cả cuộc đời của người khác” .

“ Ý em muốn nói thầy anh cũng giống như vậy?” .

“ Em không quen thầy ấy nên không thể đưa ra phán đoán tùy tiện được. Nhưng lần đầu nghe anh kể những bi kịch của thầy ấy, anh biết suy nghĩ đầu tiên của em là gì không?” .

“ Nói anh nghe xem” .

“ Em thấy người vô tội nhất là cô bạn gái” .

“ Sao chứ?” .

30. Chương 30

“ Chẳng qua cô ta có hơi hư vinh một chút, chỉ muốn tìm được người yêu có điểm tốt để có cuộc sống tốt hơn. Em biết với đa số đàn ông đều không thể chấp nhận chuyện người phụ nữ ‘một dạ hai lòng’, cho rằng đó là biểu hiện cho tính cách dâm dăng của cô ta. Nhưng cho tới tận ngày nay, sao chúng ta lại không thể thừa nhận đó là sự thật! Cô gái đó không phải là vật sở hữu của thầy anh, cô ta có quyền rời đi, chẳng cần biết vì nguyên do gì. Cô ta có quyền hư vinh, có quyền nông nổi... anh có thể lên án cô ta là người không có đạo đức, nhưng anh không thể vì vậy mà ép buộc không cho cô ta rời bỏ bạn trai mình, càng không thể đoạt đi tính mạng của cô ta” .

“ Anh, anh đừng trách em nói thẳng, hay là bắt kính với người đã khuất. Với tư cách của một người ngoài, em có quyền nói lên những lời công bằng và thương xót cho cô gái đó. Nếu thầy ấy không coi cô gái như vật sở hữu của mình mà chỉ xem như một lợi thế có được trong cuộc sống sau này, sẽ chẳng có việc thầy ấy không tiếp nhận được sự thay đổi, lại càng không có chuyện thầy ấy nổi điên đi cắt cổ người ta” .

Vương Tranh dừng lại, ngập ngừng một lúc thì lí nhí nói: “ Xin lỗi anh” .

Từ Văn Diệu buông cậu ra, nhíu mày nói: “ Em đang khiển trách thầy sao?” .

“ Đúng vậy. Trong chuyện này, bi kịch xảy ra là do quan niệm sống, tính cách của thầy ấy, nhân tố tác động là anh... chẳng qua chỉ chiếm một phần nhỏ thôi” . Vương Tranh thở dài, dúi bàn tay anh vào lòng bàn tay mình, nghiêm túc nói: “ Thầy ấy là người tốt, nhưng bên cạnh đó cũng là kẻ đơn thuần đến cố chấp. Quả thật, khi mười bốn tuổi anh đã làm sai rất nhiều việc, và đó thực sự là những sai lầm trầm trọng khiến người khác không thể tha thứ được. Nhưng ý định ban đầu của anh đâu phải muốn ai phải chết, đúng không?” .

Hai vành mắt của Từ Văn Diệu chột đỏ au, anh ngẩng đầu nhìn trời, không đáp được nửa lời.

“ Anh, hai người họ không phải do anh hại chết. Hãy tin em, nhé?” . Vương Tranh dùng hai tay ôm lấy mặt anh.

Từ Văn Diệu nắm tay cậu, người khẽ run lên vẫn còn cố nói: “ Nhưng nếu không tại anh thì họ sẽ không chết” .

“ Đừng nói nếu như, trên đời không có nếu như!” . Vương Tranh nhìn anh, nghiêm túc nói: “ Em tin tính cách quyết định số phận. Hai người họ, dù không có anh thì cũng sẽ vì nguyên nhân khác mà nảy sinh vấn đề. Người đã chết, chúng ta không cách nào phủi tay trốn tránh những trách nhiệm nặng nề của nó, nhưng phải học cách quẳng ưu phiền đi. Anh nghĩ mà xem, một người thầy tốt bụng tinh ý, biết học trò thâm mến mình lại còn mang trong lòng ác tâm... một người như vậy sẽ đối xử với học trò của mình thế nào? Thầy ấy có phải từng rất thích, rất quan tâm tới cậu nhóc vị thành niên đó không?” .

“ Em... em đang buộc tội anh?” .

“ Không, em chỉ nói lên cái nhìn của bản thân” . Vương Tranh nói một cách hùng hổ và đầy khí phách: “ Người có quyền định tội anh không phải em, mà là người đang được siêu độ đằng kia... Nhưng anh à, em cũng là một người thầy, ở mức độ nào đó em cũng được tính là một giáo viên có lòng và có tâm huyết với nghề, em tin tưởng vào ý niệm về đạo đức làm thầy cùng tinh thần trách nhiệm đầy bảo thủ kia, vậy nên

em có tư cách để nói ra giả thiết này. Giả thiết như bây giờ thầy ấy đang có mặt ở đây, trông thấy anh, biết những việc anh đã làm, nhìn thấu sự dằn vặt và đau khổ nơi anh, cũng hiểu anh đã phải trả giá cho sai lầm của bản thân thế nào, và điều quan trọng nhất chính là, anh là người duy nhất trên đời thật lòng nhớ tới thầy ấy. Nếu như vậy, thầy ấy sẽ nói gì vào lúc này?” .

“ Liệu thầy có tha thứ cho anh không?” . Từ Văn Diệu thều thào hỏi.

“ Em không chắc, nhưng em biết nếu là người đó, em sẽ chọn cách để mọi thứ mãi mãi ngủ yên, đồng thời cũng khuyên anh quên đi tất cả. Quên đi những chuyện không tốt, chỉ nhớ những gì tốt đẹp. Ví như chuyện quần áo sạch có mùi hoa nhài dưới ánh nắng mặt trời, hay chuyện thầy tiết kiệm khẩu phần ăn của mình, mua trứng gà chưng cho anh. Nếu như em là thầy ấy, em chỉ hy vọng anh nhớ đến những kỷ ức đó mà thôi” .

Bàn tay Từ Văn Diệu run lên từng chập, anh không nói gì, chỉ há miệng ra cố gắng hít thở, như người mù mà tìm kiếm tay Vương Tranh. Ngay sau đó mười ngón tay đan chặt vào nhau, mạnh mẽ giữ lấy tựa thể đương lúc nửa đêm mất điện phải lần mò tìm diêm quẹt, mong chút ánh sáng le lói kia có thể sưởi ấm và soi rọi ình. Anh hỏi: “ Em sẽ luôn đi cùng anh chứ?” .

Tuy là câu hỏi nhưng giọng điệu lại đầy khẳng định.

Vương Tranh gật đầu, đây là lần thứ hai Từ Văn Diệu hỏi cậu bằng thái độ bất an đến thế. Mỗi lần như vậy, chẳng cần biết kết cục ra sao, anh đều chỉ mong có được một câu trả lời đầy thuyết phục.

“ Em luôn ở đây, bên anh!” . Vương Tranh đáp.

Đây là cam kết ước hẹn chân thật duy nhất mà cậu nói ra trong cuộc đời này. Khi còn sống cùng Lý Thiên Dương, họ cũng từng đề cập tới mãi mãi, tới cả đời. Nhưng lúc ấy ai cũng đều còn quá trẻ, chưa kịp dùng lý tính và kinh nghiệm của cuộc sống để hiểu rõ những từ đó có nghĩa là gì, đã vội vàng nói ra. Nói ra mới biết là không thể làm được, mới biết lời nói thề non hẹn biển nói ra dễ dàng biết nhường nào, và nó có thể cũng chỉ là những lời hoa lệ đầy hư cấu mà thôi.

“ Em sẽ mãi đi cùng với anh!” . Vương Tranh lặp lại lần nữa, sau đó nói tiếp: “ Chúng ta cùng nhau qua đó đưa tiễn thầy ấy đi” .

Từ Văn Diệu gật đầu, tựa vào cái kéo tay của Vương Tranh mà lảo đảo đứng lên, sau đó anh vịn vào vai cậu, như một ông lão chậm chậm bước về phía trước. Ở phía xa xa, tiếng tụng Kinh A Di Đà của khoảng mười vị sư tăng vang vọng lại, khí thế hào hùng nhưng cũng rất trang nghiêm, dường như có một sức mạnh thần uy huyền diệu nào đó khiến vong hồn người đã khuất giải thoát được mọi nỗi khổ, rửa sạch hết tội nghiệt, rồi sau đó thanh thản đi về cõi Tây Phương Cực Lạc.

Lúc này là một buổi chiều mùa thu trời quang nắng ráo, bầu trời phương nam trong xanh đến lạ, những vạt mây vắt ngang trời nom như sợi bông, mộ bia của những người đã khuất nằm san sát bên cạnh cây cối mọc um tùm, giữa tiếng tụng kinh mỗi lúc một lớn của các vị sư tăng, gió thổi qua những chạc cây phát ra tiếng xào xạc xào xạc. Giới hạn giữa cái chết và sự sống bất chợt bị xóa nhòa.

Bên dưới ánh mặt trời, Từ Văn Diệu vịn lấy Vương Tranh, tận mắt nhìn người ta di chuyển hũ tro của người thầy giáo trẻ từ ô đựng tro cốt trong linh tháp sang huyết mộ rộng rãi hơn. Rõ ràng hũ đựng tro nhỏ và còn thô kệch như vậy, ấy vậy lại có thể cất chứa cả một con người, như thể đối phương chưa bao giờ là một người từng hiện hữu. Từ Văn Diệu nghĩ, có còn ai nhớ được bên trong chiếc bình tro lạnh đó là một thanh niên tuấn tú, có nụ cười hồn hậu đây? Bây giờ, lúc này, chẳng còn bất kỳ dấu vết nào trên đời chứng tỏ người kia đã từng tồn tại cả.

Từ Văn Diệu nhìn vị pháp sư trình trọng chủ trì việc phong huyết lập bia, anh nom lạnh lùng bàng quan, đảo mắt chú ý đến phía trên tấm bia bằng cẩm thạch đắt tiền, tên húy cùng năm sinh năm mất được viết hùng hồn bằng kiểu chữ Tống thể[3] mạ vàng. Anh ngẩng ra nhìn những nét chữ được khắc rồi âm thầm nghĩ, hóa ra người đó có cái tên như vậy. Lúc thiếu thời, anh đã từng nhiều lần thầm gọi cái tên này, rồi đêm đêm mang vào giấc ngủ, nhưng sau bao trăn trở day dứt và phủ lấp của thời gian thì lại quên mất. Chính vì vậy, hôm nay, khi lần nữa được nhìn thấy cái tên ấy, bất chợt khiến anh thấy xa lạ không thôi.

[3] Tống thể: loại chữ Khải vương dùng để in sách, được phát minh vào thời nhà Tống.

Ngược lại gương mặt và tướng mạo của người thanh niên trong ký ức thêm một lần nữa lại hiện về rõ rệt. Trong buổi tang lễ muộn màng này, rốt cuộc kỳ tích cũng xảy ra với Từ Văn Diệu, anh đã chấp vá lại được hình dáng của người thầy. Từng đường nét chi tiết trong ký ức đối ứng với nhau, cứ như người ta nhặt lại được những mảnh ghép quan trọng của bức hình ghép. Hình ảnh lập thể sống động của người thầy giáo trẻ từ trong sâu tận ký ức hiện ra mỉm cười hiền hòa với anh.

Thời gian từ từ trôi qua, thế nhưng người kia vẫn là dáng vẻ trẻ trung năm nào. Đối phương sẽ mãi mãi dừng lại ở thời khắc đó, không bao giờ thay đổi hay già đi, cũng không phải tiếp tục trải qua cuộc đời vô vị buồn chán hay bất lực này. Chỉ có cậu thiếu niên năm nào là đã trưởng thành và đang lặng lẽ già đi. Sau khi tận mắt chứng kiến hình ảnh tử vong của người kia, cậu bé đó đã bỏ qua giai đoạn thanh niên và trung niên, từ từ trở nên già yếu mất rồi.

Hai mắt Từ Văn Diệu cay cay, anh buông vai Vương Tranh ra, bước từng bước một như băng qua muôn non ngàn núi để đến trước mộ phần mới của thầy giáo.

Anh yên lặng đứng trước bia mộ, nhận lấy bó hoa tươi từ tay trợ lý, khẽ khàng đặt trước bia mộ. Đoạn lại chăm chú ngắm nhìn rất lâu bức hình đã phai màu, sau đó như một ông lão, gập khom người thật sâu.

Trong khoảnh khắc anh cúi đầu đó, những giọt nước mắt dồn nén bấy nhiêu thời gian lặng lẽ rơi xuống.

Anh cắn chặt môi, quá khứ như một cuốn phim không thanh âm đang tua lại trong đầu, điểm lại những ký ức ít ỏi mà người kia đã gieo vào lòng anh: buổi đầu sơ ngộ dù bị bóng đập cho vỡ mũi nhưng cũng không giấu được nét thanh tú ôn hòa; ngày đầu tiên anh gõ cửa tiến vào chào hỏi thì đối phương kinh ngạc không thôi, sau đó lại nở nụ cười thân thiện, hòa nhã mời anh vào nhà; một đêm mùa đông anh bất ngờ tới gõ cửa nhà đối phương, đối rằng đã bỏ nhà ra đi, rồi nhìn thấy được vẻ yêu thương cùng lo lắng trong đôi mắt rất hiền kia; một chiều ngày mùa xuân đàng đẵng, đối phương nằm ngủ trưa trên giường, vẻ mặt ngây thơ lương thiện đến vô hại.

Thật ra con người có thể lưu giữ được rất nhiều hồi ức. Cánh cổng ký ức một khi được phép mở ra, kỷ niệm sẽ ủa về như thác lũ, phần nhiều những gì êm đềm nhất sẽ xóa tan đi những hồi ức kinh khủng nhất. Từ Văn Diệu mất nhòa lệ, liên tục nói trong lòng rằng: Xin lỗi, em sẽ luôn nhớ thầy, vĩnh viễn không quên!

Em sẽ nhớ thầy là người tốt đẹp thế nào, và em cũng biết, tất cả sự tốt đẹp đó của thầy kỳ thực có biết bao yếu đuối.

Nhưng dù thế nào đi nữa, đối với những gì đã xảy ra, chúng ta không thể nào thay đổi được; đối với những người đã mất, chúng ta không thể nào níu giữ lại được.

Rất lâu sau đó, Từ Văn Diệu đứng thẳng dậy, dấu lệ trên mặt đã tan, đôi mắt trong sáng trở lại, khẽ xoay người, chậm chậm lùi sang một bên. Ngay khi anh vừa lui bước, mọi người tới dự lễ liền tiến lên, đặt những bông hoa cúc hoặc trắng hoặc vàng lên trên ngôi mộ mới. Chốc sau, ngôi mộ đã bị hoa tươi vây kín cả.

Vương Tranh dâng hoa xong thì lặng lẽ bước tới đứng cạnh Từ Văn Diệu. Anh xoay qua mỉm cười với cậu, đoạn gọi trợ lý lại, dặn dò đối phương chuyện tiếp theo. Trợ lý còn hào hứng hỏi: “Vậy có cho tiền những người đã khóc khi này không?”.

“Nếu chỉ có mấy người đó mà cậu cũng không giải quyết được, sau này đừng đi theo tôi nữa!” . Từ Văn Diệu trừng mắt nhìn trợ lý. “Cái gì nên nói thì nói, đừng có gây khó dễ cho họ quá. Sau đó, cậu ở lại ngoan ngoãn lo xong việc ở đây cho tôi, tôi và Tiểu Tranh còn có việc, phải đi trước”.

Trợ lý mặt mày đau khổ bỏ đi làm việc. Từ Văn Diệu xoay người lại nói với Vương Tranh: “Được rồi, chúng ta có thể rời khỏi đây”.

“Lần này anh thật sự đã quyết định về nhà?”.

Từ Văn Diệu ngẩng ra, rồi bật cười thành tiếng: “Đương nhiên, chúng ta về nhà thôi!”.

Từ Văn Diệu thuộc tuýp người hành động, một khi anh nói quay về liền lập tức đưa Vương Tranh lại khách sạn, nhanh chóng thu dọn hành lý rồi lái xe rời khỏi đó. Nơi này cách thành phố G một tỉnh thành, lái xe cũng phải hơn tám tiếng. Từ Văn Diệu cứ ý vào sức khỏe mình tốt nên không lấy gì làm ngại, chỉ là lúc này đột ngột cảm thấy nhớ nhà da diết nên chẳng thể chịu nán lại dù chỉ một lát. Vương Tranh thì chu đáo

hơn, mua nước uống và chút lương khô chuẩn bị lên đường, mỗi khi xe chạy được chừng hơn hai tiếng liền nhất quyết bắt Từ Văn Diệu phải dừng lại, tấp vào trạm xăng hay trạm tiếp tế nào đó bên đường cao tốc mua đồ và nghỉ ngơi.

Dù vậy, Từ Văn Diệu cũng không phải người quen lái xe đường trường, lúc trên đường cao tốc chuyển làn đường đã quẹo vào sai cầu, xe lại không có thiết bị GPS, cũng không mua bản đồ nên mới bị lạc trong ma trận công lộ đan chéo nhau chằng chịt phức tạp rối rắm này, sau đó anh đành tới hỏi nhân viên ở trạm thu phí mà đánh một vòng lớn trở lại đường chính. Chính vì vậy, vốn dĩ trước nửa đêm sẽ quay về tới thành phố G lại bị kéo dài sang sáng hôm sau. Ven đường cao tốc không có thôn làng hay hàng quán, ngoài con đường cao tốc cũng chỉ có đèn đường mà thôi, nếu lái xe cả đêm thì thảm quá, còn muốn ở trọ qua đêm lại chẳng thấy được chỗ nào. Việc này khiến Từ Văn Diệu không ngăn được sầu muộn, anh hối hận vì nóng vội nhất thời liều mạng không quản sự tình tự mình lái xe quay về thành phố G.

Vương Tranh an ủi anh: “ Hay chúng ta tấp vào chỗ nào đó gần trạm thu phí, ngủ tạm trong xe một đêm, ngày mai trời sáng lại đi tiếp. Với lại bọn mình cũng đã đi mấy ngày rồi, giờ có về nhà muộn cũng không sao” .

“ Anh thì chẳng có gì đáng ngại cả, chỉ lo cho em thôi” . Từ Văn Diệu áy náy nói. “ Trong xe không thể nằm duỗi thẳng chân được, rất khó chịu” .

“ Không sao, kiểu xe thương vụ này ghế sau rất rộng rãi, chỉ cần ngả ghế ra sẽ đủ chỗ hai người nằm, chỉ là nằm hai người thì hơi chật” .

“ Anh chỉ cần ôm em vào lòng, kiểu gì cũng ngủ được” . Từ Văn Diệu bật cười. “ May mà anh lo trên đường đi em lại bị lạnh nên đã lấy chăn theo, lúc này có thể xài tới rồi” .

Hai người vừa tán gẫu vừa lái xe từ từ về phía trước. Sau hơn một tiếng, cuối cùng cũng nhìn thấy một trạm thu phí đèn đuốc sáng trưng. Từ Văn Diệu đậu xe ở ven đường gần đấy, một bên là núi, chỗ đó tuy cách trạm không xa nhưng ánh đèn không thể chiếu tới được, hơn nữa xe qua xe lại cũng an toàn. Anh dừng xe, nhìn đồng hồ, thấy đã hơn mười một giờ khuya. Vương Tranh cũng đã buồn ngủ không chịu nổi nữa, lúc này đang dựa vào ghế ngồi ngủ gà ngủ gật.

“ Tiểu Tranh, dậy nào, em có muốn tới nhà vệ sinh không?” .

Vương Tranh mơ màng mở mắt, nói: “ Anh đi với em đi” .

“ Được” . Từ Văn Diệu nhin cười, tắt máy, sắp tới hôn Vương Tranh một cái, lúc này mới mở cửa, nửa ôm nửa kéo cậu ra khỏi xe. Vương Tranh vừa ra ngoài, tiếp xúc với luồng khí lạnh liền không chịu được mà rùng mình, xoa xoa mặt nói: “ Lạnh quá, giờ đã cuối thu rồi sao” .

“ Chắc là vậy, mau lại đây choàng thêm áo vào” . Từ Văn Diệu cởi áo ngoài của mình ra khoác lên trên vai cậu. “ Đi thôi, lúc này anh thấy bên kia có nhà vệ sinh đó” .

Hai người đi về phía nhà vệ sinh công cộng, giải quyết vấn đề cá nhân, rửa tay. Vương Tranh nhắc thấy gần đấy có một quầy hàng nhỏ, một ông lão đang ngồi trơ trọi một mình coi hàng, bán mỳ ăn liền và chút đồ uống vặt lại còn cung cấp nước nóng miễn phí để pha mỳ. Cậu nhìn thấy liền lên tinh thần, bước tới mua hai cốc trà sữa uống liền rồi xin chút nước nóng pha trà, sau đó đưa cho Từ Văn Diệu một cốc: “ Anh uống một ly cho ấm tay đi” .

Từ Văn Diệu đón lấy, nói: “ Tuy có hơi khó uống một chút nhưng nửa đêm nửa hôm lại được cầm một ly trà sữa nóng trong tay thế này cũng thấy hay hay” .

“ Mà này, suốt cả quãng đường anh chưa ăn gì, bây giờ có muốn ăn chút sandwich không?” .

“ Cũng được, mình về xe ăn đi, ngồi đây lạnh lắm” .

Vương Tranh gật đầu, bây giờ đã vào cuối thu, gió đêm ở trên núi thốc vào người lạnh buốt, khiến cậu thấy áo choàng đang khoác trên vai có cũng như không. Cậu không dám ý y, ngoan ngoãn theo anh về xe, lấy sandwich mua ở khách sạn để ở ghế sau ra, đưa cho anh một phần, bản thân ăn một phần.

Tuy bánh không còn giòn nhưng mấy thứ kẹp bên trong bánh vẫn tươi ngon, lúc này đang đói ăn vào lại vừa miệng, thêm cốc trà sữa nóng hôi hổi, hai người nhanh chóng giải quyết xong bữa khuya.

Vương Tranh ăn xong, ôm cốc trà trong tay ngược đầu nhìn trời, đột nhiên vui vẻ nói: “ Nhiều sao quá! Á, kia là chòm sao Orion đó” .

Từ Văn Diệu mỉm cười vuốt đầu cậu, dịu dàng hỏi: “ Em có muốn ra ngoài xem không?” .

“ Dạ” . Vương Tranh mau lẹ gạt đầu như con trẻ. “ Suốt ngày cứ quanh quẩn ở thành phố, em cũng sắp quên mất ngân hà có hình dáng như thế nào rồi” .

“ Em chờ một chút” . Từ Văn Diệu lấy chăn bọc kín Vương Tranh lại rồi ôm cậu xuống xe. “ Bây giờ có thể an tâm ra đó” .

Vương Tranh cười ha hả, không giãy giụa, để mặc anh bế ra ngoài, ngồi lên trên mui xe ngắm sao.

Cả một bầu trời sao lấp lánh chớp tắt bất định, chòm Orion đứng ngay gần phía trên đỉnh đầu. Vương Tranh mở to mắt, tựa đầu lên vai anh nhìn một lúc lâu, sau đó thở dài, nói: “ Bỗng dưng em lại nghĩ tới một chuyện” .

“ Gì cơ?” .

“ Em nghĩ, biết đâu hàng trăm năm trước cũng có một người như thế này, sau khi ăn no mặc ấm cũng tựa vào vai người mình yêu mà ngắm sao, người đó thấy vô cùng hạnh phúc và nghĩ rằng, không còn việc gì sung sướng hơn thế này, cho nên bắt đầu mơ tưởng tới một ít chuyện vụn vặt như: tại sao lại có các vì sao, hay những vì sao này rốt cuộc muốn nói điều gì với con người, đại loại có phải bên ngoài phạm trù cảm quan của con người có một chân lý tuyệt đối đang thống trị vũ trụ...” .

“ Chính vì vậy mới có môn triết học” .

“ Đúng thế, bởi vậy mới có triết học” . Vương Tranh khoái chí cười hi hi, hỏi Từ Văn Diệu: “ Anh nhớ câu nói nổi tiếng của Kant[4] không?” .

[4] Immanuel Kant (1724 – 1804) người được xem là một nhà triết gia quan trọng bậc nhất của nước Đức.

“ Đương nhiên” . Từ Văn Diệu hôn cậu một cái, dùng giọng nói trầm thấp của mình mà đáp: “ Trên thế giới chỉ có hai thứ có thể khiến con người rung động từ tận tâm linh, một là những vì sao lung linh trên đầu chúng ta lúc đêm xuống, hai là quy tắc đạo đức trong tâm” .

Vương Tranh hài lòng mỉm cười.

Từ Văn Diệu lại ghì chặt cậu vào lòng, nói: “ Tiểu Tranh, cảm ơn em” .

“ Tại sao chứ?” .

“ Vì anh thấy mình rất may mắn, rất thỏa mãn và hạnh phúc” , anh vùi mặt vào hõm vai cậu, nói với vẻ đầy vui sướng. “ Cảm ơn em vì đã mang những điều đó đến cho anh” .

Vương Tranh ngạc nhiên trở mắt nhìn anh: “ Đây, sao anh có thể cướp những lời em định nói chứ!” .

Từ Văn Diệu sững ra, lúc sau lại phì cười, thấy lồng ngực sắp căng đầy hạnh phúc, càng siết lấy cậu chặt chẽ hơn, hỏi không xác định: “ Em thực sự cũng cảm thấy như vậy chứ?” .

“ Có một chút” . Vương Tranh cố ý đáp: “ Chỉ hơi hơi thôi!” .

“ Vậy bọn mình phải làm chút gì cho nó to lớn lên đi” , Từ Văn Diệu áp môi vào má cậu, sẽ sàng nói: “ Chúng ta làm đi, ngay bây giờ” .

“ Nhưng, nhưng, ở đây là... a...” . Vương Tranh chưa kịp nói xong đã bị anh mạnh mẽ đè lên không nói được nữa, sau đó cậu bị anh ôm vào ghế sau, đẩy nằm ra trên ghế.

Từ Văn Diệu không mở đèn, chỉ dựa vào ánh sáng yếu ớt bên ngoài chiếu vào, đem quần áo người nằm bên dưới mình cởi ra, không kịp chờ đợi vội vàng hôn lên đó. Suốt mấy ngày rồi anh không thân thiết với Vương Tranh, dục vọng lần này do tích tụ đã lâu lúc này càng dâng trào không gì cản nổi. Ngay khi cơ thể trắng mịn như ngọc của cậu từ từ hiện ra, Từ Văn Diệu thành kính phủ người hôn lên mỗi một tắc thịt da như người ta đang chiêm bái vậy. Sau đó dùng tất cả các cách để cơ thể đó run rẩy theo dục vọng của mình, phát ra những tiếng ngậm tuýt với.

Phía trên đầu là một bầu trời sao nhấp nháy, ở xa xa là gió lạnh giữa núi rừng gào rít thốc qua từng cơn, tiếng ếch nhái trong các lùm cây không ngừng kêu vang. Cách nơi xe đang đậu chưa đến năm mươi mét, thỉnh thoảng có một vài chiếc xe đêm lướt qua trên đường cao tốc. Những điều đó mang đến ảo giác như thể họ đang ở giữa thiên nhiên hoang dại và cảm giác kề cận một cách chân thật với guồng chảy văn minh hiện đại, tất cả đều khiến cho hai người đặc biệt trở nên vô cùng nhạy cảm. Bàn tay anh vừa kê sát vào làn da cũng đã làm cậu run rẩy, đôi môi hôn hít trên đầu cũng đủ khiến sự tê dại và khoái cảm trào dâng lên từ đốt cuối cùng của sống lưng. Dục vọng bốc cao như ngọn lửa nhanh chóng lan ra khắp cơ thể. Vương Tranh thở dốc, mềm oặt đi dưới thân Từ Văn Diệu, sau đó khe khẽ nhắm hai mắt, mơ hồ biết rằng anh mạnh mẽ đi vào, băng xuyên đến nơi tận cùng. Cậu cắn chặt mu bàn tay, cố gắng không để thoát ra lời rên rỉ nào. Cậu như được ôm chặt trong hai cánh tay đầy mạnh mẽ của anh. Cơ thể cậu nhanh chóng tận hưởng niềm khoái cảm dạt dào, thần trí như đã trôi về một nơi rất xa, những gì còn lại chỉ là những trận thở dốc và từng đợt va chạm. Giữa lúc tinh thần đang phiêu bạt không biết ở nơi nào, cậu khẽ mở mắt ra, vừa nhác thấy gương mặt đang lại của anh thì chủ động rướn lên ôm lấy anh, để anh có thể vào sâu hơn nữa.

Vương Tranh ngọ nguậy, dùng sức ôm lấy người đàn ông đó. Cậu biết, cho dù cơ thể hai người có đang dán chặt vào nhau thì anh cũng không vui được nổi bất an. Dường như cả đời này, anh luôn sống trong nghi ngờ và sợ hãi, nhưng vì anh là kẻ mạnh nên đã quen với tâm thế của một kẻ mạnh rồi, lúc nào cũng phải khéo léo che giấu, chôn chặt nỗi sợ vào sâu trong đáy lòng. Vương Tranh ôm anh đầy yêu thương, chủ động nhổm dậy, nương theo động tác của anh để anh tiến vào mình trọn vẹn nhất.

“ A...” . Cả hai thỏa mãn thở hắt ra. Từ Văn Diệu nâng cậu lên, choàng tay cậu qua cổ anh, rồi không nhân nhượng mà tiến quân thần tốc.

Với sự tấn công mạnh mẽ của anh, Vương Tranh có cảm giác như linh hồn cậu muốn rời đi, cậu không còn chút sức lực nào, chỉ còn biết thuận theo tiết tấu dữ dội đó, ngửa cổ để từng tiếng từng tiếng rên đầy mỉa hoặc được phát ra. Ngay lúc gần lên tới cao trào, Từ Văn Diệu dữ dội công thành đoạt đất, sau đấy gằm nhẹ, giải phóng dục vọng của mình. Anh cúi đầu hôn người yêu đã kiệt sức một cách thật nồng nàn. Tiếp đó, đôi môi từ cổ xuống lồng ngực gầy gò xinh đẹp, tới hai hạt đậu xinh xẻo, khiến cơ thể Vương Tranh lại run lên bần bật.

“ Đừng... đừng... em chịu không nổi...” . Vương Tranh đẩy đầu anh ra, khó khăn nói.

“ Hứa với anh, không bao giờ rời xa anh!” . Từ Văn Diệu cắn lên ngực cậu, hàm hồ nói.

Vương Tranh thở ra, nâng gương mặt anh đang vùi giữa ngực cậu lên, chủ động hôn anh, bắt đầu hôn từ lông mày rồi dừng ở đôi môi, đoạn khàn giọng mà đáp: “ Em hứa với anh!” .

31. Chương 31 : Hôm Nay Nhà Có Tiệc

Sườn hầm khoai tây là một món ăn gia đình phổ biến, nếu xét tới nguồn gốc xuất xứ của nó thì đại để từ phương Bắc. Trời lạnh mà có một nồi thịt hầm nóng hôi hổi thì còn gì bằng. Khi mở nắp nồi ra, khoai tây hầm chín rục trộn lẫn với từng thớ sườn, mùi thơm của thịt hòa quyện với cái nồng đậm của khoai tây làm dậy lên mùi vị đặc trưng của món ăn. Ngoài ra, thêm các loại nguyên liệu tăng vị như hồi hương, hạt tần bì, và rắc thêm màu xanh của rau thơm điểm xuyết trên nền vàng của thịt và khoai tây trông thật đẹp mắt. Giống như tất cả những món ăn gia đình trên đời, đều lấy ký ức thời thơ ấu, lấy cái nồng đậm ấm áp khi ở nhà làm gốc rễ, sau đó chế biến rất đơn giản thôi, thế nhưng đó lại là thứ có ý vị sâu sắc và trường tồn nhất.

Đây là món ăn trời sinh nhằm giúp tinh thần người ta thoải mái, khi buông đũa lại thấy nó chẳng chút cầu kỳ. Chỉ cần lấy đũa gắp cho vào miệng là có thể cắn miếng lớn, sau khi ăn hết thịt còn có thể múc một muỗng canh chan vào ăn với cơm, những lúc như vậy chả ai thèm quản đáng điệu bạn hầu ăn khi đó như thế nào. Hơn hết, đây không phải là món ăn được làm ra chỉ để thỏa mãn phần nhìn, nó chứa đựng mục đích nguyên sơ nhất của thức ăn, đó chính là nguyện vọng được ăn no một cách thuần túy của con người. Trước đây, ở những gia đình bình thường, vì lợi ích thực tế người ta thường cho thịt và rau vào nấu chung một nồi.

Từ Văn Diệu rất thích ăn món sườn hầm khoai tây. Bao nhiêu năm nay, tuy đã ăn không ít của ngon vật lạ, nhưng chỉ có duy nhất món này là có thể khiến anh thòm thèm chẳng bỏ được, giống như phản xạ có điều kiện xảy ra trong đầu, cứ mỗi khi nhớ đến mấy món ăn lúc ăn cơm thì thể nào trong đó cũng có món sườn hầm khoai tây này.

Trong ký ức của anh, đây là món ăn có một câu chuyện dài. Ngày xưa, cha anh suốt ngày làm việc cực khổ, phải đến cuối tuần mới được ăn món sườn hầm khoai tây hương dậy khắp sân. Vừa ngồi vào bàn, anh và Quý Văn Bằng nhất định phải cầm đũa đánh nhau cho tới khi bị mẹ đánh ối người một cái vào đầu mới thôi. Thật ra khi đó hai người chẳng háu ăn tới mức phải đánh nhau, nhưng cứ vào cuối tuần được ăn thịt, trò đánh nhau đó lại được lặp đi lặp lại nhiều lần, và sớm trở thành thông lệ bình thường của nhà họ Từ. Nếu như bữa đấy tâm trạng của cha anh tốt thì ngoài món thịt hầm này ra, có được thêm cả canh súp gà ta nấu nấm. Anh và Quý Văn Bằng được ưu tiên mỗi người một cái đùi gà. Sau bữa ăn, gia đình sẽ tráng miệng bằng chút hoa quả như táo lê hay chuối tiêu. Khi đó ăn mãi những loại trái cây đó cũng không thấy ngán, cho đến một ngày lần đầu tiên thấy được đĩa đóng hộp, anh thích thú trầm trồ rất lâu.

Sau này thi đậu đại học và rời nhà đi học, tiếp đó là xuất ngoại du học, lúc quay về lại bận rộn với việc gây dựng công danh sự nghiệp, vô hình trung càng khiến món sườn hầm khoai tây dung dị trở thành thức ngon hiếm có. Từ Văn Diệu còn nhớ có lần bỗng dưng thấy rất thèm ăn món này, liền sai thư ký đến nhà hàng mua mang tới ỳnh. Vừa mới nhìn thì thấy món ăn đơn giản như vậy lại được cho thêm vào các thứ như nấm hương, sò và cả cá tôm khô. Chỉ tiếc là khi ăn vào miệng, tuy ngon nhưng lại mất đi cái vị ngọt ngào trong ký ức tuổi thơ.

Lúc đấy, anh bắt giác hiểu được, món ăn này chỉ thích hợp để nấu trong căn bếp gọn gàng đồ đạc ở nhà mình, được đặt trên chiếc bàn ăn cơm cũ, món ăn nấu xong trong tiếng quở trách của mẹ và tiếng quát mắng của cha. Ngoài ra, nó còn cần một người bạn thuở nhỏ cùng mình giành ăn và người vú già hiền hòa phúc hậu đứng ở bên thì thầm rằng, Tiểu Diệu à, món thịt này đừng ăn nhiều quá, vú có chứa lại cho con một phần trong bếp ấy. Phải là tất cả những điều đó tập trung lại mới có thể tạo nên một món ăn đậm đà khó quên đến thế.

Đây không phải là việc một mình anh có thể làm, hay chỉ cần có tiền cưới vợ về để người đó nấu cho ăn là xong chuyện. Một vài tình nhân trước đây của Từ Văn Diệu nấu ăn rất giỏi, nhưng dù họ có cố công thế nào cũng không đem đến cho anh cảm giác anh muốn.

Đó là loại cảm giác hết sức thanh thản, không phải chú ý tới ngoại cảnh, lo lắng chuyện lễ nĩa giáo đường, hay phải đề phòng bất kỳ ai, đơn giản chỉ cần thỏa mãn ý định ban sơ là ăn no căng cả bụng, vui vẻ và thoải mái ăn uống một bữa theo kiểu mình thích mà chẳng cần cố kỵ gì.

Nhưng tiếc thay lại rất khó lòng có được bầu không khí đầm ấm đó, càng là người quyền cao chức trọng càng không dễ mà đạt được. Đôi khi đương lúc bận rộn anh lại tranh thủ suy nghĩ tới những ưu điểm của bản thân, thì càng thấy mình gắn với những từ khóa như thế này: một gã đàn ông có tuổi chẳng chạp, đồng tính, độc thân vì không cách nào yêu được ai và cũng chẳng thể vin vào tiền mà ép ai đó bên mình cả đời.

Nên khi anh dọn vào sống cùng Vương Tranh, lần đầu ăn món sườn hầm khoai tây cậu nấu, bắt giác anh lại thấy mất mình cay cay.

Thành thật mà nói, tay nê nấu nướng của Vương Tranh chỉ thuộc loại thường, khả năng nấu nướng của cậu không giỏi lắm, với lại cậu trời sinh đã thiếu khả năng xử lý thành thực các chi tiết nhỏ rồi. Lúc nấu cơm, cậu tự mình băm thịt chứ không bao giờ sử dụng cối xay thịt, nhưng đến lúc đó thịt được băm lại không đều nhau. Cậu không bao giờ cắt được những miếng thịt mỏng mảnh đều tăm tắp như cánh ve, không thể cắt khoai tây thành từng sợi nhỏ như cây tăm. Lại còn hay lo lắng, luôn cầm vá đảo nồi thịt, cứ sợ nguyên liệu không chín thành ra để lửa lớn rất lâu. Còn khi hầm canh thì ngược lại, cứ sợ nấu lâu canh cạn mất nước mà không biết, nên chưa tới lúc đã vội vàng tắt bếp.

Phải công nhận thức ăn cậu làm ra khá ngon miệng, nhưng nếu chỉ ở mức độ này thì ai ai cũng làm được.

Cơ mà Từ Văn Diệu lại vô cùng hài lòng và thỏa mãn với điều đó. Mỗi ngày tan sở về nhà anh lại đi rửa tay, ngồi ở sofa đọc báo, chốc chốc nhìn người đang tất bật trong bếp tìm thứ này kiếm thứ nọ lọ mọ đựng thứ kia, rồi một lúc sau đó cả nhà dậy lên mùi thức ăn, tiếp đấy cậu sẽ cất tiếng gọi, ‘Ăn cơm thôi!’, anh liền bỏ tờ báo xuống, vui vẻ ngồi vào bàn.

Lúc dùng bữa, anh sẽ thuận miệng nói, bữa nay món thịt kho này hơi bị khét nè, còn canh thì ngon lắm, rồi khi cơm vơi, anh rất tự nhiên nói, Cho anh thêm bát nữa.

Ăn uống no nê thì ngồi đờ ra đó, liền bị Vương Tranh đá cho một cước, bắt đi thu dọn chén bát.

Đó là một cuộc sống bình thường và đơn giản như bao người nhưng lại vô cùng ảm áp khiến người khác thấy thân thuộc.

Hôm nay nhà nấu món sườn hầm khoai tây.

Từ Văn Diệu vừa bước vào cửa liền ngửi thấy mùi, lòng phơi phới vui sướng, vừa cởi áo vest ngoài vừa nói: “ Ai da, thơm quá đi!” .

Anh đổi giày đi vào phòng ăn, nhìn những món nguội đã được dọn sẵn trên bàn, thấy dì Trâu dọn rất nhiều bát đĩa ra, ngạc nhiên hỏi: “ Có chuyện gì vậy? Hôm nay nhà mình có khách à?” .

“ Đúng vậy, Tiểu Vương bảo có hai vị khách tới nhà ăn cơm, từ lúc chiều khi tôi mua đồ ăn đến tận bây giờ, cậu ấy vẫn luôn tay luôn chân đến giờ vẫn chưa nghỉ” .

“ Hả?” . Từ Văn Diệu biết thói quen của người yêu, mỗi lúc nhà có khách lại xả láng một bữa, không quan tâm tới chuyện phải ăn thức ăn thừa suốt mấy ngày hôm sau, vì vậy đau khổ hỏi: “ Nấu hết thấy bao nhiêu món vậy?” .

“ Bốn món nguội, bốn món nóng, lại thêm cả canh nữa” . Dì Trâu cau mày bắt măn đáp. “ Đâu phải Tết nhất gì mà nấu nhiều vậy? Mấy ngày sau lại phải ăn đồ thừa” .

“ Đúng đó!” . Từ Văn Diệu hết sức đồng tình, hùa theo oán trách: “ Rõ ràng biết bữa nay sẽ ăn không hết mà” .

“ Hôm nào đẹp trời cậu nhắc Tiểu Vương chuyện này đi” . Dì Trâu lườm anh một cái. “ Dù sao tôi cũng chỉ là người giúp việc làm công lấy tiền, không tiện nói mấy lời như vậy” .

Từ Văn Diệu lập tức xua tay: “ Dì tha cho cháu, đừng kéo cháu vào chuyện này. Trước đây có ý kiến rồi, sau đó cậu ấy liền giảng cho cháu nguyên tràng gì đó loạn xà ngầu lên. Rồi ngờ vực bản thân mình nấu không ngon, cháu không thích ăn, nên nói như thế nhằm nhắc khéo cậu ấy. Cũng đừng vì chuyện nhỏ như chuyện mời khách mà phá hỏng sự đoàn kết an định trong gia đình. Lát nữa, chúng ta cố ăn nhiều một chút, gắng để thức ăn còn thừa ít thôi là được” .

Dì Trâu theo làm cho hai người đã lâu, dần dà cũng nảy sinh tình cảm, xem cả hai như con cháu trong nhà, nên ne anh nói vậy cũng chỉ cười trách anh một tiếng: “ Nhìn bộ dạng cậu lo lắng sợ sệt y như nàng dâu, người ngoài không biết còn tưởng cậu là vợ của cậu ấy mất” .

“ Ấy ấy, dì đừng bao giờ nói vậy, trên đời làm gì có cô vợ nào to lớn thô kệch như cháu chứ? Nhưng có chuyện này phải nói, đàn ông thì phải sợ vợ, có thể mới là đàn ông! Trên Tivi chẳng phải cũng đã nhắc rằng, đàn ông ấy à, những lúc ở vào trạng thái yên tĩnh có thể suy nghĩ được rất nhiều chuyện, vừa cứng rắn vừa dịu dàng tình cảm...” . Giữa lúc anh ba hoa thì Vương Tranh từ trong bếp nói vọng ra:

“ Anh, mau vào giúp em một tay nào!” .

“ Tới liền đây!” . Anh tức tốc đáp lại, đưa áo khoác đang cầm trên tay cho dì Trâu, dì ấy cầm lấy áo, cười khúc khích, nói: “ Đây, vào mà dịu dàng tình cảm với người ta đi!” .

Từ Văn Diệu khoái chí cười ngất, xắn tay áo xông vào bếp, vừa thấy Vương Tranh mặc áo bông đen khoác thêm tạp dề bên ngoài đang mở nắp nồi hấp liền lo lắng nói: “ Ối, ông trời con của tôi ơi, mau mau bỏ xuống, để anh làm cho, coi chừng phỏng bây giờ!” .

Vương Tranh vội buông nắp nồi xuống, đưa giẻ bắc nồi cho anh rồi nói: “ Anh coi chừng, nóng lắm đấy!” .

“ Cá Quế[1]! Coi bộ cũng rình rang quá ha! Ai tới vậy em?” . Từ Văn Diệu vừa bưng cá hấp từ trong nồi ra vừa hỏi.

[1] Cá Quế: một loài cá của Trung Quốc, còn có tên là Ngao Hoa Ngư, cá đắt nhất trong mấy loài “ Tam hoa ngũ la” , trước đây người dân bình thường hiếm khi mua để ăn, được biết tới phổ biến với cái tên Chinese Perch/ Mandarin Fish.

“ À, là J, anh ấy tới thành phố G để bàn chuyện làm ăn, hôm trước có gọi cho em, vậy nên bữa nay em mời anh ấy tới nhà ăn cơm” . Vương Tranh xoay người, đổ nước tương vào dầu đang sôi rồi thêm hành lá vào chảo xào lên, sau đó rưới hỗn hợp đó lên món cá đã hấp chín, tức khắc hương thơm ngào ngạt xông lên mũi.

Từ Văn Diệu sững sốt hỏi: “ Có việc gì mà em lại liên lạc với anh ta, lại còn mời tới nhà ăn cơm?” .

“ Anh ấy đâu quen ai ở đây, với lại mời tới nhà ăn một bữa có sao đâu, ra ngoài vừa đắt lại vừa không sạch sẽ. Hơn hết, mời người ta về nhà không phải sẽ có thành ý hơn sao?” .

“ Anh không có ý kiến gì” . Từ Văn Diệu mang khay cá hấp ra đặt ở bàn ăn bên ngoài, rồi quay vào nói: “ Chỉ sợ là người ta thấy không thoải mái thôi” .

“ Vì vậy em mới mời luôn cả Tiểu Tạ. Anh Vân Bằng đi công tác, một mình cậu ấy ở nhà cũng buồn” .

Từ Văn Diệu nhướn mày hỏi: “ Lạ thật nha, sao người anh từng quen bây giờ đều thành bạn của em hết vậy?” .

Vương Tranh cười đáp: “ Tại mọi người có duyên với nhau. Những người giống bọn em vốn rất ít, trong thế giới đầy hỗn tạp này, người mình biết rõ ràng có thể yên tâm kết bạn lại càng ít hơn” .

Anh khẽ gật đầu, bỗng nhiên nhớ tới điều gì lại quần lấy eo Vương Tranh, hôn lên vành tai cậu: “ Mới nãy dì Trâu có nói đùa với anh vài câu về chúng ta, xem ra suy nghĩ của dì ấy tiến bộ hơn cha anh nữa” .

“ Ngày nào dì ấy cũng giáp mặt chúng ta, dù có không muốn cũng phải bị ảnh hưởng thôi” . Vương Tranh nói. “ Cha anh không như vậy, dạo này không phản đối bọn mình, lại còn nói sẽ bảo mẹ anh gọi điện thoại nói chuyện với anh nữa” .

Anh thở dài, nói hết sức bất đắc dĩ: “ Anh cũng làm nhiều chuyện cho ông rồi, mấy thứ tốt đều có cả rồi, ông cụ cuối cùng cũng phải ái ngại vậy thôi” .

Vương Tranh cười ha ha, vừa mở miệng định nói gì thì chuông cửa vang lên, cậu vội vàng nói: “ Em đi mở cửa” .

“ Dì Trâu đang ở bên ngoài, dì ấy sẽ ra mở cửa” . Từ Văn Diệu ôm cậu sát vào lòng, bờ môi nóng bỏng ma sát lên hõm cổ cậu: “ Cục cưng à, em mặc tạp dề như vậy, nhìn gợi cảm lắm đó. Lần sau đừng mặc gì bên dưới, chúng ta thử làm một lần trong bếp nhé?” .

Vương Tranh đỏ mặt, thụi cùi chỏ vào bụng anh: “ Biến ngay, suốt ngày chỉ biết mơ tưởng đến chuyện đó” .

Ngoài phòng khách đã vang lên tiếng Tạ Xuân Sinh: “ Thầy Vương ơi, em đến rồi, Văn Diệu vẫn chưa về hả anh? Cần em giúp gì anh cứ nói nhé...” .

Cậu ta vừa nói vừa đi vào, đến cửa bếp bất ngờ thấy hai người đang ôm nhau, bèn sững người lại, cười mà rằng: “ Thì ra anh Văn Diệu đã về rồi, hai người tiếp tục đi, em sẽ ra ngoài xem tivi vậy” .

Vương Tranh ngượng ngùng giẫy ra khỏi người Từ Văn Diệu, vội vàng nói với Tạ Xuân Sinh: “ Cậu không cần làm gì đâu, đi rửa tay đi, đợi lát nữa khi nào bạn tôi tới thì tán gẫu với anh ấy” .

“ Vâng ạ” . Tạ Xuân Sinh tới đây cũng vài lần, sớm quen thuộc từng góc ngách trong nhà, chút sau đã ne thấy tiếng cậu ta từ phòng ăn vọng lại: “ Anh nấu nhiều món ngon quá đi, tối nay em nhất định phải ăn nhiều vào mới được” .

Vương Tranh làm xong món cuối cùng là rau xào liền đưa cho Từ Văn Diệu bưng ra bàn, sau đó vừa cời tạp dề vừa đi qua, lúc quay người lại đã thấy Tạ Xuân Sinh ngoan ngoãn ngồi vào chỗ của mình, nhìn chăm chăm vào những món ăn không rời mắt, đoạn cậu bật cười mà nói: “ Anh Vân Bằng đi vắng chắc cậu lại ăn đại cái gì đó ngoài đường chứ gì?” .

“ Em cũng hết cách, ai bảo em chẳng biết nấu ăn làm chi” . Tạ Xuân Sinh có chút bất mãn, chu miệng nói: “ Suốt tuần toàn ăn ngoài thôi!” .

“ Đáng đời!” . Từ Văn Diệu cũng ngồi vào ế, thuận miệng xen vào mắng mỏ: “ Lớn chừng này rồi chỉ biết có mỗi chuyện nấu mì, Vân Bằng vừa đi khỏi cậu lại hiện hình lười biếng trở lại” .

“ Tại anh ấy để lại cho em rất nhiều số của mấy tiệm cơm hộp chứ bộ. Sau khi ăn thử hết những món ở mấy tiệm đó thì mỗi khi nghĩ thấy mùi thức ăn bên ngoài thôi lại muốn nôn” .

“ Sao cậu ta không làm cho cậu ổ bánh mì lớn thiệt là lớn sau đó tròng lên cổ cậu nhỉ?” . Từ Văn Diệu trêu. “ Như vậy hể khi nào đói cậu cứ cúi đầu xuống cắn một miếng là được, hay là bây giờ nhờ Tiểu Tranh làm cho cậu một ổ giống vậy để cậu khỏi phải chết đói” .

Vương Tranh và dì Trâu ne xong thì cười ngất, Tạ Xuân Sinh xấu hổ cúi gầm mặt. Bọn họ cũng rành chuyện giữa hai người này, biết Quý Vân Bằng coi Tạ Xuân Sinh là trời, suốt ngày nĩ ngời cân nhắc xem làm món gì ngon bồi bổ cho cậu ta, rồi còn không chịu được cảnh Tiểu Tạ vào bếp nấu nướng nữa. Một chốc sau, Vương Tranh chen vào cứu giúp: “ Tiểu Tạ đã đói chưa, tôi mức bát canh cho cậu ăn trước nhé?” .

“ Thôi, không cần đâu ạ” . Tạ Xuân Sinh vẫn còn ngại ngùng, lắc đầu nói: “ Đợi khi nào khách tới đủ thì em ăn luôn” .

“ Sao J lại chưa đến nhỉ? Cá hấp rồi không thể để lâu, vì nguội thì tanh lắm” . Từ Văn Diệu quay sang hỏi người yêu: “ Em có hẹn anh ta mấy giờ không?” .

“ Có chứ” . Vương Tranh nhìn đồng hồ, nhú mày nói: “ Cũng tới lúc rồi mà” .

“ Không sao, chúng ta cứ chờ lát nữa xem sao, em cũng không đói lắm” , Tạ Xuân Sinh góp lời.

“ Phải, cậu không đói mà chỉ thòm thèm tới chảy cả nước dãi ra kia” . Từ Văn Diệu lại trêu cậu ta.

Dì Trâu cũng hòa theo: “ Thằng bé này nhìn gầy quá, chắc là đói lắm đây, dì mức gì cho con ăn đỡ nhé...” .

Vương Tranh và Từ Văn Diệu cười ầm lên, Tiểu Tạ thì đỏ mặt không thôi, liên tục lắc đầu mà rằng: “ Không cần, không cần ạ! Con không có đói, thật sự không có đói...” .

Lúc mọi người đang nói cười vui vẻ chuông cửa lại vang lên lần nữa. Tạ Xuân Sinh nhanh nhẩu đứng bật dậy, nói: “ Em đi mở cửa!” .

Cậu ta lướt nhanh như chớp qua bình phong, chạy vội tới cửa lớn. Vương Tranh vừa nhin cười vừa nói: “ Lần sau Tiểu Tạ không dám é nhà mình ăn cơm, em sẽ tính sổ với anh đấy” .

“ Không có chuyện đó đâu!” . Từ Văn Diệu nắm lấy tay cậu, cười nói: “ Tính tình Vân Bằng thế nào sao chúng ta không rành được? ề hơn cả anh nữa, hai tên đó thích ăn ngon, nhất định thế nào cũng mò tới nhà mình thôi” .

Lúc này, phía ngoài phòng khách bỗng có tiếng cãi nhau, có tiếng cửa đóng sập lại, tiếng Tiểu Tạ thét lên vì đau: “ Ui, này, anh là ai hả, sao tự dưng đẩy người ta?” .

Giọng nói mất kiên nhẫn của J cũng vang lên: “ Hách Hoành Tôn, cậu làm gì vậy, mau bỏ tay ra!” .

Từ Văn Diệu và Vương Tranh nhìn nhau, sắc mặt biến đổi, vội vàng chạy ra ngoài, vừa nhìn thấy giám đốc Hách nắm cổ tay J, ra sức lôi lôi kéo kéo. J do bị túm nên lão đảo ngả về phía anh ta. Hách Hoành Tôn vội vươn tay đỡ lấy eo anh rồi kiên quyết không chịu buông ra. Người đáng thương nhất chính là Tiểu Tạ, vô tình trở thành vật hy sinh trong màn giằng co của hai người, bị đẩy đập lưng vào cửa, hiện giờ đang xoa xoa thất lưng đứng dậy. Đoạn lại sợ hãi mách với Vương Tranh: “ Thấy Vương, anh xem người này kìa, chúng ta gọi bảo vệ hoặc là báo cảnh sát đi anh?” .

Từ Văn Diệu lạnh lùng nhếch mép cười, hất cằm nói: “ Ý kiến hay đó, mau báo cho cảnh sát đi!” .

Mặt mày J lúc xanh lúc đỏ, giây mải không thoát được tay của người kia, xấu hổ tới mức chỉ muốn tìm cái lỗ nào mà chui xuống cho xong, cuối cùng bất đắc dĩ van vớ: “ Hoành Tôn, trước tiên cậu bỏ tôi ra có được không? Mọi người đang nhìn kìa” .

Giám đốc Hách vô cùng hài lòng khi thấy vẻ chịu thua của J, thỏa mãn buông tay ra, gật đầu chào Từ Văn Diệu và Vương Tranh, rồi lãnh đạm nói: “ Thật là ngại quá, lại gặp mọi người trong hoàn cảnh như thế này.

Như các người thấy, tôi có chuyện muốn nói với J nhưng anh ấy lại không chịu ngồi xuống nói chuyện, tôi hết cách đành phải đuổi tới đây. Thất lễ rồi!” .

J ngượng ngùng lên tiếng: “ Những gì muốn nói tôi đã nói hết rồi...” .

“ Đó chỉ là phía anh thôi!” . Giám đốc Hách quát lên, nói đầy hùng hồn: “ Nếu anh đã bảo đó là vấn đề giữa chúng ta, không phải chỉ mình anh mới có quyền có ý kiến. Trước đây tôi luôn phớt lờ ý muốn của anh, tôi xin lỗi, nhưng nếu bây giờ anh không cho tôi được quyền nói lên suy nghĩ của mình thì anh có khác gì tôi ngày trước? Thầy Vương, cậu nói một câu công bằng đi, tôi nói vậy là đúng hay sai?” .

Hách Hoàn Tôn vốn giỏi nói lý, đầu óc lại bình tĩnh, hơn nữa đã thông suốt được rất nhiều chuyện trong khoảng thời gian này, hiểu được mục tiêu mình muốn và không muốn cái gì. Trong khi đó J lại thua kém đối phương rất xa, tính tình lúc nào cũng yếu đuối, bị người ta bắt nạt cũng không biết cách đáp trả. Bây giờ tình hình chuyển biến thành như vậy, anh không khỏi bị logic của đối phương cuốn theo, nghĩ rằng bản thân đã không cho người khác cơ hội được bày tỏ là không đúng. J khó xử đưa mắt nhìn Vương Tranh, trong mắt có vẻ phức tạp, thậm chí ẩn chứa ý mong chờ đến cả chính anh cũng không nhận ra.

Song anh ta qua mặt J thì dễ, còn muốn làm trò với Từ Văn Diệu và Vương Tranh lại khó. Từ Văn Diệu vốn dĩ chẳng ưa gì anh ta, bèn cười nhạt nói: “ Việc này không liên quan tới Tiểu Tranh nhà tôi, nên xin miễn cho màn phân xử. Chỉ là tôi có một ni vấn nhỏ, hình như chuyện đã không còn đơn giản là hai người chia tay hay sum họp nhỉ? Lần đó khi J muốn tách ra anh đã đồng ý rồi đấy thôi. Đàn ông cầm lên được phải buông xuống được. Dứt khoát một lần để dừng dây dưa về sau không phải sẽ tốt hơn cho cả hai? Bây giờ anh lại quay lại làm phiền, lại còn cái gì mà không cho anh cơ hội nói chuyện, anh bạn à, nếu cho anh cơ hội, anh định làm trò gì? Bộ anh tưởng chỉ cần dẻo mồm là sẽ được tha thứ ư?” .

Từ Văn Diệu không chút lưu tình chọc thủng lớp mặt nạ của Hách Hoàn Tôn. Vương Tranh ne cũng cảm thấy hơi quá đáng, đang muốn nói điều gì đó, thì đột nhiên ne đối phương lạnh lùng nói: “ Người đang ở trạng thái mất tinh táo thường dễ lựa chọn những gì trái ngược với ý muốn của bản thân, lần đó quyết định của tôi quá vội vàng hấp tấp, sau này bình tĩnh cẩn thận suy nghĩ lại mới nhận ra mình không hề muốn chia tay với J. Đây không phải là lật lọng mà là ý nguyện chân thật nhất của tôi, với tôi mà nói điều đó chẳng có gì sai cả, chỉ có kẻ tự mình đang làm việc nĩa mới là vô duyên. J, hôm nay tôi không ngại phải mất mặt trước mọi người, một lần nữa lặp lại với anh rằng, tôi thật lòng yêu anh và không muốn chúng ta chia tay. Tôi không đồng ý lời chia tay đơn phương của anh, nên đề nghị ngày trước là vô hiệu” .

32. Chương 32

Diệu bộ nói về chuyện tình cảm mà chẳng khác gì đang đàm phán trên bàn làm ăn của Hách Hoàn Tôn khiến ai nấy đều kinh ngạc không thôi. J khẽ run lên, mặt mày lộ ra vẻ khó xử, mấp máy môi tính nói điều gì xong lại đưa mắt nhìn về phía Vương Tranh. Cậu thở dài một tiếng, nói: “ Được rồi, đừng đứng nói mấy chuyện này ngoài cửa, vào nhà đi. Ai chưa ăn cơm thì ăn cơm, thức ăn cũng nấu rất nhiều, mọi người phải ăn cho hết đó, khi nào ăn xong rồi lại tính tiếp” .

Cậu quay lưng đi vào nhà, Từ Văn Diệu mặc nhiên cũng đi theo. Tạ Xuân Sinh cũng ngoan ngoãn nối đuôi. Hách Hoàn Tôn áy náy cất lời: “ Xin lỗi, vừa nãy không phải tôi cố ý!” .

Tiểu Tạ giật mình, phản xạ mau lẹ đáp: “ Không sao, không sao...” .

Hách Hoàn Tôn tạ lỗi với Tạ Xuân Sinh xong lại chìa tay về phía J mà rằng: “ Chúng ta vào thôi” .

J bắt đầu dĩ nhiên anh ta, thở hắt một hơi rồi không quản anh ta, tự bước vào trong nhà. Hách Hoàn Tôn cười cười, còn cẩn thận đóng cửa lại rồi mon men theo sát sau lưng anh.

Kết cục sau đó chính là mọi người đều ngồi vào bàn ăn. Vương Tranh liếc nhìn kẻ đang vui đầu vào bát cơm là Tiểu Tạ, sau đó tới tên mặt dày họ Hách gấp thức ăn cho J, cuối cùng là kẻ đang chờ trò vui là Từ Văn Diệu, lại thấy đau đầu kinh khủng. Đến cả dì Trâu ngồi bên cạnh cậu cũng cảm thấy bầu không khí lúc này có vẻ quái dị, bèn len lén kéo tay áo Vương Tranh, hỏi: “ Họ đều là bạn của cậu hả?” .

“ Dạ, có thể xem là vậy” . Vương Tranh đỡ khốc đỡ cười nói, lúc nhìn lại trong bát thì thấy có một miếng thịt sườn, ngẩng đầu lên bắt gặp Từ Văn Diệu đang cười với cậu: “ Ăn đi” .

Vương Tranh cười hạnh phúc, cúi đầu ăn cơm, đoạn lại buông đũa hỏi J: “ Anh dạo này thế nào? Điều ổn cả chứ?” .

J gật đầu cười, trong mắt đã có thần thái hơn: “ Cũng tạm tạm, tôi hợp tác với một người bạn đồng hương mở một tiệm sách nhỏ kế bên trường trung học, chuyên bán sách tham khảo và sách đề thi, buôn bán cũng rất khá” .

“ Thế thì tốt quá, mà có mệt lắm không?” . Vương Tranh quan sát J một lượt, tuy trang phục không mới nhưng tươi tắn sạch sẽ, người không còn trẻ nữa song lại nhu hòa và nho nhã.

“ Một nhất là lúc khai giảng” , J cười. “ Lần này tôi tới đây ngoài có việc ra thì còn đi lấy hàng, hy vọng có thể tìm được sách tham khảo gì đó ở đây” .

“ Để tôi đi với anh” . Giám đốc Hách lên tiếng. “ Tôi có quen mấy người bạn làm về nghề này” .

“ Không, không cần đâu” . J gục đầu, nghĩ ngợi một lúc lại nói: “ Tôi... tôi đã liên hệ được...” .

“ Chỗ anh liên hệ chắc chắn là vừa đắt lại vừa không tốt, cứ để tôi giúp anh liên hệ cho chắc chắn một lần nữa...” .

“ Tôi nói là không cần mà” . J gắt lên khiến ai cũng phải ngược lên nhìn, đoạn lại đỏ mặt, vòng vo đáp: “ Tôi, tôi không muốn làm phiền cậu” .

Hách Hoàn Tôn nhìn J một hồi lâu, như thể muốn nhìn xuyên thấu qua gương mặt ngược ngùng kia, lúc sau bỗng dừng lại mỉm cười gấp cá vào trong bát J: “ Ăn đi, anh thích cá nhất mà” .

J thấy như vừa rồi mình đã thị uy sai chỗ, khó xử nhìn đối phương cả buổi, sau cùng lại cúi đầu ăn món cá vừa được gấp cho. Hách Hoàn Tôn khéo miệng có hơi nhếch lên gấp thêm đồ ăn cho J, anh sừng sốt nhưng rồi vẫn ăn.

Vương Tranh thở dài, gấp món rau xào cho Tiểu Tạ: “ Đừng chỉ có ăn thịt, phải kèm cả rau nữa chứ” .

Tiểu Tạ ngược đầu lên nhìn về phía hai người bên kia, vừa nhai món rau xào vừa nói: “ Chuyện của họ để họ tự giải quyết đi anh, anh không giúp được gì đâu, kéo lại rước họa vào thân đó” .

Vương Tranh buồn cười đáp: “ Tới cậu cũng hiểu nữa à!” .

“ Em xem như cũng làm cho nhà nước được vài năm, trong đó ai cũng chỉ biết lo cho lợi ích của mình, chuyện này cũng chẳng khác gì hết” .

Vương Tranh gạt gù. Cậu tính nói gì đó thì bên kia J không thể nhịn được, nói: “ Hoàn Tôn, cậu ăn đi, không cần gấp cho tôi nữa!” .

Mọi người ngược đầu nhìn sang chỉ thấy thức ăn trong bát của J đã chất đầy, J đang bưng chén, mặt mày khổ sở, giám đốc Hách lại mặt dày vui vẻ nói: “ Vậy anh cứ từ từ ăn, không sao cả, từ từ thôi!” .

“ Nhưng tôi căn bản không thể ăn như vậy được!” . J bỏ bát xuống, nhìn cả nhà lại thở dài nói: “ Tôi bị loét dạ dày, không thể ăn những thứ như cần tây hay ớt. Cậu ở bên tôi lâu như vậy nhưng lại không phát hiện việc này, thật lòng khiến tôi rất thất vọng” .

Hách Hoàn Tôn ngậy ra, vội vàng buông đũa xuống, áy náy nói: “ Nhưng, nhưng mà anh thích ăn cá, tôi vẫn còn nhớ kỹ lắm...” .

“ Không phải tôi thích mà là cậu, nhưng thường ngày cậu chỉ ăn có vài ba miếng lại bỏ, tôi vì sợ phí nên mới cố ăn cho hết. Tối đêm đau dạ dày, đau vô cùng phải lên đi uống thuốc... Chắc cậu chưa bao giờ để ý đến những điều đó” .

J thở dài, nhìn mọi người, cúi đầu nói: “ Xin lỗi, vì việc riêng của tôi khiến các bạn không vui. Tôi thật lòng xin lỗi! Thầy Vương, cậu nấu ăn rất ngon, ăn không được là tại tôi, quả thật các món đều rất ngon” .

“ Không sao” . Vương Tranh cũng buông đũa: “ Anh đừng ngại, Tiểu Tạ là bạn của bọn tôi, vừa hiền lành vừa dễ tính. Còn dì Trâu xem như là trưởng bối, luôn tận tâm chiếu cố tôi và Văn Diệu. Việc của chúng tôi bình thường cũng không có gì phải giấu giếm đi ấy. Anh không cần lo lắng, nếu muốn nói gì cứ nhân đây mà nói hết ra đi” .

J cười khỏ, nhìn chén cơm trước mặt mà trầm ngâm một lúc. Hách Hoành Tôn vươn tay ra định chạm vào J, anh liền nghiêng người tránh đi.

“Được rồi, hôm nay tôi sẽ kể ọi người nghe chuyện của tôi”. Sau một lúc trầm tư thì J ngẩng đầu lên, nói: “Tôi... tôi vốn không phải người biết nói chuyện, tuy có phần khó nghe nhưng tôi đảm bảo đó đều là những lời thật lòng”.

“Tôi không giống các bạn, mỗi người các bạn có thể đều trải qua những gì tươi đẹp và phong phú hơn tôi trong cuộc sống, nên hẳn đều đã từng trải qua đau khổ. Tôi biết vì ai cũng gặp khó khăn trong cuộc sống nên tôi sẽ không đổ lỗi cho việc mọi người có xuất thân tốt, hay thông minh lại có học thức. Tôi cũng không nói mọi người không tự mình nỗ lực vươn lên, chỉ dựa vào số phận hay may mắn, tôi không nói như vậy. Tôi biết ngược lại, có rất nhiều người dù gia cảnh khó khăn nhưng vẫn luôn nỗ lực vươn lên, vì họ có ước mơ và hoài bão. Sống thì nhất định phải hy vọng”.

J ngây ngô cười lên, không cười nổi nữa đành thôi, rồi nói: “Tôi thì khác các bạn, tôi không thông minh bằng các bạn và lại lớn tuổi, tính tình hèn nhát, lẩn lộn nhiều năm như vậy mà chẳng làm nên trò trống gì, chẳng có hoài bão gì lớn lao, cũng không bao giờ mơ tưởng chuyện gì xa vời. Tôi chỉ biết ăn bữa nay, lo bữa mai. Những việc xa hơn thì tôi chịu”.

“Nhưng có một việc nhất định là tôi có kinh nghiệm nhiều hơn mọi người, như trốn nợ chẳng hạn. Hồi còn bé, cha tôi thiếu tiền người ta, sau đó thì tới lượt em trai tôi thiếu tiền, cuối cùng đến phiên tôi nợ tiền bạn trai. Nói tới nói lui, tất cả những món nợ đó đều đổ hết lên đầu tôi, chính vì vậy việc khiến tôi phải suy nghĩ nhiều nhất chính là phải làm sao để trốn được bọn đòi nợ, rồi làm thế nào để khiến họ tin rằng tôi sẽ trả tiền trong nay mai thôi, hay như lúc bị đánh phải chống đỡ như nào để mình ít bị thương nhất. Dần dà, món nợ tăng tới mức tôi chẳng sức nào cáng đáng nổi, tôi hoàn toàn tê liệt, đành phải trốn chui trốn nhủi, bao nhiêu tiền vất vả kiếm được đều bỏ vào cái hồ nợ không đáy, nhưng may là không bị dồn tới đường cùng phải đi bán thân hay bán nội tạng, đều là do tôi may mắn”.

“Tôi thiếu nợ, Hoành Tôn thay tôi trả, vì vậy mà tôi rất cảm kích. Thật sự, tôi đã tự hứa với lòng, sẽ không cự tuyệt bất cứ yêu cầu gì của cậu ấy. Tôi cố gắng không để tâm tới chuyện mỗi ngày cậu ấy hết mắng lại chửi tôi như đang răn dạy một con chó. Cái gì tôi cũng chiều theo cậu ấy. Tôi nghĩ mình lớn tuổi hơn cậu ấy nhưng lại chỉ là một kẻ vô dụng, và bất lực nên trước mặt cậu ấy tôi không thể ngẩng đầu lên được, vì vậy dù bị cậu ấy coi thường, sỉ nhục cũng là chuyện bình thường. Thậm chí có bị xem là đối tượng để cậu ấy đùa bỡn cũng chẳng sao. Tất cả là do tôi tự chuốc lấy, ai bảo tôi nợ cậu ấy làm gì?”.

“Tôi không hề đùa bỡn anh!” . Hách Hoành Tôn nghiêng răng nói.

“Anh đừng có ngắt lời, để cho J nói”. Từ Văn Diệu trừng mắt lườm đối phương.

J thở dài, ánh mắt dịu dàng nhìn Hách Hoành Tôn, giọng nói trở nên ảm áp: “Hoành Tôn, tôi đã suy nghĩ rất lâu, thật ra vấn đề không phải vì cậu không tốt, là tại tôi, tôi mệt rồi! Tôi đã sống cả đời dưới ánh nhìn và áp lực của người khác, lúc nào cũng cố để làm hài lòng tất cả. Tôi vĩnh viễn cũng không có tư cách để bảo rằng mình không thích cái này hay cái kia. Nhưng chính vì điều đó mới càng khiến người khác coi khinh tôi. Đau đớn hơn nữa là người mà tôi coi trọng lại chẳng xem tôi ra gì. Một kẻ sắp tới ngưỡng bốn mươi như tôi thật sự là đã quá mệt mỏi rồi”.

Anh cười khê một tiếng, nhìn Vương Tranh và Từ Văn Diệu: “Thật ra tôi rất ngưỡng mộ hai người. Tiểu Vương, cậu nhất định là người rất phân minh rạch ròi. Thích hay ghét cái gì cũng sẽ thẳng thắn nói cho Văn Diệu biết, đúng không? Còn Văn Diệu, cậu cũng luôn luôn để tâm chuyện yêu ghét của Tiểu Vương, lúc nào cũng cố gắng khiến cho cậu ấy vui vẻ, phải không?”.

“Tôi không biết hạnh phúc thật sự là gì, nhưng khi nhìn hai người, bất giác tôi lại thấy hạnh phúc. Tôi đã suy nghĩ, phải chăng vì tôi có vấn đề nên mới khiến mình gặp toàn những chuyện không vui. Ai cũng bảo, tứ thập bất hoặc, nhưng sao tôi đã tới tuổi này rồi lại vẫn cứ sống mơ màng không rõ trắng đen, những việc tôi nghi ngờ vẫn còn quá nhiều. Mỗi khi nghĩ tới chuyện mấy mươi năm nay mình sống đều là uống phí lại thấy xấu hổ không thôi”.

“Vì vậy Hoành Tôn à, không phải cậu đối xử với tôi tồi tệ, thật ra cũng không tính là tốt, nhưng tôi đã chùng này tuổi đầu rồi, cũng hiểu mọi chuyện chẳng phải lỗi ở cậu. Nguyên nhân chính là do tôi, tôi không

cảm nhận được sẽ có ai đó có thể đối tốt với tôi. Với một kẻ vô dụng như tôi, tôi không thể nào nghĩ một ngày nào đó có một người đối với tôi như Văn Diệu với thầy Vương. Nói rõ ra một chút, đến cả tôi còn phải xem thường chính mình thì còn ai có thể coi trọng tôi đây? Huống chi tới cái chuyện bên nhau mãi mãi không chán không rời?” .

J bật cười chua chát, nụ cười nhẹ như khói mỏng chực tan. Một lúc sau anh đứng dậy, đưa túi vải mang theo bên người cho Vương Tranh: “ Đây là chút đặc sản ở chỗ tôi, cậu ăn thử xem thế nào” .

Vương Tranh nhận lấy. J lại cười nói: “ Lần này lại gây phiền phức ọi người nữa rồi, nếu có dịp thì khi khác gặp lại” .

Anh nhìn cả bàn, gật đầu, nhẹ nhàng nói: “ Ngại quá, tôi đi trước đây, bây giờ ra trạm xe lửa thì chắc là vẫn bắt được chuyến cuối” .

Hách Hoành Tôn cũng ngỡ ngàng đứng bật dậy khiến cái ghế phát ra âm thanh thật lớn. Ánh mắt anh ta nhìn theo bóng lưng đã xoay đi của J, đột nhiên gào lên: “ Đợi một lát!” .

J khựng người, quay đầu lại nhìn anh ta, thở dài: “ Hoành Tôn, đừng như vậy nữa! Nói nhiều cũng không có ý nghĩa gì!” .

“ Không, xin anh chờ một chút!” . Hách Hoành Tôn tiến lên mấy bước, nắm chặt lấy cánh tay J, chăm chăm nhìn vào đôi mắt ấy, khẩn thiết nói: “ Anh đợi một lát có được không?” .

J kinh ngạc mắt mở to nhìn, rồi nhẹ lắc đầu: “ Thôi bỏ đi...” .

“ Không, không bỏ đi được, anh nói nhiều như vậy rồi cũng nên để tôi được nói hai ba lời chứ” . Hách Hoành Tôn trở tay vội vàng nắm chặt lấy bả vai J như thể sợ anh sẽ biến mất vậy: “ Cho tới tận bây giờ tôi chưa khi nào xem thường anh cả! Tôi thừa nhận là mình đã không đối đãi tử tế với anh, nhưng tôi chưa bao giờ coi khinh anh!” .

J mết mỏi nói: “ Được rồi!” .

“ Xin anh hãy nghe tôi nói, tôi là thằng khốn, tôi xin lỗi anh! Quãng thời gian anh bỏ đi tôi đã suy nghĩ rất nhiều, tự hỏi lòng tại sao mỗi khi muốn dịu dàng với anh lại chỉ mở miệng nói toàn những lời khó nghe. Thật lòng tôi không muốn vậy! Tôi vốn dĩ không có kinh nghiệm cho những chuyện thế này! Tôi nhớ có lần anh đã nói, vì anh lớn tuổi hơn nên sẽ luôn nhường nhịn và tha lỗi cho tôi!” .

Những lời đó như thể anh ta đang chơi trò đổ thừa vậy, ánh mắt J nhìn anh ta vừa dịu dàng vừa hiền hậu, rồi lại bất lực nhìn đối phương với vẻ vị tha quá đối nuông chiều, miệng có hơi run run mà rằng: “ Được, tôi nhận lời xin lỗi của cậu. Như tôi đã nói, tôi chẳng trách cứ gì cậu, vấn đề là tại tôi...” .

“ Tôi không biết là thái độ xấu xa của mình lại khiến anh suy nghĩ quá nhiều như vậy!” . Hách Hoành Tôn mặt mày đỏ au, thê thiết giải bày: “ Anh đâu cần phải ngưỡng mộ hai người Vương Tranh. Tôi có thể chăm sóc cho anh còn tốt hơn Từ Văn Diệu đối với Vương Tranh gấp trăm lần. Thật đó!” .

“ Bỏ đi, cậu chẳng qua chỉ là một đứa trẻ đang quay cuồng trong trò chơi của chính mình” . J cắt lời anh ta, lắc đầu nói: “ Hoành Tôn, tôi lớn hơn cậu cũng phải chín tuổi, cậu không nên quên điều đó. Tôi đã qua cái thời có thể say đắm vì ai đó rồi, nên không thích hợp dành cho cậu đâu!” .

J vỗ vỗ vai Hách Hoành Tôn, xoay người định bước đi. Nhưng Hách Hoành Tôn lại giằng lấy cánh tay J, cắn răng găm lên: “ Anh viện cớ nhiều như vậy chẳng qua là vì không thích tôi phải không? Trong lòng anh đã có người khác chứ gì? Là tên họ Từ kia sao?” .

J nhú mày nhìn đối phương thật lâu, sau đó dùng sức giằng tay mình khỏi tay anh ta, chỉnh lại cổ áo cho ngay ngắn, không nói thêm lời nào, mở cửa đi thẳng ra ngoài.

Hách Hoành Tôn mặt đỏ lên, vẻ mặt của người vừa thất bại vừa tức giận. Vương Tranh không thể nhịn được nữa, ngẫm nghĩ một lúc lại nói: “ Anh Hách, bây giờ anh muốn ra về hay tiếp tục ở lại uống trà nói chuyện phiếm với bọn tôi?” .

Hách Hoành Tôn trợn mắt lườm cậu, hừ một tiếng, quay đầu đi, gân xanh hai bên thái dương nẩy lên liên hồi.

“ Nhìn mặt mày anh thông minh sáng sủa vậy sao lại ngốc như thế chứ?” . Tạ Xuân Sinh từ sau lưng Vương Tranh lộ đầu ra, thất vọng mắng nhiếc anh ta: “ Nếu anh J không thích anh cần gì quan tâm anh đối xử với mình thế nào? Lại còn suy nghĩ xem như vậy có công bằng không, hơn nữa lại đi ước ao mình được hạnh phúc như người khác. Không phải anh J khen ngợi gì thầy Vương và anh Văn Diệu đâu, mà anh ấy muốn anh cũng đối xử với anh ấy giống như vậy đó!” .

Tiểu Tạ còn chưa nói hết. Hách Hoành Tôn mắt đã sáng rực lên, guồng chân lao ngay ra ngoài.

Vương Tranh bước tới đóng cửa lại, mỉm cười nhìn Tiểu Tạ: “ Chẳng phải mới nãy cậu dặn tôi cứ lo ình là được?” .

Tạ Xuân Sinh ngượng ngùng cười, sờ đầu mình, nói: “ Em nghe chuyện của họ cả buổi, nhất thời tức quá nhin không nổi!” .

Vương Tranh phì cười vỗ vai Tiểu Tạ.

Từ Văn Diệu ở trong nhà la lớn: “ Ổn ào xong chưa hả? Mau vào nhà cho anh. Tiểu Tạ, Văn Bằng nhà cậu vừa gọi điện thoại cho tôi bảo chín giờ tối nay sẽ gọi điện về kiểm tra, nếu cậu không ở nhà, lúc về cậu ta sẽ xử lý cậu đó!” .

Tạ Xuân Sinh nhìn đồng hồ, hoảng hồn nói: “ Chết cha, em phải mau mau về nhà thôi, chẳng may lại kẹt xe nữa...” .

Cậu ta quay người cầm áo khoác và túi xách đi ra phía cửa, vừa mặc áo vừa quay lại nói với Vương Tranh: “ Anh Tranh này, canh hôm nay anh nấu mặn quá, lần sau bỏ ít muối thôi nhé, à, khi nào nhà có gì ngon nhớ gọi em đến nhé!” .

“ Được rồi được rồi, mau về nhanh đi!” . Vương Tranh mở cửa giúp cậu ta: “ Đi đường cẩn thận!” .

“ Dạ, tạm biệt anh!” .

Cậu ta ba chân bốn cẳng chạy xuống lầu. Vương Tranh nhìn theo bóng dáng nho nhỏ đó mà bật cười, quay người lại đóng cửa, khi thấy Từ Văn Diệu đang sắp đồ chuẩn bị pha trà trong phòng khách thì lắc đầu thở dài: “ Anh lại gạt Tiểu Tạ nữa rồi!” .

“ Đáng đời! Nhà mình có gì ngon thì tên ranh đó cũng có phần hết. Thôi, vào đây, bọn mình cùng uống trà nào” .

Vương Tranh đi đến ngồi cạnh Từ Văn Diệu, anh ôm lấy cậu, vừa hít hà mùi hương trên người cậu vừa nói: “ Ai cũng ào ào cả lên khiến anh đau đầu quá, em mau an ủi anh đi!” .

“ Dì Trâu đang ở đây! Đừng có làm bậy!” . Vương Tranh đẩy anh ra.

“ Không sao, dì ấy đang rửa chén, một lát nữa mới xong” . Từ Văn Diệu ôm chặt cậu vào lòng, say đắm hôn lên đôi môi cậu, hôn một lúc lâu liền thì thầm: “ Cục cưng à, lời đề nghị làm trong nhà bếp của anh lúc này, em suy nghĩ chút đi” .

“ Đề nghị gì?” .

“ Thì mặc tạp dề đó...” . Mắt Từ Văn Diệu sáng rực, hạ lưu nói: “ Nếu em đồng ý, anh liền nói dì Trâu về, chúng ta vào làm thử...” .

“ Cũng được” . Vương Tranh gật đầu: “ Cơ mà anh phải hứa là sẽ mặc giống vậy để em ôm thì em mới đồng ý” .

Từ Văn Diệu suy nghĩ tới tình cảnh mình không mặc gì chui vào trong cái tạp dề liền rùng mình nổi da gà, đành phải cười xấu hổ nói: “ Quên chuyện đó đi. Vậy cùng nhau tắm thì thế nào? Chuyện này khả thi hơn đó!” .

Vương Tranh mắt chứa đầy tình ý, cười đáp: “ Cũng được, vậy anh bảo dì Trâu về sớm đi, còn anh đi rửa hết đồng bát đó. Nếu vẫn còn sức, em sẽ tắm uyên ương với anh!” .

33. Chương 33 : Về Thăm Gia Đình

Sắp Tết, cha Từ Văn Diệu phải nhập viện vì bị cao huyết áp. Tối hôm trước có hai chiến hữu cấp dưới tới nhà làm khách, ba người cùng ngồi hào hứng ôn lại những năm tháng chiến đấu hào hùng xưa kia và uống hết những hai chai rượu Mao Đài quý giá. Vì có khách đến nhà nên tối đó gia đình chuẩn bị rất nhiều thức ăn, hầu hết đều nhiều đạm, nhiều béo và nhiều nhiệt lượng. Nhà họ Từ lại có thói quen ăn mặn, bất kể là món xào, rán, hầm hay hấp đều bỏ nhiều muối, rất thích hợp dùng để nhắm rượu. Sau khi rượu hết cơm đầy, hai vị khách lại ngồi cùng uống trà với ông Từ, hàn huyên tới tận nửa đêm mới cáo từ. Ông Từ tiễn khách xong lại thấy vầng đầu hoa mắt, cho rằng mình say cũng không chú ý nhiều liền lên giường đi ngủ. Tối đêm tỉnh dậy đi uống nước, đột nhiên mọi thứ trước mắt tối sầm lại, ngã quỵ xuống sàn.

Ông đã từng tham gia cuộc kháng chiến biên giới, chỉ huy giải cứu các đợt tai nạn thảm khốc, thực sự kinh qua mưa bom bão đạn, cũng trải qua chuyện mưu kết tính toán vô cùng nguy hiểm. Cả đời ông luôn sống ngay thẳng và cương trực, mỗi hành động lời nói đều quán triệt chiếu theo sự kiên cường bất khuất của một vị tướng, và cứng rắn của một nam nhân. Chưa bao giờ phải khom lưng cúi đầu trước ai, ấy vậy lại té ngã bởi ốm đau bệnh tật.

Vợ ông khi ấy quỳnh quáng cả lên, chết sững đi một lúc mới hoàn hồn gọi người cứu giúp. Người trong quân viện ai nấy cũng lo sợ khôn chừng, vội vàng tìm xe đưa lão tướng quân vào bệnh viện quân khu. Mẹ của Từ Văn Diệu đã làm cán bộ lãnh đạo nhiều năm, chuyện không may ập đến vẫn có thể giữ được bình tĩnh ngồi chờ bên ngoài phòng cấp cứu. Nhưng một hồi lại nhịn không được mà gọi điện thoại cho con trai lúc canh ba nửa đêm, lôi nó ra khỏi giường mắng một trận xối xả nhằm trút đi bớt cơn bất an bấy giờ.

Bà biết lúc này có la mắng con mình cũng vô dụng, người nên bị quở trách nhất chính là ông lão đang nằm cấp cứu trong kia. Người gì cũng đã có tuổi rồi, càng ngày càng cố chấp. Thường ngày để ông ăn ít thịt đi, ăn nhiều rau vào thì luôn bị ông giở thói gia trưởng ra phản bác lại. Riết rồi bà cũng chán không buồn nói, chỉ muốn ở trong cơ quan luôn không về nhà nữa cho nhẹ nợ. Nhưng ai dè đâu người bình thường hùng hùng hổ hổ là thế, ấy vậy nói ngã quỵ liền nằm thẳng đơ, khiến bà lo lắng bồn chồn không an.

Bạn già, đến già vẫn còn bầu bạn bên nhau, người kia nếu đi mất mình còn ở lại làm gì?

Bà Từ bất chợt miên man nghĩ, nếu con trai mình bình thường như bao đứa con trai nhà khác thì tốt quá. Như vậy mấy năm trước nó đã lấy vợ sinh hai đứa con rồi. Nhà cửa mỗi ngày cũng nhờ đó mà bớt quạnh quẽ, ông nhà bà cũng không có cái tính cổ quái lạ lùng. Có lẽ tâm tình ông tốt hơn thì thân thể cũng không dễ gì phát ra bệnh tật như thế này.

Bà ôm điện thoại, khóc lóc với con trai khiến nó chỉ dám im lặng lắng nghe, chờ khi bà nói một hồi, rồi mới âm trầm nói: “ Mẹ, mẹ đừng tức giận, mẹ mà có chuyện gì thì con biết tính sao? Con biết là con bất hiếu, mẹ phải cho con có cơ hội để bù đắp chứ? Giờ con sẽ lập tức về nhà, mai là đến nơi rồi. Mẹ ráng chịu thêm một đêm nữa thôi, ngày mai con trai mẹ sẽ đến thay mẹ!

Giọng nói của Từ Văn Diệu chất đầy sự áy náy, thành công trấn an mẹ mình. Bà Từ rút nước mắt, nghẹn ngào nói: “ Vậy con mau mau tới đây đi!” .

“ Dạ, dạ!” .

Từ Văn Diệu làm việc vô cùng mau lẹ, bay chuyển bay đầu tiên vào ngày hôm sau, tới trưa thì về tới quê nhà, vừa xuống sân bay liền đi taxi tới thẳng bệnh viện. Lúc này ông Từ cũng đã tỉnh, đang tức giận với bạn già, nói bà dám cắt xén phần ăn, không bỏ thịt cho ông, đây là cố ý chống lại ông mà. Sau đó lại hay tin bà gọi con trai về liền đổi giọng, cần nhân bà chuyện bé xé ra to, còn chất vấn, bộ mình bà không lo được xuể, chỉ có chút việc đó phải một hai gọi con nó về? Bây giờ đang lúc cuối năm, ảnh hưởng chuyện làm ăn của nó.

Bà Từ thở dài thườn thượt, nhác thấy bóng con mỗi một lao vào phòng liền phủ tay mặc kệ ông nhà, để ông muốn làm gì thì làm, bà không hầu theo nữa.

Từ Văn Diệu đỡ dành mẹ xong, để bà về nhà nghỉ ngơi, sau đó qua bên phía cha tiếp tục nghe giáo huấn, nghe giọng ông vẫn uy lực như tiếng chuông mới có thể nhẹ nhõm được một chút, biết tình hình không nghiêm trọng như đã tưởng. Tiếp đó, anh đi tìm bác sĩ hỏi chuyện. Bác sĩ bảo, may mà ông Từ vốn khỏe

mạnh, chỉ vì thói quen ăn uống không tốt nên chỉ số huyết áp và chỉ số mỡ trong máu tăng lên gần ngưỡng nguy hiểm. Sau này phải hạn chế ăn những món có nhiều đạm nhiều béo, đồng thời phải uống thuốc đều đặn, nếu không lần tới sẽ chẳng đơn giản là té xỉu đâu.

Anh nghe chuyện xong chỉ thấy rắc rối tăng chứ không bớt, tính tình cha anh thế nào anh còn không rõ sao. Lão tướng quân cả đời sống rất đơn giản, dù thân ở chức cao vọng trọng nhưng chưa bao giờ tập tành hoang phí hay kiêu ngạo. Ông mặc giản dị, ăn tùy tiện nhưng không thể không có thịt, lúc vui nhất định phải uống một hai chai rượu. Theo lời ông, khi quốc gia còn ở thời kỳ khó khăn, ông đã từng dẫn theo thuộc hạ nghĩ cách đi săn thỏ cầu và thỏ hoang để cải thiện bữa ăn, bây giờ kinh tế phát triển, hà cớ gì phải bạc đãi bản thân nữa?

Đương lúc Từ Văn Diệu lo nghĩ thì người vú già tới hỏi chuyện, nói vốn dĩ mẹ cậu quy định cơm tối cho lão tướng quân là món mộc nhĩ đen xào cần tây, trứng xào dưa chuột và cháo bắp, nhưng giờ ông đang phát hỏa, vậy có làm theo thực đơn trước đó không?

Từ Văn Diệu thở dài: “ Mặc kệ cha con có đòi gì, vú cứ giữ nguyên khẩu phần ăn như thế ạ ” .

Anh căn dặn người vú già xong lại tìm chỗ ngồi xuống để dàn xếp công việc. Anh vội vàng quay về, nên lúc này mọi chuyện ở công ty phần lớn đều phải chỉ thị qua điện thoại. Hồi tối, khi mẹ gọi điện tới anh đang lặn lội qua lộn lại với Vương Tranh. Thế nên buổi sáng anh dậy sớm và đi khỏi nhà, cậu vẫn còn đang mê man ngủ, bây giờ cũng nên gọi điện về báo bình an. Cả ngày vì lo lắng nên vẫn chưa kịp ăn uống gì, lúc này phải đi tìm thứ nào đó bổ bụng mới được. May mà cảnh vệ của cha cũng biết mặt anh, nên có thể nhờ đối phương đi mua cơm ở nhà ăn bệnh viện ỳnh. Từ Văn Diệu ở đây gọi điện xong thì bên kia vừa lúc mang cơm về. Mở hộp cơm ra, bên trong cơm khô thịt thà mấy lát mỏng dính, lại thêm rau xanh lộn xộn cứ như cỏ dại.

Từ Văn Diệu nhìn thấy liền chán nản thở dài. Suốt hai năm nay khẩu vị đã bị Vương Tranh dưỡng điều, nay nhìn thấy hộp cơm không có chút dinh dưỡng này lại chẳng còn chút hứng thú nào. Vừa nhớ đến Vương Tranh, lại hồi tưởng tới chuyện ân ái đêm qua của hai người, vừa đối một tư thế mới thì cậu lại hơi lúng túng và mê man say đắm, đạt được cao trào trước nay không có. Anh chỉ mới liên tưởng tới thôi lại thấy cả người nóng bừng lên, hận bây giờ Vương Tranh không có mặt để anh có thể ôm vào lòng, hôn hít một phen cho thỏa.

Anh lập tức gọi điện về nhà, một lúc sau Vương Tranh mới nghe máy, giọng nói có chút lười biếng, mệt mỏi: “ Anh tới nơi rồi hả? Bác không sao chứ? ” .

Giọng nói Từ Văn Diệu không tự chủ có chút ủy khuất: “ Cha anh tỉnh rồi, bị cao huyết áp, may mới giai đoạn đầu, không nghiêm trọng lắm. Ông già rồi lắm bệnh, vừa nãy mẹ bị ông chọc cho tức điên lên, bỏ hết lại cho anh, về nhà rồi. Cục cưng ơi, anh mệt quá, tối qua ngủ không ngon, giờ thì ăn chẳng vô, lại còn rất nhớ em. Đã thế lại còn phải hầu cha anh ăn uống, ông ấy không chịu ăn kiêng, thật là đau đầu ” .

Vương Tranh kiên nhẫn lắng nghe, dịu dàng trấn an: “ Anh cứ từ tốn nói lý với bác, bác nhất định sẽ nghe mà ” .

“ Anh có thể nói lý được thì chẳng phải là cha anh nữa rồi! ” . Từ Văn Diệu khịt mũi mỉa mai, “ Cha anh là một người rất ngoan cố. Em có biết, lúc anh nói thật về giới tính của mình, ông đã cầm roi rượt theo đánh anh khắp nhà đấy, chỉ cần thấy anh liền đánh. Sau đó hai năm không thèm nói với anh một tiếng, rờn rã hai năm trời như vậy, cùng một nhà nếu gặp phải ông thì ông xem như không thấy, cứ xem anh như là không khí. Lúc đó may mắn anh đã không phải dựa dẫm vào ông nữa rồi, không thì ông sẽ không cho ăn không cho uống để ép anh lấy vợ mất thôi ” .

Vương Tranh thở dài: “ Mẹ em cũng vậy! ” .

“ Khổ thế đó! ” . Từ Văn Diệu nghĩ ngợi một lúc lại nói: “ Bất quá năng lực phản kháng của anh mạnh hơn em, cuối cùng cha cũng phải chịu thua anh ” .

Vương Tranh cười khê một tiếng: “ Vậy thì bây giờ anh phải đối xử với bác tốt lên. Bao nhiêu năm nay bác bị anh chọc tức đủ rồi nhưng chẳng phải tới cuối vẫn thừa nhận anh đấy thôi? ” .

“ Đúng là vậy thật! ” .

“ Ngoan, mau đi đồ bác ăn cơm đi!” .

“ Tiểu Tranh, anh rất nhớ em! Hay em cũng tới đây đi, không phải em cũng đang nghỉ sao?” . Từ Văn Diệu khẩn thiết đề nghị. “ Qua đây ăn Tết với gia đình anh cho vui!” .

“ Nhưng mà...” , Vương Tranh nhẹ giọng đáp, “ em sợ em sang đó cha mẹ anh lại thấy không thoải mái” .

“ Vậy để anh đi hỏi ý cha mẹ” . Từ Văn Diệu không dám khinh suất. “ Mất công lại khiến em tủi thân, với lại Tết nhất anh cũng không muốn cha mẹ khó chịu” .

“ Ừm” .

Một ngày rồi ren coi như cũng có chút thu hoạch. Lúc Từ Văn Diệu dỗ ông Từ ăn cơm cũng không nói gì nhiều, chỉ việc chỉ vào hai con mắt vừa đỏ vừa mệt mỏi của mình nói: “ Cha, vì lo cho cha nên từ hôm qua tới giờ con không ngủ chút nào. Cha nói xem chỉ có mấy việc ăn uống nhỏ thế này thôi lại khiến con trai mình lo lắng thì không được chuyên nghiệp cho lắm. Cha là ai nào, là quân đội nhân dân, tấm gương anh hùng, không chừng cả mấy mươi năm trước cha còn có thể tham gia kháng chiến chống giặc ngoại xâm cùng với cha ông nữa, lại còn là người có công dựng nước. Tóm lại, cha là người làm đại sự, nếu chỉ vì mấy miếng dưa chuột mà dưng dằng với con thì sẽ bị người ta chê cười đó” .

Ông Từ trừng mắt định răn dạy con trai một trận, nhưng sau cũng vì thương nó mà im lặng cầm thìa lên ăn miếng cháo lạt. Từ Văn Diệu thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ nói: “ Con gọt trái cây cho cha ăn tráng miệng nhé” .

“ Bớt ở đây nói nhảm đi! Chuyện công ty thế nào? Không còn gì nữa thì về đi, đừng lảng vảng trước mặt ta thêm phiền!” .

“ Sao được ạ! Mẹ bảo con phải ở đây giám sát chuyện ăn uống của cha!” . Từ Văn Diệu vừa gọt táo vừa cười nói: “ Cha cứ yên tâm, con sẽ ở đây qua Tết luôn, con có nói với mẹ rồi, cả nhà mình ba người cùng đón Tết đoàn viên!” .

Mắt ông Từ lộ vẻ vui mừng nhưng lời nói ra lại cứ lạnh lùng: “ Tết thì Tết, cần gì phải báo với ta? Con nói với mẹ con, năm nay gia đình mừng Tết đơn giản thôi, đừng chuẩn bị nhiều bánh mứt hạt dưa quá, kẹo không có ai ăn lại bỏ thì phí lắm!” .

“ Dạ, con nhớ rồi!” . Từ Văn Diệu cắt từng miếng táo cho vào đĩa: “ Con sẽ mua cho cha mẹ mỗi người một bộ đồ mới...” .

“ Đừng có tiêu tiền vào chuyện không đâu! Nếu có đi chúc Tết hay thăm hỏi binh sĩ thì ta mặc quân trang là được!” .

“ Cha mặc như vậy là đủ oai rồi, nhưng còn mẹ thì sao? Mẹ dù lớn tuổi nhưng vẫn thích mặc đẹp mà. Hay là thế này, con sẽ mua rồi nói là cha tặng để mẹ vui nhé?” .

“ Đã là bà lão rồi còn bày đặt làm tiểu thư con gái nhà tư sản nữa là thế nào?” . Ông Từ hừ một tiếng. “ Ta không quen cái tật xấu đó của bà ấy!” .

Từ Văn Diệu lườm cha mình một cái: “ Cha đừng nói vậy chứ, mẹ không phải là vợ của cha à, mẹ không phải là mẹ của con sao, mẹ mặc đồ đẹp ra đường thì cha con mình sẽ hãnh diện chứ! Cứ quyết định vậy đi! Mà cha ơi, mẹ thích màu xám tro hay màu cà phê?” .

“ Màu xám bạc!” . Ông Từ cúi đầu ăn cháo, đoạn lại nói: “ Có lần thấy vợ ông chính ủy viên mặc bộ đầm như vậy bà ấy thích lắm, cứ về lái nhải với ta suốt!” .

Từ Văn Diệu nhin cười vờ như không nghe thấy. Sau khi ăn xong, ông Từ đặt bát cháo lên bàn, đột nhiên hỏi: “ Còn Tiểu Vương thì sao, nó không đến nhà chúng ta ăn Tết à?” .

Từ Văn Diệu lấy lại tinh thần, cười đáp: “ Cậu ấy cũng muốn đến nhưng lại sợ cha mẹ không hoan nghênh thôi” .

“ Nói mấy lời khách sáo hoan nghênh với cả không hoan nghênh làm gì!” . Ông Từ lấy chiếc khăn nóng con trai đưa lau miệng và mặt: “ Con bảo nó đến đây, nói là ta bảo nó đến. Chú Vu của con cũng nhớ thằng bé. Nói với nó là sang đây... à thì, sang đây ít nhất cũng học được cách nấu món sườn hầm khoai tây” .

Từ Văn Diệu cười khì khì, gật đầu đồng ý, sau đó lại nghĩ ngợi, hỏi: “ Nhưng còn mẹ con...” .

Ông Từ lườm con trai, mắng: “ Bà ấy có ý kiến gì, cứ bảo bà ấy tới tìm ta! Thiệt là, chừng đó tuổi rồi còn không chấp nhận nổi chuyện đó! Quả nhiên, già rồi mà còn đại!” .

Đêm đó, Từ Văn Diệu không ngủ trong bệnh viện canh đêm cho ông Từ, mà về nhà ngủ một giấc thật đã trong căn phòng trước đây của mình. Ngày hôm sau thức dậy thì cũng đã muộn rồi, rửa mặt xong xuống nhà, người vú già mang bữa sáng tới cho anh, đó là ba món ăn ngàn năm không đổi của nhà họ Từ: mìn thầu, rau trộn và cháo kê.

Từ Văn Diệu lâu rồi không ăn bữa sáng như vậy, nên nhìn bàn ăn không khỏi bật cười, cắn miếng mìn thầu nói: “ Hồi đó thì ghét đồ ăn trong nhà vì nó khó ăn, bây giờ muốn cắn một miếng mìn thầu chắc như thế này lại tìm không ra” .

Người vú già cười đáp: “ Đúng thế, do vú pha thêm bột ngô vào nên bánh rất mềm, ở bên ngoài bán chỉ có cái đẹp mắt thôi, chứ nào có được như mình làm ở nhà đâu” .

Từ Văn Diệu hớp một miếng cháo lớn, hỏi: “ Mẹ con đâu ạ?” .

“ Mang cơm tới bệnh viện cho cha con rồi!” . Người vú già cúi đầu nói: “ Suốt đêm bà không ngủ được, chắc là vẫn còn lo lắng lắm!” .

“ Không sao đâu, bác sĩ cũng đã nói, bệnh của cha con chỉ mới ở thời kỳ đầu, sau này chỉ cần bồi dưỡng là được” .

“ Con còn trẻ nên không hiểu chuyện này đâu, ông bà bầu bạn mấy mươi năm với nhau, bà chủ lo cũng phải” . Người vú già cảm rằm nói: “ Con đừng thấy hai người suốt ngày khắc khẩu mà lầm, thực ra tình cảm của họ rất tốt đó. Con lớn rồi ra riêng không sống trong nhà, căn nhà lớn như vậy chỉ có hai người già họ thôi, nên chẳng ai sống thiếu ai được” .

Từ Văn Diệu im lặng nghe, cúi đầu nhai miếng bánh mìn thầu đang nằm trong miệng mình.

Lúc này có tiếng xe ô tô ngoài cửa, tiếng bà Từ sang sảnh vọng vào: “ Tiểu Triệu lái xe đưa Tiểu Lương tới bệnh viện đi, Tiểu Lương, phiền cậu chăm sóc cho ông nhà tôi. Được được, cậu đưa tôi tới đây là được, lát nữa tôi đi xe khác tới cơ quan sau. Không có gì đâu! Cảm ơn hai cậu!” .

Tiểu Triệu là tài xế của ông Từ còn Tiểu Lương là cán bộ nhân viên trong quân khu đã theo ông Từ rất nhiều năm. Từ Văn Diệu vừa nghe liền nhanh chóng ăn xong bát cháo, nhai hết mìn thầu rồi ra cửa đỡ giúp túi ẹ mình, cười nói: “ Mẹ về rồi à, hôm nay cha con sao rồi?” .

“ Chưa chết được!” . Bà Từ tức giận lườm con trai, mặt mày đen lại: “ Mới sáng ra đã dạy dỗ ẹ một khóa chính trị, tinh thần tốt lắm!” .

“ Ha ha!” . Từ Văn Diệu lấy lại tinh thần bật cười: “ Vậy là tốt rồi, còn sức rần dạy với ra lệnh chứng tỏ cha đang khôi phục rất tốt!” .

“ Hừ, con đoán xem ông ấy ra lệnh ẹ làm cái gì hả?” . Bà Từ tức giận mắng con: “ Ông ấy dám bảo mẹ về nhà gọi điện mời bạn trai của con tới đây ăn Tết cùng nhà mình. Cha con hai người tính chọc cho tôi tức chết mới chịu đúng không? Muốn đầu năm đầu tháng tôi đã cau có khó ở chứ gì? Hả? Hai người muốn tôi lên cơn tức giận rồi nhập viện để hai người tự do làm loạn phải không?” .

Từ Văn Diệu giật mình, bà Từ đẩy anh ra rồi ùng ùng nổi giận, quát ầm lên: “ Thằng ranh kia, tôi thấy anh cũng không cần ở lại đây nữa đâu, mau cút về bên đó với cậu bạn trai kia đi! Cái đồ nhu nhược, đồ bất hiếu này!” .

Người vú già vội vã tiến đến giảng hòa, cố nhỏ tiếng nói: “ Hai mẹ con đừng cãi nhau nữa, hàng xóm nghe được sẽ ảnh hưởng không tốt!” .

“ Cái nhà này cần gì sĩ diện nữa? Cả quân khu có ai lại không che miệng chê cười gia đình này? Suốt mấy mươi năm nay bản thân tôi hể ra ngoài người người ngưỡng mộ, một là tôi chẳng dựa hơi chồng, hai là tôi chẳng dựa hơi con cái! Bây giờ già rồi, hai người các người có thấy mất mặt chưa, con cái lớn chừng này tôi nuôi nó được ích lợi gì chứ?” .

Bà ngược đầu lên nhìn mặt con, thấy nó không có chút biểu cảm gì, cơn giận càng lúc càng cao, lớn tiếng mắng mỏ: “ Sao hả, mẹ anh mới nói mấy câu anh đã xụ mặt rồi! Hôm nay tôi cũng nói cho anh biết, tôi không quan tâm cha con hai người đồng hội đồng thuyền làm xấu mặt tôi, tôi không thêm quản, nhưng nếu muốn để cho cái tên kia vào nhà trừ phi tôi ra khỏi nhà. Nhà này có cậu ta thì không có tôi!” .

Từ Văn Diệu đầu đầu, khó xử nhìn bà Từ, nghĩ mà không biết tại sao đến cả lời nói nghiêm trọng “ có cậu ta thì không có tôi” cũng đã nói ra. Anh im lặng bước tới đưa một tay ra ôm mẹ vào lòng. Lúc đầu bà Từ còn giãy giụa nhưng lại không thể giằng ra khỏi đôi cánh tay mạnh mẽ của con trai, bèn mắng mỏ rồi mặc cho anh ôm. Từ Văn Diệu dìu mẹ ngồi xuống ghế sofa ở phòng khách, tự tay vào bếp pha trà mang ra tận tay mẹ, cười nói: “ Mẹ, bên ngoài lạnh lắm, mẹ cầm chút cho tay ấm lên đi!” .

Bà Từ lúc này vẫn còn chưa nguôi cơn giận, cầm tách trà, tiếp tục mắng nhiếc con: “ Anh đừng tưởng nịnh nọt như vậy tôi liền mềm lòng!” .

“ Xem mẹ lại nói kìa!” . Từ Văn Diệu cười ôm lấy bà vai mẹ: “ Đây là con trai đang lo tay mẹ bị lạnh thôi!” .

Bà Từ cúi đầu nhấp một ngụm trà, bực bội nói: “ Cho nhiều lá trà vào quá!” .

Từ Văn Diệu bật cười hì hì: “ Con làm gì biết pha trà, gần đây toàn là uống trà được pha sẵn! Nhắc mới nhớ, trà Tiểu Tranh pha rất ngon, lần trước cha tới nhà còn khen cậu ấy nữa” .

Bà Từ trừng mắt nhìn anh, cảnh giác nói: “ Anh đừng nói tốt cho cậu ta!” .

“ Con nào có, con chỉ ăn ngay nói thật thôi!” . Từ Văn Diệu cười hì hì. “ Con trai của mẹ ấy hả, bây giờ sương lắm, có người cơm bưng tận nơi, áo quần đưa tới tận tay, trà dâng tận miệng, được người ta chăm sóc chu đáo và tử tế lắm. Mẹ nhìn xem, nhìn xem, con mập hơn trước rất nhiều, cầm cũng sắp biến thành hai luân, mẹ nhìn đi!” . Đoạn lại kéo cổ áo xuống.

“ Thôi đi” , bà Từ nhìn anh, sắc mặt tươi hơn một chút, nhưng vẫn không chịu xuống nước. “ Cậu ta chăm sóc con thì có làm sao. Với điều kiện của con, chẳng phải cậu ta có được không ít thứ tốt từ con hả? Thật là” .

Từ Văn Diệu thở dài: “ Mẹ, mẹ nói sai rồi. Nhà chúng con đang ở là của Tiểu Tranh, chi tiêu hàng ngày cũng là cậu ấy bỏ ra. Tuy con có đưa cậu ấy thể tín dụng nhưng mấy tháng xem lại cũng chỉ thấy tiền vơi đi rất ít, mà toàn dùng để mua đồ gia dụng, điện đài trong nhà. Mẹ, Tiểu Tranh là người có học thức, là thầy giáo ở trường đại học, chắc mẹ cũng rành cái tập sĩ diện của thư sinh rồi đấy, lúc nào cũng coi trọng thể diện. Nếu đổi thành người khác hẳn là mẹ thấy không xứng với con trai mẹ, nhưng Tiểu Tranh lại khác, tình hình hoàn toàn ngược lại, bình thường con muốn chăm sóc hay làm gì đó cho cậu ấy cứ phải giấu giấu giếm giếm không để cậu ấy biết. Chuyện này có thể người ta không hiểu nhưng mẹ thì rõ quá rồi, mấy mươi năm nay các thành tích của mẹ ở đơn vị có khi nào nhờ vả vào cha không? Người khác xem cái tiếng phu nhân của tướng quân như là lệnh bài để dựa vào, còn mẹ thì tuyệt đối tránh xa nó, mẹ sợ người ta nghĩ là mẹ dựa vào các mối quan hệ mà đi cửa sau này kia, mẹ nói vì sao lại như vậy? Chẳng phải là muốn tự mình nỗ lực vươn lên sao, đúng không mẹ?” .

Bà Từ sắc mặt đã tốt hơn trước rất nhiều, hài lòng gật đầu: “ Đương nhiên, mẹ chẳng làm gì thẹn với lòng hết!” .

“ Tiểu Tranh cũng có cái tính bướng bỉnh hết như mẹ vậy, mẹ khoan nói gì cả, cậu ấy có chuyện gì cũng không muốn nhờ vả con, xem con như người ngoài thôi, có lúc con giận lắm, phát bực lên mà chỉ biết học theo cha, bó tay không thể nào thay đổi được, đành phải nhường nhịn thôi” .

Bà Từ hừ một tiếng: “ Cha con đời nào chịu nhân nhượng mẹ chứ!” .

Từ Văn Diệu nhướn mày hỏi: “ Cha thật không nhường nhịn mẹ? Mẹ à, kiểu đàn ông như cha, dù có đối tốt với mẹ cũng sẽ không nói ra điều đó. Mẹ sống với cha nhiều năm, mẹ suy nghĩ thật kỹ nhé” .

Bà Từ bĩu môi, nghĩ ngợi một lúc lại im lặng. “ Ý của con là, tất cả lỗi đều tại con, ai bảo con không thể yêu được cô nào đấy rồi kết hôn, lại còn không có cảm hứng với phụ nữ? Con cũng nói thật với mẹ, đàn ông muốn tìm được người đàn ông thích hợp ỉnh càng khó khăn hơn là nam với nữ. Nhất là kiểu người như con trai của mẹ ấy! Ban đầu thì còn tin là đối phương tốt nhưng sau đó lại trần trọc chẳng biết liệu người

ta là thật lòng hay có ý lợi dụng mình? Mẹ không biết được những điều phức tạp ẩn chứa bên trong đâu. Con chẳng cách nào nói với mẹ được. Sau cùng, may mà con gặp được Tiểu Tranh, người không vì tiền cũng chẳng vì quyền, chỉ muốn bình an sống với con mà thôi. Huống hồ gì điều kiện của cậu ấy tốt như vậy. Không phải là con ba hoa gì, khi nào gặp thì mẹ sẽ biết, cậu ấy và con trai của mẹ xứng đôi chùng nào!” .

34. Chương 34

Bà Từ liếc nhìn anh, mắng: “ Có ai lại tự chê bai chính mình như con chứ?” .

“ Mẹ, con nói thật chứ không thêm bớt gì đâu!” . Từ Văn Diệu cười. “ Tính tình của con có khác gì cha, mẹ còn lạ gì nữa ă? Bề ngoài nhìn rất ôn hòa nhưng cứ sống cùng thì rõ, hiểm ai đủ bản lĩnh chịu được con lắm!” .

Nhân lúc bà Từ trầm ngâm suy nghĩ, anh bèn nắm lấy cơ hội: “ Mẹ, mẹ là người thấu tình đạt lý, nên đừng vì giận chuyện con không lấy vợ mà trút hết lên đầu Tiểu Tranh được không ă? Chẳng phải vì cậu ấy mà con không chịu kết hôn, căn bản tại con không muốn con gái nhà người ta phải khổ. Mẹ xem, đến cả người cố chấp như cha còn thấy người ta rất được, lẽ nào mẹ lại không tin vào cha sao?” .

Bà Từ đã nguôi giận nhưng vẫn im lặng.

Từ Văn Diệu cười tủm tỉm, dịu dàng nói: “ Để cậu ấy tới đây ẹ nhìn mặt, gặp mặt rồi mẹ sẽ không thiệt thòi gì đâu, rồi gia đình mình cùng nhau đón năm mới vui vẻ, được không mẹ?” .

“ Thằng ranh này, chỉ có những lúc thế này thì miệng lưỡi mới ngọt như đường ấy!” . Bà Từ ấn đầu ngón tay vào trán anh, ra vẻ oán giận nói: “ Có người yêu liền quên mẹ, câu này áp dụng lên con cấm chẳng sai!” .

“ Đâu có ă!” . Từ Văn Diệu ôm lấy vai mẹ, cười nói: “ Con trai đâu dám quên mẹ chứ” .

Từ Văn Diệu thấy mẹ mình đã đồng ý liền lập tức gọi điện cho Vương Tranh, bảo rằng tướng quân hạ lệnh, bảo cậu mau mau gói ghém hành lý bay sang đây gấp. Vương Tranh cười châm biếm trong điện thoại nói chỉ sợ là anh đang giả truyền thánh chỉ thì sao? Từ Văn Diệu cười chả chút ngượng ngùng chỉ trả lời cậu là một nửa một nửa thôi, tối nằm ngủ không được ôm Vương Tranh cảm thấy trống trải quá, rõ ràng là giường vốn nhỏ nhưng cứ thấy rộng thênh thang.

Vương Tranh nghĩ bụng ông Từ đối với cậu rất tốt, bây giờ ông nằm viện, cậu qua đó thăm bệnh cũng là lẽ nên làm. Hơn nữa, cha của Vu Huyền cũng ở cùng một khu đại viện với nhà Văn Diệu. Năm hết Tết đến, để một mình ông cụ đón Tết cũng không hay lắm. Nghĩ vậy, cậu liền để công việc sang một bên, đi chọn mua một ít quà rồi lên máy bay qua bên đó. Ngày cậu đến, cậu không báo cho Từ Văn Diệu biết mà gọi điện cho ông Vu trước, rồi lặng lẽ một mình đến thăm nhà Vu Huyền. Ông Vu lâu lắm mới gặp được cậu, vừa gặp đã mừng rỡ, gọi tài xế chở hai người tới nghĩa trang ở ngoại ô thăm Vu Huyền.

Vương Tranh mua mấy cành Thủy Vu[1] duyên dáng xinh đẹp đặt trước mộ Vu Huyền, lặng lẽ ngắm nụ cười tươi tắn lúng liếng lúm đồng tiền của cô trong tấm ảnh trên bia mộ, đoạn lại quay sang nói với ông Vu: “ Cháu thấy Tiểu Huyền nhà mình nhìn rất có khí chất của một minh tinh ă” .

[1] Thủy Vu hay còn gọi là Hoa Rum là một thành viên trong họ thực vật hoa kèn. Hoa Thủy Vu có ý nghĩa về đẹp lộng lẫy nên thường hiện diện trong các bó hoa cầm tay của cô dâu. Tuy thường được sử dụng trong các đám cưới biểu tượng cho sự thuần khiết, nhưng Thủy Vu còn có ý nghĩa tượng trưng cho sự hồi sinh nên hay được trồng xung quanh các ngôi mộ, và hiện diện trang trọng ở các đám tang.

Ông Vu nhướn mày, đắc ý nói: “ Đương nhiên, con gái ta thừa hưởng hết ưu điểm của ta và mẹ nó mà!” .

“ Bình thường cô ấy không chịu làm đẹp” , Vương Tranh mỉm cười. “ Nếu chịu khó trang điểm và mặc quần áo đẹp thế nào cũng có rất nhiều người theo đuổi ă xem!” .

Ông Vu thở dài thườn thượt, lắc đầu nói: “ Vô dụng thôi, bó tay với con bé này, nó mà thích ai rồi thì yêu tới chết mới thôi. Đúng là ngốc mà!” .

Vương Tranh vươn tay sờ bức ảnh lạnh giá trên tấm bia cẩm thạch, nước mắt chợt lăn dài, vội lấy mu bàn tay lau đi, nhỏ giọng nói: “ Cháu lẽ ra phải luôn trông chừng cậu ấy!” .

“ Nhiệm vụ không hoàn thành của người cha đó sao lại có thể trút lên vai cháu được?” . Ông Vu nhàn nhạt nói: “ Cháu cũng ngốc hết nó vậy! Thôi, tôi đọc thơ cho nó nghe đi, không phải cháu nói nó thích nghe sao? Ta chẳng bao giờ đọc thơ, đọc cũng không ra được, cháu hãy ngâm một bài thơ để nó được vui lòng” .

Vương Tranh gật đầu, nói: “ Dạ, cháu sẽ đọc ạ” .

“ Cháu đọc đi!” .

Vương Tranh dịu dàng cất tiếng: “ Đôi ta không nói lời từ tạ; cứ âm thầm sánh bước bên nhau; trời chiều hanh hao bóng hoàng hôn đỏ; em trầm tư, anh lặng im không nói. Đôi ta đi vào giáo đường; thấy người ta cầu nguyện, đang rửa tội và kết hôn. Bọn mình đến nghĩa trang; ngồi trên mặt tuyết, nhẹ nhàng thở dài; anh lấy que vẽ cung điện, nơi tương lai chúng mình mãi mãi ở bên nhau.” [2]

[2] Bài thơ “ m ” (tạm dịch Đôi ta không nói lời từ tạ) của Anna Akhmatova.

“ Nghe hay quá!” .

“ Vâng ạ, là thơ của Akhmatova” . Viên mắt Vương Tranh một lần nữa ngân ngấn nước, đã cố gắng nhưng không thể, lệ vẫn trào ra, một hồi lâu sau mới miễn cưỡng nói tiếp: “ Cháu xin lỗi vì đã thất lễ!” .

Ông Vu không nói gì, khoác tay lên vai cậu, đưa mắt ngắm nhìn chân dung cô gái nhỏ, sau đó vỗ vỗ lên vai cậu rồi dịu dàng nói: “ Về thôi cháu!” .

Hai người một trước một sau chậm rãi rời khỏi nghĩa trang, trước khi lên xe, hai người không hẹn mà cùng dừng lại, cùng quay đầu nhìn về hướng bia mộ của Vu Huyền.

“ Ta là người theo thuyết Vô thần, không tin vào mấy trò thần Phật hư vô không có thực này, nhưng có đôi lần lại nghĩ, nếu như thật sự có kiếp sau chắc là Tiểu Huyền nó sẽ sống một cuộc đời hạnh phúc hơn kiếp này chứ?” . Ông đưa đôi mắt đầy trông mong nhìn Vương Tranh, như muốn tìm thấy một lời an ủi. “ Liệu con bé có vui vẻ hơn bây giờ không?” .

“ Tất nhiên rồi ạ!” . Lòng Vương Tranh đau xót khôn chừng nhưng vẫn cố an ủi, gật đầu nói: “ Nhất định là như thế!” .

Trên đường về hai người không nói chuyện gì cả. Đến khi tới trước cửa nhà họ Từ, ông Vu bảo tài xế dừng xe lại, vỗ vỗ đầu gối nói với Vương Tranh: “ Nếu ở nhà ông ấy thấy không vui thì cứ tới chỗ ta, không cần phải cố chịu đựng lão già bướng bỉnh đó. Nếu có gì khó khăn cứ thoải mái tới tìm ta, ta sẽ nói chuyện với họ!” .

Vương Tranh cười đáp: “ Bác đừng lo, có Văn Diệu bên cạnh, cháu sẽ không bị ức hiếp đâu ạ” .

“ Ủ, coi vậy mà cha mẹ thằng bé không quản được nó” . Khóe miệng ông Vu nhếch lên, nói: “ Cháu đi đi, cho ta gửi lời chào họ” .

“ Dạ” . Vương Tranh xuống xe, mỉm cười nói: “ Tạm biệt bác Vu!” .

“ Tạm biệt cháu!” .

Vương Tranh đứng nhìn cho tới khi xe đi khuất rồi mới xoay lưng lại nhìn nhà Từ Văn Diệu. Đây là tòa nhà có từ thế kỷ trước, đúc bằng gạch xanh ngói đỏ, có kiểu dáng rất đẹp, phía trên gác lửng còn có cả mái vòm, trên sân phơi được điêu khắc theo lối Baroque. Nhưng tiếc một nỗi chỗ vốn dĩ phải trồng hoa trồng cỏ lại được xới lên, thay bằng hàng rào tre trúc cùng bao nhiêu là dưa chuột. Bấy giờ đang độ mùa đông, phía trên còn sót lại các thân cây nhưng khô khốc, buông rủ xuống hai dãy mướp khô quắt héo hon. Vương Tranh bất chợt thấy căng thẳng, cố hít sâu một hơi, bỗng dưng thấy chuyện mình chẳng báo chẳng rằng cho Từ Văn Diệu hay lại đến đây thế này thật quá đường đột. Trong cốt lõi cậu chỉ là một cậu trai con nhà bình thường, nay lại đột ngột đứng trước cửa gia đình quyền cao chức trọng, lại thấy thấp thỏm áp lực không cách gì hóa giải được.

Cậu đắn đo một lúc rồi đặt va ly xuống, lấy điện thoại ra định gọi cho Từ Văn Diệu, cậu vẫn chưa kịp gọi thì cổng lớn đột nhiên mở tung, từ bên trong một người phụ nữ đứng tuổi đang nổi giận đùng đùng xộc

ra, vừa đi vừa ngoái đầu kêu gào: “ Tôi mà không vui về hầu hạ ông nữa thì ông làm thế nào, thích thì cứ làm loạn đi! Chừng này tuổi rồi còn không biết tiết chế gì cả! Để xem tới khi không ai lo cho ông, ông còn ngông cuồng được nữa chăng?” .

Vương Tranh ngẩn ra, thì thấy người phụ nữ kia từ trong nhà bước ra rất nhanh về phía mình liền mỉm cười hỏi: “ Thưa bác, cho cháu hỏi...” .

Bà đứng khựng lại, thu hồi vẻ mặt tức giận trên mặt, hồ nghi quan sát Vương Tranh: “ Cậu tìm ai?” .

“ Dạ, cháu tìm Từ Văn Diệu ạ” . Vương Tranh hơi thẹn thùng đỏ mặt, cậu nhìn bà lão tinh thần phấn chấn đang đứng trước mặt, đột nhiên từ lòng mày và ánh mắt của bà cậu lại nhìn ra được đường nét hao hao với Từ Văn Diệu. Cậu giật mình, liền dùng lời kính ngữ để thưa: “ Cháu xin lỗi vì đã quấy rầy, xin cho cháu hỏi, anh ấy có nhà không ạ?” .

Bà chỉ đứng đó không nói một lời, liếc qua liếc lại quan sát cậu, ánh mắt sắc bén, thần thái vô cùng uy nghiêm. Xưa nay Vương Tranh rất sợ kiểu phụ nữ lợi hại như vậy. Mặc dù mẹ cậu cũng rất cường thế, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một thị dân nhỏ bé. Nhưng người trước mặt cậu lúc này, vừa nhìn liền biết đó là một người lãnh đạo, vô cùng uy nghi, chỉ trong nháy mắt khiến Vương Tranh toát mồ hôi lạnh cả sống lưng, có cảm giác như thể quay lại ngày còn bé, không làm bài tập thì bị thầy giáo bắt ngờ kiểm tra.

“ Từ Văn Diệu đang ở đây. Cậu tên gì?” .

“ Dạ?” . Vương Tranh ngẩn người, lại đáp: “ Cháu là Vương Tranh ạ” .

“ Chữ Tranh viết như thế nào?” .

“ Tranh của tranh tranh thiết cốt ạ[3]!” .

[3] Tranh là một từ tượng thanh, ý chỉ tiếng leng keng thanh thoát, hoặc muốn nói tới sự sáng bóng của kim loại. “ Tranh tranh thiết cốt” có thể hiểu nôm na là một người cương trực, có cốt cách kiên cường bất khuất.

“ Nhìn cậu nho nhã thư sinh chẳng hợp lắm với cái tên này!” . Bà cười mà như không cười, nói.

Vương Tranh thoáng nhúm mày, ngay lập tức lại cười đáp: “ Cha mẹ khi đặt tên cho con cái thường có ý gửi gắm nguyện vọng tốt đẹp, nhưng khi con trẻ lớn khôn lại thường chọn đi con đường của chính mình, bác nói thế có đúng không ạ? Vì vậy mà tên của cháu có không hợp với người cũng là lẽ thường” .

Bà Từ sắc mặt không đổi, nhàn nhạt nói: “ Nói hay lắm. Năm nay cậu bao nhiêu tuổi?” .

“ Hai mươi chín ạ!” . Vương Tranh dễ chịu đáp: “ Tới tháng Ba sang năm thì tròn ba mươi, quê ở tỉnh XX thành phố G, chỉ là một trấn nhỏ nên chắc bác chưa nghe qua. Cháu học tiến sĩ và sau tiến sĩ ở đại học Z, và đồng thời cũng đang giảng dạy môn Văn nghệ Lý luận Phương hướng của khoa Trung văn, đã xuất bản được hai đầu sách chuyên ngành, đang tham gia chuyên đề quốc gia. Nếu như không có gì trục trặc sẽ thành phó giáo sư trong mấy năm nữa. Những gì bác muốn hỏi cháu đều nói cả rồi ạ” .

Mặt mày bà Từ không còn đanh lại như vừa nãy nữa mà đã mỉm cười, bà vẫn không nói gì, cánh cửa sau lưng lại mở ra. Từ Văn Diệu còn chưa kịp tròng áo khoác vào người đã hối hả chạy tới, vừa nhác thấy Vương Tranh đã ngẩn ra kinh ngạc, vui mừng, rồi vội vàng đỡ lấy hành lý từ tay cậu, lo lắng nói: “ Lúc này di Trâu gọi điện anh mới hay là em đã đi rồi, sao không gọi báo cho anh hả? Làm anh sợ gần chết, còn tưởng có chuyện gì không hay xảy ra. Đồ tồi, lần sau không được như vậy nữa!” .

“ Xin lỗi, xin lỗi! Vì em muốn ghé thăm Vu Huyền trước. Với lại anh cũng đang bê bệnh, em sợ anh không có thời gian ra đón em. Hơn nữa, tới đây mà không đến gặp bác Vu trước thì cũng không được...” .

“ Hừ, em chỉ giỏi mượn cớ!” . Từ Văn Diệu bắt mồm lườm cậu một cái.

“ Không phải là em mượn cớ, nhưng tiên ngoại hậu nội, thân sơ khác biệt” . Vương Tranh cười hì hì đáp lại.

Từ Văn Diệu nhất thời vui vẻ, định xấn tới ôm người yêu thì bà

Vương đã đứng một bên hắng giọng. Bấy giờ Từ Văn Diệu mới giật mình, kéo tay cậu mà rằng: “ Em đến đây, để anh giới thiệu nào, đây là mẹ anh! Mẹ, đây là Vương Tranh, Tiểu Tranh ạ!” .

“ Trong mắt anh còn người mẹ này sao?” . Bà Từ tức giận nhìn con trai, đoạn lại mỉm cười với Vương Tranh: “ Tiểu Vương vào nhà đi cháu, Văn Diệu nó sẽ tiếp đón cháu, bây giờ bác có việc phải đi trước” .

“ Mẹ đi đâu, muộn rồi, lại sắp tới giờ ăn cơm” . Từ Văn Diệu kéo tay mẹ, nhỏ giọng nói: “ Đừng giận cha con làm gì, mẹ còn lạ gì tính cha nữa?” .

“ Mẹ không về!” . Bà gân cổ quát lên.

“ Tiểu Tranh lần đầu tới nhà, lẽ nào mẹ lại không nể mặt ă?” . Từ Văn Diệu xoay người nhỏ to khuyên lớn bà Từ: “ Người biết chuyện thì hiểu là cha mẹ đã quen như vậy, nhưng còn người không biết lại cho rằng gia đình chúng ta mâu thuẫn bất hòa tới độ không thể hòa giải được” .

Bà Từ mềm lòng, Từ Văn Diệu tức khắc ôm bà kéo vào nhà, đoạn lại quay đầu lại ra hiệu bằng miệng với Vương Tranh: “ Theo anh!” .

Vương Tranh mỉm cười bước theo hai mẹ con. Vào nhà, cậu liền tới gặp ông Từ. Ông thấy cậu thì rất vui vẻ, niềm nở bắt chuyện, lại sai người mang trái cây cho cậu. Vương Tranh biếu cho ông một lọ trà Vũ Tiên[4] khiến ông càng cao hứng, như con nít được quà mà liền tay mở ra xem. Hai người hàn huyên hồi lâu, đại đa số thời gian đều là ông Từ chỉ dạy còn cậu khiêm tốn lắng nghe. Trước đây Từ Văn Diệu vẫn thường mượn lời cạnh khỏe ông mấy câu nhưng sau khi ông đổ bệnh lại không dám nữa. Giữa lúc hai người đang nói cười vui vẻ thì người vú già vừa lau tay vào tạp dề đi đến: “ Cơm đã nấu xong rồi, ông và hai cậu vào ăn thôi” .

[4] Loại trà hái vào lúc sau tiết Thanh Minh, trước tiết Cốc Vũ.

Ông Từ đứng dậy, Từ Văn Diệu muốn qua bên đó dìu ông nhưng lại bị ông đẩy ra, tự mình bước chậm chậm vào phòng ăn, dáng lưng vẫn thẳng tắp như trước. Vương Tranh nhìn anh mỉm cười, nói: “ Xem ra bác đã hồi phục rất tốt!” .

“ May là được vậy!” . Từ Văn Diệu thở dài, nắm chặt tay cậu rồi không ngừng ve vuốt: “ Anh nhớ em quá!” .

“ Em cũng vậy!” .

Hai người nhìn nhau cười, tính nhân lúc vắng vẻ nói chút lời người yêu thương thì dùng một cái từ trong phòng ăn truyền ra tiếng đập bàn, liền sau đó là giọng phẫn nộ của ông Từ: “ Lại cho tôi ăn mấy thứ này, dù có nuôi heo cũng phải cho nó ăn mận chứ? Có phải không? Bác sĩ nói? Lời bác sĩ là thánh chỉ à? Còn lời tôi chỉ như gió thoảng bên tai thôi hả? Tôi còn chưa từ chức về hưu đó! Hôm nay tôi nói cho các người biết, nếu không đổi khẩu phần ăn cho tôi thì không yên với tôi đâu! Để tôi thử xem, tiếng nói của mình còn có giá trị gì với cái nhà này nữa hay không!” .

Từ Văn Diệu và Vương Tranh vội vàng chạy sang bên đó, thấy ông Từ mặt mày đã đỏ au vì giận, khoanh tay đầy uy nghi, tư thế với vẻ nếu ai dám không nghe mệnh lệnh của ông thì chết không tha. Phía bên kia bàn thân sắc bà Từ cũng đã xám đi. Người vú già thì càng im như thóc. Hai binh sĩ trẻ mặc quân trang cũng không dám ho he gì.

Từ Văn Diệu mỉm cười nói: “ Cha, cha lại tức giận nữa rồi, coi chừng lại lên huyết áp nữa. Thôi, ngồi xuống nào, có gì từ từ nói!” .

“ Nói cái rắm!” . Ông Từ tức giận quát. “ Xem lời tôi nói chẳng là cái đĩnh gì hết, muốn tạo phản hả? Để xem ai có gan đó!” .

Bà Từ nóng nảy đứng bật dậy quát lên: “ Ông thế này là sao, tôi chẳng phải vì muốn tốt cho ông hay sao hả? Lúc nào cũng làm như phát xít quân phiệt vậy...” .

“ Mẹ, mẹ đừng cãi nhau với cha nữa được không?” . Từ Văn Diệu cũng hét lên, quay đầu liếc nhìn Vương Tranh tỏ ý xin lỗi rồi xoay người nhìn mẹ mình: “ Cha chỉ mới xuất viện vài ngày, chẳng gì quan trọng hơn sức khỏe của cha cả!” .

Bà Từ im lặng, bực mình ngồi xuống. Từ Văn Diệu mềm mỏng lựa lời nói với ông Từ: “ Cha, cha ngồi xuống đi, những món này không hợp khẩu vị của cha, chúng ta cùng nghĩ cách điều chỉnh nó, nhưng con có ba đầu sáu tay cũng không đổi kịp. Hôm nay cha cố chịu đựng một chút nhé?” .

Ông Từ lạnh lùng hừ một tiếng: “ Anh với mẹ anh cũng như nhau cả thôi, đều không cho ta ăn cái gì ngon một chút” .

“ Con” . Từ Văn Diệu bị cha chen ngang ghen hòng tới mức chút nữa là định bật ra từ “ mẹ nó” , cuối cùng đành nhẫn nại, bất lực nói: “ Được được, cha thích nói gì cũng được, giờ cha ăn bữa cơm này đã, mọi người cùng trật tự ăn cho xong bữa này rồi nói tiếp, nhé?” .

Ông Từ cứ nằng nặc không nghe, lại tức giận nạt: “ Đừng có ở đây mà giảng hòa vô lối nữa, việc ngày hôm nay chẳng phải chỉ đơn thuần là một bữa cơm cho qua chuyện, nó còn liên quan tới vị thế của ta, là việc vô cùng hệ trọng!” .

Từ Văn Diệu lúc này cũng muốn phát hỏa rồi, Vương Tranh vội vàng ngăn anh lại, cúi đầu nhìn bàn ăn, thấy các món ăn vô cùng phong phú, có gà có thịt, nhưng để ở trước mặt ông Từ chỉ có một bát giá xào, một bát cải trắng kho với phù chúc[5], lạt lẽo tới mức dường như không một giọt mỡ. Cậu khẽ thở dài, xoay người hỏi người vú già: “ Nhà mình còn đồ ăn chưa chế biến không ạ?” .

[5] Phù chúc hay còn gọi là tàu hũ ky hoặc váng đậu là một sản phẩm làm từ đậu nành. Trong quá trình nấu đậu, một lớp đậu mỏng chứa đạm và chất béo sẽ hình thành trên bề mặt nổi sữa đậu. Người ta sẽ vớt lớp màng mỏng này và phơi khô để thành phù chúc.

“ Còn vài củ niễng[6], cà tím và một ít thịt thăn” .

[6] Củ niễng còn có tên gọi khác là bạch thực linh thường mọc ở ven bờ ao, hồ, đồng ruộng... Thân cây cao từ 5-60 cm, phần dưới gốc thân cây thường phình to, có nhiều nhánh rễ con gọi là củ. Cứ đến độ cuối tháng Chín, đầu tháng Mười âm lịch là bắt đầu mùa thu hoạch củ niễng. Ở nước ta, cây được trồng ở bờ ao, ven hồ, ao cạnh nước còn bùn nhão hoặc ruộng nước, phổ biến ở đồng bằng Bắc Bộ như ở Hà Nội (vùng ngoại thành), Thái Bình (Vũ Thư), Nam Hà (Đồng Văn), Lâm Đồng (Đà Lạt).

Vương Tranh mỉm cười thưa với bà Từ: “ Thưa bác, trong trường cháu cũng có vị giáo sư mắc chứng cao huyết áp như bác trai, ông ấy vẫn thường nói với cháu là ăn một ít thịt và cá tươi cũng rất cần thiết. Nếu hôm nay không có món nào vừa miệng bác trai, không bằng làm thêm hai món khác, được không bác?” .

Bà Từ biết Vương Tranh có ý giảng hòa, nên dù có đang tức giận nhưng cũng sợ ồn ào quá mọi người nhìn vào lại không hay đành nói: “ Làm phiền cậu!” .

Vương Tranh cười đáp: “ Vậy để cháu nói với vú một tiếng” . Nói xong cậu liền xắn tay áo, đi theo người vú già vào bếp. Một lát sau bên trong đã vang lên tiếng cắt thái đồ ăn. Chưa đến mười phút sau, người vú già bưng một đĩa niễng xào thịt băm lên bàn, một lát sau Vương Tranh lại mang thêm bát cà tím om thịt ra, làm cả nhà thơm lừng mùi thức ăn.

Tuy tay nghề nấu nướng của Vương Tranh không sành sỏi nhưng các món gia đình nấu mãi thành quen, cũng tự rút ra được ỉnh nhiều kinh nghiệm. Hơn nữa hai món ăn này đều dậy mùi thịt nhưng thực ra lại chẳng cho vào bao nhiêu, khiến ông bà Từ vừa nhìn cũng phải miễn cưỡng hài lòng, rồi coi như nể mặt cậu lần đầu tới nhà mà khen một tiếng.

Cuối cùng bữa cơm cũng bình an mà qua. Sau giờ ăn, Từ Văn Diệu và Vương Tranh ngồi hầu chuyện với hai ông bà. Từ Văn Diệu nhắc thấy Vương Tranh cứ dúi mắt lại mãi, biết người yêu đã mệt, liền nói với cha mẹ mình: “ Tiểu Tranh đi cả ngày nay mệt rồi, con đưa cậu ấy lên nghỉ ạ!” .

“ Ủ đi đi” . Bấy giờ bà Từ đã không còn thấy khó chịu với Vương Tranh, bất tri bất giác xem cậu là khách mà tiếp đãi, bà nhìn Vương Tranh cười, nói: “ Cháu đi nghỉ ngơi sớm đi, sáng mai bảo Văn Diệu đưa cháu đi dạo” .

Vương Tranh cũng thấy đầu óc mụ mị, không còn sức chống cự được nữa, bèn lễ phép đáp: “ Vậy cháu sẽ không khách sáo ạ. Hai bác cũng nghỉ ngơi sớm ạ!” .

“ Cháu cứ đi đi!” . Ông Từ vung tay phê chuẩn.

Vương Tranh theo Từ Văn Diệu lên lầu, vào một phòng ngủ có sẵn nhà vệ sinh, được bày trí đơn giản sạch sẽ. Hành lý của cậu đã để ở trên giường. Cậu vừa mở miệng đã bị Từ Văn Diệu ôm chặt lấy eo, sau đó trên

cổ nóng lên, rồi môi anh tìm tới. Vương Tranh nhắm mắt, cảm nhận nụ hôn ấm nóng đang lướt trên mặt và dải tai mình, sau đó cả người cậu bị lật lại, môi anh liền phủ xuống môi cậu.

Vài ngày không gặp, cậu cũng rất muốn Từ Văn Diệu, lúc này tuy rất mệt nhưng vẫn không nỡ đẩy anh ra, đành dựa hết cả lên người ôm lấy cổ anh, mặc môi anh làm loạn. Vào đúng lúc trước khi cậu không còn thở nổi nữa, anh cũng chịu buông cậu ra, nhìn cậu bằng đôi mắt sâu hun hút, tận trong đáy mắt ánh lên những tia lửa dục vọng. Vương Tranh đã ở bên anh lâu như vậy, biết quá rành ánh nhìn này có ý đồ gì, vội đẩy anh nói: “Đừng, hôm nay em mệt lắm!”.

“Anh biết mà. Cục cưng yên tâm, anh không làm gì hết, để anh giúp em tắm rửa”. Từ Văn Diệu hắng giọng, ôm người yêu vào phòng tắm, mở nước nóng, cởi quần áo của cậu ra, sau đó là cởi của chính mình. Vương Tranh mềm rũ người, mặc anh làm gì thì làm, cảm nhận anh thay mình dội nước nóng lên trên người và xoa sữa tắm, dầu gội đầu. Cậu cảm giác hôm nay Từ Văn Diệu vô cùng dịu dàng, dù thứ đang dán sát vào hông cậu đã cương cứng nhưng lại không làm gì quá trớn, chỉ thật thà giúp cậu tắm tãp.

“Anh...” . Vương Tranh nắm tay anh. “Hôm nay anh sao thế?”.

“Không sao cả, chỉ là muốn chăm sóc cho em thôi!” . Từ Văn Diệu lại hôn cậu, luồn tay vào giữa hai chân cậu, hòa cùng bọt xà phòng nhẹ nhàng xoa nắn. Vương Tranh bị anh làm cho thở gấp, cả người tê dại, suýt đứng không vững, ôm chặt lấy anh mà chống lại từng đợt khoái cảm đang trào dâng, tới khi đến cao trào chẳng kịp được mà bật ra tiếng rên nức nở.

Việc xong, Vương Tranh thở dốc liên hồi. Hiện tại dù cơ thể cậu đã mềm nhũn nhưng trong lòng lại cháy bùng lên ngọn lửa khao khát được thỏa mãn bản thân, đoạn cúi đầu nhìn xuống hạ thân anh, rõ ràng cũng đang gào thét vậy mà cứ giả vờ đứng đảnh giúp cậu tắm lại nước sạch. Vương Tranh miệng lưỡi khô khát, nhất thời không kịp chế được, quay sang đỏ mặt hỏi: “Anh, chẳng lẽ anh không muốn à?”.

Từ Văn Diệu ánh mắt nồng nàn, đầy mê mẩn, ngắm nhìn cơ thể trắng nuột của cậu, cổ nuốt trôi nước bọt, khó khăn đáp: “Em mệt rồi, hôm khác chúng ta lại...”.

Vương Tranh đột ngột dâng lên cảm giác bất mãn, cậu cười cười, chậm chậm ép sát vào Từ Văn Diệu, để cho anh ôm lấy mình từ phía sau, rồi nhẹ nhàng ma sát, quay đầu nhìn anh bằng cặp mắt ngấn nước. Trong phòng tắm hơi nước mù mịt lượn lờ, khuôn mặt xinh đẹp của Vương Tranh đỏ bừng, hơn nữa còn bày ra tư thế gợi mời, khiến Từ Văn Diệu cảm thấy đầu mình choáng váng, rồi cũng không thêm quan tâm đến việc gì nữa. Anh đưa tay ra, một tay ghì lấy eo Vương Tranh, tay còn lại giúp cậu chuẩn bị. Vương Tranh không ngừng thở dốc liên hồi, quay đầu nói: “Vào... vào đi... anh...”.

Từ Văn Diệu chậm rãi dựng cao cờ tiến vào bên trong đường hầm, đợi khi Vương Tranh đã thích ứng thì anh mới dốc sức. Cơ khoái cảm dâng cao khiến Vương Tranh phải bịt miệng lại để không phát ra tiếng, nhưng lại khiến tiếng thở dốc nặng nề thêm, điều đó càng làm cho Từ Văn Diệu hồn phách phiêu lạc xương cốt rã rời, buông bỏ lý trí mà đẩy mạnh tốc độ.

Đợi tới khi anh phát tiết xong, da hai người do ngâm nước nóng quá lâu, nhăn nheo cả lại. Từ Văn Diệu rửa người Vương Tranh, rồi dùng khăn bọc cậu lại, bế về giường, vùi cậu vào trong chăn. Vương Tranh lúc này mệt đến mức mắt cũng không mở nổi, vùi đầu vào ngực Từ Văn Diệu, mơ hồ ngủ thiếp đi. Trong lúc mơ màng, cảm thấy anh đang hôn mình, dịu dàng nói: “Cảm ơn em! Cục cưng, cảm ơn tất cả những gì em đã làm hôm nay!”.

Vương Tranh tính nói đó chẳng qua chỉ là hai món ăn bình thường, nhưng vì mệt mỏi quá lại chỉ cọ mặt vào lòng anh, ngủ thiếp đi.

Từ Văn Diệu mỉm cười nhìn người trong lòng, vuốt tóc cậu, lòng thấy an bình, đầy đủ và sung túc. Anh biết đối với Vương Tranh mà nói, chuyện cậu làm hôm nay chỉ là lẽ thường nhưng với anh đó là cách cậu biểu đạt tình yêu của mình dành cho anh.

Tình yêu nghĩa là yêu ai yêu cả đường đi lối về, không xem bản thân như một người ngoài cuộc.

Trong đêm đó Từ Văn Diệu ôm lấy Vương Tranh đột nhiên nhớ tới bốn chữ đã nhìn thấy rất lâu trước đó “Phu phục hà cầu[7]” ! Anh nghĩ quả đúng như vậy, khi một người thật sự hiểu được điều quý giá mà bản thân mình có được, sẽ có cảm giác cuộc sống bỗng nhiên tràn đầy hạnh phúc biết dường nào.

Chỉ cần ôm cậu, song hành cùng nhau thì cảm giác hạnh phúc đó sẽ mãi tồn tại.

Bốn năm trước,

Ai lướt vai ai qua trời ly biệt

Để cây bật gốc để nhánh gãy tàn.

Bốn năm sau,

Ai hạnh ngộ ai giữa trời nắng ấm

Cho cây bén rễ cho nhánh bắt nguồn.

Thời niên thiếu đó, anh đã đập tan giấc mơ hạnh phúc của người khác để rồi chân mang xiềng xích, lưng vác tội nghiệt, một mình đi giữa băng nguyên hoang vu tịch mịch.

Tuổi trưởng thành ấy, cậu gặp lại anh, cùng nhau mơ về một nhánh cây nảy nở bên ngoài hiện thực của định mệnh vốn đã héo tàn, hai người không phải trơ trọi giữa tận cùng cô độc.

Nhưng liệu có thật, khi cây sinh trưởng sẽ hướng số phận rẽ theo một con đường khác, có hoa vàng nắng mới, hay chỉ là một bước ngoặt đưa đẩy nhau vào vùng quá khứ tối tăm giăng mắc gánh nặng tình duyên tội nghiệt.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phon-chi-tap-2>